

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I
S A M O S A T E N S I S
D I A L O G I S E L E C T I O R E S ,

COELESTES, MARINI, ET IN-
ferni, Græcè & Latinè editi
in vsum puero-

*Cæsarij Collegij rum. J. B. V. Prage
Bibl. Minory.*

*ex Bibliotheca Mr. Gasparij Ladisla
stehlig à Gunkel W. C. P.*
L I P S I A E

A N N O

M. D. L X V I I I.

1877

1877

1877

1877

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟ-

γοι. προμηθεύς
καὶ διός.

D E O R V M

DIALOGI. PRO-
methei & Io-
uls.

ΛΥΣΟΝ ΜΕ Ω ΖΩΪ. ΔΕΙΝΑ
ΓΑΡ ἤδη πέπονθα.
ΖΩΪ. ΛΥΣΩ ΣΕ, ΦῆΣ, ὃν ἐχελὺ
βαρυτέρας πένδας ἔχον-
τα, καὶ τὸν καύκατον ὄ-
λον ὑπὲρ κεφαλῆς ὀπαιέ-
μενον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυ-
πῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ
ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ὀξορύττειν, ἀνθ' ὧν
τοιαυτ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους
ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλε-
ψας, καὶ τὰς γυναικας ἐδη-
μιούργησας; ἂ μὲ γὰρ ἐμὲ ἐξη-
πάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῆς
κρέων, ὅσα πικρὰ κακαλὺ-
μύνα μοι παραθείς, καὶ πῶς ἀ-
μείνω τῆς μοιρῶν σιάντων φυ-
λάττων, τί χρὴ λέγειν; Πρ.
οὐκοῦν ἱκανῶς ἤδη πῶς δι-
κίω ἐκτέτিকা, τοσαῦτον
χρόνον τῷ καυκάσῳ προσπ-
λαμένος, τὸν κάκιστα ὀρ-
νέων ἀπολούμενον αἰτὸν τρέ-
φων

SOLVE ME IUPITER, grauiam enim
iam passus sum.
IUP. Soluam te, ais,
quem oportebat gra-
uiiores pedicas habentem,
& Caucasum totum
super caput incumben-
tem, à xv. vulturib.
non solum corrodī epar,
sed & oculis carere effossis,
Eo quod talia nobis ani-
malia, homines videlicet,
effinxeris, & ignem
furtim surripuisti, &
mulieres fabricatus es.
Nam quibus me ipsum
decepisti, in distributione
carnium ossa pinguedine
obducta mihi apponens,
& meliorem partium tibi-
ipsi seruans, quid at-
tinet dicere? PRO. Igitur
sufficientem iam
pœnam exolui, tantum
tempus Caucasō affixus,
pessimam auium
perditam aquilā nutri-
ens

ens hepate. IVP. Ne minimum quidem hoc eorum, quæ te oportet pati. PRO. Atqui non sine mercede solves Iupiter, sed tibi significabo valde necessarium. IVP. Blandiendo decipis me Prometheu. PRO. Et quid plus habebō? Non enim ignoras rursus, ubi Caucasus est, neque indigebis vinculis, si quomodo versutias agens deprehendar. IVP. Dic prius quamnam mercedem persolues necessariam nobis existentem? P. Si dixero, ad quem locum vadis nunc, fide dignus ero tibi & de reliquis vaticinans. IVP. Quomodo. n. nō. PRO. Ad Thetin, coiturus cum ipsa. IVP. Hoc quidem nosti. Quid igitur postea: videris. n. verum quiddam dicere. PRO. Nihil. O Iupiter rei habeas cū Nerine hac: si enim ipsa grauida reddetur ex te, foetus similia faciet tibi, qualia & tu fecisti Saturno. I. Hoc ais. expulsurū me regno. PRO. utinam

φων τῷ ἥπατι. Ζ. οὐδὲ πολ-
 λος ἡμέριον τοῦτο, ὃν σε δεῖ
 παθεῖν. ΠΡΟ. καὶ μὴ οὐκ
 ἀμιδί με λύσεις ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ
 σοι μὲν πᾶν ἀναγκά-
 σον. Ζ. κατασφίζῃ με ὅ
 πορῃ τοῦ; ΠΡΟ. καὶ τί πλέ-
 ον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνώσεις αὐ-
 ρὴς ἐνθα ὁ καύκασός ἐστιν,
 οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ὡς
 τι τεχνάζων ἀλίσκομαι. Ζ.
 εἰπέ πρότερον, ὃν τινὰ μι-
 δὼν ἀποτίσεις ἀναγκᾶν
 ἡμῖν ὄντα. ΠΡΟ. ὡς εἶπω
 ἐφ' ὃ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιό-
 πιστος ἔσομαι σοι καὶ πᾶσι
 τοῖς ὑπολοίπων μαντεύμε-
 νος; Ζεύς. πῶς γὰρ σὺ.
 ΠΡΟ. παρὰ πᾶσι δέτιν, σω-
 σόμενος αὐτῇ. Ζεύς. τοῦτὶ
 μὴ ἔγνωσ. τί δ' οὖν τὸ ὅτι
 τούτῳ; δοκεῖς γὰρ τι ἀλη-
 θὲς εἶναι. ΠΡΟ. μηδὲν ὦ Ζεῦ
 κοινωνήσης τῇ νηϊδί. ὡς
 γὰρ αὐτὴ κυρορήσῃ ἐν σοί,
 τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάζεται σέ,
 οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν κρό-
 νον. Ζεύς. τοῦτο φῆς, ἐκπε-
 σείσθαι με τῆς ἀρχῆς; ΠΡΟ.
 μὴ γι-

μὴ γένοιτο ὦ ζεῦ. πλὴν τοι-
οὔτό τι ἢ μίξις αὐτῆς ἀπει-
λεῖ. Ζεὺς. χαίρετω τοιγαρ-
οῦ ἢ δέ τις, σὲ δὲ ὁ ἥφαιστος
ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

Vtinam ne fiat, o I v p.
Veruntamen tale ali-
quid coitus ipsius mi-
natur. I v p. Valeat igitur
Thetis, te vero
Vulcanus ob hæc sol-
uat.

Ερωτῶ καὶ δῖός.

Ερ.

Amoris & Iouis.
Cupido.

Ἀλλ' εἰ καὶ τι ἤμαρτον ὦ
ζεῦ, συγγνωδὶ μοι. παιδίον
γὰρ εἰμι, καὶ ἔτι ἀφρων.
Ζεὺς. σὺ παιδίον ὦ ἔρως, ὃς
ἀρχαιότερος εἰ πολὺ τοῦ ἰα-
πιτοῦ; ἢ διότι μὴ πώγωνα,
μηδὲ πολιάς ἔφυσας, διὰ
ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νο-
μίζεσθαι, γέρον καὶ πανούρ-
γος ὢν; Ερ. τί δέ σέ ἡδίκη-
σα ὁ γέρον ὥς φής, ἐγὼ,
διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῆς;
Ζεὺς. σκόπει ὦ κατάρατι,
εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὴ οὕτως
ἐντευφᾶς. ὥς τε μηδὲν ὄρν
ὃ μὴ πεποιήκας με, σά-
τυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύ-
κνον, αἰτόν. ἐμοὶ δὲ ὁ-
λως οὐδεμίαν ἢ τινὰ
ἐραδιῶμαι πεποιήκας. οὐδὲ
σωήκα

At si quid etiam
peccaui, I v p. ignore
mihi, puer enim admo-
dum sum, & adhuc im-
prudens. I v p. Tu puer
autem Cupido, qui an-
tiquior multo sapero
es? An quia neque bar-
bam habes, neque ca-
nos produxisti, propter-
ea etiam infans putari
cupis, senex & versutus
adeo cū sis? C v p. Qua
vero injuria affeci te,
ego senex ille, ut tu ais,
cur me vincere quoque
cogitas? I v p. Specta o
scelestæ, an parua, qui
me ita ludibrio habes.
Itaq; iā nihil est, quod
me nō effeceris, Satyrū
taurum, aurum, cygnū,
aquilā, omnia hæc feci-
sti me. At quæ me vicif-
sim amaret, nullam pla-
ne vnquam fecisti neq;

A ; intel-

intellexi me etiam vxori, propter te gratiorem fuisse: Sed oportet me præstigiis vti, ad illas et me ipsum abscondere. Illæ autem taurum aut cygnum exosculantur, me verò si aspiciant moriuntur præ formidine. Cyp. Meritò, neque enim ferunt, o Iupiter, ut quæ mortales sint, aspectum tuum. Ivp. Quomodo igitur Apollinem Branchus ille & Hyacinthus tantopere amant? Cyp. Daphne etiam fugiebat illum, quamvis comatum & imberbem. Quod si autem voles amabilis esse, neque concutias Aegidem, neque fulmen geras, sed quam suavissimū teipsum exhibe, vtrinque demisso capillo, eoque mitra reuincto, vestem sume purpureā, crepidas subliga auratas, ad tibiam & ad tympana cōposito gressu incede, & videbis q̃ plures sequentur, quā Bachū Mænades. Ivp. Apage. Equidem noli amabilis esse istoc pacto, vt talem meipsum exhibeam. Cyp. Proinde

σωῆκα ἡδὺς γυναικί διά
σε γε γημηφύος. ἀλλὰ με
δεῖ μαγνέειν ἐπ' αὐτάς,
καὶ κρύπτειν ἑμαυτὸν. αἰδῶ
τὸν μὲν ταῦρον ἢ κύκνον
φιλοῦσιν. ἐμὲ δὲ ὡς ἴδωσι,
τεθῶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.
Eg. εἰκότως οὐ γὰρ φέρου-
σιν ὧς ὧ, θνηταὶ οὕσαι τὴν
πρόσοψιν. Z. πῶς οὖν τὸν
ὑπόλλω ὁ βεράρχος, καὶ ὁ ὑάκιν-
θος φιλοῦσιν; Eg. αἷ ἡ δάφνη
καὶ κείνον ἔφυνε, καὶ τοὶ κο-
μήτῃ καὶ ἀγρίῳ ὄντα. εἰδ' ἔ-
θέλεις ἐπέραιος εἶναι, μὴ
ὀπίσσει τὴν αἰγίδα, μὴδὲ
τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ'
ὡς ἡδιστὸν ποίει σεαυτὸν,
ἐκατέρωθε καθεμένος βο-
σφύχους, τῇ μίτρα τοῦ-
τους ἀνελκόμενος. πορ-
φυρίδα ἔχει, ὑποδήτου χρυ-
σίδας. ὑπ' αὐλοῖ καὶ
τυμπάνοις εὐρυθῆμα βαίνει.
καὶ ὅτι, ὅτι πλείους ἀκο-
λουθήσουσί σοι ὥς Διονύσου
μαινάδων. Ζεὺς. ἀπαγε.
οὐκ αὖ δεξαίμεν ἐπέραιος
εἶναι, τοιοῦτος ἡρόμενος. Πε-
εὐκ

ἔαι οὐὶ ὦ ζεῦ, μήδ' ἐρεῖν θέλει.
 ἔράδιαν γὰρ τὸ γινέσθαι. Ζ. ἐκ ἄλλ'
 ἐρεῖν μὲν, ἀποραγμονέσσερον δ'
 αὐτὸ ἐπιτυγχάνειν. ὅτι τού-
 τοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

Διὸς καὶ Ερμῆ. Ζ.

Τὴν τοῦ ἱνάχου παῖδα
 πῶς καλῶ οἶδα ὦ Ερμῆ.
 Ερ. γαί, πῶς ἰὼ λέγεις. Ζ.
 οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ὄν,
 ἀλλὰ δάμαλις. Ερ. τεράσι-
 ον τοῦτο. πῶς τρέφῃ δ' ἐν κη-
 λάρῃ; Ζ. ζήλοτυπήσασα ἡ
 Ἥρα μίεβαλλεν αὐτῇ. ἀλ-
 λά καὶ καινὸν ἄλλο τι δεινὸν
ἐπιμεμηχανή τῇ κακοδαί-
 μονι. βουκόλον τινὰ πολυβρ-
 ματον Ἀργον τοῦνομα ἐπέσκη-
 σεν, ὃς νέμει πῶς δάμαλιν,
 αὐτὸς ὢν. Ερ. τί οὐὶ ἡμᾶς
 χρὴ ποιεῖν; Ζ. καταπλάμενος
 ἐς πῶς νέμεαν, ἐκεῖ δέ που ὁ
 Ἀργὸς βουκολεῖ, ἐκείνον μὲν
 ἀποκλίνον. πῶς ἢ ἰὼ διὰ τὴν πε-
 λάγους ἐς πῶς Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγών, ἴσιν ποίησον, καὶ τὸ
 λοιπὸν ἔσω θεὸς τοῖς ἐμῇ, καὶ
 τὴν γαίαν ἀναγέτω, καὶ πᾶσι
 ἀνέ-
 μους

de & amare nolis. Facili-
 us enim istud certe est.
 Iov. Quin amare quidē
 volo, minore autem ne-
 gotio illo potiri. Atque
 ob hæc nūc dimitto te.

Iouis & Mercurij.

Illam Inachi puellam
 pulchram nosti Mercuri
 M. E. Etiam, Io dicis.
 Iov. Non amplius puella
 illa est, sed iuvenca. M. E.
 Monstruosum hoc. Quo-
 modo mutata est? Iov.
 Zelotypia mota Iuno,
 trāsformavit ipsam. Sed
 & novum aliud quod-
 dam malum insuper ex-
 cogitavit. Infelici illi
 bubulcū quendam mul-
 tioculum, Argum nomi-
 ne, custodē addidit, qui
 iuvenecam pascit, insom-
 nis ac peruvigil ipse exi-
 stens. M. E. Quid igitur
 nos oportet facere? Iov.
 Deuolans in Nemeam
 syluam illic alicubi Ar-
 gus pascit, illū quidem
 interficito. Ipsam vero
 Io per pelagus in Aegy-
 ptum abducens, Isim fa-
 cito, & de cætero p Deo
 ab incolis habeatur, Ni-
 lumque attollat, & ven-
 tos

tos immittat, & præterea
nauigantes seruet.

μους ὀπιπεμπέτω, καὶ σω-
ζέτω τὸν πλείοντα.

Iouis & Gany- medis.

Διὸς καὶ γανυμή- δους.

Age ὁ Ganymedes,
Peruenimus enim quo
oportebat, osculare me
iam, ut videas non am-
plius rostrum aduncum
me habere, neq; ungues
acutos, neque alas, qua-
lis videbar tibi modo,
cum volucris esse appa-
rebam. G A. Mi homo. an
non aquila modo fuisti,
ac deuolans rapuisti me
à medio ouili? Quopa-
cto igitur alæ illæ abla-
tæ tibi sunt? tu verò ipse
alius quispiam subito ap-
pares. I V. Sed neque ho-
mo, quem vides adoles-
centule, neque aquila,
sed omnium rex Deorū
ego ipse sum, qui me ip-
sum ad tempus ita trans-
formaui. GAN. Quid ais
tu? Pan ille es? deinde,
quomodo fistulā non ha-
bes, neque cornua, neq;
hirsutus es crura? I V P.
Solū enim illū existimas
Deum? GAN. Etiā. Atque
adeo sacrificamus ipsi,
coleatum hircū ad spe-
luncam

Αγε ὦ Γανύμηδης, ἤκο-
μεν γὰρ ἔνθα ἔχρῃ, φίλησόν
με ἥδη, ὅπως εἰδῆς ἑτέτι ῥά μ-
φος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ'
ὄνυχας ὅς εἰς, οὐ πτερὰ, οἷος
ἐφαινόμην σοι πῶλως εἶναι
δοκῶν Γα. ἀνθρώπε, οὐκ αἰ-
τὸς ἄρτι ἦδα, καὶ καταπιά-
μινος ἥπατάς με ἀπὸ μέσου
τῷ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ
μὲν πτερὰ ἐκείνά σοι ἐξεῖρέ-
ναι, σὺ δ' ἄλλος ἥδη ἀνα-
πέφηνας; Ζεύς. ἀλλ' οὔτε
ἀνθρώπος, ὃν ὄρεας ὦ μαιρά-
χιον, οὔτε αἰτὸς. ὃ ὅ πάντων
βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰ-
μι, πρὸς τὸν καίρῳ ἀλλάξας
ἐμαυτόν. Γαν. τί φῆς; σὺ
γὰρ ὁ πᾶν ἐμείνος; εἴτα πῶς
σίγῃ γὰρ οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρα-
τα, οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ σκέλη;
Ζεύς. μόνον γὰρ ἐμείνον ἦ γὰρ
θεόν; Γα. ναί. καὶ δύσολόν γε
αὐτῷ ἐνοεῖν τράγον ὅτι τὸ
σπῆ-

ἀπήλαμον ἄγοντες, ἔνθα ἔστη-
 κε. σὺ δὲ ἀνδραποδισὴς τις
 εἶναι μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι,
 Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα,
 οὐδὲ βαμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαρ-
 γάρῳ τῷ ὕνλος καὶ βροντῶντος,
 καὶ ἀπ' αὐτοῦ ποιοῦντος; Γ. σὺ
 ὦ βέλτισε φῆς εἶναι, ὅς πορῶν
 κατέχας ἡμῶν πλὴν πολλῶν
 χάλαν, ὁ οἰκῆν ὑπὲρ αὐτῶν
 λεγόμενος, ὁ ποιοῦν τὸ φόβον,
 ὃ τὴν κρῖν ὁ πατὴρ ἔθυσεν;
 εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνέ-
 πασας ὦ βασιλεῦ τ' εἰπὼν; ἰὰ
 ὃ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι δι-
 κρεπάσαντο ἦδη, ἐρήμοις ὅππτε
 φόντες. Ζ. ὅτι γὰρ μέλει σοι τῆς
 προβάτων ἀθανάτω Γεχρημέ-
 νῳ, καὶ ἐπ' αὐτῶν σποράντων μὴ
 ἡμῶν. Γ. τί λέγεις; οὐ γὰρ καλὰ
 ἔξες με ἦδη εἰς πλὴν ἰδὼν ἴμε-
 ρον; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπεὶ μάττω
 αἰλὸς εἶλω αὐτὸν τὸ θεοῦ γεγενη-
 μένος. Γ. ἀκούω. ὅππ' ἡγήσῃς με
 ὁ πατὴρ, καὶ ἀθανάτησδε μὴ εὐ-
 ερίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λή-
 φομαι, καὶ αὐτῶν τὸ ποιμ-
 νίον. Ζεύς. ποῦ γὰρ ἐκείνος
 ὀφείταί σοι; Γα. μηδαμῶς.
 ποθῶ

luncam agentes, in qua
 ipse positus est. Tu vero
 plagarius quispiā vide-
 ris mihi esse. I v r Dic
 mihi. Iouis vero nomen
 non audisti? neque etiā
 arā vidisti illius in Gar-
 garo, pluentis scilicet at-
 que tonantis, & fulgura
 facientis? GAN. Tu te o-
 ptime vir ais esse, qui
 paulo ante effudisti no-
 bis copiose grandinem,
 qui habitare supra nos
 diceris faciens strepitum
 cui arietem pater sacri-
 ficauit. Denique quidnā
 improbe tentāte me sur-
 sum rapuisti rex Deorū?
 Iam vero & oues fortasse
 lupi diripuerunt, de-
 fertas illas inuadendo.
 I v r. Adhuc enim curae
 est tibi ouium immorta-
 li facti, & hic conuersa-
 turo nobiscum. G A N.
 Quid dicis? An nō deduc-
 ces me tandē in Idā ho-
 die? I v r. Nequaquā, quo-
 niam frustra aquila fuis-
 sem pro Deo factus. G A.
 Igitur inquireret me pa-
 ter, & indignabitur non
 inueniens, verberaque
 post capiam, relinquens
 ouile. I v r. Vbi ille vide-
 bit te? GAN. Nequaquā,
 A 5 desu-

desidēro vero ipsum. Quod si vero dimittes me promitto tibi & aliū hircū ab ipso immolatū iri, redemptionis precium pro me videlicet. Habemus autem triennem illum, & magnū, qui præit cæteris in pascua. I V P. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atque id ipsum solum puer adhuc. Verum o Ganymedes, illa quidem omnia valere sine, & obliuiscere ipsorum, ouilis videlicet & Idæ. Tu autem (iam enim cœlestis es) multa benefacies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem & caseo, ambrosiam edas, & nectar bibas. Hoc tamen & aliis nobis ipse infundendo præbebis. Quod autem maximum est, non amplius homo sed immortalis eris, atque etiā sydus tuum apparere faciam pulcherrimum. & omnino felix eris. G A Si vero ludere cupiā, q̄ colludet mecum ? in Ida enim multi coxtanei eramus. I V P. Habebis & hic collusorem tibi hunc Cupidinē, & astragalos valde

ποθῶ γδ ἦδη αὐτόν. εἰδ' ἀπάξῃς με, ὑπὸ χινοῦμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κρεῖον τιθῆσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ τὸν μέγαν, ὃς ἡγείται πρὸς πῶν νομῶν. Ζ. ὥς ἀφελὲς ὁ παῖς ὄντι, καὶ ἀπλοῖκος, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο, παῖς ἐστὶ. ἀλλ' ὧ γανύμεδες, σκέψιναι μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ὅτι λάθου αὐτῷ τῷ ποιμνίου καὶ τῆς ἰδῆς. σὺ γ' ἦδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐν τοῦθι καὶ τὸν πατέρα, καὶ πῶν πατρίδα, καὶ αὐτὴ μὲν τυροδὲ καὶ γάλακτος ἀμειβοσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πόῃ. τῷτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξῃς ἐγχείων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γινήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον. καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. Γα. ἦν γ' παῖς ἦν ὀπθυρήτω, τίς συμπαίζεταί μοι ; ἐν γδ τῇ ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιωτῶν ἦμεν. Ζ. ἔχεις καὶ ταῦτα τῷ συμπαίζόμενόν σοι τῷτον ἔρωτα, καὶ ἀσπραγάλους μέλα

μάλα πολλούς. δάξσει μέ-
 νον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι. καὶ μηδὲν
 ἐπιπόθει τ' κάτω. Γα. τί δ' ἔ-
 μιν χρήσιμος αὖ θηοίμην; ἢ
 ποιμαίνην καὶ νταῦθα δειῆς;
 Ζεὺς. οὐκ, ἀλλ' οἶνοχρήσας, καὶ
 ὅτι τῷ νέκταρος τετάξῃ, καὶ
 ὅτι μελήσῃ τ' συμποσίου. Γ.
 τὸ τοῦ οὐ χαλεπὸν. οἶδα γὰρ
 ὡς χρὴ ἐγχεῖν τὸ γάλα, καὶ ἀ-
 ναδύουσαι τὸ κισυῦσιον. Ζ. ἰδοὺ
 πάλιν οὗτος γάλακτος μνη-
 μονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακο-
 νήσας οἶεται. ταυτὶ δ' οὐρα-
 νὸς ὅτι, καὶ πίνομεν, ὥστερ' ἔ-
 φημι, τὸ νέκταρ. Γα. ἥδιον ὦ
 ζεῦ τῷ γάλακτι; Ζ. εἴσῃ
 μετ' ὀλίγον, καὶ γευτάμενος,
 οὐκ ἔτι ποθήσας τὸ γάλα. Γ.
 κοιμήσομαι δὲ ποδ' τ' νυκτός;
 ἢ μετὰ τ' ἡλικιώτῃ ἔρωτος; Ζ.
 οὐκ ἀλλὰ διὰ τὸτό σε ἀνέ-
 πασα, ὡς ἅμα, καθεύδωμεν.
 Γ. μένος γὰρ ἐκ αὐτοῦ δύναται, ἀλλ'
 ἥδιον σοι καθεύδην μετ' ἐμοῦ.
 Ζ. καὶ μετὰ γε τοιούτῃ, οἷος εἶ
 σὺ Γανύμηδες, οὕτω παλὸς;
 Γ. τί γὰρ σε πρὸς τ' ὕπνον ὀνή-
 σῃ τὸ κάλλος; Ζ. ἔχῃ τί θέλ-

γνησον

valde multos. Confide
 solum, & lætus sis, & ni-
 hil desideres inferiorum
 GAN. Quid vero vobis v-
 tilis ero? An oves pasce-
 re oportebit & hic? IVP.
 Non sed ministrabis vi-
 num, & ad nectar paulo
 post ordinaberis, & pro-
 curabis conuiuiū. GAN.
 Hoc quidē non difficile,
 scio enim vt oporteat ef-
 fundere lac, & coronare
 poculum pastorale. IVP.
 Vide, rursus hic lactis
 meminit, & hominibus
 se ministrare putat. Hoc
 vero cœlum est, & bibi-
 mus, quemadmodum di-
 xi, nectar. GAN. Dulci-
 us o Iupiter lacte? IVP.
 Scies post pusillum, &
 quum gustaueris, non
 amplius desiderabis lac.
 GA. Porro vbi dormiam
 nocte? An cum coxtaneo
 Cupidine? IVP. Non, sed
 ob hoc te rapui, vt simul
 dormiremus. GAN. Solus
 enim non possis, sed sua-
 uius dormire mecū? IVP.
 Profecto cum tali, qua-
 lis es tu Ganymedes sic
 pulcher. GAN. Quid e-
 nim te ad somnum iuuat-
 bit pulchritudo? IVP.
 Habet quoddam inci-

tamen

tamentum suaue , & facilius inducit ipsum. G. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane , quod turbarem ipsius somnum volutatus per lectū, calcitrans , & aliquid loquens interea quando dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormituum sæpiuscule. Quare, si ob hoc, vt ais, rapuisti me, tempus tibi est, vt me denuo in terram deponas , vel molestia afficeris nihil dormiendo Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuoluens. I v p. Atqui hoc ipsum suauissimum mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor enim interea te eo sæpius, & amplectar. GAN. Ipse videris , ego vero dormiam te deosculāte. I v p. Videbimus tunc, quid agendū. Nunc vero adhuc ipsum Mercuri, & posteaquam de immortalitate biberit , duc vt ministret nobis , docens prius , quemadmodum oporteat porrigere scyphum.

Iunonis

γῆτρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὴ ὄγε πατρὸς ἤχθετό μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγείτο ἑώδιν, ὥς ἀφείλον αὐτὸ τὸν ὕπνον, σπριφόμενος καὶ λαχλίζων, καὶ τι φθεγδόμενος μεταξὺ ὁπότε κατεύδοιμι. ὥς παραὶ τῆς μητρός ἐπεμπε με κοιμηθησόμενον ὥς τὰ πολλά. ὥρα δὴ σοι εἰ διὰ τῆτο, ὥς φῆς, ἀνέρεπασάς με, καταδεῖναι αὐτὸς ἐς τὴν γλῶσσην, ἢ πράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν. ἐποχλήσω γάρ σε σιωπῶς σπριφόμενος. Ζεύς. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἡδίστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσωμαι μετὰ σου. φιλῶν γάρ διατελέσω πολλάκις, καὶ φειπύσω. Γα. αὐτὸς αὖ εἰδέης. ἐγὼ δὲ κοιμήσωμαι, σοὶ καταφιλοῦντος. Ζεύς. εἰσόμεθα τότε, τί πράκλειον. νῦν δὲ ἀπαγε αὐτὸν ὦ Ερμῆ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἀγροίγοχόστοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον, ὥς καὶ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

Ηρας

Ηρας ἡ Διὸς. Ηρα.

Iunonis & Iouis.

Εξ οὗ τὸ μενέαιον τοῦτο
 ὤζω, τὸ φεύγειν, ἀπὸ τ' ἰδης
 ἀρπάσας δαῦρο ἀνήγαγες,
 ἔλαπτον μοι προσέχεις τὴν
 νύκ. Ζεὺς. καὶ τοῦτο γὰρ ὦ
 Ηρα ζηλοτυπεῖς, ἥδη ἀφε-
 λές οὗτω καὶ ἀλυπότατον;
 ἐγὼ δὲ ὅμῳ ταῖς γυναῖξι
 μόναις χαλεπὴν σε εἶναι,
 ὁπόσαι αὖ ὁμιλήσωσιν ἐμοί.
 Ηρα. οὐδ' ἐκείνα μ' εὖ ποι-
 εῖς, οὐδὲ φρέποντα σεαυτῇ,
 ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπότης
 ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τίω νόμῳ
 γαμετῶν, ὅτι τίω γυνὴ κά-
 τει μοιχεύτων, ἡρώσιον ἢ
 ταῦρος θυόμενος. πλὴν ἄλλ'
 ἐκείναι μὲν σοι, καὶ ἐν γῇ
 μένουσι. τὸ δ' ἰδαῖον του-
 τὸ παῖδιον ἀρπάσας, ἀνέ-
 πης ὦ θνητοῖσι θεῶν. καὶ
 σωρικτὴ νύκ ὅτι κεφαλὴν
 μοι ἐπαχθεῖν, οἰνοχοοῦ
 δὴ τὰ λόγῳ. οὕτως ἡ πό-
 ρεις οἰνοχῶν; καὶ ἀπ-
 γαρύκασιν ἄρα ἥτε Η-
 ρα καὶ ὁ Ηφαιστος διακονού-
 μενοι;

Ex quo adolescentu-
 lum hunc Iupiter, Phry-
 gium istum dico, ab Ida
 rapiens huc adduxi-
 sti, minus aduertis mihi
 animū. IVP. Etia ob hunc
 Iuno Zelotypa iam es
 simplicem adeo, & mini-
 me molestum. Ego vero
 putabam mulierib. solis
 difficilem te esse quæcū-
 que conuerſantur mecū.
 I V N. Neque illa quidem
 recte facis, nec conueni-
 entia tibiſſi, qui omniū
 deorū dominus existiſ,
 relinquens me legitimā
 vxorem, in terram de-
 scendis. ibique adulteria
 exerces in aurū vel tau-
 rum conuerſus. Verun-
 tamen illæ mulieres tibi
 in terra manent. Ideo
 autem hoc puero rapto,
 etiam in cœlum subuo-
 laſti, Deorū generosiſ-
 ſime, & nunc ille nobiſ-
 cum habitat, ante ocu-
 los mihi adductus quaſi
 æmulus, ſcilicet vt po-
 cillaretur tibi, ſic enim
 aiunt. Itane vero care-
 bas pocillatoribus? Aut
 deſeſſi adeo ſunt & He-
 be et vulcanus miniſtran-
 do?

do? Tu vero etiam calicem nō aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnibus aspicientibus. Et deosculatio ista suauior tibi est ipso nectare. Atque ob id sæpe numero, neque sitiens, petis bibere. Interdum autem etiam ubi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omne ebibis, ea etiam parte vnde ipse bibis, & ubi applicauit labia, ut & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludēdo cū illo, barbā ipse tantā & tam promissam habens, Omnia igitur video hæc, quare ne te putes latere I n p. At quid adeo graue hoc, o Iuno, adolescentē adeo pulcrum inter bibendū deosculari, oblectarique utroque illo, & osculo videlicet & nectare quod si igitur vel semel cōmittam ipsi, quo & te osculetur, non amplius accu-

μενοι; σὺ δὲ καὶ πλὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτόν, ἀπάντων ὀρώωντων. καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς ποιεῖν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ. καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν πλὴν κύλικα, ὅσον ἕσθαι λοιπόν ἐν αὐτῇ, πίνης, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἐνθάδε προσήρμοσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα, καὶ φιλήσ. παρῶν δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατρὸς, ἀποδέμενος πλὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραιὸν, ἐκάθητο ἀσπράγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πάγων αἰθλοῦσιν καθήμενος. πάντα οὐδ' ὀρῶ ταῦτα, ὥς τε μὴ οἶν λαμβάνειν. Ζεὺς. καὶ τί δεινὸν ὃ ἦρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μετὰ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἥδιον αἰμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι, ἢ γούρῳ ὀππότερ' αὐτῷ καὶν ἅπαρ φιλή-

φιλήσάί σε, ἔκετι μέμνημαι, ποροτιμώτερον ἢ νέκταρος οἰομύρω τὸ φίλημα εἶναι. Ηρα. παιδερασῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μαγείλω, ὥς τὰ χεῖλη προσενυγκεῖν πρὸ μαλθακῷ τέτρῳ φεφυγί, οὕτως ἐκτεθληνυμύω. Ζ. μή μου λοιδοροῦ ὃ θνητοῖά τῃ τοῖς παιδικοῖς. οὗτοσί γδ ὁ θηλυδρείας, ὁ βάρεβρος, ὁ μαλθακὸς, ἡδίων καὶ ποροτιμώτερος. οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μή σε παροξυνῶ ὀπιπλέον. Ηρα. εἴθε καὶ γαμήσῃς αὐτὴ ἐμοῦ ἔνεκα μέμνησο γουῶ, οἷά μοι διὰ τῆ οἶνοχόον τέτον ἐμπαροινεῖς. Ζ. ἐκ. ἀλλὰ τῆ ἡφαιστον ἔδῃ τῆ σὸν ὑὸν οἶνοχρεῖν ἡμῖν χαλκούνοντα, ἐκ τῆ καμίνου ἤκοντα, ἔτι τῆ σπινθήρων ἀνάπλεον, ἄρτι πῦρ πυράγραν ὑποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῆς τῆς δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς πῦρ κύλικα, καὶ ὀππασαμύρους φιλήσασαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' αὖτὴ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσας, ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηθαλαμύρου τὸ πρόσσασπον; ἡδέως ταῦ-

accusabis me, quod osculum illius præstantius nectare puto. I V N. Prædiconum verba hæc sunt. Ego vero non ita infaniuero, ut labia mea applicem molliculo isti Phrygi, adeoque effæminato. I V P. Ne conuicias generosissima tu, amores meos, nam mulierosus & barbarus, & molliculus iste, suauior & desiderabilior, nolo autē dicere amplius, ne te magis irriterem. I V N. Utinam vero & in uxorem illum duxisses, mei gratia. Memineris igitur, qualibus mihi, propter egregium istum pocillatorem temulenter insultas. I V P. Imo vero Vulcanum istum, filium tuum oportebat nobis pocillari, claudicantem videlicet, & a fornace venientem, adhuc fauillis plenum, deposito paulo ante forcipe. Et ab illis ipsis digitis, accipere nos calicem, attractumque ipsum interea osculari, quem neque mater tu libenter osculata fueris præ fuligine quasi tota, illius exusta facie. Nimirum

rū suavia, adeoque mul-
tum etiā pocillator iste,
cohonestat deorum con-
uiuium, nonne? Gany-
medes autem hic iterum
in Idam hinc ablegan-
dus est, quippe purus ac
candidus est, & digitos
habet roseos, etiam sci-
te porrigit poculum, &
quod te omnium mor-
det maxime, osculatur
dulcius ipso nectare. Iu-
no. Nūc tibi & claudus
o Iupiter, Vulcanus est,
& refertus fuligine, ac
qua nausea afficeris, cum
aspicis ipsū, ex quo for-
mosum & capillatum is-
tum Ida enutriit. Olim
autem non videbas ista,
neque tū fauillæ, neque
fornax ipsa absterrebat,
quo minus biberes illo
porrigente. Iu p. Aegri-
tudine Iuno te ipsam af-
ficis, nihil aliud agis, &
mihi amorem eo magis
incendis, quia zelotypa
es. Quod si vero grau-
ris a puero formoso ac-
cipere poculū, tibi qui-
dē filius ministret potū.
Tu vero Ganymedes mi-
hi soli redde calicem, &
cum quolibet bis oscula
re me, & cum plenū por-
rigis,

ως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ
πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐμείνος ἐμ-
πορέπῃ τῷ συμποσίῳ τῷ θεῶν.
ὁ γανυμήδης δὲ, καὶ καλαπεμ-
πῆτος αὐτῆς ἐς τὴν ἰδίαν. κα-
θαρέτος, γὰρ, καὶ ἐξοδοδάκτυλος,
καὶ ὀψισαμένος ὀρέγει τὸ ἐκ-
πομα. καὶ ὅτε λυπεῖ μάλιστα,
καὶ φιλεῖ ἡδίων τοῦ νέκταρος.
Ἡρα. νῦν καὶ χαλὸς ὦ ζεῦ ὁ
ἡφαιστος, καὶ οἱ δακτύλοι αὐ-
τῆς ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος,
καὶ ἀσβόλου μεσὸς ὄρεσι, καὶ
ναυτιῆς ὀρέων αὐτῶν, ἔξότου
τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἢ
ἰδὼν ἀνέθρεψε, πάλαι δὲ οὐχ
εἰσέας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπιν-
θήρες, οὐδ' ἢ κάμινος ἀπέρε-
πὸν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ'
αὐτοῦ. Ζεὺς. λυπεῖς ὦ Ἡρα
σεαυτῷ οἰδὲν ἄλλο. καὶ μοι
ὀπτείνεις τὸν ἐρώτα ζήλο-
τυπούσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ
παιδὸς ὠραίου δεχομένη τὸ
ἐκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἶνο-
χοεῖται. σὺ δὲ ὦ γανυμήδης,
ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν
κύλικα. καὶ ἐφ' ἐκάστη δις
φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέ-
γεις,

γυῖς, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο θακρύεις; μὴ δέδιδι. αἰμᾶζεται γὰρ, ὥς τις σε λυσσῆν ἐθέλει.

rigis, & cum rursus à me illum accipis. Quid ita lachrymaris? Ne metue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

Ἡρας καὶ Διός. Ἡρα.

Τὸν ἰξίωνα ταῦτον ὁρᾷς ὦ Ζεὺς; ποῖον τινα τὴν τρεποῦν ἡγῇ; Ζεὺς. ἀνθρώπον εἶναι χρεῖσιν ὦ Ἡρα, καὶ συμποσικόν. οὐ γὰρ αὖ συνῶν ἡμῶν, ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὤν. Ἡρα. ἀλλ' ἀνάξιος ὅτι ὕβρις ἔστι ὤν. ὥς μὴ κέτι συνῶμεν. Ζεὺς. τί δὲ ὕβρις; καὶ γὰρ οἶμαι καμῆ εἶδέναι. Ἡρα. τίδ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰχμῶμαι ἐμπῆν αὐτό. τοιοῦτόν ὅτι, ὃ ἐτόλμησε. Ζεὺς. καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μάλλον εἴποις αὖ; ὅσον καὶ αἰχρῶς ἐπιχειρήσει. μῶν οὖν ἐπείρα τινά; συνῶμεν γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰχρῶν, ὅπερ αὖ ἐκλήσθαις εἰπεῖν. Ἡρα. αὐτῷ ἡμεῖς, οὐκ ἄλλω τι

Iunonis & Iouis.

Ixionem hunc vides Iupiter, quibus nam morib. affectum putas? I v. Homine esse vtile Iuno, & combibonem, non enim conuersaretur nobiscum, si indignus conuiuio foret. I v n. At indignus est, contumeliosus certe existens, quapropter nō amplius conuersetur nobiscum. I v. Quid autē contumeliæ intulit? oportet enim (vt puto) & me scire. I. Quid vero aliud? Etenim erubescō dicere ipsum, tale est quod sibi sumsit. I v. Atque ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoque conatus est. Num igitur sollicitauit aliquā ad stuprū intelligo enim cuiusmodi turpe sit, quod reformidaueris dicere. I v n. Ipsam me, non aliam

quampiam Iupiter, longo iā tempore. Ac primum quidem ignorabā quid rei esset, cur attente adeo in me aspiceret. Illa autem etiā ingemiscebat, & sublachrymabatur. Et si quādo bibens tradidissē Gany-
 medi poculum, hic petebat eo iā ipso bibere. Et capiēs osculabatur inter ea, & ad oculos admovebat, & rursus prospectū in me intēdebat, hæc intelligebā amatoria esse, & multo quidem tempore verēcundabar dicere ad te, putabamque cessaturum a furore hominem. Postquam vero & sermones ausus est mihi adhibere, ego dimittens illum adhuc lachrymantē, & ad genua pronolutum, obturatis auribus. ut ne contumelias supplicantis illius audirem, abii ut tibi dicerē. Tū vero ipse vide, quōo explores virum. I. Euge, sceleratus ille in me ipsum & vsque ad Iunonis nuptias etiā, adeo ne inebriatus est nectare. Ceterum nos autores horum sumus, & ultra modum

τὰ δὲ ζεύς, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὴ πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτρέγες ἀφειώρα ἐς ἐμέ. ὁ δὲ καὶ ἔστιν, καὶ ὑπεδάκρυε. καὶ εἵποτε ποιοῦσα παραδοίμην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἦται ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν. καὶ λαβὼν ἐφίλει μετὰ ἑ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσήγε. καὶ αὖθις ἀφειώρα ἐς ἐμέ, ταῦτα ἤδη ἀμύμων ἐρατικά ὄντα. καὶ ὅτι πολὺ μὴ ἠδούμην λέγειν πρὸς σε, καὶ ἑμὲν παύσασθαι τῆς ματίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμασέ μοι προσεinyκεῖν ἐγὼ μὴ ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, ἀποκυλινδούμενον, ὅπως ἐξαμύνῃ τὰ ὦτα ὥς μηδὲ ἀκούσασθαι αὐτῷ ὑβριστικὰ ἐκείνουτος, ἀπᾶνθόν σοι φράσωσα. σὺ δὲ αὐτὸς ἔρα, ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα. Ζεύς. εὖ γὰρ ὁ κατὰ ρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχει τῷ Ἡραὶ γάμον, τασοῦτον ἐμεδίδω τοῦ νῦν, ταςος. ἀλλ' ἡμεῖς τοῦτον αἰτία

αἱτιοι, καὶ περὶ τῷ μετρίῳ φι-
 λαθέωποι, οἷ γε καὶ συμπό-
 τας αὐτοῦ ἐπαινεσάμεθα. συ-
 γησὼ αὐτῷ, εἰ πιδόντες ὁμοία
 ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐρανόθεν κάλ-
 λη, καὶ οἷα οὐ ποτε εἶδον ὅτι
 γῆς, ἐπιθύμησαν ὑπολαῦνται
 αὐτῷ ἔρωσι ἀλόντες. ὁ δὲ
ἔρως, βίαιον τί ἐστὶ, καὶ οὐκ
 ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλ-
 λά καὶ ἡμῶν αὐτῷ ἐπίοιτε.
 Ηρα. σοὶ μὲν καὶ πάντῳ οὕτως
 γε διαπρότης ἐστὶ, καὶ ἄγει
 σε, καὶ φέρει τῆς ξινός, φα-
 σιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτοῦ,
 ἔνθα αὐτὸν ἡγῆται σοι, καὶ ἀλλάτ-
 τηξάδιως, ἐς ὅτι αὐτὸν κελού-
 σῃ, καὶ ὅπως κλῆμα καὶ παι-
 διὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε, καὶ νῦν
 πρὸ ἰξίωνι, οἷ δα, καθότι συγ-
 γνώμην ὑπενέμεις, ἅτε καὶ
 αὐτὸς μηχανύσας ποτὲ αὐτῷ
 πλὴν γυναῖκα, ἢ σοι τὸν πε-
 ρίθου ἐτίκειν. Ζεύς. ἔτι γὰρ
 σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴτι
 ἐγὼ ἐπαιξά ἐς γλῶν κατελ-
 θών; ἀτὰρ οἷδ' αὖ ὁ μοι δοκεῖ
 περὶ τοῦ ἰξίονος; κολλάζειν
 μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μή
 δ' ἀπα-

modum amatores homi-
 nū, qui quidem & conui-
 uatores nostros ipsos fe-
 cimus. Digni igitur ve-
 nia sunt, si bibentes si-
 milia atque eadē nobis-
 cum, deinde & aspici-
 entes cœlestes istas for-
 mas, & quales nunquam
 viderunt in terra, concu-
 piuerunt frui illis, amo-
 re capti videlicet. Est
autem amor violentum
quiddam, & non homini
 bus solum imperat, sed
 & nobis ipsis, interdum.
 I v n. Tuus quidem &
 valde hic dominus est, &
 ducit te, & fert naso (ut
 aiunt) trahens, & seque-
 ris ipsum, quocunque
 duxerit, & te immuta-
 ris facile, in quocunque
 iusserit, & prorsus pos-
 sessio & ludus Amoris es
 tu. Et nunc Ixioni scio,
 quod veniam tribuis, ut
 qui & ipse adulterio co-
 gnoueris aliquando illi-
 us uxorem, quæ tibi Pi-
 rithou peperit. I v. Ad-
 hac enim tu meministi
 illorum, si quid ego lusi
 in terram descendens.
 Sed nosti quid mihi vide-
 atur de Ixione, multan-
 dum quidem ipsum ne-

quaquam, neque à conuiuiò extrudendum esse rusticum enim foret. Sed quia amat, & ut ais, lachrymatur, & intolerabilia patitur. I v. Quidnam o Ivp. meruo enim, ne & tu contumeliosum aliquid dicas. I v p. Nequaquam. Sed simulacrum ex nube fingentes tibi simile, postquam solutum fuerit conuiuium & ille vigilat (ut par est) prae amore, ad concubitum adhibeamus ipsi afferentes. Sic enim ab angendo animo fortassis desistit, putans se consecutum esse desiderium. I v n. Apage, ut nūquam quicquā tempestiuum illi contingat, quādo ea ita, quae supra ipsū sunt, concupiscit. I v p. Attamenē patere o Iuno. Quid enim adeo prae tibi accidet ex hoc figmento, si cum nube Ixion congruitur? I v. Sed nubes ego esse apparebo, & turpitudinem istam in me committet propter similitudinem. I v p. Nihil istud dicis, neque enim nubes haec vnquam Iuno erit, neque tu nubes. Ixion

autem

δ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου. σκαῖον γάρ. ἐπεὶ δ' ἐρεῖ, καὶ ὡς φῆς, δακρύει, καὶ ἀφθρητα πάχει. Ηρα. τί ὧ ζῶ; δέδια γάρ, μήτι ὑβρισκὼν καὶ σὺ εἶπης. Ζεὺς. οὐδαμῶς, ἀλλ' εἰδωλὸν ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σαρκομοῖον, ἐπιδαν λυθῇ τὸ συμπόσιον, καὶ κείνος ἀρξυπνέει ὡς τὸ εἶκος ὑπὸ τοῦ ἔρυτος, παρακαλῶ κλίνωμεν αὐτῷ φέροντες. οὕτω γὰρ παύταιτο ἀνιῶμενος, οἰκθίεις τε τυγχίναται τῆς ὀπθυμίας. Ηρα. ἀπαγε μὴ ὄρασις ἵκοιτο σὺ ὑπὲρ αὐτὸν ὀπθυμῶν. Ζεὺς. ὅμως ὑπόμενον ὦ Ηρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἅπὸ τοῦ πλάσματος εἰ νεφέλη ὁ ἱξίων συνέσαι; Ηρα. ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοίωσιν. Ζεὺς. οὐδὲν τοῦτο φῆς. οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ Ηρα γένοιτ' αἶ, οὔτε σὺ νεφέλη. ὁ δ' ἱξίων μόνον

μόνον ὁξυπατηθήσῃ). *Ηρα.*
 ἀλλὰ οἱοί πάντες ἀνδραποί
 ἀπειρήκαλοί εἰσιν, αὐχίσει
 κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγέ-
 σεται ἅπασιν, λέγων συγ-
 γεγυῆσθαι τῇ *Ηρα*, καὶ σὺλ-
 λεκτρος εἶναι τῇ *Διὶ*. καὶ
 τοῦ τάχα ἐρεῖν με φέρεται
 αὐτοῦ. οἱ ὃ πιστεύουσιν, ὡς
 εἰδότες ὡς νεφέλῃ σιωπῶ.
Ζεύς. οὐκοῦν ὡς τι τοιοῦτον
 εἶπῃ, ἐς τὸν ἄδω ἐμπιστῶν,
 τροχῶ ἀθλιὸς προσδεθείς,
 συμπερινεχθήσεται μετ' αὐ-
 τοῦ αἰεὶ, καὶ πόνον ἀπαυ-
 στον ἔξει, δίκλῳ διδούς τοῦ-
 το ἔργου. *Ηρα.* οὐ γὰρ δε-
 γνὼν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγα-
 λαυχίας.

Ἀπάλλων ☉ καὶ

Ἡφαίστου.

Εἰσακας ὦ *Ἀπολλων* καὶ
 τῆς *Μαίας* βρέφος τὸ ἄρτι
 τεχθὲν, ὡς καλὸν τέ δει, καὶ
 προσγελαῖ πάντι, καὶ διδοί τι
 ἥδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ὑποβη-
 σόμενος; *Ἀπο.* ἐκείνο γι φῶ
 βρέφος

autem solum decipietur.
I v n. Sed (vt omnes ho-
 mines arrogantes sunt)
 gloriabitur descendens
 forsitan, & narrabit om-
 nibus , dicens , colisse
 cū Iunone, & Iouis riu-
 lem esse, forsitan etiam
 dixerit , me ipsum ama-
 re , illi vero credetur ,
 quando nō viderunt quo
 modo cum nube coierit.
I v p. Igitur si quid tale
 dixerit, in infernum præ-
 cipietur, ac rotæ miser
 alligatus , cum ipsa per-
 petuo circumuoluetur ,
 & laborem nūquam ces-
 saturum sustinebit , pœ-
 nas videlicet has pro a-
 more dependens. *I v n.*
 Nō enim graue hoc qui-
 dem, ob instantiam.

Apollinis & Vul-
cani.

Vidistin' *Apollo* Maiz
 infantulum illum, nu-
 per genitum , vt formo-
 sus est, & arridet omni-
 bus, & iam quoque tale
 quiddā ~~per se fert~~, quasi
 in magnum aliquod bo-
 num euasurus sit. *A p o.*
 Illumne ego infantem
 B 3 dicam,

dicam, o Vulcane, aut in magnum aliquod bonū euasurum? qui ipso Iapeto antiquior est, quantum ad fraudulentiam V v l. Et quē adeo iniuria afficere potuerit, iam primū in lucem editus? A p o. Interroga Nēptunum, cuius tridentem suffuratus est, aut Martē nam & huius subtrahit clam e vagina gladium, et interim de me ipso nō dicam quem & arcu spoliavit & sagittis. V v l. Hæcine infāntulus & modo natus ille, qui vix dū mouebatur in cunis inter inuolucra? A p o. Scies Vulcane, si modo ad te aliquando venerit. V v l. Atqui venit iam pridē. A p o. Quid igitur habes ne omne fabril instrumentum, neq̄ dum quicquam illius tibi amissum est? V v l. Omne Apollo A p o. Attamen inspicere diligenter. V v l. Per Iouem, forcipem nō video. A p o. Sed videbis illum alicubi inter inuolucra in cunis infantis. V v l. Adeone aduncas manus habet, perinde ac si in ipso ventre iā
tum

βρέφος ὃ Ἡφαίει, ἢ μέγα ἀγαθόν, ἃ τοῦ Ἰαπετοῦ πριεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ παρουσίᾳ; Ἡφαί. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δοῦναι το ἀρετίτοκον ὄν. Ἀπολλ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρέλαιναν ἐκλεΐεν, ἢ τὸν Ἀρη, καὶ τούτου γὰρ ἐξείηται λαθὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῆς βελῶν. Ἡφαί. τὸ νεογνὸν ταῦτα, ἃ μάλιστα ἐμικέτο ἐν τοῖς σπαραγαῖσι; Ἀπολλ. ἦσιν ὃ Ἡφαίει, εἴ σοι προσέλθῃ μόλις Ἡφαίς. καὶ μὴ προσῆλθιν ἤδη. Ἀπολλ. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδένα σπαραλιν αὐτῶν; Ἡφαί. πάντα ὃ Ἀπολλων. Ἀπολλ. ὅμως ὀπίκει-φον ἀκρεβῶς. Ἡφαί. νῦν Δία τί μὴ πυνέαζαν οὐχ ὄντω. Ἀπολλ. ἀλλ' ὅτε αὐτῶν σου ἐν σπαραγαῖσι τοῦ βρέφους. Ἡφαί. αὐτὰς ὀξύχεις, καὶ καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐστὶν μιλι-

μελετήσας τὸ κλεπτικῶς ;
 Απολ. οὐ γὰρ ἤκουσα αὐτοῦ
 καὶ λαλοῦντος ἡδὲ σαμύλα
 καὶ ὀπίστροχα. ὁ δὲ καὶ δια-
 κονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς
 δὲ προσκαλεσάμενος τὸν
 ἔρωτα, κατιπάλασιν ἐν-
 δὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλ-
 κων τὸ πῶδ'. εἰτὰ μετὰ
 ἐπαινούμενος, τῆς Αφρο-
 δίτης μὲν τὸν κιστὸν ἐκδε-
 ψε, παραπληξάμενος αὐτὸν
 ὅτι τῇ νίκῃ, τοῦ Διὸς δὲ
 γελῶντος, τὸ σκῆπτρον.
 εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κε-
 ραυνός ἐστι, καὶ πολλὸν τὸ πῦρ
 εἶχε, καὶ κείνον αὖ ὑφέλε-
 το. Ηφαι. ἀπορῶν τινα
 τὸν παῖδα φέρει. Απολ. οὐ
 μόνον, ἀλλ' ἡδὲ καὶ μουσι-
 κόν. Ηφαι. τοῦτο τεκ-
 μαιριεῖσθαι. Απολ.
 χελώνῳ τῷ νικητῇ ἐν-
 ῥῶν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς
 συνιπτήσατο. πῆχεις γὰρ
 ἐλαττωσας καὶ συγώσας,
 ἔπειτα καλάμους ἐμπί-
 ξας, καὶ μαγάδιον ἐπαρθεῖς,
 καὶ ἐντεινόμενος ἐπὶ χορ-
 δῶν.

tum meditatus esset fu-
 randi rationem? A P O.
 An non audisti ipsum lo-
 quentem quoque iam ar-
 guta ac volubilia quæ-
 dam. Atque hic etiam
 ministrare nobis iulæ.
 Heri autē vocato ad se
 Cupidine, statim illum
 palæstra superavit, nes-
 cio quo pacto pedes illi
 subtrahens. Deinde cum
 a cæteris laudaretur, in-
 terea Veneri surripuit
 cingulum, cum illa am-
 plexata ipsum fuisset ob
 victoriam, Ioue autem
 ridente, sceptrum illius
 sustulit, & nisi gravius
 fuisset, & plus ignis ha-
 buisset, ipsum quoque
 fulgure subtraxisset. VUL.
 Celerem atque agilem
 quendam puerum mihi
 narraas. A P O. Quinimo
 & Musicū præterea. VUL.
 Vnde nam huius rei cō-
 iecturam facis? A P O.
 Testudine mortua alicu-
 bi inuenta, instrumentū
 ex ea compactum dedit.
 Brachiis enim adapta-
 tis, & iugo super inducto
 deinde calamis (chorda-
 rum ansulis videlicet) in-
 fixis, fundoque infra,
 & quasi quodam dorso
 B 4 sub-

subiecto, atque inde se-
ptem chordis suspensis
& intentis, iucundum a-
deo quiddā modulatur,
& concinnum, ut ego
quoq; illi iam inuideam,
qui iam olim personan-
do citharā me exerceo.
Ceterum ipsa Maia il-
lud quoq; dicebat, quod
neq; in cœlo noctu ma-
neret, sed per nimia a-
gendi studio, ad inferos
vsque descenderet, fura-
turus scilicet etiam inde
aliquid. Alatus autē quo-
que est, ac virgam quan-
dam apparauit, mirifi-
cam potestatem ac vim
habentem, qua animas
euocat, & educit mor-
tuos. Vt. Ego illā dedi
ipsi, ut esset quasi ludi-
crū. A P O L. Proinde &
mercedem istam tibi re-
tulit, forcipem videli-
cet. Vt. Recte sane ad
monuisti, quare ibo, ut
illum recipiam, sicubi,
ut ais, inter inuolucra
in cunis inueniri poterit.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet fa-
cere, Iupiter: venio e-
nim ita ut iussisti: secu-
rim

δὰς, μελωδῶ πάνυ γλα-
φυρὸν ὧ Ἡφαίστει, καὶ ἐναρ-
μόνιον, ὥς καὶ με αὐτῷ
φθονεῖν τὸν πάλαι κυθα-
ρίζειν ἀσκαυῶτα. ἔλεγεν
δὲ ἡ Μαΐα, ὥς οὐδὲ μὴναι
τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ,
ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἔχει
τοῦ ἄδου κατίτοι, κλέψων
τί κακῆιδεν δηλαδὴ. ὑπό-
πιερος δ' ὅτι, καὶ ἔαβδον
τινὰ πεποικίται. θαυμασί-
αν πλεὺς δυνάμιν. ἡ ψυχα-
γωγεῖ, καὶ κατέχει τοὺς
νικροὺς. Ἡφαίς. ἐγὼ
ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παί-
γνιον εἶναι. Απολ. τὸς
γαρουῶν ἔπέδωκέ μοι τὸν
μειδὸν πλεὺς περιέχων.
Ἡφαίς. αὐτὴ ὑπέμνηται
ὥς βασιλοῦμαι ὑποκλιόμε-
νος αὐτῷ, ἔπουν ὥς φης,
ἐμμεδέειν ἐν τοῖς παρὰ γά-
ροῖς.

Ἡφαίστει καὶ Διὶ.

Ἡφαίστος.

Τί μ' ὧ Ζεῦ δεῖ ποι-
εῖν; ἢ καὶ γὰρ ὥς ἐκέλευσας
ἔχων

ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον,
 οἱ καὶ λίθους δέοι μὴ ἀλγῶ
 διατεμεῖν. Ζ. οὐ γὰρ Ἡφαιστ.
 ἀλλὰ δίδέ μου τὴν κεφαλὴν
 οἷς δύο, καὶ τε γυνών. Ἡφαι.
 πρὸς μου εἰ μέμνηται, πρὸς αὐ-
 τε δ' οὐκ ἔστιν ἀληθές, ὅπως δέ-
 λης σοὶ γενέσθαι. Ζ. διαριθλῶ αἰ-
 μοι τὸ κρανίον. εἰ δ' ἀπὸ πρὸς
 σφραγίδος νῦν πρῶτον ὀργιζομέ-
 νου περὶ αὐτὴν μου, ἀλλὰ καὶ
 καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ,
 καὶ μὴ μέλλειν, ὑπόλλυμαι γὰρ
 ὑπὸ τῷ ὀδίνῳ, αἰ μου τὴν ἐγ-
 κεφαλὴν ἀνατρέψαι. Ἡ-
 φαι. ὅρα ὦ Ζεῦ, μὴ κακὸν τι
 ποιήσωμεν. ὀξύς γὰρ ὁ πέλε-
 κὺς ὅστις, καὶ ἐκ ἀναιμακτοῦ, οὐδ' ἔστι
 πλὴν εἰληθῆσαν μακάρεσσι καί.
 Ζεὺς. κατένεγκε μόνον ὦ Ἡ-
 φαιστὲ δαξέων. οἶδα γὰρ ἐγὼ
 τὸ συμφέρον. Ἡφαιστὸς. ἀ-
 κων μὲν, κατοίσω δέ. τί γὰρ
 καὶ ποιεῖν, σοὺ κτελούντος;
 τί τοῦτο; κέρη ἔνοπλος;
 μέγα ὦ Ζεῦ κακὸν εἶχες ἐν
 τῇ κεφαλῇ, εἰκότως γοῦν
 ὀξύθυμος ἦν ὧσα, τηλικαύ-
 τῳ ὑπὸ πλὴν μινύγγα
 παρ-

rim habens acutissimā,
 etiam si lapides opus sit
 vno istu diffecare. I v p.
 Recte sane Vulcane. Sed
 iam impacta illa, diuide
 mihi caput in duas par-
 tes. Vv l. Tentas me, nū
 insaniam? Impera igitur
 vere, quod vis tibi fieri.
 I v p i. Diuidi mihi cal-
 uariam volo, si vero non
 obedieris mihi, me ex-
 perieris non nunc primū
 irascentem. Veruntamē
 ferire oportet audacter,
 & p'senti animo, neque
 cūctari, Pereo enim prae
 doloribus, qui mihi ce-
 rebrum inuertunt. Vv l.
 Vide Iupiter, ne quid
 mali faciamus. Acura e-
 nim securis est, & non
 absque sanguine, neque
 etiā ad Lucinae morē, ti-
 bi obstetricabitur. I v p.
 Incute modo Vulcane au-
 dacter. Ego enim noui,
 quid sit conducibile.
 V v l. Inuitus quidem,
 sed tamen feriam. Quid
 enim agat aliquis, te in-
 bente? quid hoc? puel-
 la armata? magnū o Iu-
 piter, malum habuisti in
 capite. Merito igitur ira-
 cundus fuisti tantam in-
 tra cerebri panniculum

virginem viam nutritens, idq; armata, nimirum castra, non caput habuisse, non aduertens. Hæc vero etiã saltat, & cum armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastã vibrat, & quasi quodam furore concitatur. Et quod maximum est, formosa admodum, ac maturis nubilis annis, breui adeo iam facta est, ceruleos quidem oculos habens, sed tamen & huic gratiã addit galea. Quare o Jupiter, obstattecan di præmium hoc mihi refer, desponde mihi illã. I v p. Impossibilia petis Vulcane, perpetuo enim virgo manere vult. Ego certe, quantum in me est nihil repugno. V n l. Hoc volebã. Reliquum quod est ipse curabo. Ac iam simul rapiã ipsam. I v p. Si tibi facile adeo hoc, facias licet. Veruntamẽ illud scio, quod amas ea, quæ tibi contingere ne queunt.

Neptuni & Mercurij-

Licet ne Mercuri, conueni-

παρθένον ζωογόνων, καὶ τὰυτὰ ἔνοπλον. ἤκου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἔλκλῃθεις ἔχων. ἡ δὲ παρθὴ, καὶ πυρρὴ χιζέει, καὶ πῶν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλῃ, καὶ ἐκδοσιγ. καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πᾶν καὶ ἀκμαία γιγννται ἤδη ἐν βράχει. γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κέρυς. ὥστε ὃ ζεῦ μαίωτρά μοι ὑπόδος, ἐρημνσας μοι αὐτίω. Ζεὺς. ἀδύνατα αὐτεῖς ὃ Ἡφαιστε. παρθένος γὰρ αἰὶ θέλει μένειν, ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοῖ, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἡφαιστε. τοῦτ' ἐβουλόμην. ἐμοῖ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτίω. Ζεὺς. εἰ σοι ῥάδιον οὔτω, ποίει. πᾶν οἶδα, ὅτι ἀδύνατων ἐρεῖς.

Πόσδων Ⓞ καὶ
Ερμού.

Εἰν ὃ Ερμῇ γοῦν ἐντο-
χεῖν

χεῖν τῷ Δίῃ; Ερμ. οὐδα-
 μῶς ὦ Πρόσειδον. Ποσειδ.
 ὅμως προσάγγελον αὐτῷ.
 Ερμ. μὴ ἐνόχλει, φημί.
 ἄχαρον γάρ. ὥς οὐκ αὖ
 ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόν-
 τι. Ποσειδ. μὲν τῇ Ἥρῃ
 σῴσῃ; Ερμ. οὐκ ἀλλ' ἐ-
 τερῶν τί ὄσι. Ποσειδ. συν-
 ἱκμι. Γανυμήδης ἔνδον.
 Ερμ. οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ μα-
 λακῶς ἔχει αὐτός. Ποσειδ.
 πῶθεν ὦ Ερμῆ; δεινὸν γάρ
 τοῦτο φῆς. Ερμ. αἰχμω-
 μι εἰπεῖν, τοιοῦτον ὄσι.
 Ποσειδ. ἀλλ' οὐχὲν πρὸς
 ἐμὲ δεῖν γε ὄντα. Ερμ. τέ-
 τοκεν ἀστίας, ὦ Πρόσειδον.
 Ποσειδ. ἀπαγε. τέτοκεν
 ἐκείνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν
 ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος
 ὢν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπισήμαι-
 νει αὐτῷ ἢ γαστὴρ ὄγκον
 τινά. Ερμ. οὐ λέγεις. οὐ
 γὰρ ἐκείνη ἔχει τὸ ἐμβρυ-
 ον. Ποσειδ. οἶδα. ἐκ τῆς
 κεφαλῆς ἔτικεν αὐδὺς, ὥς-
 περ πῶν Αἰθιωῶν. τακά-
 δα γὰρ πῶν κεφαλῶν ἔχει.

Ερμ.

venire Ioué nunc? M. n.
 Nequaquam Neptune.
 N. p. Attamē intro re-
 nuncia de me ipsi. M. n.
 Ne molestus sis, inquā,
 importunum enim hoc.
 Quare nō poteris ipsum
 videre in præsētia. N. n.
 Num igitur cum Iunone
 concumbit? M. n. Non,
 sed diuersum quiddam
 est. N. p. Intellico Ga-
 nymedes intus est. M. n.
 Neque hoc, sed ipse in-
 firmus aliquantulū est.
 N. n. Vnde hoc Mercuri?
 Graue enim istud nar-
 ras. M. n. Pudet dicere,
 tale quippiam est. N. n.
 At nihil eo tibi opus est
 apud me, parruus utique
 cum tibi sim. M. n. Pe-
 perit paulo ante, Nep-
 tune. N. p. Apage. An-
 reperit ille rex quo? ita-
 que latuit ille nos Her-
 maphroditus existens?
 At neq; vterus eius tu-
 morem aliquē prae se tu-
 lit. M. n. Recte dicis.
 Neque etiam ille partū
 intra se habebat. N. p.
 Noui, rursus ex capite
 peperit scilicet, quemad-
 modum & Minervam,
 habet enim ille caput
 quoddam puerperum.

M. n.

MER. Neque illud, sed
 in foemore gestavit par-
 tum, illum videlicet ex
 Semele receptū. N E P.
 Euge generosus, ut ille
 totus nobis, & ex omni
 parte corporis inpreg-
 nando, idoneus atq; fec-
 undus est. Sed quæ nā
 Semele ista est? M E R.
 Thebana mulier, ex fili-
 abus Cadmi vna. Huic
 congressus prægnantem
 eā reliquit. N E P. De-
 inde vero ipse p illa pe-
 perit. M E R. Atq; admo-
 dum. Eriam si tibi alienū
 ac mirum videatur. Nā
 Semelem dolis aggressa
 Iuno (nostri autem, ut ze-
 lotypa est) persuadet illi
 ut petat a Ioue, quo cum
 fulmine ac fulgure ad se
 veniat. Quæ cum verbis
 huius inducta credidisset
 venissetq; Iupiter fulmē
 secum portans, conflagra-
 vit rectum, ipsaque Se-
 mele ex igne periit. Me
 autem iubet Iupiter, ut
 incisa illius aluo, partū
 ad se afferā, imperfectū
 illum quidem adhuc, &
 intra septimum mensem
 conceptum. Quod ubi
 fecissem, ille dissecto foe-
 more suo, intro illum re-
 cipit

Ερ. οὐκ ἀλλ' ἐν τῇ μητρὶ ἐ-
 κίει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης
 βρέφος. Ποσειδ. οὐγὲ ὁ γμ-
 ναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κροφο-
 ρεῖ, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώ-
 ματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέ-
 λι ὅτι; Ερμ. θηβαία. τοῦ
 Κάδμου θυγατέραν μία-
 ταύτῃ σωελθὼν, ἐγκύμο-
 να ἐποίησιν. Ποσειδ. εἴτα
 ἔτεκεν ὦ Ερμῇ αὐτ' ἐκείνης;
 Ερμ. καὶ μάλα, εἰ καὶ πα-
 ράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τίω
 μὲν γὰρ Σεμέλῃ ὀπιελθοῦ-
 σα ἡ Ἥρα, οἶδα δὲ, ὡς ζη-
 λότυπός ἐστι, πείθει αὐτῆται
 παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βρον-
 τῇ καὶ ἀστραπῶν ἦκεν παρ'
 αὐτῷ. ὡς δ' ἐπέσθῃ, καὶ
 ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν,
 ἀνιφλέγῃ ὁ ὄρεος, καὶ ἡ
 Σεμέλι μὲν διαφθείρεται
 ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ
 κελύει ἀναταμόντα τίω
 γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνα-
 κομίσαι ἀτιλὲς ἔτι αὐτῇ
 τὸ ἔμβρυον ἐπαμύνασθαι.
 καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, δι-
 λὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρόν, ἐπὶ-
 δισιν,

ἴσθιν , ὥς ὑποτελεσθῆναι ἐκ-
ταῦθα , καὶ νῦν τρίτῃ ἡδὴ
μὲν ἔξέτικεν αὐτὸ , καὶ
μαλακῶς ὑπὸ τῆς ὠδίνων
ἔχει. Ποσειδ. νῦν οὖν ποῦ
τὸ βρέφος ὄσιν ; Ερμ. ἐς πλὴν
Νύσαν ὑποκομίσας , παρέ-
δωκα ταῖς νύμφαις ἀνα-
τρέφειν , Διόνυσον ἐπονομα-
θέντα. Ποσειδ. οὐκοῦν ἀμ-
φότερα τοῦ Διονύσου τοῦτου
καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁ δὲ
ὄσιν ; Ερμ. ἔοικεν . ἀπειμι
δ' οὖν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ
τραῦμα οἴσων , καὶ τὰλλα
ποιήσων , ὅς αὖ νομίζηται
ὥσπερ λεχῆναι.

Ερμῆ καὶ Ἡλίου.

Ω ἦλιε μὴ ἐλάσῃς τήμερον,
ὅ Ζεὺς φησὶ , μὴ δὲ αὔριον,
μήδ' ἐς τρίτῃ ἡμέραν , ἀλλ'
ἔνδον μὲν , καὶ τὸ μεταξὺ
μία τις ἔστω νύξ μακρά . ὥστε
λυέτωσαν μὲν αἱ ὄρεαι αὐθις
πρὸς ἱππους . σὺ δὲ σβέσον
τὸ πῦρ , καὶ ἀνάπαυε διὰ
μακροῦ σιαιντόν . Ἡλ. καμ-
γὰ

cipit, vt ibi perficeretur.
Atq; ita iam tertio, post
quam factum illud est,
mense, denuo illum pe-
perit, & nunc ex dolori-
bus aliquantulum lan-
guidus est. N E P. Vbi
igitur infans ille iā est ?
M E R. In Nysam hinc
ablatum, tradidi illum
nymphis enutriendum,
Dionysium cognomina-
tum. N E P. Ergo vtrun-
que, Dionysii huius &
pater & mater ille est.
M E R C. Ita videtur. A-
beo igitur, vt illi aquam
ad vulnus afferam, ac cæ-
tera ea quæ ex more atq;
consuetudo fieri solent,
quasi puerperæ procuræ.

Mercurij & Solis.

O Sol, ne hodie cur-
rū agas, inquit Iupiter,
neq; in crastinum neque
etiam in diem perendi-
num, sed intus mane; si-
atque interea perpetua
vna nox longa. Quare e-
quos quidem iterum sol-
uant Horæ, tu vero re-
stingue ignem, & nunc
tandem post longum in-
teruallum temporis re-
ipsum recrea. S O L. No-
ua

ua hæc atque omnino aliena denunciāns venis. Sed nunquid transgredi siue peccare visus sum inter agendum & extra fines cursum habuisse? atque id nunc irascitur ille mihi, noctemque triplo maiorem die facere statuit? M E R. Nihil tale, neque hoc etiam perpetuo fiet, sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consueto longiorē. S O L. Vbi autem etiam ille est, aut vnde ipse emissus es, vt hæc nunciāres mihi? M E R. Ex Bæotia, ab vxore Amphitryonis, cum qua cōcumbit. S O L. Amator illius? atque ita illi satis non est nox vna? M E R. Nequaquā. Nasci enim quendā oportet ex hoc concubitu magnū, atq; multorum certaminum victorem, deum. Hunc igitur vna nocte absolui ac perfici impossibile est. S O L. Sed absoluat atq; ad exitum perducatur ille, quod faustum felixque sit. Veruntamen hæc Mercuri, temporibus Saturni, non fiebant, (soli enim hic nos sumus.)

Neque

νὰ ταῦτα ὦ Ερμῆ καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παραγγιλῶν ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῷ ὄρεον, κατὰ μοι ἀχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; Ερμ. οὐδὲν τοιοῦτον, οὐδ' ἐς αἰὶ τοῦτο ἔσαι. δαῖται δὲ τινὺς αὐτὸς ὀπμηκεστέρα γινέσθαι οἱ τὴν νύκτα. Ηλ. ποῦ δὲ καὶ ὄρεον, ἢ πόθεν ὕξει πέμψῃς ἀγγιλῶν ταῦτά μοι; Ερμ. ἐκ Βοιωτίας ὦ Ηλῆ, παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σώσεις. Ηλ. ἐξ ὧν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία; Ερμ. οὐδαμῶς. τεχνῶμαι γὰρ τινα δαῖτα ἐκ τῆς ὀμιλίας ταύτης μέγαν καὶ πολυάθλον δαῖτα τοῦτον οὐδ' ἐν μιᾷ νυκτὶ ὑποτελεσθῆναι, ἀδυνάτον. Ηλ. ἀλλὰ τελεσιουργέτω μὲν ἀγαθὴ τύχη. ταῦτα δ' οὐκ ὦ Ερμῆ οὐ ἐγένετο ὅτι τοῦ Κρόνου. σ τοὶ γὰρ ἡμεῖς ἴσμεν

οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκείνος περὶ τῆς
 Ρέας ὡς οὐδ' ὑπολιπὼν αὐτὴν
 οὐρανὸν ἐν θήβαις ἐκοιμά-
 το. ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ὡς ἡ-
 μέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον
 τὸ αὐτῆς, ἀλόγον τὰς ὥ-
 ραις. ξέρον δὲ ἢ παρελλαγ-
 μόρην οὐδέν. οὐδ' αὖ ἐκοι-
 τῶνσέ ποτε ἐκείνους θνητῇ
 γυναικί. νῦν δ' δυσλίκου γυ-
 ναίου ἔνικα, ῥηὶ ἀντράφθαι
 τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπτεέ-
 ρους μὲν ἡμέρας πρὸς ἵππους
 ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπαρον
 δὲ πλὴν ὁδὸν, ἀπρίβῃ μόνου-
 σαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, πρὸς
 δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκο-
 τεσσῷ διαβιῶν; τοιαῦτα
 ὑπολαύονται τῇ διὸς ἐρά-
 των; καὶ καθιδοῦνται φει-
 μένοτες. ἐς' ἂν ἐκείνος
 ὑποτιλέσῃ τὸν ἀθλητὴν ὃν
 λέγεις, ὑπὸ μακρῷ πρὸς ἑ-
 φφ. Εἰμ. σιῶπα ὦ Ἥλιε, μή
 τι κακὸν ὑπολαύσης τῇ λό-
 γῳ. ἐγὼ δὲ παρὰ πλὴν Σι-
 λωῖν ἀπελθὼν, καὶ τὸν
 ὄκνον, ἀπαγγεῶ καὶ κεί-
 ροις, ἅπτε ὁ Ζεὺς ἀπέσει-
 λε,

Neque ille tum a Rhea
 diuertebat, aut seorsim
 cubabat, neque etiam re-
 licta cœlo Thebis dor-
 miebat. Sed dies quidem
 tum dies erat, nox autē
 ad suum certum spaciū,
 secundum proportionē
 horarum agebatur. pere-
 grinum vero autem im-
 mutatum nihil. Neque
 ille tum vnquam cum
 muliere mortali quic-
 quam rei habuit. At nūc
 infœlicis mulierculę cau-
 sa, oportet omnia sursū
 & deorsum verti. Ac e-
 quos quidē præfractio-
 res & difficiliōres fieri,
 ob qciū & desidiā, viam
 autem asperiōrē eo quod
 toto triduo non vsurpa-
 bitur, homines præterea
 misere in tenebricosq
 viuere. Hoc boni ex a-
 moribus Iouis consequē-
 tur illi scilicet, sedebūt-
 que expectantes, donec
 ille athletam istum, quē
 dicis, absoluerit sub lon-
 gis tenebris. Μ κ. Τα-
 ce o Sol, ne quid malī
 pro his dictis tuis nan-
 ciscare. Ego vero ad Lu-
 nam hinc abiens & ad
 Somnū, renuntiabo etiā
 illis, quæ Iupiter mani-
 dauit

dauit. ille quidem, vt ne procedat citius, huic autem, vt ne remittat à se homines, quo ignorent longam adeo noctem hanc fuisse.

λε, πλὴν μὴ χολῇ προσαίψην, τὴν δὲ ὕπνον μὴ ἀνίεμαι τοὺς ἀνθρώπους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω πλὴν νύκτα γεγονημένην.

Veneris & Lunæ.

Quid hæc, o Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariam peruenis, vt currū sistas, ac desuper aspectes Endymionē dormientem sub diō tanquā venatorem aliquem, interdum autem etiam descendas ad ipsū ex media via? Lv. Interroga δὲ Venus filium tuum, qui mihi harum rerum autor est. V E N. Sine. Contumeliosus ille est. Me quippe matrem ipsius, quibus modis affecit? nunc quidem in Idam adigēs Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adulescentem, quem & Proserpinæ desiderabilē fecit, & me ex dimidia parte amoribus meis priuauit. Quare iam sæpe illi interminata sum, ni desinat talia facere, fratrum esse me ipsius & arcus

Αφροδίτης καὶ Σε- λῶνς.

Τί ταῦτα, ὦ Σελλῶν, φασὶ ποιεῖν σε, ὅπότε ἂν μὲ πλὴν Καρίαν γῆν, ἰσαίνει μὲν σε τὸ ζῶγος, ἀφορῶσαν ἐς τὴν Ενδυμίωντα καθεύδοντα, ὑπαίθριον ἅτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐν μέσης τ' ὁδοῦ; Σε. ἐρώτα ὦ Αφροδίτη τὸν υἱόν, ὅς μοι τῶν αἰτίος. Αφρ. ἔα, ἐκείνος ὑβριστὴς ὄντων. ἐμὲ γοῦν αὐτὴ τὴν μητέρα οἶα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς πλὴν Ἰδίου καλὰ γων Ἀγχίσου ἕνεκα τὴν Ἰλιέως, ἄρτι δὲ ἐς τὴν Λίβανον, ὅπῃ τὸ ἀσύριον ἐκείνο μετράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφόνη ἐπέραςον ποιήσας, ὅς ἡμιστίας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. ὥς πολλὰ κίς ἡ πείλησα, εἰ μὴ παύσει τοιαῦτα ποιῶν, κλάσσειν μὲ αὐτοῦ τὰ τόξα

τῷ α καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρήσῃν ὃ καὶ τὰ πτερά. ἥδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ. ὁ δὲ, ἐκ οὗδ', ὅπως τοπερεντικά δεδιώς καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ὀπιλέλῃσαι ἀπάντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ ἐνδυμίων ὄν; εὐπαρμύθηλον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. Ζεὺς. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς ὁ Ἀφροδίτῃ δοκεῖ, καὶ μάλιστ' ὅταν ὀπιβαλλόμενος ὅπῃ τῆς πέρας τὴν χλαμύδα καθύδη τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἥδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπὲρρέοντα. ἡ δεξιὰ δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ αὐτὸ ὀπικεκλασμένη ὀπιπρέπει; τῷ πορτώπῳ περικειμένη. ὁ δὲ ὑπὸ τῷ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμειρόσιον ἐκείνο ἄσθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀποφθίη καλῶσα, ἐπ' ἄκρων τῇ δακτύλῳν βεβηκίᾳ, ὡς αὐτὸς μὴ ἀντρεβόμενος ἐκλαραχθεῖν. οἶδα, τί αὐτοῦ σοι λέγοιμι τὰ μετὰ τοῦτα. πολλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

Ἀφρο-

arcus & pharetram, amputaturam autem etiam alas. Iampridem vero & plagas ipsi in nates incussit sandalio, sed ille, nescio quo pacto, tum quidem statim metuens ac supplicās, paulo post obliuiscitur omnium. Verum dic mihi formosus ne Endymion iste est? Nā hoc quidem solatio fuerit malo huic. I γ. Mihi quidem etiam admodum formosus, ο Venus, videtur, & maxime quando intrata super rupem chlamyde dormit, laxa tenēs sagittas, paulatim e manu prolabētes. Dextra autem circa caput sursum versus reflexi, decorē affert faciei, cui circumfunditur. Ipse vero solutus somno, anhelat ambrosium illum halitum. Tunc igitur tacite equidem & sine ullo strepitu descendens, ac summis digitis insistent, ut ne expergefactus ille, perturbari possit. Scis igitur, quid tibi post hęc dictura fuerim, sed pereō equidem amore.

C

Vene-

Veneris & Cupidi-
nis.Αφροδίτης καὶ
Ἐρωτος.

Cupido gnate, vide
quæ facis flagitia. Non
iam de his loquor, quæ
te impulsore mortales
in terra, vel in se quisq;
vel inuicem alii in alios
faciunt, verum de his a-
go, quæ apud superos
quoq; designas, qui qui-
dem Iouem varias assu-
mere formas ostēdis, ver-
tens in quodcunq; tibi
pro tempore visum fue-
rit. Lunam vero e cælo
deuocas. Quin & Solem
aliquoties compellis len-
tum apud Clymenē ces-
sare, aurigandi muneris
oblitum. nam quicquid
iniuriæ in me matrem e-
tiam cōmittis, audacter
tanquam tuto facis. Ve-
rum tu quidem o deorū
omniū confidentissime,
Rheam insuper ipsam
iam anum, præterea de-
orum tam multorum pa-
rentem eo perpulisti, vt
pulsionem adamet,arque
in Phrygium adolescen-
tulū illū depereat, ac tua
iam opera insanit, iun-
ctisque leonibus, adhi-
bitis itē Corybantibus,
quip-

Ω τέκνον ἔρως ὄρα, οἷα
ποιῆς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω,
ὅτ' ὅσα πρὸς ἀνθρώπους ἀνα-
πείθεις, καὶ αὐτῶς ἢ κατ'
ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ
καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ. ὅς τιν' μὲν
Δία πολύμορφον ὀπιδεκνύ-
εις, ἀλλάττων ἐς ὃ, τι αὖ σοι
ἔπ' τῷ χαρῶδ' δοκῇ. πλὴν σε-
λιώβω ὃ καθαίρεις ἐκ τῷ οὐ-
ρανοῦ. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ
Κλυμένη βραδυῖεν ἐρίοτε
ἀναγκάζεις, ὀπληροσμήρον
τῆς ἰππασίας. ἀ μὲν γὰρ
ἐς ἐμὲ πλὴν μητέρα ὑβρίζεις,
δαρξῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ δὲ
τολμηρέτατε, καὶ πλὴν Πέ-
αν αὐτὴν γεαυῷ ἤδη, καὶ
μητέρα τοσούτων θεῶν,
ἀνέπεισας ποσειδάσειν,
καὶ τὸ φρύγιον μερῶ-
κιον ἐκείνο ποδεῖν. καὶ
νῦν ἐκείνη μέμνην ὑπὸ
σου, καὶ ζευξαμένα τοὺς
λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ
τοὺς Κορύβαντας ἄτι μά-
τικούς

νικῶντας καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω
 καὶ κάτω πῶς ἴδω περὶ πο-
 λεύσιν, ἢ ὡς ὀλολήζουσα ἐ-
 πί τῶς Ἀπην. οἱ Κορύβαντες ὃ,
 ὃ μὲν αὐτῇ τέμνεται ξίφει
 τὸν πῦχνον. ὃ δὲ ἄνὰς πῶς
 κόρυμνον, ἵεται μεμηνῶς διὰ
 ὧν ὄρων. ὃ δὲ αὐλεῖ τῶ κέ-
 ρατι. ὃ δὲ ὀπιθομβεῖ τῶ τυμ-
 πάνῳ, ἢ ὀπκτυπεῖ τῶ κυμ-
 βάλλῳ. καὶ ὅλως θόρυβος καὶ
 μανία τὰ ἐν τῇ ἰδῇ ἅπαντά
 ὄντι. δέδρα τοίνυν ἅπαν-
 τα. δέδρα τὸ τοιοῦτο, ἢ τὸ
 μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ
 ὑπομανῆτά ποτε ἢ Ρέα, ἢ
 καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖ-
 σα, χελούτῃ τῶν κορύβαν-
 τας συλλαβόντας σε, δια-
 σπάσασθαι, ἢ τοῖς λέουσι
 παραβᾶλῃν. ταῦτα δέδρα,
 κινδυνεύοντά σε ὄρωντα. Ερ.
 θάρξει μήτις, ἐπεὶ καὶ τοῖς
 λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης
 εἰμί. καὶ πολλὰς ἐπα-
 νθὰς ὄντι τὰ γῶτα, καὶ
 τῆς κόρης λαβόμενος,
 ὡς ὁχῶ αὐτούς. οἱ δὲ σάι-
 τουσί με, καὶ πῶς χεῖρα
 δεχόμενοι

quippe qui & ipsi furore
 quodam sunt afflati, per
 Idam montē sursum ac
 deorsum oberrat, ipsa
 quidem Attis amore eiu-
 lans. Cæterum Corybā-
 tum alius suum ipse pe-
 nem ense defecat, alius
 demissa coma per mon-
 tes fertur insanus, alius
 cornu canit, alius tym-
 pano tonat, alius cym-
 balo perstrepat. breui-
 ter, omnis vndiquaque
 Ida tumultus atq; insa-
 niæ plena est. Proinde
 cuncta timeo, metuo ne
 tale quid accidat, quæ
 magnū malū generans,
 ut si quando resipiscat
 Rhea, vel potius si per-
 gat insanire, Coryban-
 tibus imperet, ut te cor-
 reptum discerpant, aut
 leonibus obiciant. Hic
 me sollicitas metus, qd'
 videam tibi periculum
 imminere. C v r. Ocio
 so animo esto mater, si-
 quidem leonib. etiam ip-
 sis iam familiaris sum fa-
 ctus, ita ut sæpenumero,
 consensu eorum tergis,
 præhensaque iuba, equi-
 tis ritu insidens illos a-
 gitem. At vero illi inte-
 rim mihi carissæ abblādī

untur, ac manum ori infertam receptant, lambuntq; deinde mihi reddunt innocuam. Porro Rhece ipsi, quando tandem vacauerit, ut me vlciscatur, cum in Atte sit tota? Postremo quid ego pecco, quum res pulchras, ut sunt, offero, ac demonstro? Vos ne appetite res pulcras, quare his de rebus ne in me crimen conferre. Num vis ipsa tu mater, uti neque tu posthac Marté ames, neque ille te? V E N. Ut es peruicax, & nulla in re nō superas? Attamen horum quæ dixi aliquando memineris.

Iouis, Aesculapij & Herculis.

Definite o, Aesculapi & tu Hercules, contendere inter vos iurgiis, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena a conuiuio deorum. H E. Ac vis, o Iupiter medicamentarium istum priore loco accubere, quam me? A E S. Quid nī, per Iouem melior quoq; enim sum. V E N. In quo igitur

δεχόμενοι ἐς τὸ εἶμα, σφαιλιχμῶσάμενοι ὑποδιδόασί μοι, αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Πρία, πότε αὖ ἐκείνη χολῶν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὐσα ἐν τῷ Ἀττῇ; καὶ τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δίκην δὲ τὰ καλὰ, οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῇ καλῶν. μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ἢ θέλεις σὺ ὧ μῆτερ αὐτὴ μηκέτι ἐρεῖν, μήτε σὲ τοῦ ἀρεῶς, μήτ' ἐκείνον σοῦ; Αφροῶς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων, ἀλλὰ μεμνήσθαι μου ποτὲ τῆς λόγων.

Διὸς, Ἀσκληπιῆ, καὶ
Ἡρακλέους. Ζεὺς.

Παύταδε ὧ Ἀσκληπιε καὶ Ἡράκλειε, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀσπιπῇ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῆς θεῶν. Ἡρακλ. ἀλλὰ ἐθέλεις ὧ Ζεῦ τοιοῦτ' ἐφαρμακία προκατακλίνεσθαι μου. Ἀσκλη. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. Ἡρα. καὶ τί ὧ

τί ὧ ἐμβρόντητι ; ἢ δίδο-
 τι σι ὁ ζῆς ἐκτραύωνται ,
 ἀ μὴ δέμεις ποιῶντα , νῦν
 δὲ κατ' ἔλεον αὐθις ἀθα-
 ρασίας μετέληκας ; Ασ-
 κλήπιος . ὅππῃ ἐλθῃσαι γὰρ
 καὶ σὺ ὧ Ἡρακλῆς ἐν τῇ Οἴ-
 τη καταφλεγείς , ὅτι μοι
 ὀνειδίζεις τὸ πῦρ . Ἡρα-
 οὔκου ἴτα καὶ ὅμοια βε-
 βίωται ἡμῶν , ὅς Διὸς μὴ
 υἱὸς εἰμι , τοσαῦτα δὲ πε-
 πόνηκα ἐκκαθαίρων τὴν βί-
 ον , θνήσκῃ καταγωνιζόμε-
 νος , καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς
 τιμωρούμενος . σὺ δὲ ἐι-
 ζοτόμος εἶ καὶ ἀγύρτης .
 νοσοῦσι μὴ ἴσως ἀνθρώ-
 ποις χερίσιμος ὅππῃ δέσσειν
 τῶν φαρμάκων , ἀνδρῶδες
 δὲ οὐδὲν ὅππῃ δειγμένους .
 Ασκλη. εὐλέγεις . ὅτι σου
 τὰ ἐγκαύματα ἰασάμεν ,
 ὅτε πρώτῳ ἀνῆλθες ἡμί-
 φλεκτος , ὑπὸ ἀμφοῖν
 διεφθαρμένος τῷ σώμα-
 τι , τοῦ χιτῶνος , καὶ με-
 τὰ τοῦτο τοῦ πυρός . ἐγὼ
 δὲ εἶ καὶ μηδὲν ἄλλο , οὐ-
 τε ἔ-

igitur o attonite, an qđ
 te Iupiter fulmine ali-
 quando percussit, eo qđ
 quæ nefas erat, fe-
 ceras, nunc autem ex
 misericordia iterum im-
 mortalitatis particeps
 factus es? A s s. Oblit-
 tus vero etiā tu es Her,
 quod in Oeta conflagra-
 sti, quandoquidem mihi
 ignē obliis? H e r. Ne-
 quaquā æqualia atq; si-
 milia sunt quæ uterq; in
 vita egimus, ut qui ipse
 quidem Iouis filius sim,
 tantos autem labores su-
 stinuerim, expurgata vi-
 ta devictis bestiis & hōi-
 nibus contumeliosis, vin-
 dicta ac pœna affectis,
 Tu vero radicū incisor es
 & circulator, ægrotanti-
 bus fortassis hominibus
 utilis medicamenta ad-
 hibendo, virile autem ni-
 hil quicquam opere præ-
 stitisti. A s s. Recte di-
 cis. quoniam & inustio-
 nes tuas curavi, quando
 paulo ante ascendisti, ad
 nos semistulatus cor-
 pore utrinq; corrupto ac
 perduto, & a tunica,
 & post illam, etiam a
 flamma. Ego vero quod
 si nihil aliud, tamen ne-
 que

que feruiui, quēadmodū tu, neq; exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neq; vero etiam infans, occidi liberos & uxorem, H E R. Nisi desinas conuiciari, statim admodū senties qđ non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam subiatū hinc, e cœlo præcipientem dabo te, vt ne ipse quidē Pæon curauerit te, diminuto atq; effracto tibi cerebro. I V R. Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut ambos hinc ab legabo vos e conuiuio. Quanquam etiam xquū est o Hercules, prior loco accumbere Aesculapium, quippe qui & prior mortuus est:

Mercurij & Apollinis.

Quid vero tristis es Apollo? A P O L. Quoniam Mercuri, miser atque infelix circa amores sum. M E R C. Dignum quidē mœrore hoc, sed tu

το ἐδούλευτα ὥσπερ σὺ, οὐτε ἔξαινον ἔρια ἐν Αὐδία, πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παιδὸς ἄνθρωπος ὑπὸ τῇ Ομφάλῃ χερσὶ σανάλω. ἀλλ' οὐδ' ἂν μεγαυχλήσας ἀπέκλιναι τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. Ἡρα. εἰ μὴ παύσῃ λοιδοροῦμένός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, εἰς τὴν ὅτι κεφαλῶν ἐν τῷ οὐρανοῦ, ὥς καὶ μηδὲ τὸν παλῆονα ἰάσαοθαί σε τὸ κρανίον ὕμνῳ τριβέοντα. Ζεὺς. παύταδε, φημί, καὶ μὴ ὀπιταράῃτε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῷ συμποσίου. καὶ τοι οὐ γνῶμον ὃ Ἡρακλῆς προκαίαν κλίνεσθαι σὺ τὸν ἀσκληπιδόν, ἅτι καὶ ἄρτερον ἀποθανόντα.

Ερμῆ καὶ Ἀπόλλωνος.

Τί σκυθρωπός εἰς ὃ Ἀπολλων; Ἀπόλλων. ὅτι ὃ Ερμῆ δυσυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Ερμ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ ταῦτο

οὐτον. σὺ δὲ τί δυσυχεῖς; ἢ
 τὸ κτ' πῶς δ' ἀφνίωσι λυπεῖ
 ἔτι; Απολ. οὐδαμῶς. ἀλλ'
 ἐρώμενον πενθῶ τὴν λάκκω-
 να τὸν Οἰβάδου. Ερ. τέθνη-
 κε γάρ, εἰπέ μοι, ὁ ὑάκινθος;
 Απο. ὕμῃ αἶσα. Ερ. πρὸς τί-
 γος ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὕτως
 ἀνέραςτος ὤ, ὥς ἀποκτείναι
 τὸ καλὸν ἐκείνο μενέαιον.
 Απο. αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.
 Ερ. οὐκοῦν ἐμάνης ὦ Ἀπολ-
 λον; Απο. οὐκ, ἀλλὰ δυσύ-
 χημά τι ἀκούσιον ἐχούτο.
 Ερ. πῶς; ἐδέλω γ' ἀκοῦσαι
 τὸν λόγον. Απο. δισκύνει
 ἐμαῖθ' ἀνι. καὶ γὰρ συνεδίσ-
 κουν αὐτῷ, ὁ δὲ κάκιστα
 ἀνέμων ἀπολούμενος ζέφυ-
 ρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ
 αὐτὸς. ἀμειλούμενος δὲ, καὶ
 μὴ φέρον πῶς ὑπεροφίαν;
 ἐγὼ μὲν ἀνέξρετα, ὥστε
 εἰώδαμιν τὸν δίσκον ἐς τὸ
 αἶψα. ὁ δὲ, ὑπὸ τοῦ παι-
 γέτου καταπινύσας, καὶ
 κεφαλῇ τῷ παιδὶ ἐνέ-
 σσει φέρον αὐτὸν, ὥστε
 ὑπὸ τῆς πληγῆς αἵμα
 τε ῥυῖ-

tu quo pacto miser atq;
 infelix es? An id quod
 cum Daphne accidit, te
 dolore afficit adhuc? A.
 Nequaquam, sed amasi-
 um doleo, Lacnem il-
 lū Oebadi filiū. M E R.
 An mortuus est Hyacin-
 thus? dic mihi. A P O.
 Atque admodū. M E R.
 Vnde Apollo? aut quis
 ita ab omni amore alien-
 us fuit, ut occiderit for-
 mosum illum puerum? A
 P O L. Meum ipsius fa-
 ctū hoc est. M E R. Quid
 igitur, insaniuisti? Ap.
 A P O. Non, sed infortu-
 nium quoddam inuito
 mihi accidit. M E R. Quo
 modo? cupio enim audire
 rationē hanc. A P O L.
 Disco ludere discebat,
 atq; ego una cum illo lu-
 debam. Ceterum vento-
 rum omnium pessime
 perditus Zephyrus ama-
 bat quidem longo iam
 tempore etiam ipse illū.
 Verum neglecto eo, &
 contemptum istum non
 ferente, ego quidem,
 quemadmodum consue-
 ueramus, discum in al-
 tum sursum versus iacu-
 labar, ille autem deorsum
 Taygeto spirans,

ablatum hunc in caput
puero inflixit, ita ut ex
ea plaga & cruor mana-
ret affatim, & ipse puer
statim sagittis, fugientē
que ad montem usque
persequendo. Puerο au-
tem & tumulum extru-
xi in Amyclis, ubi discus
eū prostravit, & ex san-
guine florem, terram in-
duere feci, suaviſſimum
illum quidem Mercuri.
atq; omnium fragrantif-
ſimum, præterea & lite-
ras quasdam habentem,
quæ mortuū ipsum quasi
deplorant. Num tibi igi-
tur præter rationē mœ-
ſtus fuiſſe videor? M E N.
Sane vero Apollo. No-
ras enim mortalem te
comparaſſe amaſiū tibi.
Quare dolere nō debes,
mortuo iam illo.

Mercurij & Apol- linis.

Itan, autem Vulcanū,
cum & claudus ipſe ſit,
& artem adeo fabrilem
& contemptam exerce-
at Apollo, pulcherrimas
duos vxores duxiſſe, Ve-
nerem atque Gratiam?
APOL. Felicitas quæ-
dam

τε ῥῆναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα
εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τῷ
μὲν ζέφυρον, αὐτίκα ἡμιωά-
μιω κατατοξούτας, φύγον-
τι ὀπασόμενος, ἄξει τοὺς ὀ-
ρους. τῷ παιδὶ δ' ἔτι, καὶ τάφον
ἐχασάμιον ἐν ἀμύκλαις, ὅ-
που ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε.
καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ
ἀναδουῖται τὴν γλῶσσαν ἐπι-
στα, ἥδιστον ὧς Ἑρμῇ, καὶ εὐαν-
δέστατον ἀνδρῶν ἀπάντων.
ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐ-
παιάζοντα τῷ νεκρῷ, ἃς
σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δο-
κῶ; Εἰμ. καὶ ὁ Ἀπολλων. ἡ-
δεῖς γὰρ θνητὸν πεποιημέ-
νος τὸν ἐρώμενον, ὥς μὴ
ἄχθου ἀποθανόντος.

Ερμῇ καὶ Ἀπόλ- λωνος.

Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν
ὄντα Ἡφαιστον, καὶ τέχνῳ
ἔχοντα βαίανυσον ὁ Ἀπολ-
λον, τὰς καλλίστας γυναῖ-
κέναι, τῷ τε Ἀφροδίτῳ καὶ
τῷ χάρει; ΑΠΟΛ. εὐπο-
μία

μία τις ὦ Ερμῆ, πλὴν ἐκεί-
 νό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέ-
 χεσθαι σωοῦσας αὐτὰς, καὶ
 μάλιστα ὅταν ὀρώσιν ἰδρῶ-
 τι ξέομενον εἰς τὴν κάμι-
 τον ὀπκικυφότα, πολλὴν
 αἰθάλην ὅπῃ τοῦ ποροσώπου
 ἔχοντα. καὶ ὁμῶς τοιοῦτον
 ὄντα αὐτὸν, περὶβάλλουσί
 τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγ-
 καθεύδουσι. Εἰς τοῦτο καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Η-
 φαίστῃ φθονῶ. σὺ δὲ κύμα
 ὦ Ἀπολλών, καὶ κινδάριζε,
 καὶ μέγα ὅπῃ τῷ κάλλει
 φρόνει, καὶ γὰρ ὅπῃ τῇ ἐνέξια
 καὶ τῇ λύρᾳ. εἴτα ἐπειδὴν
 κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι κα-
 τευδύσομεν. Ἀπο. ἐγὼ δὲ
 καὶ ἄλλως ἀναφροδιτὸς εἰμι
 εἰς τὰ ἐρωτικά. καὶ δύο γυνῶ,
 οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα,
 τὴν Δάφνην καὶ τὸν Τά-
 κινθον, ἡ μὲν ὑποδιδράσκει
 με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο
 ξύλον γινέσθαι μᾶλλον ἢ
 ἐμοὶ σωεῖναι, ὃ δὲ ὑπὸ
 τοῦ δίσκου ἀπώλετο. καὶ
 γυνὴ αὐτ' ἐκείνων σεφάους
 ἔχω.

dam hæc Mercuri. Ve-
 runtamen illud equidē
 miror, quod cum illo rē
 habere sustinent, & ma-
 xime quando vident su-
 dore fluentem, in for-
 nacem demittere atq; in
 curuare sese, multa a-
 deo fuligine facie illius
 oppleta. Et tamen talis
 ipse cū sit, amplectuntur
 ipsum, & osculantur, &
 vna dormiunt M E R C.
 Hoc & ipse indignor, &
 Vulcano inuideo. At tu
 comam nutri Apollo, ac
 citharam persona, ani-
 mum ob pulchritudinē
 elatum atq; superbum
 præ te ferens, & ego et-
 iam ob habitudinē cor-
 poris & lyram. Ceterum
 vbi cubitum eundū fue-
 rit, soli dormiemus. A.
 Ego vero alias quoque
 habeo Venerem minus
 propitiā ad res amatori-
 as. Quippe etiam quos
 duos maxime præter cæ-
 teros amavi, Daphnen
 & Hyacinthum, illa qui-
 dē aufugit, atq; odit me
 adeo ut in lignum con-
 uerti maluerit, quā me-
 cum rem habere, hic au-
 tem a disco interfectus
 est, & nunc pro illis, co-

tonas habeo. M E R C. At ego iam aliquando Venerem, sed non oportet gloriari. A P O. No- ui, atque etiam Herma- phroditum istum ex te- aiunt peperisse ipsā. Ve- runtamen illud mihi dic, si nosti, quomodo non x- mulatur Venus Gratiā, aut cōtra illa Venerem? M E R. Quoniam, Apol- lo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem ha- bet, Venus autem in cœ- lo, præsertim autem hæc cum Marte plerunque versatur, atq; illum a- mat. Quapropter non ita multum fabrum istū curat. A. Atq; hæc pu- tas ipsum Vulcanum sci- re? M E R. Scit, sed quid agat cum generosum a- deo adolescentem, & præterea militarem ip- sum esse videat. Quare silentium agit, nisi quod miratur quidem, vincu- la quædam excogitasse contra illos sese, iisque ipsos compræhensurum esse, circumdato veluti retibus quibusdā lecto. A P O L. Nescio sane. o- prarim vero ipse ille, q- uis cōprehēderetur esse.

Iuno-

ἔχω. Ερμ. ἐγὼ δὲ ἤδη πο-
τὲ πλὴν Ἀφροδίτῃ, ἀλλ' οὐ
χρὴ αὐχεῖν. Απο. οἶδα. καὶ
τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐν σοῦ
λέγεται τετοκέσθαι. πλὴν
ἐκείνός μοι εἶπε, εἴ τι οἶδα,
πῶς οὐ ζήλοτυπεῖ ἡ Ἀφρο-
δίτη πλὴν χάριν, ἢ ἡ χάρις
ταύτῃ; Ερμ. ὅτι ὦ Ἀπολ-
λον ἐκείνη καὶ αὐτὰς ἐν τῇ
Λήμνῳ σώζειν, ἢ δ' Ἀφρο-
δίτη ἐν τῷ οὐρανῷ. ἄλλως
τε, καὶ τὸν ἄρῃν ἔχει τὰ
πολλὰ, καὶ ἐκείνου ἐστὶ. ὥς
ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκῆος
τούτου μέλει. Ἀπόλλων.
ταῦτα οἶσι τὸν Ἡφαιστον εἰ-
δέναι; Ερμ. οἶδεν ἀλλὰ
τί αὐτῷ δράσθαι δυνάσκειτο, γεν-
ναῖον ὄρεων νεανίαν, καὶ στρα-
τιώτῃ αὐτόν; ὥς πλὴν ἡ-
συχίαν ἄγει, πλὴν ἀπει-
λεῖ γὰρ δεσμά τινα ὅπμη-
χανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλ-
λῆφθαι; σαλευκύτας ἐ-
πὶ τῆς σὺνῆς. Απολ. οὐκ
οἶδα. σὺ γὰρ αἶμα δ' αὐτῷ
τὸς ὁ ξυλληφθῆσόμενος εἶ-
ναι.

Ἡρας

Ηρας καὶ Λητῆς.

Iunonis & Latona.

Καλὰ γὰρ γὰρ, ὦ Λητοῖ
 καὶ τὰ τέκνα ἔτικες τῷ Διὶ.
 Λη. οὐ πάσαι ὦ Ηρα τοιού-
 τους τίκτεν διωάμεθα, οἷ-
 ος ὁ Ηφαιστος ὄν. Ηρα. ἀλλ'
 οὗτος μὲν ὁ χῶλος, ὅμως χη-
 σιμός γε ὄν, τεχνίτης ὢν ἄ-
 ριστος, καὶ κατακρύβηκεν. ἡ-
 μῖν τ' οὐρανόν, καὶ τὴν Ἀφρο-
 δίτην ἔγημε, καὶ σπουδάξει
 πρὸς αὐτῆς. οἱ γὰρ παῖδες,
 ἢ μὲν αὐτῇ ἀξέρενικῇ, πέρα τῷ
 μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τε-
 λυαῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀ-
 πελθοῦσα, πάντες ἴσασιν
 οἷα ἐδίδει ξυνοκλονοῦσα, καὶ
 μιμουμένη τοὺς Σκυθὰς αὐ-
 τοῦ, ἀνθρωποφάγους ὄντας.
 ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται
 μὴ πάντα εἰδέναι, καὶ το-
 ξοῦεν καὶ κιθαρίζεν, καὶ
 ἰατρός εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι.
 καὶ κατασησάμενος ἐργα-
 σίρια τῆς μαρτυκῆς, τὸ μὴ
 ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρῳ
 καὶ ἐν Διδύμοις, ὅσα πατῶ
 τοῦ χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ
 ἐπαμ

Pulchros enim uero
 Latona & liberos pro-
 creasti Ioui. L. A. Non e-
 nim omnes, o Iuno, ta-
 les parere possumus, qua-
 lis Vulcanus est. I. V. N.
 At hic claudus quidem,
 utilis certe tamen est ar-
 tífex optimus existēs, ac
 cælum nobis exornauit
 quoque, Veneremq; v-
 xorem duxit, a qua &
 studiose obseruatur. Cō-
 tra autem tuorum libe-
 rorum, altera quidem
 virilis vltra modum, &
 montiuaga est, & postre-
 mo in Scythiam quoque
 profecta, omnes sciunt,
 qualia comedat, hospite-
 tes mactādo, ac Scythas
 ipsos imitando, qui hu-
 mana carne vescuntur.
 Apollo autē simulat qui-
 dem omnia scire sese, &
 iaculari, & cithara cane-
 re, & medicum esse &
 vaticinari. Et erectis va-
 tīcinandi tabernis hic in
 Delphis, illic in Claro
 & Didymis, decipit con-
 sultantes se, obliqua, &
 in vtranque partē quæ-
 stionis propositæ incli-
 nantia

nantia respondendo, ne videlicet erroris possit damnari, atque ita ex hoc quæstū facit, & dite scit. Multi enim amētes sunt, seque ipsos exhibent præstigiis deludendos. Verum non ignoratur utique a prudentioribus, quod pleraque falsa ac ficta dicitur, quæpe ille ipse vates ignorabat, quod interfectorius amasium suum esset disco, neque prædixerat ipse sibi, quod fugitura ipsum esset Daphne, idque adeo formosum atque comatum, Quare nō video, quæ causā pulchriores liberos te quam Nioben illam, procreasse putaris. L A T. At vero liberi hi, hospitum mactatrix ista videlicet & mendax vaticinator ille, scio quo pacto mordeant te, dum conspiciuntur inter deos, & maxime quando hæc quidē ob pulchritudinē laudatur, ille autē citharā per sonat in cōviniō, omnib. ipsū admiratione prosequētib. I v. Nequeo risū continere Laton. Illum ne admirantur? Quem

Mar-

ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκείτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα, καὶ πλουτεῖν μὴ ἀπὸ τοῦ τοιούτου. πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρῆχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι. πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γὰρ ὑπὸ τῆς συνετηθέρων, τὰ πολλὰ τρεπταίνεσθαι. αὐτὸς γοῦν ὁ μάλιστα ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὴ τὸν ἐξώμενον τῷ δίσκῳ. οὐ προσημαντεύετο δὲ, ὡς φύζεται αὐτὸν ἡ δάφνη, καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ κομήτιον ὄντα. ὥς οὐχ ὀρῶ, καθότι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδωξας. Ληταῦτα μὲν τοι τὰ τέχνη καὶ ξινοκτόνος καὶ ὁ ψευδόμεαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε ὀρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλα σὰ ὅταν ἡ μὴ ἐπαίηται ἐς τὸ κάλλος, ὃ δὲ κινδανίζει ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμάζομενος ὑφ' ἀπάντων. Ἡφαί, ἐγέλασα ὦ Λητοῖ. ἱκεῖνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ

Μαρτύ-

Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἰ
 μούσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέ-
 διερν αὖ, αὐτὸς κρατήσας
 τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατα-
 σοφιστὴς ἄθλιος ὑπόβωλεν,
 ἀδίκως ἀλούς. ἡ δὲ καλὴ σου
 παρθένος οὕτω καλὴ ἐστίν,
 ὥς ἐπεὶ ἔμαθιν ὀφθεῖσα
 ὑπὸ τοῦ Αἰκταίωνα, φοβη-
 θεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἔξα-
 γορεύτῃ τὸ αἶχος αὐτῆς,
 ἐπαφῆκεν αὐτῇ τὸ κύν-
 νας. ἐὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐ-
 δὲ τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο,
 παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα.
 Αἰ. μέγα ὦ Ἡρα φρονεῖς,
 ὅτι ζῶει πρὸ Διὸς, καὶ συμ-
 βασιλεύσεις αὐτῷ, καὶ διὰ
 τοῦτο ὑβρίζεις ἀδελῶς. πρὸς
 ἀλλ' ὁλομαί σε μετ' ὀλίγον
 αὐθις δακρύουσαν, ὁπότεν
 σε καταλιπὼν, ἐς τὴν γλῶ-
 κατίν, ταῦρος ἢ κύκνος γι-
 νόμενος.

Marſyas, ſi iuſte modo in-
 dicare Muſæ voluiſſent,
 excoriatſſet merito, vt q
 ipſe in Muſica vicerat,
 nunc autem circumuen-
 tus miſer ille periit, in-
 iuſte ſane dānatus. Hæc
 autem formoſa tua vir-
 go, ita formoſa nimirum
 eſt, vt poſteaquam ani-
 maduertit ſeſe conſpe-
 ctum ab Aictone fuiſſe,
 verita ne adoleſcēs ille,
 turpitudinē ipſius euul-
 garet, immiſerit illi ca-
 nes. Vt interim non di-
 cam, quod neque partu-
 riētib. oſtetricatura fuiſ-
 ſet, ſi virgo vtique & ip-
 ſa foret. L A T. Valde a-
 nimo elato es Iuno, eo
 quod cum Ioue concum-
 bis, & vna cū eo regnas,
 & propterea abſq; metu
 contumelioſa es. Verun-
 tamen videbo te non ita
 multo poſt rursū lachry-
 mantem, quando te re-
 licta in terram deſcende-
 rit ille, in taurū aut cy-
 gnum conueſtus.

Απόλλωνος καὶ
 Ερμῶς.

Apollinis & Mer-
 curij.

Τί γιγῶς ὦ Ερμῆ; Ερῶτι
 γιγῶς.

Quid rides Mercuri?
 M E R. Quoniam maxi-
 me

me ridicula Apollo, vidi
 APO L. Dic igitur, vt &
 ipse auditis illis, tecum
 ridere possim. M E R C.
 Venus, cum Marte con-
 cūbens, deprehensa est,
 ac Vulcanus comprehen-
 sos illos vinculis cōstrin-
 xit. APO. Quomodo?
 Suaue enim quiddam
 dicere videris. M E. Lō-
 go iam tempore, opinor
 hæc sciens venatus est il-
 los, & lecto occultis qui-
 busdam vinculis circūda-
 to, abiens ad fornacem
 opus faciebat. Post hæc
 Mars ingreditur secreto
 vt quidem ipse putabat.
 Videt autē ipsum ex al-
 to Sol, & rem ad Vulca-
 num defert. Vbi igitur
 lectum cōscendissent, &
 in opere essent, & iam
 intra retia tenerentur,
 circumuoluuntur ipsis q-
 dem vincula, astat autē
 Vulcanus. Illa igitur (nā
 & forte tūm nuda erat)
 pudore affecta, non ha-
 bebat, quō se tegetet.
 Mars vero, ab initio fu-
 gere tentabat, sperabat-
 q; se vincula illa disru-
 pturum esse. Cæterū po-
 steaquam intellexit, se
 vndique captum teneri,
 neque

γελοϊότατα ὁ Ἀπόλλων εἶ-
 δον. Απο. εἰπέ μου, ὥς καὶ
 αὐτοὺς ἀκούσας ἔχω συγγε-
 λῆν. Ερμ. ἢ ἀφροδίτη ξυμ-
 οῦσα πρὸς Ἀρεῖ, κατείληπται,
 καὶ ὁ Ἡφαῖτος ἐδύσεν αὐποῦ
 ξυλλαβών. Απο. πῶς; ἢ-
 δὲ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. Ερμ.
 ὅς πολλοῦ, ὅμαι, ταῦ-
 τα εἰδὼς ἐθήρουν αὐτοὺς,
 καὶ πρὶν πῶς ἐνὶ ἄφανῃ
 δεῖμα περιδείς, ἐργάζετο
 ἀπικθὼν, ὅτι πῶς κάμινον.
 εἴτα ὁ μὲν Ἀρεὺ εἰσέρχεται
 λαθὼν, ὥς ᾤετο. καθορᾷ
 δὲ αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει
 πρὸς τὸν Ἡφαῖτον. ἐπεὶ δὲ
 ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ
 ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ αὐτοὺς ἐγε-
 γνήματο ὁ ἄρκιων, περι-
 πλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ
 δεῖμα, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς
 ὁ Ἡφαῖτος, σκείνη μὲν
 οὐκ, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμ-
 νῇ οὔσα, οὐκ ἔρχεν, ὅπως
 ἐγκάλυπτο αἰδοῦμεν. ὁ
 δὲ Ἀρεὺ τὰ μὲν πρῶτα δια-
 φυγεῖν ἐπειράτο, καὶ ἥλ-
 πιζε· ἐξέειν τὰ δεῖμα.
 ἐπει-

ἔπειτα δὲ σωθεὶς ἐν ἀφύ-
πτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέ-
ται. Απο. τί οὐκ ἀπέλυ-
σιν αὐτὸν ὁ Ἥφαιστος; Ερμ.
οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας
τοὺς θεοὺς, ὅππῃ δεικνύται πῶς
μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δ' ὅ γυμνοὶ
ἀμφότεροι κάτω γενευκότες,
ξυμδεδεμένοι ἐρυθριῶσι. καὶ
τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε
μονονοῦχί αὐτὸ γιγνόμενον
τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλ-
κὸς ἐκείνος, οὐκ αἰδέεται
καὶ αὐτὸς ὅππῃ δεικνύμενος
πῶς αἰχμῶν τοῦ γάμου;
Ερμ. μὰ Δία ὅσῃ καὶ ὅπ-
πῃ αὐτοῖς ἐφισῶς. ἐγὼ
μὲν τοι, εἰ χεὶρ τάληθ' εἰ-
πεῖν, ἐφθόγουν πρὸς Ἀρεῖ, μὴ
μόνον μοιχεύσαντι πῶς καλ-
λίστην θεῶν, ἀλλὰ καὶ δεδε-
μῶφ μετ' αὐτῆς. Απολ. οὐκ
οὐκ καὶ δεδεῖσθαι αὐτὴν ὑπέ-
μεινας ὅππῃ τούτῳ; Ερμ.
σὺ δ' οὐκ αὐτὴν ὧς Ἀπολλων;
ἰδὲ μόνον ἐπιθῶν. ἐπαι-
νέσομαι γὰρ σε, ὡς μὴ τὰ
ἴσθια καὶ αὐτὸς εὖ ζῇ ἰ-
δῶν.

Ηρας

neque effugere quoquā
posse, supplicare capit.
A P. Quid igitur, soluit
ne ipsos Vulcanus? M.
Nondum, sed conuoca-
tis diis, spectandum ip-
sis exhibuit adulterium.
Illi autem nudi ambo, &
colligati mutuo, inclina-
tis deorsum capitibus eru-
bescebant. Atque adeo
spectaculum hoc dulcis-
simū mihi visum est, cū
tantum non ipsum opus
exhiberent. A P O. At
faber ille, an non pudore
afficitur etiā ipse, cū
spectandam ita exhibet
turpitudinem coniugii.
M E R C Y R. Per Iouem,
quippe qui etiā arrideat
ipsis astans. Ego vero, si
opus est verum dicere,
inuidebam Marti, non
solum quod cum formo-
sissima dea adulteriū ex-
ercuisset, sed etiā, quod
colligatus cum ipsa vna
esset. A P O. Proinde
& tu ligari hoc pacto su-
stineres? M E R C. Tu
vero non, Apollo? A-
spice modo & accedens,
collaudabo enim te, si
non eadem ipse quo-
que optabis, vbi vide-
ris.

Iun

Iunonis &
Iouis.

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρα.

Et quidem erubescere o Iupiter, si mihi talis esset filius effœminatus adeo, & perditus ebrietate. Mitra quidem religata coma incedens, ut plurimum autem cum infans mulieribus consuetudinem habens, mollior ipsi illis, ad tympana & tibias & cymbala choreas agens, & in summa cuius magis, quam patri tibi similis. I v p. At vero hic mitratus & mulierosus non solum o Iuno, Lydiam subiugavit, & eos qui ad Tmolium habitant, cepit, prætereæ & Thraces sub se redegit, verum etiã contra Indos profectus, cum muliebri isto exercitu & elephantos cepit, & terra potitus est, ipsumque regem, qui aliquantulum resistere ausus fuerat captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saliens pariter & choream ducens, hastis utendo hederaeis, ebrius interea, ut ais, atque furore correptus. Quod si vero quispi-

am

Εγὼ μὲν ἡχυνόμην αὐτῷ
 Ζεῦ, εἰ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός,
 θῆλυς οὕτω, καὶ διεφθαρμένος
 ὑπὸ τῆς μέθης. μήτε γὰρ ἔτι αὐτὰ
 διδεδωμένος τινὶ κόμην, τὰ
 πολλὰ δ' ἡμανομένης γυναι-
 ξίσινων, ἀερότερος αὐτῆς
 ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ
 αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύ-
 ων. καὶ ὅλως παντὶ μάλλον
 ἰοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Ζεὺς.
 καὶ μὲν οὕτως γε ὁ θηλυμί-
 ρης, ὁ ἀερότερος τῶν γυναικῶν,
 οὐ μόνον ᾧ Ηρα τινὶ Λυδίαν
 ἐχέρωτάτο, καὶ τοῦ καλοικοῦ
 τας τῇ Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τοῦ
 θρᾶκας ὑπεργάγειο, ἀλλὰ καὶ
 ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναι-
 κείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοῦ
 τε ἐλέφαντας εἶλε, καὶ τὴν χώ-
 ραν ἐκράτησε, καὶ τὴν βασιλέαν
 πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολ-
 μήσαντα, ἀνιχνεύωντον ἀπή-
 γαγε. καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπρα-
 ξεν, δεχόμενος ἅμα καὶ χορεύ-
 ων, θύρσοις χρώμενος κινήσει
 μεθύων, ὡς φησὶ, καὶ ἐνθιάζων.
 εἰ δέ τις

οὐ δὲ τις ἐπεχείρεισι λοιδορή-
 σαίης αὐτῶν, ὑβρίσας ἐς πλὴν
 τελευτῶν, καὶ τῷτον ἐτιμωρή-
 σατο, ἢ καὶ ἀδύνασας τοῖς κλή-
 μασιν, ἢ διασπαρῶναι ποι-
 ῆσας ὑπὸ τῷ μητρὸς ὥσπερ νε-
 βρὸν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα,
 καὶ οὐκ ἀντάξια τῷ πατρὶ; εἰ
 δὲ παῖδι καὶ τρυφῇ πρόσκειται
 αὐτοῖς, οὐδέ τις φθόνος, καὶ μά-
 λιστα εἰ λογίσαι τὸ τίς, οἷος
 αὐτῶν ἦν οὗτος ὢν, ὅπου
 ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ἡφαι-
 στός μοι δοκεῖς ἐπαινέειν καὶ τὸ
 εὖρεμα αὐτῶν πλὴν ἄμπελον,
 καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα ὁρῶν
 οἷα οἱ μεθυῶντες ποιοῦσι
 σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὑβρίν
 τρεπόμενοι, καὶ ὅλως μεμη-
 νότες ὑπὸ τοῦ πόντου. τὸν
 γαῶν Ἰκάριον, ὃν πρῶτον ἔδω-
 κε τὸ κλήμα, οἱ συμπτώται
 αὐτοὶ διέφθειραν, παύοντες
 ταῖς δικέλλαις. Ζεὺς. οὐδὲν
 τοῦτο φησ. οὐ γὰρ οἶνος ταῦ-
 τα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ,
 τὸ δὲ ἄμπελον τῷ πόντῳ, καὶ
 τὸ πέρα τῷ καλῶς ἔχοντος
 ἐμφορεῖται τῷ ἀνθρώπῳ. ὅς δ'

αὐτῶν

am illum conuiciari ag-
 gressus sit, contumelio-
 se de sacris illius loquen-
 do, etiā hunc ulcisci so-
 let, vel palmitib. ipsum
 implicando, vel a matre,
 perinde ut hinnulum, la-
 cerari faciendo. Vides
 quam virilia hæc, & me
 patre minime indigna.
 Si vero lufibus quoq; &
 deliciis inter hæc indul-
 get, non est, quod inui-
 deas, & maxime si quis
 cogitet, qualis hic sobri-
 us futurus erat, quando
 etiam ebrius hæc facit.
 I v. Tu mihi videris etiā
 laudare inuentū ipsius,
 vitem videlicet, & vinū,
 & hoc cum videas, qua-
 lia inebriari isti faci-
 tent, titubantes, & ad cō-
 tumeliam prolabantes,
 & in summa, insanientes
 præ vino. Itaque & Ica-
 rium illum, cui primo do-
 nauit palmitem, ipsi cō-
 potores perdiderunt ex-
 dentes ligonibus. I v p.
 Nihil hoc dicis. Non e-
 nim vinum hæc, neque
 ipse Dionysius efficit, sed
 immoderatus potus, &
 ultra quam decet, & sa-
 tis est, repleti mero. Cæ-
 terum si quis moderata

D

bi-

bibat, hilarior ille quidem & suavior fieri solet. Qualia vero Icarus passus est, tale nihil ulli cōpotorum facile fuerit. Sed tu adhuc zelotypia affici videris, ac Semeles reminisci, Iuno. Siquidem eas res Dionysii calumniaris, quæ sunt omnium pulcherrimæ.

Veneris & Cupidinis.

Quid tandem in causa est, Cupido, vt cum reliquos Deos omnes adortus expugnaris, Iouem ipsum, Neptunum, Apollinem, Iunonem, me denique matrem, ab vna Minerua temperes, vtq; aduersus hanc nec vllum habeat incendium tua fax, & iaculis vacua sit pharetra, tū & ipse arcu careas, neque iaculari noris? C v. Equidem hanc metuo, mater, est enim formidabilis truculentoque aspectu, ac ferocitate quadam supra modū virili. proinde si quando tenso arcu petā illam, galeæ cristam qua tiens, ex parte facit me, &

treme-

αὐτὴ ἑμμετρα πίνῃ, ἱλαρότερος μὲν, καὶ ἡδίων γήροισ' αὖ. οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν αὖ ἐργάσαιτο οὐδένα τῆς συμποτῆς. ἀλλὰ σὺ ὀπιζήλοτυπῆν ἔοικας ὦ Ἥρα, καὶ Σεμέλης μνημονεύειν, εἴγε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

Αφραδίτης καὶ Ἐρωτος.

Τί δή ποτε ὦ Ἐρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγνώσω ἅπαντας, τὸν Προσηδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Πέαν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μένης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀδύωνος, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἀπυρὸς μὲν σοὶ ἡ δὰς, κενὴ δὲ οἰσῶν ἡ φάρετρα, σὺ δὲ ἄτοχος εἶ καὶ ἄσοχος; Ἐρως. δέδια ὦ μήτερ αὐτῶν. φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπόταν, οὐκ ἐπαινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτῶν, ὀπτεῖοντα τὴν λόφον, ἐκπλήῃ με, καὶ ὑπότρο-

ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀ-
ποῖξέ μοι τὰ τοξόματα
ἐκ τῶν χειρῶν. Αφρο. Αφρο
γὰρ οὐ φοβερώτερος ἔω, καὶ
ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ
νικήηκας. Ερ. ἀλλ' ἐκεί-
νος ὅπλων προσίσταί με,
καὶ προσκαλεῖται, ἢ ἀθη-
νᾶ δὲ ὑφορεῖται αἰεὶ. καὶ
ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως πα-
ρέπιπυ, πλοσίον ἔχων πύ-
λαμπάδα, ἢ δὲ, εἰ μοι πρό-
σει, φύσι, γὰρ τὸν πατέ-
ρα πρὸ δροατίφ σε διαπεί-
ρασα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβο-
μένη, καὶ ἐς τὸν τέτα-
τον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ δι-
ασπασαμένη, διαφθερῶ.
πολλὰ τοιαῦτα ἠπειλήσει.
καὶ ὅρᾳ δὲ δριμύ, καὶ
ὅπῃ τοῦ σήδους ἔχει πρό-
σωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδ-
ναις κατάκομον, ὅπῃ ἐγὼ
μάλιστα δέδια. μορμολύ-
τῃται γὰρ με. καὶ φεύγω
ὅταν εἶδω αὐτό. Αφρο.
ἀλλὰ πῶς μὲν ἀδύναν δέ-
διας ὡς φῆς, καὶ πῶς Γορ-
γόνα, καὶ ταῦτα, μὴ φοβη-
σεῖς

tremebundus fio, sic ut
arma mihi e manibus ex-
cidant. V E. Atque Mars
an non erat hac formi-
dabilior? & hunc tamen
superatum exarmasti?
C Y P. Imo ille cupide
me recipit, atque ultro
etiam inuitat, verū Mi-
nerua sepe adductis su-
perciliis obseruat. quin
aliquando, temere ad il-
lum aduolauī, facē pro-
pius admouens, at illa,
siquidem ad me accesser-
is, inquit, per paren-
tem Iouem, quouis mo-
do te confecero, aut lan-
cea te transfigam, aut
pedibus arreptum in tar-
tara dabo præcipitem,
aut ipsa te discerpam:
Plurima item id genus
cominabatur. Ad hæc a-
cribus obtuetur oculis,
postremo & in pectore
faciem quandam gestat
horrendam, viperis ca-
pillorum vice comatam,
hanc nimirum magno-
pere formido, territat e-
nim me, fugioq; quoties
eam aspicio. V B N. Esto
sane Mineruam metuis,
ut ais, atque huius gesta-
men Gorgona reformi-
das, idque cum Iouis ip-
sius

sius fulmen non formi-
 daueris. Cæterū Musæ
 quam ob causam abste-
 non feruntur, atque a
 tuis iaculis tutæ agunt?
 num & hæ cristas quati-
 unt, aut Gorgonas præ-
 tendunt? C V P. Reue-
 reor eas, o mater: Gra-
 ues enim sunt, & sem-
 per aliquid curant, &
 cantionib. animum in-
 tentum gerunt, quin ip-
 se etiam nō raro illis as-
 sisto, carminis suauitate
 delinitus. V E N. Esto,
 nec has adoriris propter
 ea quod sint reuerēdæ.
 At Dianam qua tandem
 gratia non vulneras? C.
 Ut breuiter dicam, hanc
 ne deprehendere quidē
 vsquam sum potis, quip-
 pe perpetuo per montes
 fugitantem, ad hæc alte-
 rius cuiusdam sui cupi-
 dinis illa tenetur cupidi-
 ne. V E. Cuius o gnate?
 C. Venatu ceruorum &
 hinnulorū, quos insecta-
 tur vt capiat, ac iaculo
 figat. Ac p̄sūtota rerū
 huiusmodi studio tēetur
 tametsi fratrē eius q̄ ni-
 mirū arcu valet & ipse, fe-
 ritq; eminus. V E N. Te
 neo gnate, eū sarpentis
 ro sa-

θεῖς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς
 αἱ δὲ μοῦσαι, διὰ τί σοι
 ἄσφατοι, καὶ ἔξω βελῶν
 εἰσιν; ἢ κἀκεῖναι λήφους
 ὀπισθεύουσι, καὶ Γοργόνας
 προφαίνουσιν; Ερμ. αἰ-
 δοῦμαι αὐτὰς ὡς μήτηρ.
 σιμναὶ γὰρ εἰσι, καὶ αἰεὶ
 τι φροντίζουσι, καὶ πᾶσι
 ᾧδὴν ἔχουσι. καὶ ἐγὼ πα-
 ρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς,
 κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέ-
 λους. Αφροδ. ἔα καὶ
 ταύτας, ὅτι σιμναί. τίω
 δὲ Αρτεμιν τίνος ἔνεκα
 οὐ τιτρώσκεις; Ερμ. τὸ
 μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν
 αὐτὴν οἶόν τε, φεύγουσαν
 αἰεὶ διὰ τῆς ὁρῶν, εἴτα καὶ
 ἰδίον τινα ἔρωτα ἥδην ἔρῃ.
 Αφροδ. τίνος ὧς τέκνον;
 Ερμ. Δίῳ καὶ ἐλάφῳ
 καὶ νεβρῶν, αἰεῖν τε δι-
 ᾱκούσα, καὶ κατατοξύ-
 ειν, καὶ ὅλως πρὸς τὰ τοι-
 οῦτῳ ὄειν. ἐπεὶ τὸν γε ἄδελ-
 φον αὐτῆς, καὶ τοι τοξότῳ
 καὶ αὐτὸν ὄντα. καὶ ἐκ κρόλου.
 Αφρο. οἶδα ὧς τέκνον, πολ-

λα ἔκεινον ἐτόξευσας.

ro sagitta vulnerasti.

Θεῶν κρίσις.

Ζεύς.

Deorum Iudici-
um.

Ερμῇ λαβὼν τοῦτ' ἐπὶ τὸ
μῆλον, ἄπειδι εἰς πλὴν φρυ-
γίαν παρὰ τὸν Πριάμου
παῖδα, τὸν βουκόλον. νέ-
μει δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ
Γαργάρῳ, καὶ λέγε πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σὲ ὦ Πάρι, κε-
λεύει ὁ Ζεύς, ἐπειδὴ κα-
λὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς
τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς
διαῖς, ἢ τις αὐτῷ ἢ καλ-
λίστη ἐστί. τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ
ἔδλον ἡνικῶσα λαβέτω τὸ
μῆλον. ὥρα δὲ ἦδη καὶ ὑμῖν
αὐταῖς ἀπέναι πρὸς τὸν
δικαστήν. ἐγὼ δὲ ἀπωδοῦ-
μαι πλὴν δίαταν, ὅπισθε
τι ὑμᾶς ἀγαπῶν. καὶ
ἔγωγε οἶόν τε ἴω, ἡδέως αὖ
ἀπάσας νενικήσας εἶδον.
ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη μὲν
τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα,
πάντας ἀπὸ χθάνης ταῖς
πλείοσι, διὰ ταῦτα μὲν αὖ-
τὸς οὐκ ὀπίσθιός ἐστιν δι-
καστής.

Mercuri, accepto hoe
pomō, abi in Phrygiam,
ad Priami filium, pasto-
rem armenti, pascit au-
tem in Ida monte, qua
parte Gargarum vocant
Ac dic illi, Iupiter, inq-
uens, o Paris iuber te post
quam & ipse formosus
es, & rerum amatoriar-
um doctus, sententiam
ferre inter deas, quæ nā
illarum omnium formo-
sissima sit. Certaminis
autem præmium, ea quæ
vicerit, pomū accipiat.
Hora vero iam, ut & ip-
sæ vos abeatīs ad Iudi-
cem. Ego vero ablego a
me arbitrium, ut qui ex
æquo omnes vos amem,
ac si modo possibile fo-
ret, libenter omnes vos
victrices videre vellem,
præsertim quando & ne-
cesse est, qui vni pulchri-
tudinis summam adiu-
dicabit, tum omnino in
odium cæterarum pluri-
um incurrere. Quare e-
quidem ipse vobis idone-
us iudex non sum, ador-
D 3 les-

lescens autem ille Phrygius ad quem hinc abitis, regio quidem genere prognatus est & Gany-medis huius cognatus. Cæterū simplex & montanus, neque quisque illum cognitione hac indignum merito putaverit. V. Ego vero Iupiter, etiam si Momum ipsum præstituas nobis iudicē, præsentī animo itura sū ad documentum mei præbendum. Quid enim adeo reprehenderit ille in mē? Sed oportet etiā hisce placere hominem.

IV. Neque nos, Venus timemus quicquam etiā si Mars iste tuus electus sit arbiter, sed recipimus & hunc Parin, quisquis etiam fuerit. I V P. Num igitur & tibi eadem hæc, filia, placent? quid respondes, auertis te, & erubescis. Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, verecundia affici erga talia, sed rāmen annuis. Abite igitur, Ac videte, ne infestiores fiat is iudici, quæcunque victæ fueritis, ne ve malum aliquod infestatis ipsi adolescentulo. Neque

κακός, ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς θ
φρονέει, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλι-
κὸς μὲν ἔστι, καὶ Γανυμήδους
τούτου ξυγγενὴς. τὰλλα δὲ
ἀφελὴς καὶ ὄρεος, καὶ οὐκ αὖ
τις αὐτὸν ἀπαξιῶται τοι-
αύτης θέας. Αφροδ. ἐγὼ
μὲν ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν μω-
μον αὐτὸν ὀπισθήσας ἡμῶν
δικαστῶν, θαρξέουσα βαδισ-
μαὶ πρὸς τὴν ὀπίδειξιν. τί
γὰρ αὖ καὶ μομήσαιο μου;
καὶ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν
τὸν ἀνθρώπον. Ηρα. οὐδ'
ἡμεῖς ὦ Αφροδίτη διδία-
μιν; οὐδ' αὖ ὁ Ἄρης ὁ σὸς
ὀπιστραπὴν τὴν δέεται, ἀλ-
λὰ διχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅς
τις αὖ ἢ, τὸν πάριν. Ζεὺς. καὶ
σοὶ ταῦτα ὦ δύγατερ
σωδοκέει; τί φῆς; ἀποσπρέ-
φῃ, καὶ ἐρυθρεῖται; ἔστι μὲν
ἴδιον τὸ αἰδεῖσθαι γὰρ τὰ
τοιαῦτα ὑμῶν ὅσ' παρδεί-
ων, ὀπινύει δὲ ὁμῶς. ἄ-
πιτε οὖν. καὶ ὅπως μὴ χα-
λεπήνῃτε τῷ δικαστῇ αἱ νε-
νικημέναι, μήτε κακὸν
ἐντρέψῃτε τῷ νεανίσκῳ.
οὐ γὰρ

οὐ γὰρ οἶόν τι ὁπίσθης εἶναι
καλὰς πάσας. Ερμ. ποῖ-
ωμεν εὐθὺ τῆς φευγίας,
ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς
δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖ-
τέ μοι, καὶ θαρσύνετε, οἶδα
ἐγὼ τὴν Πάριν, νεανίας
ὄντι καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρω-
τικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κεί-
νην ἱκανώτατος, οὐκ αὖ
ἐκείνος δικάσει κακῶς.
Αφροδ. τοῦτο μὲν ἅπαν
ἀγαθόν, καὶ πορὶ ἐμοῦ λέ-
γεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶ-
ναι τὸν δικαστήν. πότρεα
δὲ, ἀγαμὸς ἐστὶν οὗτος,
ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ συνί-
σιν; Ερμ. οὐ παντι-
λῶς ἀγαμὸς ἐστὶν, ὦ Α-
φροδίτη. Αφροδ. πῶς
λέγεις; Ερμ. δοκεῖ σις
αὐτῷ συνοικεῖν ἰδαία γο-
νὴ, ἱκανὴ μὲν, ἀραιοκος
δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος,
ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέ-
χειν αὐτῇ ἔοικε, τίνος
δ' αὖ ἔτι κα ταῦτα ἐρω-
τᾷς; Αφροδίτη. ἄλ-
λως ἡρόμην. Αἰν. πρεσ-
βυς

Neque enim fieri potest,
ut æqualiter omnes for-
mosæ sitis. M E R. Pro-
cedamus ergo recta ver-
sus Phrygiam. Ac ego
quidem præibo, vos au-
tem non lente sequi-
mini me, & bono animo
este. Novi ego Paridem
hunc, adolescens est for-
mosus, & quod ad cæte-
ra attinet, amoris dedi-
tus, & ad talia disceptan-
da maxime idoneus, ne-
que ille facile iudicaue-
rit male. V n. Hoc qui-
dem totum bene, adeo-
que per me narras, ius-
tum videlicet nobis iu-
dicem. Vtrum autem &
vxore adhuc caret hic,
an mulier quæpiam ipsi
cohabitatur? M. Non om-
nino absq; vxore est Ve-
nus. V. Quomodo hoc di-
cis? M. Videtur quædā
cum eo habitare mulier
Idæa, sic satis formosa,
cæterum rustica, atque
inter montes male con-
suetæ. Sed non admodū
adhibere animum ipsi
videtur. Cuius igitur
gratia hæc interrogas?
V. Nullius sane rei, sed
ita temere in mentem ve-
nit. M i n. Male legatio
nem

nem nobis, heus tu, qui priuatim cum hac confilia confers. M E R. Nihil mali. Minerva hoc, neque etiam contra vos. Sed interrogabat me, an sine vxore Paris esset. M. Quamobrem igitur hoc superstitione adeo illa curas? M E R. Nescio, aiebat igitur, quod temere ita in mentem venisset hoc, neq; ex composito interrogasset me. M I. Quid ergo, caret ne vxore adhuc? M E R. Non videtur. M I N. Quid autem, bellicę ne rei studio aliquo tenetur, atque amans glorię est, an nihil aliud quā bubulcus est? M E R. Verum quidem non possum dicere. Coniecturam autem facere licet, iuuenis cum sit, etiam has res consequi illi cupere, ac velle præcipuū in bellis esse se. V. Vides? nihil ego nunc cōqueor, neq; crimine verito tibi, quod cū hac seorsim nunc loqueris, querulorū enim hoc, non Veneris. M E R. Etiam hæc ferme eadem interrogauit me, quamobrem grauitate ne feras, nunc putes

προσβύεις ὃ οὗτος ἰδίᾳ ταύτῃ κοινολογούμενος; Εξ οὐδὲν ὃ Αἰθιωᾷ δεινόν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν, ἀλλ' ἔρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἔστιν; Αἰθ. ὥς δ' αὖ τι τοῦτο πολυπραγμοῦσα; Εξ μῆς. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' οὐκ ὅτι ἄλλως ἐπελθόν, οὐκ ἔξεπίτηδες ἔρετό με. Αἰθ. τί οὐκ ἄγαμος ἔστιν; Εξμ. οὐ δοκεῖ. Αἰθ. τί δὲ σφ' πολυπραγμῶν ἔστιν αὐτῷ ὅτι θυμιά, καὶ φιλόδοξος τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; Εξμ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν. εἰκάζειν δὲ χρὴ, νέον ὄντα, καὶ τούτων ὀρεγέσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεισθαι αὖ αὐτὸν πρῶτον εἶναι κατὰ τὰς μάχας. Αφροδ. ὅς τις οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι, τὸ πρὸς ταύτῃ ἰδίᾳ λαλεῖν, μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ οὐκ Αφροδίτης τὰ τῶν αὐτῶν. Εξμ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἔρετο. διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχει, μᾶλλον αἶον μείνο-

μενοικτεῖν, εἴτι καὶ ταύ-
τη κατὰ τὸ ἀπλουῶ ἀπικρι-
νάμην. ἀλλὰ μεταξὺ λό-
γων ἥδη πολὺ προαῖοντες, ἀ-
πιστάσασθαι οἷς ἀσέβων, καὶ
χιδόν γε κατὰ πλὴν φρυγί-
αν ἐτρύβη. ἐγὼ δὲ καὶ πλὴν
Ἰδω ὁρῶ, καὶ τὸ Γάργαρον
ὅλον ἀκριβῶς. εἰ δὲ μὴ ἐξα-
πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν
τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.
Ἡρα. ὅπου δὲ ὄντι; οὐ γὰρ καί-
μοι φαίνεται. Ερμ. ταύτη δὲ
Ἡρα. πρὸς τὰ λαυὰ σκόπει,
μὴ πρὸς ἀκρῶτα ὄρει. πα-
ρὰ δὲ πλὴν πελευραῖ, οὗ τὸ
αἶψον. καὶ πλὴν ἀγέλλω ὁ-
ρεῖς; Ἡρα. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ πλὴν
ἀγέλλω. Ερμ. τί φῆς, οὐχ ὁ-
ρεῖς βοῖδια κατὰ τὸν ἑμὸν
οὐτως δάκτυλον, ἐν μέσων
οἷς πιττῶν προισχύμετα;
καί τινα ἐν τῷ σκοπέλου κα-
ταθέοντα, καλαῖροπα ἔχον-
τα, καὶ ἀνιέγοντα μὴ πρό-
σω διασκήδνασαι πλὴν ἀγέ-
λλω; Ἡρα. ὁρῶ νῦν, εἴ γε
ἐκείνός ὄντι. Ερμ. ἀλλ' ἐκεῖ-
νος. ἐπειδὴ δὲ πλεσίον ἐσ-
μὲν

res eo minus consecutu-
ram esse te, quod huic
quoque simpliciter & abs-
que dolo respondi. Ve-
rum interea dum sermo-
nes cedimus, iam mul-
tum progressi, reliqui-
mus post nos stellas, &
propemodum Phrygiam
contingimus. Ego vero
etiam Idam video, adeo-
que totum Gargarū ex-
acte, & si non fallor, ip-
sum quoque iudicem ve-
strum Paridem. I V N.
Vbi autem is est, neque
enim ipsa etiam video il-
lū. M E K. Hac versum,
Iuno ad sinistram respi-
ce, non ad summum mon-
tem, sed secundum latus
vbi antrum illuc; & ar-
mentum vides. I V N.
At non video armentū.
M E K. Quid ais? an non
vides buculas secundum
meum hunc digitum, ex
mediis rupibus progre-
dientes, & quendam a
scopulo deorsum curren-
tem, pedum manu tene-
ntem, & prohibentem, ne
longius dispergatur ar-
mentum. I V N. Video
nunc tandem, si modo il-
le est. M E K V. Ille
vero. Sed quia prope iā

sumus, in terram, si vi-
detur, demissi, pedibus
faciamus iter, ne contur-
bemus illum, superne ex
improviso deuolando.
I v. Recte dicis, atq; ita
faciamus. Cæterum po-
steaquam descendimus,
tuum iam est Venus, vt
præceas, ac viam nobis
ducendo commonstres.
Tu enim, vt consentane-
um est, locorum perita
es, quippe quæ sæpius,
vt fertur fama, huc ad
Anchisem descenderis.
V E N. Non admodum,
Iuno, me tua ista mouet
dicacitas. M E N. Atque
igitur ego vos ducā. nam
& ipse frequenter in Ida
versatus sum, quando Iu-
piter amabat adolescentu-
lum istum Phrygem,
ac sæpius huc veni, ab il-
lo missus, vt quid age-
ret puer, obseruarem, &
cum iam in aquilam con-
uersus esset, vna quoque
cum ipso aderam, & vna
formosum illum suble-
uabam. Et si modo satis
memini, ab hac ipsa
rupe illum in sublime
abripuit. Nam hic qui-
dem forte tum fistula ca-
nebat ad ouile, Iupiter
autem

μὴ δὴ τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ,
κατασάντες βαδίζομεν, ἵνα
μὴ διαλαράζωμεν αὐτὸν αἰε-
δὸν ἐξ ἀφανοῦς καδιπλά-
μναι. Ηρα. οὐ λέγεις, καὶ
οὕτω ποιοῦμεν. ἐπεὶ δὲ κα-
τιβέβηκαμεν, ὥρα σοι Ἀφρο-
δίτη προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι
ἡμῶν τῆς ὁδοῦ. σὺ γὰρ, ὥς τὸ
εἶκος, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρί-
ου, πολλάκις, ὥς λόγος κα-
τελθοῦσα πρὸς ἀγχιόλιον
Ἀφροδ. οὐ σφόδρα, ὦ Ηρα,
τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκάμ-
μασιν. Ερ. ἀλλ' ἐγὼ ἡμῶν ἡ-
γήτομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιδέσκει
ἡμεῖς τῇ Ἰδῇ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἡ-
ρα τοῦ μεγακίου ἔφρουγός.
καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον, ἀπὸ
ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς
ὅπισθ' ὅπως τὴν παῖδος. καὶ ὁ-
πότε ἦδε ἐν τοῖς ἀνθρώποις, συμ-
παριπλάμηνον αὐτῷ, καὶ σωμα-
κούφισον τὸν καλόν. καὶ εἰ γὰρ
μένονμαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς
πέρας αὐτὸν ἀνέλασιν. ὁ
μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων
πρὸς τὸ ποιμνίον. καταπλά-
μνος δ' ὁπίωεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς,
καύσας

κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ σώματι τὴν ὅτι τῇ κεφαλῇ τιάσαν δακνὼν, ἀνέφειρε τὸν παῖδα τεταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπετραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὐκ ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον, ἀποβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ θεοῦ. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαυκτηὶς οὕτως πησίων, ὥς τι προσηύπων αὐτὸν. χαῖρε ὦ βουκόλε. Πάθ. νῦν καὶ σύ γε ὦ νεανίσκος. τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῆξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ὀπιτήδειαι ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε οὔσαι καλαί. Ερμ. ἀλλ' οὐ γυναῖκες εἰσὶν. Ἦσαν δὲ ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην ὄρας, καὶ μὲ τὸν Ερμῆν ἀπέσειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τέμεις, καὶ ὤρεξας; καὶ μὴ δέδιδι. χαλεπὸν γὰρ οὐδὲν. κελεύει δὲ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἰπειδὴ γὰρ φησι καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά,

autem a tergo ipsi deuolans, leniter admodum vnguibus circumiectis, & ore in tiasam, quam super caput habebat, impresse, in altum sustulit puerum, perturbatū, & ceruice reflexa in ipsum intuentem. Tum igitur ego fistulam sustuli, abiecerat enim illam prae timore. At enim arbiter hic prope est, quare compellemus ipsum. Saluo bubulce Paris. Et tu certe adolescens. Quis autem ipse es, qui huc ad nos adueneris, aut quas nam has adducis mulieres? Nō. n. eiusmodi apparent, quae in montibus versari commodè queāt, formosae adeo cum sint. Μερ. At non mulieres sunt. Iunonem vero σ Πάρι, & Mineruā & Venerem vides, & me Mercurium videlicet, Iupiter ad te misit. Sed quid tremis, & expallescis? ne metue, nihil enim periculi hic. Iubet autem te iudicem esse pulchritudinis ipsarum. Quandoquidem enim, inquit, & formosus ipse es, & doctus rerum amatoriarum,

rum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autem præmium scies, lecto hoc poem. PAR. Cedo, vt videam quid sibi etiā velit, Pulchra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, o herē Mercuri, potero ego, mortalis cū sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam pro bubulci capru. Nam huiusmodi causas discere, delicatorum atq; vrbanoꝝ magis est. Quod autem ad me attinet, vtra capella formosior altera sit, & iuuenca num alia aliam superet, fortassis ex arte diu dicare possim. Hæ vero & formosæ pariter omnes sunt, & non video, quo pacto aliquis ab vna ad aliam transferendo, aspectum auellere queat. Non etiam facile abstinere vult, sed cuicunque se primo applicat, ei inhaeret, & quod præsens est laudat. Inde si ad aliud transierit, etiā illud formosum videt, & immoratur, & semper ab iis, quæ propiora sunt, ceu

τικά, σοὶ πῶς γινώσκῃς ὁπότε-
 πα. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἀθ-
 λον εἶσθαι, ἀναγνοῦς τὸ μῦθον.
 Παρ. φέρε' ἴδω τί κ' ἐβούλετο.
 ἢ καλή, φησι, λαβέτω. πῶς
 αὖ οὐκ ὁ δέσποτα Ερμῇ δυ-
 νηθεῖν ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς κ' ἄ-
 γροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι
 παραδόξου θῆρας, καὶ μείζο-
 νος ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ
 γὰρ τοιοῦτα κρίνειν σφ' ἀ-
 βροῶν μᾶλλον, καὶ ἀστυκῶν.
 τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς
 ὁποτέρᾳ ἢ καλλίῳν, καὶ δά-
 μαλις ἄλλης δαμάλειος,
 τάχ' αὖ δικάσαιμι κατὰ
 πῶς τέχνῳ. αὐτῇ δὲ πᾶ-
 σάι τι ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ
 οἶδ' ὅπως αὖ τις ὑπὸ τῆς
 ἐτέρας ὅτι πῶς ἐτέραν με-
 ταγάγοι πῶς ὅτι ὑποσά-
 σας. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστα-
 δαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα αὖ
 ἀπείροισι τὸ πρῶτον, τού-
 του ἔρχεται, καὶ τὸ πα-
 ρὸν ἐπαινεῖ. καὶ ἐπ'
 ἄλλῳ μεταβῇ, καὶ κείνο
 καλὸν ὀρεῖ, καὶ παραμέ-
 νει, καὶ ὑπὸ τῇ πλη-
 σίον

οἷον παραλαμβάνεται. καὶ ὅλος περιέχυλαί μοι τὸ καλὸς αὐτοῦ, καὶ ὅλον περιέλαβέ με. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Ἀργος ὅλα βλέπειν δυνάμην πρὸ σώματι. δοκῶ δ' αὖ μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ὑποδούς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτῃ μὴ εἶναι συμβέβηκε τῷ Διὸς ἀδελφῷ καὶ γυναικί, ταύτας δὲ θυγατέρας. πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις; Εἰμ. οὐκ οἶδα. πῶς οὐχ οἶόν τε ἀναδυῖναι πρὸς τοῦ Διὸς κικελευσμένον. Ἀλέ. ἐν τοῦτο ὃ Εἰμὴ πείσαι αὐτὰς, μὴ χαλεπὰς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νεικημένας, ἀλλὰ μόνων ἢ ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι πῶς διαμαρτίαν. Εἰμ. οὕτω φασὶ ποίησιν. ὥρα δὲ σοι ἡδὴ πειραίνειν μὴ κρίσιν. Ἀλέ. πειρασόμεθα. τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι τις; ἐκείνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότῃρα ὅξαρκέσει σπουδὴν αὐτὰς, ὥς ἔχου-

ceu per successionem excipitur. Et in summa, circumfusa mihi est pulchritudo ipsarum, & totum me complexa tenet. Ac doleo, quod non & ipse, quemadmodum Argus ille, toto corpore videre possum. Videor autem mihi, bene tum iudicasse, si omnibus potui hoc reddidero. Nam & rursus illud quoque accedit, quod hæc quidem Iouis soror & coniunx est, illæ vero filiz. Quomodo igitur non periculosum etiam hoc pacto iudicium hoc fuerit? M. & R. Nescio, nisi quod non licet detrectare Iouis imperium. P. A. Vnū igitur hoc, Mercuri, persuadee ipsis, ne succenscant mihi duæ illæ reliquæ, quæcunque victæ fuerint, sed quicquid peccatum videbitur, id solis oculis imputet. M. & R. Ita facturas se aiunt, tempus autem iam tibi est, ut peragas iudiciū. P. A. Faciemus periculū. quid enim agat quispiam? Cæterum illud primum scire volo, utrum satis erit spectare ipsas, ut nunc sunt

sunt vestitas, an vero etiam exuere sese necesse erit, vt diligentius examinari eo possint. M E R. Hoc tuum officium erit videre, vtpote iudicis. Ac Imperes ipsis licet, quomodocunque etiam voles. P A R. Quomodocunque etiam volo? Nudas igitur videre volo. M E R. Exuite, heus, vos Tu vero inspice eas. Ego interim auertam me. I V N. Recte Paris. Atque prima certe exuam me, vt noris, quod non solum lacertos habeam candidos, neque etiam magnos & angustos oculos præ me ferendo, superbiam. Aequaliter vero sum tota, & vniformiter pulchra. P A Exue & te o Venus. M I N. Ne prius ipsam exueris, o Paris, quam cestum a se deposuerit. Incantatrix enim est, ne te præstigiis circumueniat per illum. Et certe quidem oportebat, neque etiam studiosè ita exornatam hic adesse, neque tot coloribus fucatam esse, perinde ac vere meretricè aliquam, sed ipsam formam

ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἔξτερας; Ερ. τοῦτο μὲν σὸν αὖ εἶν τοῦ δικαστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὴν ὅπῃ καὶ θέλεις. Πα. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. Ερμ. ἀποδυτε ὧ αὐταί, σὺ δ' ὀπισκῶπεις. ἐγὼ δ' ἀποστροφείω. Ηρα. καλῶς ὧ Πάρι. καὶ πρῶτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς, ὅτι μὴ μὲν ἔχω τὰς αἰλένας λευκάς, μὴδὲ τὰς βοῶπις εἶναι μέγα φρονεῖ. ὁπίσθης δὲ εἰμι πάντα, καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. ἀποδυδι καὶ σὺ ὧ Ἀφροδίτη. Ἀδμ. μὴ πρῶτον αὐτῶν ἀποδύσης ὧ Πάρι, πρὶν αὖ τὴν κιστὴν ἀπόθῃται. φαρμακὶς γὰρ ὅτι, μὴ σε καταγοντεύῃ δι' αὐτοῦ. καὶ τοιγὰρ ἐχέω μὴ δ' οὕτω κεκαλλωπισμένῃ παρῆναι, μὴδὲ τοσαῦτα ἐντυσιμμένῃ χρώματα, καθάπερ οἷς ἀληδῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὴν τὸ κάλλος ὅτι.

ὀπιδεικνύειν. Παρ. εὖ λέγουσι τὸ πρὸ τοῦ κισσοῦ, καὶ ὑπόδου. Αφροδ. τί οὐκ οὐχὶ καὶ οὐ Ἀθηνᾶ πλὴν κόρυς ἀφειλοῦσα, φιλήν πλὴν κεφαλῇ ὀπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπιστείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας, μή σοι ἐλέγχεται τὸ γλαυκὸν ἢ ὁμμάτων αἴου τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον; Ἀθ. ἰδοῦ σοι ἡ κόρυς αὐτὴ ἀφήρηται. Αφροδ. ἰδοῦ σοι καὶ ὁ κισσός. Ηρα. ἀλλ' ὑποδυσώμεθα. Παρ. ὦ Ζεῦ τεράσει τῆς θεᾶς, τοῦ κάλλους, τῆς ἡδονῆς. οἷα μὲν ἡ παρθένος; ὡς δὲ σασσιπικὸν αὐτὴ καὶ σιμνὸν ὑπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός; ὡς δὲ ὄρεα ἡδέως, καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν. ἀλλ' ἤδη μὲν ἄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας. εἰδοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ κατ' ἐκάστῳ ὀπιδεῖν βούλομαι, ὡς νῦν γὰρ ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα, πρὸς ᾧ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντῃ
τὰς

manū nudam exhibere spectandam. P A R. Recte sane admonent illud dehesto, atque etiam depono illum. V E N. Cur non igitur & tu Minerva galea deposita, nudū caput spectandum exhibes, sed concurris conū, & per terras iudicē. An metuisi, ne tibi obiciat & reprehendat cœruleum illud oculorum, si depto terribili isto aspicatur? M I N. Ecce tibi galea hæc ablata. V E N. Ecce tibi & cestus hic. I V. Sed exuamur tandem. P A R. O Iupiter monstrifice, quod spectaculum? quæ pulchritudo? quæ voluptas? qualis virgo hæc? ut vero regalis illa & venerabilis effulget, adeoq; vere digna Ioue. Tuetur autem Iuæ quiddam & iucundum, ac blandum & illecebrosū etiam arisfit. Sed iam satis habeo felicitatis huius. Si videtur autem, etiā seorsim vnamquāmq; inspicere volo, quoniam nunc certe abiguus sum neque satis scio, ad quid etiam me referam, visu
in

in omnes partes distra-
cto. V E N. Ita faciamus.
P A R. Abscedite igitur
vos duz. Tu vero Iupo
hic mane. I V N. Maneo.
Ac posteaquam me di-
ligenter inspexeris, tem-
pus tibi erit & cetera iā
spectare, num pulchra
victoriæ meæ dona pro-
posita tibi. Nam si me
Pari formosiorē esse
iudicaueris, vniuersæ e-
ris Asiæ dominus. P A R.
Non donis nostra hæc
geruntur. Sed tamē abi.
Agetur enim, quicquid
æquum visumerit. Tu
vero accede Minerua.
M I. Adsum tibi. Quod
si igitur me o Pari, for-
mosam esse iudicio de-
claraueris, haud vnquā
ex pugna victus abibis,
bellatorem enim te, &
victoriarum compotem
efficiam P A. Nihil, Mi-
nerua, opus mihi est bel-
lo, & pugnis. Pax enim
vt vides, in præsentia te
net Phrygiam ac Lydi-
am, & ab hostibus quie-
tum est patris imperiū,
Sed tamen confide, neq;
enim eo minus feres, ta-
met si ob munera nequa-
quam iudicium feram.

Sed

τὰς ὅψεις περιπαύμενος.
Αφροδ. οὕτω ποιῶμεν. Παρ.
ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ ὧ
Ἡρα περιμένε. Ἡρα. ὦρε-
μῶν. καὶ πειδάν με ἀκριβῶς
ἴδης, ὥρα σοὶ καὶ τὰλλα
ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι
τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐ-
μῆς. ὡ γὰρ με ὧ Πάρι δι-
κάζης εἶναι καλῶν, ἀπά-
σης ἔση τῆς Ασίας διαβό-
της. Παρ. οὐκ ὅτι δώρης
μὲν τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ'
ἄπιθι. πεπράξῃ γὰρ, ἄπει-
αῖ δοκῇ. σὺ ὅτι πρὸς ἱθι Αθην-
αῖ. Αθην. παρῆς ηἰκά σοι. καὶ
τα ὡ με ὧ Πάρι δικάζης
καλῶν, οὐποτὶ ἦπὼν ἄπει-
εν μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρατῶν.
πολεμιστῶν γὰρ σε, καὶ νικη-
φόρον ἀπεργάσομαι. Παρ.
οὐδὲν Αθηνῶν δεῖ μοι πολέ-
μου καὶ μάχης. εἰρήνη γὰρ,
ὡς ὁρᾷς τὰ νῦν ἐπέχει πλὴν
φρυγίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ
ἀπολέμντος ἡμῶν ἡ τοῦ πα-
τρὸς ἀρχή. θάρσσει δέ. οὐ
μειονεκτήσεις γὰρ, καὶ ἂν μὲν
ὅτι δώροις δικάζομεν.

αἰν.

ἀλλ' ἐνδύδι ἦδ' ἡ, καὶ ἐπὶ θού
 πλὴν κόρυς, ἱκανῶς γὰρ εἶδον.
 πλὴν Αφροδίτῃ παρῆναι
 χαμῶς. Αφροδ. αὐτῇ σοι ἐγὼ
 πλοῦσιον, καὶ σκόπει καθ' ἐν
 ἀκρίβως, μηδὲν παρῆναι
 χων, ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκά-
 τω τῷ μελῶν. εἰ δὲ θέλεις
 ὦ καλὲ, καὶ τὰ δέ μου ἀκου-
 σον. ἐγὼ γὰρ πάσαι ὁρῶσά
 σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν ὁποιον
 οὐκ οἶδα, εἴ τινα ἕτερον ἢ
 φρυγία πέφει, μακαρίζω
 μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι
 δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς
 σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς
 πέτρας, κατ' ἄστυ ζῶν, ἀλ-
 λά διαφθεῖρειν τὸ κάλλος ἐν
 ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ἀπο-
 λαύσεις τῷ ὁρῶν; τί δ'
 αὖ ἀπὸναινο τοῦ σοῦ κάλ-
 λους αἱ βόες; ἔπειτα δὲ
 ἦδ' ἡ σοὶ γιγαμκέναι, μὴ
 μὲν τοι ἄρτοιόν τινα,
 καὶ χωρίτιν, οἷαι κατὰ
 πλὴν ἰδῶν αἱ γυναῖκες,
 ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ελλά-
 δος, ἢ Αργείην, ἢ ἐκ Κο-
 ρίνθου, ἢ Λάκωναν, οἷα-

περ

Sed indue te tandem, &
 impone galeam, satis e-
 nim te inspexi. At nunc
 Venerem adesse tempus
 est. V. E. Eccam me ipsam
 tibi. Ac contemplare sin-
 gilatim vnumquodque
 diligenter, nihil cursu pre-
 teriehendo, sed immo-
 rando singulis etiā mem-
 bris. Quod si vero placet
 o formose, etiā hęc mea
 dicta accipe. Ego enim
 iam dudum aspiciens te
 iuvenem adeo & formo-
 sum, & qualē nescio, an
 vllum aliū nutriat Phry-
 gia, beatum quidem te
 puto ob pulchritudinē,
 reprehendo autem, quod
 non relictis hisce rupib.
 & saxis, in vrbe alicubi
 vitam degis, sed corrū-
 pi pulchritudinem istam
 sis in solitudine. Quid
 enim tu frueris his mon-
 tibus? Aut quid pro-
 ficiunt pulchritudine tua
 ista boues? Decebat au-
 tem te iam & vxorem du-
 xisse, non tamen rusti-
 cam aliquā aut indigenā
 quales per Idam passim
 mulieres sunt, sed ex
 Græcia aliquam, vel Ar-
 giuam vel Corinthiam
 vel Lacœnam, cuiusmo-
 di

di Helena illa est, adolescentula & formosa, & nulla parte me ipsa inferior, & quod maximum est, amori quoque dedita. Nam illa, si solum etiam aspiciat te, satis scio relictis omnibus, seque ipsa ceu in leditionem tradita, sequetur, & cohabitabit tibi. Prorsum autem & si audisti iam aliquando de ipsa. P A R. Nihil etiam o Venus. Nunc autem lubes audiero, omne quicquid est, de illa te narrante. V E. Est hæc filia quidem Ledæ, formosæ illius, ad quam Iupiter e cælo deuolauit, in cygnum conuersus. P. Quæ illis autem aspectu est? V E. Candida quidem, qualē consentaneum est esse, e cygno progeneratam, tenera autem, ut quæ in ouo enutrita fuerit, nuda perunque exercens sese, & palestra rei dedita. Addeo igitur magnopere ab omnibus passim experitur, ut & bellum ipsius causa susceptum fuerit, cum Theseus nondum nubilem illam rapuisset. Veruntamen postquam ad

περ ἡ Ελένη ὄσι, νέα καὶ καλὴ καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάπων ἐμοῦ, καὶ τὶ δὴ μέγισον, ἐρωτικὴ. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, οἶδ' ἐγὼ, πάντα ὑπολιπούσα, καὶ παραχρῆστα ἐαυτῶν ἐκδοτόν, ἔφεται, καὶ σωοικῆσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς. Πάρε. οὐδὲν ὦ Αφροδίτη. νῦν δὲ ἡδέως αὖ ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα, διηγουμένης. Αφροδ. αἴτη θυγάτηρ μὲν ὄσι Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ᾧ ὁ Ζεὺς κατέπεη, κύκνος γενόμενος. ποῖα δὲ τις τῶν ὄφιν; Αφροδ. λευκὴ μὲν, οἶαν εἰκὸς ἐν κύκνου γεγεννημένην. ἀπαλὴ δὲ, ὥς ἐν ᾧ τρεφεῖσα, γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαεφικὴ. καὶ οὕτω δὴ τι περιπαύδας, ὥς τε καὶ πάλαι μὲν ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄνερον ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὲν, ἀλλ' ἐπὶ δῆτις

δῆπρ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῆς ἀχαΐων ὅπῃ τὴν μνηστῆραν ἀπώ-
 τησαν, προεκρίθη δὲ Μενέ-
 λαος τοῦ Πελοπιδῶν γέ-
 νους. εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ
 σοι καταπράξομαι τὸν γά-
 μον. Πά. πῶς φῆς, τὸν
 τῆς γεγαμνημένης; Αφροδ.
 νέος εἰσὺν, καὶ ἄχρσιος, ἐγὼ
 δὲ οἶδα, ὡς καὶ τὰ τοιαῦ-
 τα δρᾶν. Πά. πῶς; ἐδέ-
 λω γὰρ καὶ αὐτὸς εἶδέναι. Α-
 φροδ. σὺ μὲν ἀποδημήσεις
 ὅπῃ θέαν δὴ τῆς Ελλάδος,
 καὶ πειδᾶν ἀφίκη εἰς τὴν
 Λακεδαιμόνα, ὅφεται σε
 ἡ Ελένη. τοῦντοῦδεν δὲ,
 ἐμὸν αὖ εἴη τὸ ἔργον, ὅπως
 ἐραδένεταί σου, καὶ ἀκο-
 λουθήσει. Πά. τοῦτ' αὐτὸ
 καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ
 ἀπολυτοῦσαν τὸν ἄνδρα,
 ἐδεῖσθαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ
 συνικπλεῦσαι. Αφροδ.
 θάρρει τούτου γε ἔνεκα.
 πάνδε γὰρ μοι ἐσὼν δύο κα-
 λῶ, ἵμερος καὶ ἔρως. τού-
 τω σοι παραδώσω ἡγεμό-
 νας ὅ

ad forem ætatis perue-
 nist, optimi quique A-
 chæorū ad petendas il-
 lius nuptias sese obtule-
 run. Antepositus autē
 rel suis tum Menelaus
 fuit ex genere Pelopi-
 darum natus. Quod si au-
 tem voles, ego tibi con-
 ficiam has nuptias. P A.
 Quis narras? eius ne q̃
 iam nupsit alteri? V A.
 Iuueris adhuc es, & ru-
 sticus. Ego vero noui,
 quo pacto talia perficere
 conueniat. P A. Quom̃.
 cupio enim & ipse scire.
 V A. Tu quidē proficisce-
 ris ad perlustrandā Græ-
 ciam, atque vbi Lacedæ-
 mona perueneris, vide-
 bit te Helena. Post illa
 vero, meum iam opus e-
 rit, efficere, quo illa a-
 more tui capiatur, teque
 sectetur. P A. Hoc ipsū
 etiam incredibile mihi
 videtur, vt illa relicto cō-
 iuge, cum homine bar-
 baro atque hospite e pa-
 tria nauigare, in animū
 inducat. V. Bono animo
 esto. Nam huius certe
 rei gratia, liberos duos
 habeo pulchros, Ama-
 bilitatem & Cupidinem
 videlicet, quos tibi tra-
 dam,

dam, qui tibi ducē itineris futuri sint. A. Cupido quidam, totus ubi ingrediens illam vi cogit amare mulierē. Amabilitas autē tibi ipsi ir-
cūfusa id quod ipsa est, desideratumque reddet & amabilem. Deinde autem & ego vna præsens, rogabo Gratiā, quo & illarū comites se praebeāt, atque ita omnes ipsam ad hoc quod volumus, impellemus. P. A. Quo modo fortassis hoc procedet, incertum adhuc Venus est. Veruntamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto etiam videre ipsam mihi videor, & nauigo recta versus Græciam, & in Sparta peregre absum, & redeo vna cum vxore, & doleo quod non omnia hæc iam nunc facio. V. E. Ne prius amaueris Pari, quam pronubam me & sponsæ conciliatricem, iudicio hoc remuneratus fueris. Decet enim & me victoriæ compotem factam adesse vobis, & celebritatem peragere nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim li-

cet

νε τῆς ὁδοῦ γενησομένη. καὶ ὁ μὲν ἔως, ὅπως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναικα ἐξῆν. ὁ δ' ἵμερος αὐτοῦ σοι περιχυθεῖς, τοῦθ' ὅπερ ὄβριον, ἵμερόν τε δῖσιν καὶ ἐράσμιον. καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα, δεήσομαι καὶ τῇς χαρίτων ἀκολουθεῖν, ἅπαντες αὐτὴν ἀναπέσομεν. Πά. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἀδελφὸν ὃ Ἀφροδίτῃ, πολλὴν ἐξω γένηται τῆς Ελένης. καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὄξυν αὐτὴν οἶμαι. καὶ πλέω ἐνδὲ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ὀπίσθιον, καὶ ἐπάρημι ἔχων τὴν γυναικα. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ. Ἀφροδ. μὴ πρότερον ἐραδίης ὃ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ καὶ μὲν νικηφόρον ἡμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἐορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ὀππύκια. πάντα γὰρ ἐντί

ἔνεσέ σοι , τὸν ἔρωτα , τὸ κάλλος, ἢ γάμον, τούτῃ τοῦ μήλου ᾠρίαδῃ. Πά. δέδοικα, μή μου ἀμιγλῆς μὲ τῶν κρείσιν. Αφροδ. βούλει οὐδ', ἐπομόσομαι; Πά. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόχρου πάλιν. Αφροδ. ὑποχνοῦμαι δὴ σοι τῶν Ελένῳ παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἀφίξειδ' ἑαυτῶν εἰς τῶν Ἰλίου, καὶ αὐτὴν παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. Πά. καὶ ἢ ἔρωτα καὶ ἢ ἱμερον καὶ τὰς χάριτας ἄξεις; Αφροδ. θάξῃ. καὶ ἢ ὄρθον, καὶ ἢ ὑμῶν ἑαυτὸς τέτοις παραλήφομαι. Πά. οὐκ οὐδ' ὅτι τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ὅτι τέ τοις λάμβανε.

Αρεως καὶ Ερμῆ.

Ηκουσας ὦ Ερμῆ, οἷα ἡπέλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά καὶ ἀπίθανα; ὡς ἔδειλῃσω, φύσιν, ἐγὼ μὲν οὐ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ὡς ὑπερεμαδένεις, κατασῶν βιάζομαι με, μά-
τῳ

cet tibi hęc, & amorem & formam, & nuptias pōmo isto mercari. P A. At metuo, ne me post latum iudiciū negligas & cōtēnas V. Vis igitur, ut iurē tibi? P. Nequaquā sed tantum promitte de nūo. V E. Promitto igitur, Helenam tradituram me esse vxorē tibi, & futuram comitem proficiscenti ad ipsam, deinde & Ilium venturam esse ad vos, & ipsa adero, & adiuuabo omnia. P A. Etiam Cupidinem & Amabilitatem & Gratias tecum adduces? V E. Bonum animum habeo, quin & desiderium & Hymenæum præterea comites assumā. P A R. Ob hęc igitur do tibi pōmum, ob hęc accipe.

Martis & Mercurij.

Audistis Mercuri, cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter, quam superba, quamque dictu absurda? Ego, inquit, si voluero catenam ex æthere demittam, unde si vos suspensi me vi detra-
E 3 here

here conemini, iusseritis operam, nunquam enim me deorsum trahetis. Cōtra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modo, verum etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublime sustulero. Ad hæc alia permulta, quæ tu quoque audisti. At ego, si quidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribusque superiorem, haudquaquā negauerim. verū vnum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiam si terram ac mare nobis adiunximus, id neutriquam crediderim. M. Bona verba Mars. Neque enim sat tutum est ista loq, ne quid forte mali nobis conciliemus petulantia. M. A. Putas vero me apud quemlibet hæc dicturum? imo apud te solum id audeo, quæ linguae continentis esse sciebam. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hæc militantem audirem haud que-

τιω ποιήσετε. οὐ γὰρ δὴ καθελεύσεται. ὁ δὲ ἐγὼ δειλῶσαι ἀνιλεύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωρίῳ. καὶ τὰλλα, ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὴ κατ' ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰχυροτέρους ὅσιν, οὐκ αὖ ἀρνηθεῖμ. ὁμοῦ δὲ ἤν τοσούτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ καταβαρῆσιν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβομεν. οὐκ αὖ πειθεῖμ. Εἰμ. εὐφήμεῖ ὧ ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ὑπολάβωμεν τῆς φλυαρίας. Α-ρης. οἶμαι γὰρ με πρὸς παύτας αὖ ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἔχμευθῆν ἡπιστάμην. ὁ γοῦν μάλισα γελοῖον ἔδοξέ μοι, ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ αὖ θωαίμην σιωπῆσαι πρὸς σί.

σι . μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ , ὅποτε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάντες , ἐπιβούλευσαν ξυωδῆσαι αὐτὸν λαβόντες , ὡς παντοῖος ἰωδιδῶς καὶ ταῦτα , τρεῖς ὄντας . καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελήσασα ἐκάλεισεν αὐτὸν σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόνχειρα ὄντα . καὶ ἐδέδετο αὐτὸν κραυγῇ καὶ βροντῇ . ταῦτα λογιζομένη , ἐπῆει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιῆμοσυνῇ αὐτοῦ . Ερμ. σιῶπα , σὺ φῆμει . οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν , οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα .

Πανὸς καὶ Ερμῆ.

Παν.

Χαῖρε ὦ πάτερ Ερμῆ.
Ερμ. νῆ καὶ σύ γε . ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ ; Παν. οὐχ ὁ Κυλλένιος Ερμῆς ὦ τυγχάνεις ; Ερμ. καὶ μάλα . πῶς οὐ ᾧ ᾧς ἐμὸς εἶ ; Παν. μοιχί-

queam apud te reticere. Etenim memineram , quum nō ita multo ante Neptunus , Iuno ac Pallas , mota adversus eum seditione , machinarentur comprehensum illū in vincula coniicere , quā torpere formidarit , utq; in omnem speciem sese verterit , idque cum tres duntaxat essēt dii . quod ni Thetis misericordia commota , Briareum cētimanum illi auxilio accersivisset , ipso pariter cum fulmine actonitru victus erat . Hæc reputanti mihi reddere libebat eius magniloquentiam iactantiamq; . M E R . Tace , bona verba neq; . n . tutum est ista vel tibi dicere , vel audire mihi .

Panīs & Mercurij.

Salve o pater Mercuri . M E R . Salve utique & tu . Sed quomodo ego pater tuus sum ? P A . An non Cyllenius ille Mercurius es tu ? M E R . Atque admodū . Quo pacto igitur meus filius es ? P .

B 4 Adulte

Ad ulterius sum, ex amore tibi natus. M E R. Per Iovem hirci fortasse cuiusdam, qui capram per adulterium cognovit. Nam meus quomodo fueris, qui & cornua habes, & nasum talē, & barbā hirtam, & pedes bifidos, hircinosque, præterea & caudam super natibus? P A. Quæcunque in me conuiciando dicis, iis tum ipsius filium, pater, probrosum ac turpē declaras, imo potius teipsum qui eiusmodi generas & tales liberos procreas. Ego vero extra culpam sum. M E. Quā autem etiam matrem tuam ais esse? Nū ignorās alicubi cum capra adulterium exercui ego? P A. Non cum capra, sed tibi ipse in memoriam reuoca, nū in Arcadia quandoque puellam liberam per vim stupraris. Quid mordendo digitum, quæris ac diu dubitas? Icari filiā dico Penelopen. M. Quid igitur illi accidit, quod pro me hircō similem te peperit? P A. Dicam tibi, quæ ex illa ipsa audiui. Quando enim

me

μοιχιδίός εἰμι, ὃς ἔρωτός σοι θυόμενος. Ερ. νὴ Δία πρᾶγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς κέρατα ἔχων, καὶ εἶνα τοιαύτῳ, καὶ πάγωνά λάσιον, καὶ σκέλη διχῆλὰ καὶ τραγικὰ, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγὰς; Πάν. ὅσα αὖ ἀποσκώψης εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱὸν ὦ πάτερ ἐπονείδισον ἀποφαίνεις, μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα θυῶς, καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. Ερμ. τίνα δὲ καὶ φῆς σου μητέρα; ἥπου ἔλαδον, αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε. Πάν. οὐκ αἶγα ἐμοίχευτας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδά ἐλευθέρην ἐξείδων. τί δακνὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ὀπιπὸλὸν ὑπορεῖς; πῶς Ἰκαρίου λέγων Πηνελόπειαν. Ερ. εἴτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ πρᾶγῳ σε ὁμοιον ἔτικεν; Πάν. αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ. ὥτι γὰρ

με

με ἔξέπειμπεν ὅτι τὴν Ἀρ-
 καδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν
 σου, ἔφ' ἐγὼ εἰμι Πηνελ-
 ὅπη ἢ παρτιάτις, τὴν
 πατέρα δὲ γίνωσκε Διὸν
 ἔχων Ερμῖον τὴν Μαίαν καὶ
 Διός. εἰ δὲ κτερασφόρος
 καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυ-
 πείτω σε. ὅποτε γὰρ μοι
 σκυλῶν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τρά-
 γω ἑαυτὸν ἀπέκασιν, ὡς
 λάθοι. καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος
 ἀπέβης τῷ τράγῳ. Ερμ.
 νὴ Διὰ μέμνημαι ποιήσας
 τι τοιοῦτο. ἐγὼ οὖν ὁ δὴ
 κέλλει μέγα φρονῶν, ἔτι
 ἀλγύνει αὐτὸς ὢν, σὸς πα-
 τὴρ κελήσομαι, καὶ γέλω-
 τα ὀφλήσω παρὰ παῶσιν
 ὅτι τῇ εὐπαιδία. Παρ. καὶ
 μὴν οὐ καταίχυνῶ σε ὦ
 πάτερ. μουσικὸς τε γὰρ εἰ-
 μι, καὶ συρίζω παντὶ κα-
 θυρόν. καὶ ὁ Διόνυσος οὐ-
 δὲν ἐμοῦ ἄνδρ' ποιεῖν δυνά-
 ται, ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ διασώ-
 πτω πεποιήκέ με, καὶ ἡγοῦ-
 μαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ
 ποίμνια δὲ, εἰ διὰσαύ μου
 ἑπὶ-

me in Arcadiam ablega-
 bat, Oppor, inquit, Ma-
 ter quidē tua ego sum,
 Penelope, ex Sparta na-
 ta. Ceterum patrem no-
 ris habere te deum, Mer-
 curium illum Maiæ ac
 Iouis filiū, Quod si igitur
 cornutus ipse es, ac
 pedes hircinos habes, ne
 id agre feras. Quādo e-
 nim mecum rem habe-
 bat pater tuus, hirco se-
 ipsum assimilauerat, quo
 facilius lateret, & ob id
 similis hirco tu quoque
 euasisti. M. Per Iouē,
 memini me tale quiddā
 facere. Ego igitur for-
 mosus ille, qui ob formā
 ac pulchritudinem ani-
 mum elatum prae me fe-
 ro, qui adhuc imberbis
 ipse sum pater tuus vo-
 cabor? & ab omnibus ri-
 su accipiar ob præclarā
 liberorum procreationē
 P. A. At vero dedecori ti-
 bi pater non sum. Nam
 & Musicus sum & fistula
 cano, admodum pleno
 spiritu. Et Bacchus ille
 nihil absque me facere
 quicquam potest, sed &
 socium & consultatorē
 fecit me, & duco ipsi cho-
 rum. Iam & ouilia mea

si videres, quod per Tegeam & per Partheniū habeo, admodum delectaret te. Impero autem & Arcadiæ toti. Nuper vero etiam Atheniensibus auxilium ferens, ita præclare rē gessi in Marathonē, ut ceu donum militare quoddam retulerim, antrū illud, quod est sub arce. Quod si igitur Athenas veneris, cognosces quantum ibi sit nomen Panos. M E R. At dic mihi, duxisti ne uxorem iam? Hoc enim opinor, dictitant te. P A. Nequaquam pater, amator enim sum, & non cū vna aliqua rem habere contentus forem. M E R. Capras videlicet conscendis. P A. Tu quidem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pity rem habeo, & præterea & cum omnibus Bacchi Mænadibus, atque admodum studiose ab illis observor. M E R. Scis igitur quid te gratificari mihi, fili, omnium velim? P A. Impera pater, nos autem videbimus, hæc uti fiat. M E. Et accedas ad me,

&

ὅπως πρὸς Τέγαια καὶ ἀπὸ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάντῃ ἡδύση. ἀρχὴ δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶτον δὲ καὶ ἀθληταῖς συμμαχίτας, οὕτως ἡρέευστα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀρεῖς εἶον ἡρέδμ μοι. τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ὡς γούμ ἐς ἀθηνῶν ἐλθὼς, εἴσῃ ὅσον ἐμὲ τὸ Πανὸς ὄνομα. Εἰμ. εἰπέ δέ μοι, γεγάμηκας ὃ πᾶν ἡδὴ; τοῦτο γὰρ οἶμαι, καλοῦσί σε. Παν. οὐδαμῶς ὃ πάτερ. ἐρωτικὸς γὰρ εἰμι, καὶ οὐκ αὖ ἀγαπήσομαι συγνὸν μίαν. Εἰμ. ταῖς οὐαῖς αἰεὶ δηλαδὴ ὀπθαίνεις. Παν. σὺ μὲν σκώπεις. ἐγὼ δὲ τῇτε Ηχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ σῶμαι, καὶ ἀπάταις ταῖς τοῦ Διονύτου Μαινάσι. καὶ πάντῃ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. Εἰμ. οἶδα οὐαῖ ὃ, τι χάρις ὃ τέκνον τὰ πρῶτα αἰτουῦντί μου. Παν. πρόσαπτε ὃ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. Εἰμ. καὶ πρόσιδί μοι,

καὶ

καὶ φιλονοφερονό, πατέρα ὅ
 ἄρα, μὴ καλέσης με, ἀκού-
 οντός γε τινός.

Ἀπόλλωνος καὶ
 Διονύσου.

& prehensēs licet, pa-
 trem autem vide ne me
 appellaueris quoquā au-
 diente.

Apollinis & Bac-
 chi.

Τί αὖ λέγομεν ὁμομο-
 τρίους ὡς Διόνυσσε ἀδελφούς
 εἶναι, Ερωτα καὶ Ερμαφρόδι-
 τον καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους
 ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ
 ὀπτηδύματα; ὁ μὲν γὰρ
 πάγκαλος καὶ τοξότης, καὶ
 δυνάμην οὐ μικρὰν περιβε-
 βλημένος, ἀπάντων ἄρχων.
 ὁ δὲ θήλυς, καὶ ἡμίανδρος,
 καὶ ἀμφίβολος πλὴν ὅτιν.
 οὐκ αὖ διακρίναις, εἴτ' ἔφη-
 βός ὅστις, εἴ τι καὶ παρθέρος.
 ὁ δὲ καὶ πέρα τῶ ἐντοπιῶν
 ἀνδρικός ὁ Πρίαπος. Διό
 μηδὲν θαυμάσης ὡς Ἀπολ-
 λον. οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία
 τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες,
 διάφοροι γεγεννημένοι. ὅπου
 γὰρ καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις
 ἐκ μιᾶς γαστρός, ὁ μὲν ἄρσεν,
 ἡ δὲ θήλη, ὥστε ὑμεῖς, γί-
 γονται. Ἀπο. ναί, ἀλλ' ἡμεῖς
 ὁμοι-

Quid igitur, dicendū
 ne est, Bacche. fratres es-
 se Cupidinē, Hermaphro-
 ditum & Priapum? adeo
 dissimiles forma & stu-
 diis cum sint? Nam hic
 quidem formosus omni-
 no & iaculator est, & po-
 testate non parua com-
 parata sibi, omnibus im-
 perat. Ille autem mulie-
 rosus ac semiuir, ambigu-
 am quoque faciem præ-
 se ferens, ut non facile
 dignoscas, adolescens ne
 sit, an virgo. Hic vero &
 supra modum virilis est
 Priapus videlicet. ΒΑ.
 Ne mireris Apollo, non
 enim ipsa Venus in cau-
 sa est, sed patres, qui di-
 uersi fuere. Quādoquid-
 em & ii qui eodem pa-
 tre, eademque matre
 nascuntur, sæpenumero
 alius vir, alius foemina,
 quemadmodum & vos,
 nascuntur. ΑΡ. Ita sane
 est ut dicis, sed nos ta-
 men

mē similes sumus, & circa eadem studia versamur, Sagittarii enim ambo sumus. B A C. Quantum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadē ambo exercetis, Apollo. Illa vero similia nequaquam sunt, qđ Diana quidem hospites mastat apud Scythas, tu autem vaticinaris, & medicaris ægrotantibus. A P O. At tu putas sororem delectari Scythiis? quæ quidem etiā adoravit, si quis Græcus aliquando in Tauricam advenierit, vt cum eo inde enauiget, iam olim perosa mastationes illas. B A. Recte sane illa. Sed hic Priapus, ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cū Lampfaci nuper essem mihi accidit. Ego quidem vrbe accesseram, ille autem me recepit, hospitio apud se præbito. Posteaquā igitur quieti nos dedimus, in conuiuio affatim madafacti, circa mediam prope noctem exurgens generosus ille: sed pudet dicere. A P O. Sollicitauit he te? B A C. Hu-

iuf-

ὅμοιοί ἐσµιν, καὶ τὰ αὐτὰ ὀπιτηδύοµεν. τοξύται γὰρ ἄµφω. Διόν. μέχρι µὲν τόξου, τὰ οὐτὰ ὦ Ἀπολλόν, ἐκείνα δὲ οὐχ ὅμοια. ὅτι ἢ µὲν Ἀρτεµις ξενοκτενεῖ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ µαστεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺ κάµνοντας. Ἀπολ. οἶει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις; ἢ γὰρ καὶ παρεσκευασαί, ἵν᾽ τις ἔλλω ἀφίκηται ποτε εἰς τὴν ταυρικὴν, συνεκπλεῖται µετ' αὐτοῦ, µυσσάτορµήν τὰς σφαγὰς. Διό. εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα. ὁ µὲν γὰρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διγυήσομαι, πρῶτον ἐν Λαµφάκῳ γυρόµενος. ἐγὼ µὲν παρέην τὴν πόλιν. ὁ δὲ ὑποδεξάµηνός µε, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνέπαυσάµεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβιβρυγµῆοι. κατ' αὐτὰς πονέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γυναιῶς, αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. Απο. ἐπείρα σι; Διό. τοιοῦ-

τοιούτον ὄντι. Απολ. οὐδὲ τί πρὸς ταῦτα; Διδ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Απο. οὐ γινώσκω, τὸ μὴ χαλεπῶς, μὴ δὲ ἀγρίως. συγγνωστὸς γάρ, εἰ καλὸν σε οὕτως ὄντα ἐπείρα. Διδ. τούτου μὲν οὐκ ἔνεκα καὶ ὅτι σε αὖ, ὦ Απολλων ἀγάγοι τίς πείρα. καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομῆτης, ὥς καὶ γήφοντα αὖ σοι τὸν Πρίαπον ἐπὶ χειρὶ ἔχειν. Απολ. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ χειρὶ ἔχει γινώσκω Διδ. οὐκ ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξου.

Ερμῆ καὶ Μαίας.

Εἰς γὰρ τις ὦ μήτις ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀδελφώτερος ἐμοῦ; Μαί. μὴ λέγῃς ὦ Ερμῆ τοιοῦτον μηδέν. Ερμ. τί μὴ λέγω, ὅς τοσαῦτα παράγματα ἔχω μῖνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπερηφάνειας διαπύμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἔξανασάντα, σάειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ διαπύσαντα τίς ἐκ-
κλη-

iusmodi quippiā est. A. Quid tu autem porro ad hæc? B A C. Quid enim aliud, quam risi. A. Recte sane, quod neque acerbe, neque rustice quicquam. Venia enim dignus est, si te formosum adeo sollicitavit. B A C. Huius igitur gratia, etiā te, Apollo, sollicitatum merito venerit, Formosus enim & tu, & præterea comatus, ut vel sobrius Priapus ille aggredi te queat. A P. Sed nō aggredietur Bacche, me facile. Nam præter comam etiam arcum gero.

Mercurij & Ma- iæ.

Est vero, mater, deus quisquam in cœlo me inferior? M A. Caue ne quid istiusmodi dixeris Mercuri. M E. Quid non dicam? qui quidem tantum negotiorum solus sustineam, quibus de lassor, in multa ministeria distractus. Nam mane protinus surgendum est mihi, statimque verendum cœnaculum ubi dii compotant. Tum ubi curiam

curiam in qua consul-
tant, vndique strauero,
ac singula ita, vt opor-
tet, composuero, Ioui
necessum est assistere, ac
perferendis illius man-
datis toto die sursum ac
deorsum curitare, & re-
deuntē insuper, pulueru
lentum ambrosiam ap-
ponere. Porro priusquā
nouitius iste pocillator
aduenisset, ego nectar et
iam ministrabā. Quod-
que est omnium indig-
nissimum, soli omnium
ne noctu quidem agere
quietem licet, Verum id
quoque temporis neces-
se habeo defunctorum a-
nimas ad Plutonem de-
ducere, maniumque gre-
gi me ducem præbere,
tum autem & tribunali-
bus assistere. Neq; enim
mihi sufficiebant scilicet
diurna negocia, dū ver-
sor in palæstris, dum in
concionibus præconis vi-
ces ago, dum oratores
instruo, ni hæc quoque
prouincia accedat, vt si
mul etiam vmbrarū res
disponam. Atqui Leda
filii alternis inter ipsos
vicibus apud superos at-
que inferos agitant. Mi-
hi

κλησίαν, εἶτα σὺ δεῖσθαι-
τα ἕκαστα, παρῆσθαι τῷ
Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγ-
γελίας τὰς παρ' αὐτοῦ
αἶψα καὶ κάτω ἡμεροδρο-
μουῦντα καὶ ἐπανελθόντα
εἶτι κικονιζόμενον, παρατι-
θέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν
δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰ-
νοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκ-
ταρ ἐγὼ ἐνέχειν. τὸ δὲ
πάντων δεινότατον, ὅτι
μηδὲ νυκτὸς καθύδω μύ-
νος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ
δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλού-
τωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νε-
κροπομπὴν εἶναι, καὶ πα-
ρῆσθαι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ
γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡ-
μέρας ἔργα, ἐν παλαί-
στραις εἶναι, καὶ τὰς ἐκ-
κλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥή-
τορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ'
εἶτι καὶ νεκρικὰ σινωδια-
πράττειν μεμερισμένον.
καὶ τοι τὰ μὲν τῆς Λέ-
δας τέκνα, παρ' ἡμέ-
ραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ
καὶ ἐν γῆδι εἰσὶν. ἐμοὶ
δὲ,

δὲ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ
 ταῦτα κἀκεῖνα ποιεῖν ἀναγ-
 χεῖον. ὁ μὲν Ἀλκμήωνος καὶ Σε-
 μέλης υἱὸς ἐκ γυναικῶν δυ-
 σίμων γενόμενος, εὐωχοῦν-
 ᾗ ἀφρόντιδες, ὁ δὲ Μαιας τῆς
 Ἀτλαντος, διακονοῦμαι σὺ-
 τοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά
 με ὑπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς
 Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἧς
 πέπομφέ με ὑπόμεινον ὅ, τι
 παρήει ἡ παῖς, μὴ δὲ ἀνα-
 πτύσαντα, πέπομφεν αὖ-
 δις ἐς τὸ Ἀργεὺς ὁπισκεύο-
 μεναι τὴν Δανάην, εἴτ' ἐκεί-
 νην, ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλ-
 θῶν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιό-
 πην ἰδεῖ. καὶ ὅλως, ἀπηγό-
 ρευκα ἡδὴ· εἰ γοῦν μοι δυνά-
 τὸν ἦν, ἡδέως αὖ ἡξίωσα
 πεπρωᾶσαι, ὥσπερ ἐν γῇ κα-
 κῶς δουλεύοντες. Μαῖ. ἔα
 ταῦτα ὦ τέκνον. καὶ γὰρ
 πάντα ὑπεριτεῖν πᾶσι πατρὶ,
 νιανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ
 ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἀργεὺς,
 εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ
 πληγὰς βραδυῶν λάβοις.
 ὀξύχοιοι γὰρ οἱ ἐξόντες.

hi necesse est quotidie
 tū hoc tū illud pariter a-
 gere, deinde duo illi, Alc-
 menae ac Semele miseris
 prognati mulieribus, o-
 ciosi in conuiuiis accum-
 bunt, at ego Maia Atlan-
 tide progenitus illis mi-
 nistro scilicet. Qui nunc
 quum recens Sidone a
 Cadmi filia reuersus es-
 sem, nam ad hanc me le-
 garat, visum qd ageret
 puella, neque respirantē
 legauit rursus in Argos
 inuisurum Danaē. Rur-
 sum inde in Bæotiam
 profectus, inquit, obiter
 Antiopam visito, adeo
 ut plane iam pariturum
 me negarim. Quod si mi-
 hi licuisset, lubens profe-
 cto fecissem, id qd solent
 ii, qui in terris durā ser-
 uiunt seruitutem. M. A.
 Missa fac ista gnate,
 decet enim per omnia
 morem gerere patri,
 quum sis iuuenis, ac
 nunc quo iussus es, Ar-
 gos contende, deinde in
 Bæotiam, ne si ces-
 saris, fuerisque lenti-
 or, plagas etiam auferas,
 Nam iracundi sunt qui
 amant.

Doridis & Gala-
tea.

Formosum amantem
Galatea, nempe Sicu-
lum istam pastorem a-
iūt amore tui deperire.
GAL. Ne ride Doris, nā
qualis qualis est, Nept.
patre prognatus est. D.
Quid tum postea, si vel
Ioue ipso sit progenitus,
cum usque adeo agre-
stis atque hispidus appa-
reat, quodque est omni-
um deformissimum, vno
culus. An vero credis
genus illi quicquam pro
futurum ad formam? G.
Ne isthuc quidē ipsum,
quod hispidus est atque
agrestis, ut tu vocas, il-
lum deformat, quin vi-
rile magis est. Porro o-
culus decet etiam fron-
tem, quo quidem nihilo
segnius cernit, quam si
duo forent. DOK. Vi-
deris Galatea non aman-
tē habere Polyphemum,
sed illum potius adama-
re, sic eum prædicas. G.
Equidem haud adamo,
sed tamen insignem istā
vestram insultandi op-
pro-

Δωρίδος καὶ Γαλα-
τείας.

Καλὸν ἐρασὺν ὦ Γαλά-
τεια φασὶ τὸν σικελὸν τοῦ-
τον ποιμνία δπημιλύνειναι
σοι. Γα. μὴ σκῶπῃ Δωρί,
Περσείδωνος γὰρ υἱὸς ὤν, ὁ-
ποῖός αὐτῇ. Δω. τί οὐκ εἰ καὶ
τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν,
ἄριστος οὕτω καὶ λάττιος ἐφαί-
νιτο, καὶ τὸ πάντων ἀμορ-
φότατον, μονόφθαλμος.
οἶεν τὸ γῆρας ὀνῆσαι αὐτὶ αὐ-
τὸν πρὸς τὴν μορφὴν; Γα.
οὐδὲ τὸ λάττιον αὐτῷ, καὶ ὡς
φῆς ἄριστον, ἀμορφὸν ὤν.
ἀνδρῶδες γάρ. ὅ, τε ὀφθαλ-
μὸς δπημιλύνει τὸ μετώπῳ,
οὐδὲν ἐνδείξεσθαι ὄσων, ἢ εἰ
δύ' ἦσαν. Δωρί. ἔοικας ὦ
Γαλάτεια οὐκ ἐρασὺν, ἀλλ'
ἐρώμενον ἔχειν τὸν πολύφθ-
μον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν. Γα.
οὐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πᾶ-
ν ὀνειδιστικὸν τοῦτο οὐ φέ-
ρω

ρω ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε
 ὑπὸ φθόγου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι
 ποιμαίνων ποτὲ, ὑπὸ τῆς
 σκοπιάς παίζουσας ἡμᾶς
 ἰδὼν ὅτι τῆς ἡϊόνας, ἐν τοῖς
 πρόποσι τῆς Αἴτνης, καὶ δὲ
 μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς
 θαλάσσης αἰγιαλὸς ἀπομη-
 κνύεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ
 προσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ἐξ ἀ-
 पासῶν ἢ καλλίστην ἔδοξα,
 ἢ καὶ μόνη ἡμοῖ ἐπέχε τὸν
 ὀφθαλμόν, ταῦτα ὑμᾶς ἀ-
 νῆ. δῆγμα γὰρ ὡς ἀμείνων
 οἶμι, καὶ ἀξίερασος. ὑμῖς
 δὲ παρώφθητε. Δω. εἰ ποι-
 μῶν καὶ ἐνδεῖ καλὴ πλὴν
 ὄψιν ἔδοξας, ὅτι φθόρος οἶσι
 γεγονέναι; καὶ τοι τί ἄλ-
 λο ἐν σοι ἐπαινέσαι εἶχεν,
 ἢ τὸ λευκὸν μόνον. καὶ τοῦ-
 το οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ὄν
 τυροῦ καὶ χάλαντι. πάντα
 οὐκ τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεί-
 ται καλά. ἐπεὶ τὰ γε ἄλ-
 λα, ὅπῃτ' αὖ ἐθελήσῃς μα-
 θεῖν διὰ τυγαῖς οὐσα
 πλὴν ὄψιν, ὑπὸ πέτραις τινέσ,
 εἰ ποτε γαλήνη εἴη, ὅπῃ
 κύνισσα

probrandique petulān-
 tiām ferre non queo. ac
 mihi nimirum inviden-
 tia quadam isthuc face-
 re videmini, propterea
 quod ille quum forte ali-
 quando gregem pasceret
 suum, nosque e littorali
 specula in littore luden-
 tes cerneret in promi-
 nentibus Aetnae pedib.
 qua videlicet inter mon-
 té & mare littus sese in
 longum porrigit, vos ne
 aspexerit quidem, ac e-
 go omnium vna visa sim
 formosissima, eoque in
 vnam me coniecirit o-
 culum. Ea res vos male
 habet, nā argumentum
 est, me forma præstan-
 tiorem esse ac digniorē
 quæ amer, vos contra fa-
 stiditas esse. D o n. An
 istud tibi putas inviden-
 dū videri si primū pasto-
 ri, deinde lusco formosa
 visa sis? quanquā qd aliud
 ille potuit in te probare
 præter cādorē? Is illi pla-
 cet, opinor, qd' caseo &
 lacti assueverit, proinde
 quicquid his sit simile, id p-
 rimum pulcrū iudicat Ali-
 oqui vbi libet scire, qua
 sis facie, de scopulo quo-
 piā, si quando serenitas
 F esset,

despectās in aquā, temet ipsam cōtemplare, videbis aliud nihil nisi perpetuum candorem. verū is quidem non probatur nisi rubor admixtus illi decus illi iunxerit. G. A. Atq; ego illa immodice candida, tamen eiusmodi habeo amantem quū interime vobis nulla sit, quam vel pastor vel naueta, vel portitor aliquis miretur, cæterum Polyphemus (vt alia ne dicam) etiam canendi peritus est. D O R. Tace o Galatea, audiuius illum canentem, quū nuper pruriret in te, sed o sancta Venus asinum rudere dixisses. Nam lyre corpus similitum erat ceruino capiti ossibus renudato, tum cornua perinde quasi cubiti prominebant, iis iunctis, in ductisque fidibus, quas ne Collope quidem circum torquebat, agreste quiddam & absonum cātilabat, quum aliud interim ipse voce caneret, aliud lyra succineret, ita vt temperare nobis nequiverimus, quin ridereamus amatoriam illā can-

tionem

κύψασα. ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδὲ
 σταντῶν, οὐδὲν ἄλλο ἢ
 χροὶν λευκὴν ἀκριβοῦς. οὐκ
 ἐπαινέται δὲ τοῦτο, ὡς μὴ
 ὀπιωρέτη αὐτῇ καὶ τὸ ἐρύθη-
 μα. Γαλ. καὶ μὲν ἐγὼ μὴ
 ἢ ἀκράτως λευκὴ, ὅμως
 ἐρασὺν καὶ τοῦτον ἔχω. ὕ-
 μων δὲ οὐκ ἔστιν ὡς τινα,
 ἢ ποιμῶν ἢ ναύτης, ἢ πορ-
 θυμὸς ἐπαινῇ. ὁ δὲ Πο-
 λύφημος, τάτε ἄλλα καὶ
 μουσικὸς ὅστι. Δω. σιώπα ὦ
 Γαλάτεια, ἠκούσαμεν αὐ-
 τοῦ ἄδοντος, ὅποτε ἐκά-
 μασε παρώλῳ ὀπίσει, Ἀφροδί-
 τη φίλῃ, ὄνον αὖ τις οὐκ ἄλ-
 ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πικρὴς,
 οἷα κρατὶον ἐλάφου γυμνῇ
 σὺν σαρκῶν, καὶ τὰ μὲν κέ-
 ρατα, πῆχεις ὥστε ἦσαν.
 ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
 ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κέ-
 λοπι περιτρέψας, ἐμελῶδει
 ἄμουσόν τι καὶ ἀπώδον,
 ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο
 δὲ ἢ λύρα ὑψόρχει. ὥς οὐδὲ
 κατέχειν τὸν γέλῳτα ἐδυ-
 νάμεθα, ὅτι τῷ ἐρωτικῷ
 ὀκεί-

ἐπείνῳ ἄσματος. ἢ μὴ ἀρ-
 ᾶχθ' οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ
 ἥδελεν, οὕτω λάλος οὕτω
 βρυχομένη, ἀλλ' ἡχύνετο,
 οἱ φανείη μιμουμένη τραχεῖ-
 αν ᾠδὴν καὶ καταγέλασον.
 ἔφριε δὲ ὁ ἐπέρastos ἐν ταῖς
 ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἀρ-
 κτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον
 αὐτῷ προστοικέτα. τίς οὐκ
 αὖ φθονήσῃ σοι, ὦ Γα-
 λάτεια, τοιοῦτ' ἐρασθ'. Γα-
 λά. οὐκουῶ σὺ Δωρὶ, δειῖξον
 ὅμῃν ἢ σι αὐτῆς, καλλίῳ δ' ἡλο-
 γότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον,
 καὶ καθαρίζειν ἄμεινον ὅππασά-
 ρον. Δω. ἀλλ' ἐρασῆς μὴ
 οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύω-
 μαι ἐπέρastos εἶναι. τοιοῦ-
 τος δὲ, οἷος ὁ κύκλωψ ὄζει,
 κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ βί-
 γος, ὠμολόγος, ὥς φασι, καὶ
 σι τοῦ μύθου τοὺς ὀπιδημουῖ-
 τας τῶν ξένων, σοὶ ἡύριτο, καὶ
 σὺ ἀντιερώης αὐτῷ.

Κύκλωψ καὶ Πο-
 σιδῶνος.

Ἡ πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ
 τοῦ

tionem. Nam Echo ne
 respondere quidem illi
 voluit balanti, quum sit
 adeo garrula, imo pudu-
 isset, si visa fuisset imita-
 ri stridulum cantū & ri-
 diculum. Adhuc gesta-
 bat in vlnis amasius iste
 delicias suas, vrsi catulū
 pilis hirtum, ipsi non dis-
 similem. Quis autem nō
 inuideat amicū istū Ga-
 latez? G A L. Quin tu igitur
 Dori, tuum ipsius a-
 micum nobis common-
 stra, qui eo sit formosior
 quique doctius ac meli-
 us vel voce canat, vel ci-
 thara? D O R. Mihi qui-
 dem nullus est amator,
 neque me hoc nomine ia-
 cto, quasi sim vehemen-
 ter amabilis, veruntamē
 istiusmodi amicum, qua-
 lis est Polyphemus, nem-
 pe totus hircum olens,
 tū crudis victitans car-
 nibus, & hospites, si qui
 appulerint, deuorans, tū
 bi habeas, eumque tu
 mutuum ames.

Cyclopi & Neptu-
 ni.

O pater, qualia pas-
 sus sum ab execrabili
 F i llo

isto hospite, qui me inebriatū excœcauit, somno grauatum aggressus. N E P. Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? C Y P. Principio quidē seipsum Neminem vocabat, postquā autem effugit, atque extra tela, ut dicitur, fuit, Vlyssēm nominari se aiebat. N E P. Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilio autē nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? C Y C. Deprehendi in antro, e pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquā autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est, perquam magnum) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensis ipsorū quibusdā, ut par erat, deuorauī, ut qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτου ξέγου, ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ὀπ'χειρήσας. Πο. τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας ὦ Πολύφημε; Κύ. τὸ καὶ πρῶτον Οὐτὶν ἑαυτὸν ἀπικάλει. ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ᾧ βέλους, Οδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. Ποσ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταύτ' ἐπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν; Κύ. κατέλαβον ἐν τῷ ἀντρίῳ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνατρέψας, πολλοὺς τινὰς ὀπ'βουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμιγέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσά ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησα καὶ ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς ᾧ, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκείνος, εἴτε Οὐτὶς, εἴτε Οδυσσεὺς ᾧ, δίδω

Δωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι
 ἐγχείας, ἰδὺ μὲν καὶ εὖσ-
 μοι, ὁπβουλευτότατον ᾧ καὶ
 παραχωδέεσθαι. ἅπαντα
 γὰρ εὐθὺς ἔδοκεῖ μοι περὶ
 εὐδίας πείναι. καὶ τὸ σπύλαιον
 αὐτὸ ἀνιπρέφεται. καὶ οὐκ ἔτι
 ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην. τέ-
 λος δὲ, ἐς ὕπνον κατεσπάρ-
 αμην. ὁ δὲ ἐποξύσας τὸν
 μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε,
 προσέτι ἐτύφλωσέ με κα-
 θύδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου
 τυφλὸς εἰμί σοι ὦ Πόσει-
 δον. Ποσ. ὡς βαδυνὲς ἐκοι-
 μήθης ὦ τέκνον. ὅς οὐκ ἐξέ-
 δοξε μεταξὺ τυφλούμενος.
 ὁ δ' οὖν Ὀδυσσεύς πῶς διέ-
 φυγεν; οὐ γὰρ αὖ εὖ οἶδ' ὅτι
 ἔδωκ' ἡνίκ' ἀποκινήσαι τιμὴν πέ-
 τσαν ἀπὸ τ' ἑώρας. Κύ. αἰλ'
 ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μάλλον αὐ-
 τὸν λάβοιμι ἔξιόντα. καὶ κα-
 θίσας παρὰ τιμὴν ἑώραν, ἐδή-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας,
 μόνον παρὲς τὰ πρόβατα
 ἐς τιμὴν νόμιμην, ἐντειλώμενος
 τῷ κριῶ, ὁπρὸς αἰχμῶν ἀράτ-
 τειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ. Πο. μαν

δαίμων

fuso quodā veneno, dul-
 ci illo quidem & fragrā-
 ti, cæterum ad insidias
 struendas præsentissimo
 & maxime turbulento.
 Nam statim omnia vide-
 bantur mihi, posteaquā
 bibissem, circumagitari,
 & antrum ipsum inuer-
 tebatur, & prorsum a-
 pud me amplius ipse nō
 eram. Postremo autem
 somno correptus iacui.
 Ille vero exacuato ve-
 ste, eodemque igne suc-
 censo, insuper etiam ex-
 cæcavit me dormientē.
 Et ex eo iam tempore
 cæcus tibi sum Nepru-
 ne. N a p. Vt alte nimis
 dormisti o fili, qui non
 interea exilueris, cum
 excæcareris. Vlysses igitur
 ille quo pacto effu-
 git? Non enim, sat scio,
 potuit dimouere saxum
 a foribus. C y c. At ego
 amoui ipsum, quo facili-
 us illum comprehende-
 rem inter egrediendum.
 At collocato meipso ad
 fores, extentis manibus
 venabar, solis dimissis in
 pascua ouibus, & arieti
 negocio dato, quænam
 ipsum agere p me opor-
 teret. N a p t v. Intel-

F ; ligo

Igo rem. Sub illis latuit te, clam se subducens. At ceteros certe Cyclo-
pas conueniebat te in-
uocare cōtra ipsum. CΥ-
CΛΟ. Conuocaui illos,
pater, atque etiam vene-
runt. Sed postquam me
interrogassent infidiato-
ris nomen, atque ego di-
cerem Neminem esse, in-
sanire me arbitrati, re-
lictō me iterum discesse-
runt. Ita imposuit mihi
execrabilis, nomine. Et
quod maxime mihi ægre
fuit contumeliose obie-
cta mihi clade hac, Ne
pater quidē Neptunus,
inquit, leuabit te hoc
malo. ΝΕΡΤΥΝ. Con-
fide fili, vlciscar enim ip-
sum, vt sentiat, etiamsi
cæcitatem oculorū me-
deri impossibile, navi-
gantes certe tamen ser-
uare vel perdere, penes
me esse, nauigat autem
adhuc.

Alphei & Neptu- ni.

Quid hoc, Alphee,
quod tu solus aliorū in
mare delapsus, neq; cum
salsugine misceris, per-
inde

δαίνω ὑπ' ἐμείνοις, ὅτι γὰρ
ἔλαθεν ὑπεξελθών σε. ἀλ-
λὰ τὸς ἄλλους ἴε Κύκλωπας
ἑδεῖ ὀπιζοῦσάδ' ἐπ' αὐτόν.
Κύ. σωεκάλεσα ὦ πάτερ,
καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἔρροντο τῷ
ὀπιβουλέοντος τὸ ὄνομα,
καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὔτις ὄγῃ,
μελαγχολᾷ οἰνδέντες με,
ῥχοντο ἀπίντες. οὕτω κα-
τεσοφίσάτ' με ὁ κατάρ-
τος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλι-
στα λυῖά τέ με, ὅτι καὶ ὀνειδί-
ζων ἐμοὶ πῶς συμφορὰν, οὐδ'
ὁ πατὴρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν
ιάσεται σε. Ποσ. θάρσει ὦ
τέκνον. ἀμυνῶμαι γὰρ αὐ-
τόν, ὥς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πῆ-
ξωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι
ἀδυνάτον, τὰ γούῳ τῇς πλε-
όντων τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ
ἀπολλύειν, ἐπ' ἐμοὶ πρόβησι.
πλεῖ δὲ ἔτι.

Αλφειῦ καὶ Πο- σειδῶντος.

Τί τοῦτο ὦ Ἀλφειέ, μόνος
τῶν ἄλλων ἐμπίσων εἰς τὸ πέ-
λαγος, οὔτε ἀναιμίγνυσαι τῇ
ἄλμυ

ἄλμῃ, ὥς ἔδος ποταμοῖς
 ἅπασιν, οὔτε ἀναπομείνεις σι-
 αυτὸν διαχυθεῖς, ἀλλὰ διὰ
 τῆς θαλάττης ξυμεινῶς, καὶ
 γλυκὺ φυλάτῃαν τὸ ῥεῖθρον,
 ἀμειγρὴς ἔτι καὶ καθαρὸς
 ἐπέγῃ. οὐκ οἶδ' ὅποι βύ-
 διος ὑποδύς, καδάπιε οἱ
 λάροι καὶ ἑωδιοὶ, τοίκας
 ἀνακύψαι σου, καὶ αὐθις
 ἀναφαίνεσθαι σιαυτόν. ΑΛ.
 ἑρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα
 ὄρνῃ ὦ Πρόσειδον. ὥς μὴ
 ἔλιγχε. ἡράδης δὲ καὶ αὐ-
 τὸς πολλὰ κίς. Ποσειδ. γυ-
 ναικὸς ὦ Αλφειὲ ἢ νύμφης
 ἑρᾶς, ἢ καὶ ἧς Νηρηίδων
 αὐτῇς μίᾳς; ΑΛφ. οὐκ ἄλ-
 λα πηγῆς ὦ Πρόσειδον.
 Ποσειδ. ἢ δὲ ποῦ σοι γῆς
 αὐτῇ ῥεῖ; ΑΛφ. νησιῶτις
 ὅρα σικελική. Αρέθουσαν
 αὐτῷ καλοῦσιν. Ποσειδ.
 οἶδα οὐκ ἄμορφον ὦ Αλ-
 φειὲ πλὴν Αρέθουσαν, ἀλλὰ
 διαυγὴς τέ ὄρνῃ, καὶ διὰ κα-
 θαρὸν ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕ-
 δωρ ὀππάρει ταῖς ψήφί-
 σιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῇ φαίνε-
 σθαι

inde ut solent cætera flu-
 mina omnia, neque dif-
 fusus, sed per mare, ve-
 lut concretus, ac dulci
 custodito fluore, incor-
 ruptus etiā & purus car-
 su laberis? Nescio quo
 locorum in profundum
 te ipso quemadmodum
 gaudiæ atque ardore faci-
 unt, submerso, ac vide-
 ris rursū emergere quo-
 que alibi, & te ipsum ite-
 rum spectandum exhibe-
 re. A L P. Amatoria que-
 dam res hæc est, Neptune,
 quamobrem ne mi-
 hi vitio vertas. Amasti
 autem & ipse sæpenume-
 ro. N E P. Mulierem ne,
 Alpheæ, an nympham
 amas, an etiam Nerei-
 dum ipsarum vnam ali-
 quam? A L P. Non, ve-
 rum fontem Neptune
 quendam. N E P T V. Vbi
 igitur terrarum ille ma-
 nat? A L P. Insularis est,
 in Sicilia, Arethusam ip-
 sum vocant. N E P. Scio.
 Non deformem sane.
 A L P H. Arethusam a-
 mas, sed & liquidus fons
 illa est, & per purum e-
 bullit, & ipsi aquæ etiā
 calculi gratiā addunt, su-
 pra quos tota ea velut ar-

gentea apparet. A L P H. Ut vere nosti fontē hūc, Neptune, ad illum igitur abeo nunc. N A. Sed abi quidem, & feliciter utere amore. illud autē mihi dic, vbi tu Arethusa conspicatus es, Arcas ipse cum sis, fons autem illo in Syracusis manet? A L. Properantem me moraris, Neptune, curiose nimis interrogando. N A P. Probe dicis. Abi igitur ad amatam. Ac emergens iterum e mari, eodē alveo cum fonte illo misceris & in vnam aquam redigamini.

Menelai & Protei.

At in aquam conuer-
tite Proteu, incredibi-
le adeo non est, marinus
utique cum sis, etiam
arborem fieri, tolerabi-
le, præterea & in leonē
aliquando muteris licet
tamen neque hoc supra
fidem est. Quod si autē
& ignem fieri te possibi-
le est, cum in mari ha-
bitas, hoc omnino mi-
ror, neque adducor, ut
cre-

μυρον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς
ἀληθῶς οἶδα τὴν πηγὴν
τῷ Πόσειδον. παρ' ἐκείνου
οὐκ ἀπέρχομαι. ΠΟΣ. ἀλλ'
ἀπιθι μὲν, καὶ εὐτύχεις ἐν τῇ
ἔρωτι. ἐκείνο δέ μοι εἶπε,
ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες,
αὐτὸς μὲν ἀρκάς ὢν, ἡ δὲ ἐν
Συρακούσαις ὄσιν. ΑΛ. ἐπι-
γόμενόν με κατέχεις ὦ Πό-
σειδον. περιέργῃα ἐρωτῶ.
ΠΟΣ. εὖ λέγεις. χάρις παρὰ
τὴν ἀγαπωμένην. καὶ ἀνα-
δύς ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ξυ-
αυλίας μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ
ἐν ὕδαρ γίνεσθαι.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

Ἀλλὰ ὕδαρ μὲν σὲ γί-
νεισθαι, ὦ Πρωτεύ, οὐκ
ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄν-
τα, καὶ δένδρον ἔτι φορη-
τὸν, καὶ ἐςλέοντα ὁπότε
ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦ-
το ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ
πῶς γίνεσθαι δυνατόν ἐσ-
τὴν θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦ-
το πάνυ θαυμάζω, καὶ
ἀπίστω.

ἀπιστῶ. Πρω. μὴ δαυμά-
σης ὦ Μενέλαε. γίγνομαι
γάρ. Με. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλ-
λά μοι δοκεῖς, εἰρήσι) γὰρ
πρός σε, γοητίαν τινὰ προσ-
άγει τῷ πρᾶγματι, καὶ τοὺς
ὀφθαλμοὺς ὀξυπατᾶν τῇ
ὀρώντων, αὐτοὺς οὐδὲν τοιοῦ-
το γιγνόμενος. Πρω. καὶ τίς
αὖ ἢ ἀπάτη ὅπῃ τῇ οὕτως
ἐναργῶν γήνοιτο; οὐκ ἀνι-
σχυμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς
εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα
ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ
τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶκαι
δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῇ
ὀφθαλμῶν ἰσαμῶν, ἐπει-
δὲ πῶς γήνωμαι, προσένε-
γέ μοι ὦ γυναικί, πῶς
χεῖρα. εἴση γάρ, ὀρώμαι μύ-
θον, ἢ καὶ τὸ καίεν τότε μοι
πρόστιν. Με. οὐκ ἀσφα-
λὴς ἢ πείρα ὦ Πρωτέρῳ. Πρω.
σὺ δέ μοι Μενέλαε δοκεῖς
οὐδὲ πολὺ ποῦν ἐωρακέναι
πώποτε, οὐδ' ὁ πάχει οἶχ-
θὺς οὗτος εἶδέναι. Με. ἀλ-
λά τὸν μὴ πολὺ ποῦν εἶδον,
ἀ πάχει δέ, ἡδέως αὖ μά-
λα

δοίμ

credam. P ρ ο τ. Ne mi-
reris Menelae, fieri e-
nim soleo. M ε ν ε. Vidi
& ipse, veruntamen vi-
deris mihi (dicitur enim
hic apud te) praeftigias
quasdam adhibere rei, ac
que intuentium oculos
decipere, cum interim
ipse nihil tale fias. P ρ ο
Et quznam adeo decep-
tio in rebus sic manife-
stis fieri queat. An non
apertis oculis vidisti in
quam multa ipse me tras
formauerim? Quod si ve-
ro non credis, & res haec
tibi falsa videtur, nempe
apparentia quaedam ina-
nis ante oculos obuer-
sans, posteaquam ignis
factus fuero, applica mi-
hi, heus generose tu,
manum. Nimirum sen-
ties, videar ne tantum
ignis, an & vrendi vim
habeam. M ε ν ε. Pe-
riculosum est experimen-
tū hoc Proteu. P ρ ο τ.
At tu Menelae videris
mihi neque Polypum
vidisse vnquam, neque
etiam quid pisci huic ac-
cidere soleat, scire. M ε.
Verum Polypum ipsam
quidem vidi, quae vero
accidant illi, libenter ex

F s te

te cognouerim. P R O. Cuicunque saxo accedens, acerabula sua applicuerit, atque affixus inhæserit cirramētis, illi seipsum similem efficit, mutatque colorē, imitādo saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo variās, neque manifestus existens ob hoc, sed assimilat⁹ lapidi. M E N. Ferunt hæc. Sed tuum hoc multo magis omnem opinionem excedit Proteu. P R O. Nescio, Menelæ, cuinam alteri facile credas, qui tuis ipsius oculis non credas. M E N. Videns equidem vidi, sed tamen res ipsa nostro similis est, eundem videlicet ignem atque aquam fieri.

Panopes & Galenes.

Vidisti ne Galene heri, qualia fecit Eris, ad cœnā in Theffalia, propterea quod non & ipsa vocata fuerat ad conuiuium? G A L. Haud conuinata equidem vobiscum tum tui. Nam me

Θοιμι παρὰ σου. Πρω. ὁποῖα αὖ πάλιν προσελθὼν ἀρεμὸν τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχεται κατὰ τὰς πλεκταίας, ἐκείνη ὁμοιον ἀπεργάζεται ἐαυτὸν, καὶ μεταβάλλει πλὴν χροῖαν, μιμούμενος πλὴν πέντε, ὡς αὖ λάβη πρὸς ἀλιέας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' εἰκὼς πρὸς λίθῳ. Με. φασὶ τοῦτα. τὸ δὲ σὺν πολλῷ παραδοξότερον ὃ πρωτοῦ. Πρω. οὐκ οἶδα, ὦ Μελέαι. τίγι αὖ ἄλλῳ πισύσεις, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

Πανόπης καὶ Γαλιῆς.

Εἶδες ὦ Γαλιῆν χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Εἰς παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θεσσαλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γαλ. οὐ ξυνεσιώμην ὑμῖν ἔγωγε. ὁ γὰρ

Πο-

Ποσειδῶν ἐπέλευσε με ὦ
 Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν το-
 σούτῳ φυλάττειν τὸ πέλα-
 γος τίδ' αὖθ' ἐποίησεν ἡ Εἰς
 μὴ παροῦσα; Παν. ἡ Θέτις
 καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεικλήθησαν
 εἰς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς
 Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσει-
 δῶνος παραπιμψέντες. ἡ
 Εἰς δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα
 πάντας, ἐδυήθη δὲ ξαδί-
 ως, καὶ μὴ πινόντων ἐνίων
 δὲ κροτούων, ἢ τὰ Ἀ-
 πόλλωνι καθαρίζοντι, ἢ ταῖς
 Μούσαις ᾄδούσαις προσε-
 χόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν
 εἰς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι
 πάγκαλον χευστοῦ ὅλον ὦ
 Γαλιάν. ἐπεγέγραπτο δὲ, ἡ
 καλὴ λαβέτω. κυλινδού-
 μον δὲ τοῦτο ὥσπερ ὄξεπί-
 τηδες, ἤκιν ἔνθα Ἡρὰ τε καὶ
 Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ κατε-
 κλίνοντο. καὶ περὶ δὴ ὁ Εὐμήης
 ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ
 γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηί-
 δες ἡμεῖς ἀπισιωπήσαμεν.
 τί γὰρ ἔδδ' ποιεῖν, ἐκείνων πα-
 ρουσῶν; αἱ δὲ ἀντιποιοῦντο
 ἑκάστη,

Neptunus iusserat, tran-
 quillum interea, Pano-
 pe, servare pelagus. Sed
 quid fecit Eris, cū prae-
 sens non adesset? P A N.
 Thebis ac Peleus concess-
 serant intro in thalamū
 deducuntibus ipsos Am-
 phitrite ac Neptuno. In-
 terea autem Eris, clam
 cæteris omnib. (id quod
 facile illi tum fuit, aliis
 bibentibus, quibusdam
 autem applaudentibus,
 vel Apollini citharam
 personanti, vel Musis
 ore modulantibus adhi-
 bendo animum) profecit
 in convivium pomum
 quoddam admodum pul-
 chrum, aureum totum,
 o Galene. Inscriptum
 autem erat his verbis,
 Formosa accipiat. Dum
 igitur volutatur hoc tan-
 quam ex composito ia-
 ctum, pervenit eo loci,
 vbi Iuno & Venus & Mi-
 nerua accumbebant. De-
 inde vbi Mercurius sub-
 lato illo, legit ea, quib.
 illud inscriptum erat.
 Nos quidem Nereides
 cum silētio sedebamus,
 quid enim agendum e-
 rat, illis præsensibus? Il-
 læ vero inter se conten-
 debant

debant, ac quælibet suū illud esse volebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hæc processisset. Verum ille, ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tamen si illæ ipsum iudicare vellent, sed in Idæ ad Priami filium abite, qui & discernere novit, quænam formosior sit, ut pote elegantix studio sus & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicaverit male. GAL. Quid igitur ad hæc Deæ illæ, Panope? P A N O. Hodie arbitror, in Idam abeunt. GAL. Et quis veniet paulo post, qui nobis renunciaret eam, quæ vicerit? P A N. At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino cæcutiat.

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Ad Lernam, Neptune, quotidie venit aquatum virgo, pulchra omnino species. Haud equidem

ἐκάς, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέστηεν αὐτὸς, καὶ ἄλλαι χεῖρῶν προῦχόμενοι τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐμείνος αὐτὸς μὴ, οὐ κρινῶ, φησὶ, πρὸς τοῦτου, καὶ τοὶ ἐμείναι αὐτὸν δικάσαι ἡξίω. ἄπιτι δὲ ἐς τὴν Ἰδμὴν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα. ὃς οἶδέ τις διαγῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐμείνος κρῖναι κακῶς. Γα. τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη. Πα. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδμὴν. Γαλ. καὶ τις ἡξεί μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Παρ. ἥδη σοὶ φημι οὐκ ἄλλα κρατήσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης. ὡς μὴ τι πά-
νυ ὁ διακτητὴς ἀμβλυώπῃ.

Τρίτων , Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.

Τρίτων.

Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πόσειδον, παραγίγνεται καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευτομένη παρ δένος,

Ζένος, πάγκαλόν τι χεῖμα,
 οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω
 παῖδα ἰδών. Ποσ. ἐλευθέ-
 ραν τινα ὃ Τρίτον λέγεις,
 ἢ θιράπαινά τις ὑδροφόρος
 ὅστιν. Τρί. οὐ μνησκῶ ἀλλὰ
 τοῦ Δαναοῦ κείνου θυγά-
 τρις, μία τῶ πεντήκοντα
 καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοῦνο-
 μα. ἐπυθόμην γὰρ, ἢ τις
 καλεῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δα-
 ναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς
 θυγατέρας, καὶ αὐτοεργεῖν
 διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδα-
 ρι ἀρυσσομένης, καὶ πρὸς τὰ
 ἄλλα παιδεύει ἀβήτους εἶ-
 ναι αὐτάς. Ποσειδ. μόνη
 δὲ παραγίνεται μακρὰν οὐ-
 τω πλὴν ὁδὸν ἔξ Ἀργους ἐς
 Λέραν; Τρί. μόνη. πολυ-
 δίφλον δὲ τὸ Ἀργος, ὥς οἶ-
 δα, ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὑδρο-
 φορεῖν. Ποσ. ὃ Τρίτον, οὐ
 μετρίως με διατάραξας, ἐ-
 πὼν τὰ περὶ τῆς παιδός. ὥς
 ἰσχυρὸν ἐκ αὐτῆς. Τρί. ἰσ-
 χυρὸν. ἥδη γὰρ χαλεπὸς τῷ ὑδροφο-
 ρίας. καὶ χεῖρόν σου κατὰ
 μέσῳ πλὴν ὁδὸν ὅστιν, ἰούσα
 ἐκ τῆς

dem scio, formosiorē
 vllam puellā vidisse me.
 N a p. Liberam ne dicis
 Triton, an vero serva
 quæpiam est, quæ aquā
 terre solet. T r i. Mini-
 me vero, sed Danaī il-
 lius filia, vna ex quinquā
 ginta istis, etiā ipsa est,
 Amymone nomine. In-
 terrogavi enim, & quæ
 vocaretur, & genus ip-
 sius. Danaus autem du-
 riter admodum educat
 filias, & opus manu face-
 re ipsas docet, & ad a-
 quam hauriendam mit-
 tit, & ad alias res agen-
 das instituit, impigræ ip-
 sæ vt sint. N a p. Solane
 autem venire solet lon-
 gam adeo viam, ex Ar-
 gis ad Lernam vsque?
 T r i. Sola, nam siticu-
 losum ipsum Argos est,
 vt nosti. Quare necesse
 est, semper aquatum ve-
 nire illam. N a p. Non
 mediocriter affecisti me
 animo, o Triton, qui mi-
 hi hæc de puella narra-
 ris. Quare eamus ad ip-
 sam. T r i. Eamus, iam
 enim tempus quoq; est,
 cum aquatum ire solet.
 Ac prope alicubi circa
 mediam viam est peten-
 do

do Lernam. N E P. Proinde currum iunge, vel, an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare. Tu vero potius delphinem mihi aliquem, ex velocibus illis huc, siste, inequitando enim illi quam celerime prouehar. T R I. Ecce tibi hunc delphinū omnium velocissimū. N E P. Probe sane, prouehamur igitur. Tu vero iuxta natando consequere me Triton. Ac postea quam ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hic in insidiis ero, tu autē speculando oblerua, quādo illam accedentē sentias. T R I. Eccam tibi, prope est. N E P. Formosa, Triton & in ipso atatis flore puella hæc, sed comprehendenda nobis est. A M Y. Heus homo, quo me hinc correptam abducis? plagiarium quispam es, ac videris ab Aegypto, patruo nostro, ablegatus esse, quare clamando patrem vocabo. T R I. Tace Amymone, Neptunus hic est. A M Y. Quid Neptunum mihi nar-

ες τὴν Λέρναν Ποσειδ. οὐκ οὐκ ζεύξον τὸ ἄρμα. ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τιμὴν διατρίβειν ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν; σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινὰ τῆς ὠκείων παρέστησον; ἐφίππατομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Τρί. ἰδοὺ σοι οὗτοσι ὁ δελφίνων ἀκύντατος. Ποσ. εὖ γε ἀπειλάνωρην. σὺ δὲ παρανήχου ὦ Τρίτων. καὶ περὶ παρ' ἐμοὶ ἐκ τῆς Λέρνας, ἐγὼ μὲν λοχίσσωνταὺτά σου, σὺ δ' ἐπισκόπει, ὅπότ' αὐτὴ αἰδῇ προσιοῦσαν αὐτῷ. Τρί. αὐτὴ σοι πλυσίον. Ποσ. καλὴ ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένα. ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ὅστις. Αμυ. ἀνδραπε ποιῶ με ξυνεπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ εἰκας ἡμῖν ἀπ' αἰγύπτου τοῦ θεοῦ ἐπιπεμφθῆναι. ὥστε βοήσομαι τὴν πατέρα. Τρί. σιῶπῃσον ὦ Αμυμώνη. ποσειδῶν ὅστις. Αμυ. τί ποσειδῶν λέ-

λέγεις ; τί βιάζῃ με ὦ ἄνθρω-
πε , καὶ ἐς τὴν θάλασσαν κα-
θέλκεις ; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγίσο-
μαι ἢ ἀθλία καταδύσασθαι . Πο-
δάρεται , οὐδὲν δεινὸν πάθος ,
ἀλλὰ καὶ πηλὴν ἐπ' ὀνόμην σοι
ἀναδοθῆναι ἐάτω ἐνταῦθα .
πατάσας τῇ τριαίνῃ τὴν
πέτρην , πλυσίον τοῦ κλύσ-
ματος . καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ
τι καὶ μόνη ἔσθ' ἀδελφῶν οὐχ
ὕδροφορέσεις ἀποθανοῦσα .

Νότῃ καὶ Ζεφύρῳ .

Ταῦτ' αὖ τὴν ὦ Ζεφύρε τὴν
δάμαλιν , ἣν διὰ τῷ πελάγους
ἐς αἴγυπτον ὁ Ερμῆς ἄγει , ὁ
Ζεὺς διεκέρσεν , ἀλοὺς ἔρω-
τι ; Ζε . ναὶ ὦ Νότῃ , οὐ δά-
μαλις δὲ τότε , ἀλλὰ παῖς
ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου .
νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτῃ ἐποίη-
σεν αὐτῇ ζήλοισι πῆσασα ,
ὅτι καὶ πάντ' ἑώρα ἐρῶντα τῷ
Δία . Νό . νῦν οὐκ ἔτι ἐστὶ
τῆς βοός ; Ζε . καὶ μάλα . καὶ
διὰ τοῦτο ἐς αἴγυπτον αὐτῇ
ἐπέμψεν , καὶ ἡμῖν προσέταξε ,
μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ,
ἐς ὃν

narras? cur mihi o homo
vim facis, atque hinc in
mare abstrahis? Ego ve-
ro suffocabor misera, sub
mersa aquis. N E P. Bo-
no animo sis. Nihil gra-
ue patiaris, sed & fontē
cognominem tibi mana-
re hic sinam, percusso
tridente saxo hoc, iuxta
æstuarium, & tu ipsa fe-
lix atque beata eris, ac
sola sorprum obita mor-
te, aquam non gestabis,

Noti & Zephyri.

Num hanc Zephyre,
iuuencam, quam per ma-
re in Aegyptum Mercu-
rius ducit, Iupiter, a-
more captus, vitiauit?
Z E P H. Hanc ipsam, No-
te, sed iuuenca tum non
erat, sed puella, Inachi
fluvii filia. Nunc autem
Iuno talem ipsam effigia-
uit, emulatione amoris
comota, propterea quod
videbat Iovē illam pror-
sus deperire. N o. Pro-
inde etiam nunc bouem
illum amat? Z E P H. At-
que admodum, & pro-
pterea in Aegyptū ipsa
misit, nobisque dixit, ne
conturbaremus mare, do-
neq

nec illa transnataſſet, ut
 quæ illic paritura ſit,
 fert autē vterum modo,
 Deusque fiet, cum ipſa,
 tum quod ex ea partum
 erit. N o. An iuuenca
 Deus? Ζ Ε Ρ Η. Atque
 admodum Note, impe-
 rabitque, inquit Mercu-
 rius, nauigantibus, ac
 noſtra erit domina. ut
 quemcunque noſtrum
 volet, emittat, vel pro-
 hibeat aſpirare. N o τ.
 Colenda igitur obſeruā-
 daque nobis erit Zephy-
 re, iam domina certe cū
 ſit. Nam per Iouem, be-
 neuolentior eo pacto no-
 bis erit. Ζ Ε Ρ Η. Sed .n.
 iam traiecit, & in ter-
 ram enatauit. Vides, ut
 non amplius quadrupes
 incedat, ſed erectam ip-
 ſam, Mercurius denuo
 mulierem, formoſam
 prorſus reddidit. N o.
 Mira nimirum hæc Ze-
 phyre, nuſquam ampli-
 us neque cornua illius,
 neque cauda, neque ri-
 bix bifidæ, ſed amabilis
 puella eſt. Cæterū Mer-
 curio quidnam accidit,
 qui ſe ipſum mutauit, &
 ex adoleſcente factus eſt
 quiſpiam, caninam faci-
 em

ἐς' αὐτὴν διανήχεται, ὥς ἀ-
 ποτεκοῦσα ἐκείῃ, κύει δὲ
 ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐ-
 τὴ καὶ τὸ τεχνέειν. Νό.
 ἡ δ' ἄμα λίσθεις; Ζεφ. καὶ
 μάλα ὦ Νότι. ἀρξεται τε
 ὁ ἐρμῆς ἔφη τῶν πλεόν-
 των, καὶ ἡμῶν ἔσαι δέσ-
 ποινα, ὃν τινα αὐτῶν ἐθέ-
 λη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι
 ὀπιπνέειν. Νό. διεραπυντέα
 τοι γαροῦν ὦ Ζέφυρε, ἤδη
 δὲ αποινά γε οὔσα, νῦν Δία.
 εὐνουςτέρα γὰρ οὕτω γένοι-
 το. Ζεφ. ἀλλ' ἤδη γὰρ δι-
 επέραςσι, καὶ ἐξέτινυσεν
 ἐς πλὴν γλῶ. ὁρᾷς ὅπως
 οὐκέτι μὲν τετραποδισὶ βα-
 δίζει; ἀνορθάσας δ' αὐ-
 πλὴν ὁ ἐρμῆς, γυναῖκα
 παγκάλῳ αὐθις ἐποίησι;
 Νό. παρέδοξα γοῦν ταῦ-
 τα ὦ Ζέφυρε. οὐκ ἔτι
 τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά,
 καὶ διχλήα τὰ σκέλη, ἀλλ'
 επέραςτος κόρη. ὁ μὲν τῷ
 ἐρμῆς τι παθὼν, μεταβί-
 βληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντι-
 νανίου κυνοφρόσωντος γι-
 γνῆται.

ψήφισαι. Ζέφ. μὴ πολυπραγ-
μονῶμεν, ὅτι ἀμεινον ἐκεί-
νος οἶδε τὰ θακλῆα.

Ποσειδῶν καὶ
Δελφίνων.

Εὖγε ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ
φιλανθρώποι ἔσε, καὶ πά-
λαι μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παι-
δίον ὅπῃ τὸν ἰδμὸν ἐχομί-
σατε, ὑποδεξάμενοι ὑπὸ
τῆς Σκιρωνίδαν μετὰ τῆς
μητρὸς ἐμπισόν. καὶ νῦν
σὺ τὸν κιθαρωδὸν τοῦτον
τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλα-
βὼν, ἔξινῆξεν εἰς Ταίναρον
αὐτῇ σκυῇ καὶ κιθάρα.
οὐδὲ πτερίδες, κακῶς ὑπὸ
τῆς ναυτῆς ὑπολλύμενον.
Δελφ. μὴ θαυμάσης ὦ Πό-
σειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους
εὖ ποιοῦμεν, ἔξ ἀνθρώ-
πων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γε-
νέμενοι. Ποσ. ἢ μέμφομαι
γε πρὸς Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχίσας μετέβα-
λε, δέον χερσάσασθαι μόνον,
ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπογά-
γετο, ὅπως γῶν τὰ μετὰ τῇ
Αἰόνα

em prae se ferens. Z e p.
Ne curiosius persequāur
ista, quandoquidem me-
lius ille, quae facienda
sint, nouit.

Neptuni & Delphi-
num.

Laudo, recte facitis
Delphines, quod semper
amantes hominum estis.
Nam & olim Inonis fili-
um in Isthmū portastis,
exceptū a Scironiis sco-
pulis, vnde cum matre
praecepitatus fuerat. Et
nunc tu Citharædo isto
Methymnensi, cum ipso
ornatu & cithara rece-
pto, in Tænarum enata-
sti, neque passus es in-
digne a nautis perire il-
lum. D e l p. Ne mire-
ris Neptune si hominib.
benefacimus, nam & ip-
si ex hominibus pisces fa-
cti sumus. N e p. Atque
equidem ob id reprehen-
do Bachum, quod vos
nauali prælio superatos
ita transformauit, cum
deberet captiuos solum
in deditiōnem accipere,
quemadmodum & cæte-
ros in potestatem rede-
git. Sed quo pacto, cum
G Ario

Arione hoc, quod accidit, sese habet? DELP. Periander ille, puto, delectabatur homine, ac sæpe illum ad se accersabat artis gratia. Ille autem diues iam factus a tyranno, concupiuit, nauigando in patriam, Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac conscensa ad traiciendum naui, hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, vbi ad mediū ferme Aegeum peruentū fuit, insidiari illi nautæ cœperunt. Ille vero (nam auscultabam omnia, iuxta nauigium natando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentē finire præcipitare me ipsum. Concesserūt nautæ. Tum ille assumpsit ornatū, & cecinit omnino lene, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego vero excepto atque impedito illo, ena-

tauī

Αρίωνα τοῦτον ἐγὼ τοῦ δὲ Δελφίν; Δελ. ὁ Περικλῆς, ὅμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλὰς μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτίσας παρὰ τὸ τυράννου ἐπιθύμῃσι πλούσιος οἰκαδε εἰς τὴν Μήθυμναν, ὅπως εἴξας τὸν πλοῦτον. καὶ ὅπως πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἐδίδξε πολλὴν ἄλῃαν χρυσὸν καὶ ἀργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγὼντο, ὅπως βουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἡκροώμενος ὅσα πάντα, παρεγένοντο πρὸς σκάφει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὰ σκευὰ ἀναλαβόντα με, καὶ ἅπαντα θρυλῶν τινα ἐπ' ἑμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε εἶσαι ἑμαυτόν. ἐπέτευσαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν. καὶ ἦντι πάντες λιγυρῶς, καὶ ἐπίσειν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναδύμενος αὐτόν, ἐξήνεξάμην

μὲν ἔχων εἰς Ταίναρον. Πο.
ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας.
ἄξιον γὰρ τὸ μισθὸν ἀποδέδω-
κας αὐτῇ τῆς ἀκροάσεως.

Ποσειδῶν καὶ
Νηρηίδων.

Τὸ μὲν σενὸν τοῦτο, ἐς ὃ
ἡ πᾶσι κατωπύχθη, ἐλλή-
σσοντος ἀπ' αὐτῆς καλεί-
δω. τὸν δὲ νικεῖν, ὑμεῖς δὲ
Νηρηίδες παραλαβοῦσαι,
τῇ Τρωάδι προσενέγκατε,
ὥς ταφείν ὑπὸ τῇ δὴχ-
ρίῳ. Νηρ. μὴδαμῶς δὲ Πο-
σειδον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ
ἐπινύμφῳ πελάγει τιθά-
φω. ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτῶν, ἡ-
κίσα ὑπὸ τῆς μητρὸς πε-
πονθῆαν. Ποτ. τὸτο μὲν δὲ
Ἀμφιτρίτη οὐ θέμις. οὐδ'
ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που
κεῖσθαι ὑπὸ τῇ φάμμῳ αὐτῶν
ἀλλ' ὅπερ ἐφύω ἐν τῇ Τρωά-
δι, ἐν τῇ Χερῶν ἡσὺ τιθά-
φεται. ἐκείνο δὲ παρεμύθιον
ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὸς πέσει-
ται, καὶ ἐμπισήται ὑπὸ τοῦ
Αἰδά-

taui vn a cum ipso in Te-
narum. N E P. Laudo stu-
dium erga Musicam tu-
um, dignam enim mer-
cedem retulisti ipsi pro
eo quod auscultaras.

Neptuni. & Nerei-
dum

Fretum hoc quidem
angustum, in quod puel-
la delapsa, submersa est
Hellepontus ab ipsa vo-
cetur. Cadauer autem
ipsum, vos Nereides ac-
ceptum, in Troadem au-
ferre, vt ibi ab incolis se-
peliatur. N E P. Nequa-
quam, Neptune, sed hic
in cognomini pelago se-
peliatur. Miseremur e-
nim ipsius, vt quæ mise-
rabilia maxime a nouer-
ca passa fuerit. N E P T.
At hoc quidem, Am-
phitrite, fas non est, ne-
que etiam alias honestū
hic illam alicubi sub a-
rena iacere: Sed quod
dixi, in Troade, in Cher-
soneso mox sepelietur.
Illud autem pro solatio
ei erit, quod paulo post
eadem, ipsa quoque Ino
patietur, & præcipitabi-
tur, persequente illam

Athamante, in pelagus ex summo Citherone, qua in mare porrigitur, vna cum filio, quem in vlnis gestabat. N E R. Sed & illam seruare conueniet gratiam hanc Baccho faciendo. Educauit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. N E R. Nō decebat, adeo prauam. Sed tamen Baccho non gratificari, Amphitrite, indignū foret. N E R. Sed quid accidit huic, quod ab ariete decedit? frater autem eius, Phryxus tuto vehitur? N E R. Merito, adolescens enim est, & contra impetū obistere potest. Illa vero, eo quod insuetas eius rei erat conscenso videlicet vehiculo nouo & inopinato, & despiciendo in profundum immensum, percussa animo, & pauore pariter attonita, præterea & vertigine correpta, praeuolentia & impetu volatus, retinere cornua arietis amplius non potuit, quibus se eo usque sustentauerat, atque ita in mare decedit. N E R. An non igitur matrem ipsi-

Αθάμαντος διακομίσῃ εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρώνος, καθόπιε καθήκει εἰς πλὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ὅτι τῆς ἀγνάλης. Νη. ἀλλὰ καὶ κείνῳ σῶσαι δέήσει, χαρισάμενος τῷ Διονύτῳ. τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ. Ποσ. οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὔσαν. ἀλλὰ τῷ Διονύτῳ ἀχαρισεῖν ὃ Ἀμφιτρίτῃ, οὐκ ἄξιον. Νη. αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ὑπὸ τῷ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ φρέζος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; Ποσ. εἰκότως. νεανίας γὰρ, καὶ δυνάται ἀντέχειν πρὸς πλὴν φερὰν. ἡ δὲ, ὑπὸ ἀνθείας ὅτι βᾶσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσα εἰς βάθος ἀχαινὲς, ἐκπλαγῆστα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα χεῖδῃσα, καὶ ἰλλυγμάτασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πίψεως, ἀκρατὴς ἐχρῆτο τῷ κρεάτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἀπέληπτο, καὶ κατέπεσεν εἰς τὸ πέλαγος. Νη. οὐκοῦν ἐχρῆν πλὴν μητέρα πλὴν

τὴν Νεφέλῳ βοηθεῖν πι-
πλοῦσθι; Ποσ. ἐχρῆν, ἀλλὰ
ἢ μῆρα πολλῶ τῆς Νεφέλης
διωκτωτέρᾳ.

Ιριδὸς καὶ Πο-
σειδῶνος.

Τὴν γῆσον τὴν πλατα-
γμῶν ὧ Πόσειδον, ὑποπα-
δεῖσαν τῆς Σικελίας, ὑφα-
λον ὀπνήχουσαι συμβέβηκε.
ταύτῃ φησὶν ὁ Ζεὺς γῆσον
ἦδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποί-
ησον ἦδη δῆλον ἐν τῇ αἰ-
γαίᾳ μέσῳ βεβαίως μένειν,
σηεῖσας πάνυ ἀσφαλῶς.
δεῖται γὰρ τι αὐτῆς. Ποσ.
πιπράξεται τοῦτο ὧ Ιρι-
τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῇ
τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα καὶ
μηκέτι πλέουσα. Ιρις. τὴν
Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ὑπο-
κνῆσαι. ἦδη γὰρ πονήσας
ὑπὸ τῆς ὀδίνων ἔχει. Πο. τί
οὐκ; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς
ἐντικεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλ-
λά τί πάσα ἢ γῆ οὐκ αὖ ὑπο-
δέξασθαι δύναται τὰς αὐτῆς
γονάς; Ιρις. οὐκ ὧ Πόσειδον.
ἢ Ἡρα

ipsius Nephelen dece-
bat opem ferre cadenti?
NEPTV. Decebat sa-
ne, sed Parca quam Ne-
phele multo potentior
est.

Iridis & Neptu-
ni.

Insulam istā errantē
Neptune, quæ a Sicilia
reculsa atquo vndis sub-
mersa, mari innatat. Bā,
ita iubet Iupiter, consi-
stere facias iam atque ap-
parere, & ut tantundem
manifesta atque conspi-
cua in medio Aegæo in-
concussa maneat, funda-
ta firmiter admodum il-
la. Opus enim illa non-
nihil habet. N & P. Fiet
hoc. I & I. Sed tamē quē
vsum illi præbebit, mani-
festa apparens, & non
amplius fluctuans? I & I.
Latonem in ipsa oportet
parere, iam enim ma-
le habet a dolorib. N &.
Quid igitur? an non suf-
ficit illi cælum, ut in
eo pariat? Quod si mi-
nus autem illud, at cer-
te nec tota terra partus
illius recipere poterat?
I & I. Non Neptune. Nā
G 3 Iuno

Iuno obstrinxit iureiurā
do magno tellurem, ne
præberet Latonæ par-
turienti vllum recepta-
culum. Hæc igitur insu-
la, iuramento non tene-
tur. Abscondita enim
tum fuit. N E P. Intelli-
go rem. Igitur subsiste
Insula atq; emergere ite-
rum ex profundo, & nō
amplius fluctues aut titu-
bes, sed imota maneas.
Ac suscipe, o felicissima,
fratris mei liberos duos
æorum omniū pulcher-
rimos. Et vos, Tritones
traicite Latonem in ip-
sam, omniaque tranquil-
la sint. Serpentem autē
istum, qui nunc velut a-
stro exagitat illam, per-
terrefaciendo, ipsi infā-
tes posteaquam in lucē
editi fuerint, aggredien-
tur, ac matrē vindicabūt
Tu vero vade renuncia
Ioui, omnia bene habere
Stabilita est Insula. Ve-
niet Latona ac pariat.

Xanthi & Ma- ris.

Suscipe me, o Mare,
gravia enim passus sum,
extingue mihi vulnera.
MAR.

ἡ Ἥρα γὰρ ὄρεω μεγάλῃ κα-
τέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρο-
χεῖν τῇ Λητοῖ ὅτι ὠδίνων
ὑποδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσοι
αὐτῇ ἀνώματός ἐστιν. ἀφανὲς
γὰρ ἡ. Πρὸς. σωίνῃ. εἴητι ὅ
νῃσι, καὶ ἀνάδουσι αὐτῆς ἐν
τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑπο-
φέρου, ἀλλὰ βεβαίως μῦται.
καὶ ὑπόδειξαι ὅτι εὐδαιμονι-
σάτη ἔσται ἀδελφοῦ τὰ τέκνα
δύο, τοὺς καλλίστους ὅτι θε-
ῶν. καὶ ὑμεῖς ὅτι τρίτωντες,
διαπορριμύσατε τὴν Λη-
τὴν ἐς αὐτὴν, καὶ γαλιναὶ
ἅπαντα ἔσω, τὸν δράκοντα
δὲ, ὃς νῦν ἔξοισρῇ αὐτὴν φο-
βῶν τὰ νεογνά, ἐπὶ θανάτῳ
ἔσται, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τι-
μωρήσῃ τῇ μητρὶ. σὺ δὲ ἀ-
πάγγελλε πρὸς Διὶ, πάντα
εἶναι εὐπρεπῆ. ἔσκηεν ἡ Δῆ-
λος ἡκέτω ἡ Ἀηλὼ, καὶ τικίετω.

Ξάνθος καὶ Θα- λάσσης.

Δέξαι με ὅτι θάλασσα,
δεινὰ πεπονθότα, κατὰ-
σβεσόν μου τὰ τραύματα.
Θάλ.

Θάλ. τί τοῦτο ὦ Ζαν; τίς σε κατέκαυσεν; Ζαν. Ηφαισῆς. ἀλλ' ἀπ' ἡνθεράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. Θάλ. διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ. Ζαν. Διὰ τὴν ὕδιν τῆς Θέτιδος. ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα πρὸς φεύγας ἰκέτευτα, ὃ δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῆς νεκρῶν ἀπέφραττε μοι τὴν ῥοῴν, ἐλεήσας πρὸς ἀδελφούς, ἐπὶ ἡλδον, ὅππῃ κλύσαι θέλων, ὡς φοβηθείς ἀπὸ χοίτο τῆς ἀνδρῶν. ἐνταῦθα ὁ Ηφαισῆς, ἔτυχε γὰρ πλοσίον σου ὦν, παῦ ὅσον οἶμαι πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ ἐποθε ἄλλοθι, φέρων, ἐπὶ ἡλδέ μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πελέας, καὶ μυρρίκας. ὥπῃσι δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγγέλυας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερεκαχλάσαι ποίησας, μικροῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἶργασαι. ὁρᾷς δ' οἷόν ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῆς

ἐκ-

M A R. Quid hoc rei est Xanthe? quis te deussit? X A N. Vulcanus, sed igne candesco prorsus miser, & efferuesco. M A R. Cur autem iniecit tibi ignem. X A N. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiā obstruxit mihi aluēum, ego misertus miserorū, occurri, ut aquis inundarem atque inuoluerē illum, quo eo periculo absterrius, ab occisione virorū cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat. n. prope forte existens) vniuerso igne, quantum, opinor, usquam habebat, quantumque & in Aetna, & si quibus aliis locis, illius est, allata, processit obuiam, ac exustis equidem vltimos, & myricas, assauit autem & infelices pisces & anguillas. Me vero, cum efferuescere fecisset, parum abfuit, quin totum aridum ac siccum reddiderit. Vides nimirum quo pacto exustionibus istis

G 4

de

deformatus sim. M A R. Turbidus es, o Xanthe, & calidus, vt consentaneum est, cruore, a cadaveribus, calore autē, vt ais, ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, vt qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. X A N. An non igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum adeo meorum? M A R. Vulcanum vero an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filii?

Doridis & Thetidis.

Quid lacrimaris Thetis? T H E. Pulcherrimā Dori, puellam vidi, in arcam a patre coniectā, tum ipsam, tum infantē ab ea paulo ante genitū. Iussit autem pater nautas, arcam illam acceptam, postquā in altum de terra prouecti essent, abiicere in mare, vt ita periret & misera illa, & infans vna cum ea. D O. Quamobrem autem, o soror, hoc? quandoquidem

ἐκκαυμάτων; Θά. Δολερὸς ὦ Ξάνθε, καὶ διεμνῆς, ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ σφλγνερῶν, ἡ δέρεμν δὲ, ὡς φης, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ ἐκλήτως ὦ Ξάνθε, ὅς ὅτι τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρεμνσας, οὐκ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἰμι. Ξάν. οὐκ ἔδῃ οὐκ ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς φεύγας; Θάλ. τὸν Ἡφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι, Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν ἀχιλλέα.

Δωρίδ' ὦ καὶ Θέτιδος.

Τί δακρύεις ὦ Θέτι. Θί. καλλίστῳ ὦ Δωρί κέλευ εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε καὶ βρέφος αὐτῆς ἀετιζήντην. ἐνέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναῦτας ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον τῆς γῆς ὑποπάσσωσιν ἀφείναι ἐς πλὴν θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀδελία καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ βρέφος. Δω. τίνας δ' ἐνέκα ὦ ἀδελφεῖ, ἐπεὶ ἑμαυτοὺς ἀκρι-

ἀκριβῶς ἅπαντα ; Θέ.
 Ακρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς,
 καλλίστῳ οὕτῳ, ἐπαρθέ-
 νου ἐν χαλκοῦ τινα
 θάλαμον ἐμβαλὼν. εἴτα
 τὸ μὲν ἀληθές, οὐκ ἔχω
 εἰπεῖν, φασι δ' οὖν τὸν
 Δία χρυσὸν ἡρμμενον, ἐν-
 λῶσαι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ'
 αὐτῷ. διξαμβρῶν δ' ἐκεί-
 νῳ ἐς τὸν κόλπον καταρ-
 ξέοντα τὸν Διὸς, ἐγκύμο-
 να ἡμέδαι. τοῦτο αἰσθό-
 μενος ὁ πατὴρ, ἀκριβὲς τις
 καὶ ζηλότυπος γέρον, ἡ-
 γανάκησεν. καὶ ὑπὸ τι-
 νος μεμοιχεῦσαι οἰνθεῖς
 αὐτῷ, ἐμβάλλει ἐς τὴν
 κιστὴν ἀρετῆς τιτοκῆαν.
 Δωρ. ἡ δὲ, τί ἐπαθῆεν
 ὦ Θέτι, ὅποτε κατίκει-
 το; Θέ. ὑπερ αὐτῆς μὲν
 εἰσὶ γὰρ ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφειρε
 τὴν καταδίκην. τὸ βρέ-
 φος δὲ παρητῆτο μὴ ἀπο-
 θανεῖν, δακρύουσα, καὶ πρὸς
 πᾶσι δεικνύουσα αὐτὸ,
 κάλλιστον ὄν. τὸ δὲ, ὑπὸ ἀ-
 γνοίας ὅς κακῶν, καὶ ἐμει-
 δία

dem comperta habes ex
 acste omnia. T H A. Pater
 illius Acrisius, quia pul-
 cherrima erat, in arcem
 quendam thalamum in-
 clusam, perpetuæ virgi-
 nitati destinabat. Dein-
 de verum quidem dicere
 non possum, Iovem au-
 tem aiunt, cōuersum in
 aurum, delapsum per im-
 pluuium ad ipsam esse.
 Accipiente autem illa
 in sinum demanantē de-
 um, grauidam ex eo fa-
 ctam fuisse. Quod cum
 pater animaduertisset,
 utpote durus quidam &
 zelotypus senex, graui-
 ter indignatus est. Et
 quia ab aliquo stupratā
 fuisse illam arbitratus
 est, cōiicit in arcem hanc,
 cum paulo ante peperis-
 set. D O R. Ceterum illa
 quid agebat Theti, quan-
 do abripiebatur? T H A.
 Pro se quidē nihil dice-
 bat, Dori, sed tacite fe-
 rebat damnationem, pro
 infante autem depreca-
 batur ne morti tradere-
 tur, lachrymando, atq;
 illū auo ostentando pul-
 cherrimum sane puerū
 Dori. Ille autem præ ig-
 norantia malorum, et-

iam arridebat matri. Op-
pleo rursus oculos la-
chrymis, cum in mentē
illius venit. D o κ. Et
me flere fecisti. Sed nun-
quid iam mortui sunt?
T η β. Haudquaquam,
nata enim adhuc arca
circa Seriphum, vivis il-
lis custoditis. D o. Cur
agitur non conservamus
ipsam, piscatoribus istis
Seriphiis, in retia immit-
tendo? qui extractos il-
los, incolumes præsta-
bunt scilicet: T η β. Re-
cte dicis. atque ita faci-
amus. Non enim perire
debet, neque ipsam, neq;
infantem, adeo cum sit
formosus.

Neptuni & Eni- pci.

Minimevero præclara
hæc Neptune (dicetur
enim verum) qui circum-
venta amica mea, assimi-
latus in formam meam,
viciasti puellam. Puta-
bat enim illa mecum re-
esse sibi, & ob id exhi-
bebat sese. Ν Ε Ρ Τ Υ.
Tu enim, Enipeu fastuo-
sus es & tardus, qui pu-
ella adeo formosa quoti-
die

διὰ πρὸς τὴν θάλασσαν,
ὑποπίμπλαμαι αὐτῆς τοὺς
ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνη-
μονεύουσα αὐτῆς. Δω. καὶ μὴ
δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη
τεθναῖσιν; Θέ. οὐδαμῶς,
νῆχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὶς
ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας αὐ-
τὴν φυλάττουσα. Δω. τί οὐκ
οὐχὶ σῶζομεν αὐτὴν, τοῖς
ἀλιεῦσι τοῦτοις ἐμβαλοῦσαι
ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις;
οἱ δὲ ἀνασπᾶσαντες, σῶσουςι
δηλοῦσι. Θέ. εὖ λέγεις,
οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπώ-
δω μὴ τε αὐτὴν, μὴ τε τὸ παι-
δίον οὕτως ὄν καλόν.

Ποσειδῶν & καὶ Ενιπέως.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὦ Ποσει-
δων. εἰρήσε' γὰρ τὰ ληθές. ὑ-
πελθὼν μου ἢ ἐρωμῆνίω, εἰκα-
σθεὶς ἐμοὶ, διεκόρητας ἢ παῖ-
δα. ἢ ᾧ ᾧ ᾤετο ὑπὲρ ἐμοῦ ταῦ-
τα πεπονθέναι, καὶ διὰ τού-
του παροῖχεν ἐαυτῷ. Πο. σὺ γὰρ
ὦ Ενιπεῦ, ὑπερβηλικὸς ἦσθα,
καὶ βραδύς, ὅς κότες οὕτω κα-
λῶς

λῆς φοιτῶντος ὅσημέραν παρὰ
 Νη, ἀπολυμένης ὑπὸ τοῦ
 ἔρωτος, ὑπεριόρας, καὶ
 ἔχαιρει λυπῶν αὐτῷ. ἡ
 δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς ἀλύ-
 ουσα, καὶ ἐπιμβαίνουσα,
 καὶ λουομένη, ἐπίοιτε εὐχ-
 τὸ σοι ἐντυχεῖν. σύ δ'
 ἰδρύπλου πρὸς αὐτῷ. Εὐι.
 τί οὖν, διὰ τοῦτο ἐχέω
 σε προσεπάσαι τὸν ἔρω-
 τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι
 Εὐιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος
 εἶναι, καὶ κατασοφίσα-
 θαι τῷ Τύρῳ ἀφελῇ κέ-
 ρω οὕταν; Ποσειδ. ὁψέ
 ζαλοτυπεῖς ὦ Εὐιπεῦ,
 ὑπεριόρης πόρτιρον ὦν. ἡ
 Τύρῳ δὲ, οὐδὲν δεινὸν πέ-
 πονθιν, οἰομένη ὑπὸ σου
 διακεκοῖσθαι. Εὐι. οὐ-
 μρωῦ; ἔφη γὰρ ἀπιδὼν,
 ὅτι Ποσειδῶν ἦδα. ὁ καὶ
 μάλιστα ἐλύπησεν αὐτῷ,
 καὶ ἔγωγ' τοῦτο ἠδίκημαι,
 ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐδραί-
 ρου τότ', καὶ περιεή-
 σας προσφύρετόν τι κύμα;
 ἔπειρ' ὑμᾶς σφωέκρυπτε,
 ἅμα

die ad te nante, ac prae a-
 more pereunte, despecte-
 ris illam, & gauisus sis,
 si posses illi xgre facere.
 Illa vero iuxta ripas ma-
 rore affecta, atque ibi
 inambulans, seseque la-
 uans, non semel opta-
 bat in conspectum sibi
 venire te. Tu vero lasti-
 ciuebas contra eam. E.
 Quid igitur? an propter
 ea oportebat te prae-
 pere amorem mihi, &
 velut histrionem aliquē
 pro Neptuno, Enipeum
 te gerere, atque ita deci-
 pere Tyron istam, puel-
 lam adeo simplicē. N v.
 Sero nunc vero zeloty-
 pus es, Enipeu, cum pri-
 us superbum & contem-
 ptorem te gesseris. Ipsa
 autem Tyro nihil graue
 passa est, quando se pu-
 tauit a te viciatam esse.
 E n i p. Nihil autem? Dē-
 xisti enim abiens Neptu-
 num esse te, qđ vel ma-
 xime dolore affectit ipsā,
 atque ipse eo abs te iniu-
 ria affectus sum, quod &
 quae mea esse debuerat,
 eam voluptatem perce-
 pisti tu, & praeterea com-
 posito circa vos fluctu
 purpureo, sub quo ab-
 scondi

scōditi iacuiſtis cum puella pro me tute rem habuiſti. ΝΕΡ. Tu enim non volebas Enipeu.

Tritonis & Nereidum.

Balæna iſta veſtra, Ne-
reides ; quam contra fi-
liam Cephei Androme-
dam emiſiſtis, neque pu-
ellam ipſam iniuria ali-
qua affecit , perinde vt
vos putatis , & ipſa iam
mortua eſt. ΝΕ. Α quo ,
Triton? Num Cepheus,
tanquam illeſtamento
aliquo propoſita puella,
aggreſſus illam occidit ,
ex inſidiis cum multa vi
adortus? ΤΙ. Non. Sed
noſtis , arbitror , Iphie-
naſſa , Perſeum illum ,
Danaes puerum illū par-
uum, quem vna cum ma-
tre in arca abiectum in
mare ab auo materno ,
conſeruatiſtis, miſertæ il-
lorum videlicet. ΙΡΗ.
Νομι quem dicis. Con-
ſentaneum vere , illum
iam adoleſcentem factū
eſſe, atque admodum ge-
neroſum , & pulchrum
aſpectu. ΤΡΙ. Hic occi-
dit Balænam-ΙΡΗ. Quā
obrem

ἄμα ſυνῆδα τῇ παιδὶ αὐτ'
ἑμοῦ. Πιοσ. σὺ γ' οὐκ ἐβί-
λεις ὦ Εριπύ.

Τρίτων καὶ Νη- ρηίδων.

Τὸ κῆτος ἡμῶν ὦ Νη-
ρηίδες, ὃ ὅπῃ πλὴν τοῦ Κη-
φίως θυγατέρα πλὴν Ἀνδρο-
μέδαν ἐπέμψατε, οὔτε πλὴν
παῖδα ἡδίκησιν ὡς οἶσθε,
καὶ αὐτὸ ἥδη τέθνηκε. Νη-
ρῶν τίνος ὦ Τρίτον, ἢ ὃ
Κηφύος καθάπερ δέλεαρ
προδούς, πλὴν κέρει ἀπέκλι-
νεν ὀπίων, λοχίσας μετὰ
πολλῆς δυνάμεως ; Τρί-
οὐκ, ἀλλ' ἔρε, οἶμαι, ὦ Ιφι-
νάσσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς
Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ
τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῇ
ἐμβλήθην ἐς πλὴν θάλασσαν
ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος, ἐσω-
σατε, οἰκτιρᾶσθαι αὐτούς.
Ιφι. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς
δὲ ἥδη νιανίαν εἶναι, καὶ
μάλᾳ γυναιὸν τε καὶ κα-
λὸν ἰδεῖν. Τρί. οὗτος ἀπέ-
κτεινεν τὸ κῆτος. Ιφι. Διὰ τί
ὦ Τρί-

ὦ Τρίτον, οὐ γὰρ δὴ σῶτρα
 ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν
 ἐχέω. Τρί. ἐγὼ ἡμῖν φρά-
 σω τὸ πᾶν ὥς ἐγλήστο. ἐσάλω
 μὲν οὗτος ὅτι τὰς Γοργόνας,
 ἄθλόν τινα τοῦτον τῷ βα-
 σιλεῖ ὀπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀ-
 φίκητο ἐς τὴν Λιβύην. Ἰφι.
 πῶς ὦ Τρίτον, μέγας, ἢ καὶ
 ἄλλους συμμάχους ἦγει;
 ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ὁδός.
 Τρί. διὰ τοῦ αἰέρος. ὑπε-
 πτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηνᾶ
 ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἔκκειν
 ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν
 ἐκάθευδον οἶμαι. ὁ δὲ,
 ὑπολαμὼν τῆς Μεδούσης μὲν
 κεφαλῇ, ὥχετ' ὑποπλά-
 μμος. Ἰφι. πῶς ἰδὼν; ἀ-
 δέατοι γὰρ εἰσιν. ἢ ὅς αὖ
 ἰδῆ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ
 ταῦτα ἰδοι; Τρί. ἢ Ἀθη-
 νᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνου-
 σα, τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διη-
 γουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν
 Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὴν Κη-
 φέαν ὕστερον, ἢ Ἀθηνᾶ δὲ ὅτι
 τῆς ἀσπίδος ὑποσιλοῦσης,
 ὥσπερ ὅτι κατόπτερον παρὶ-
 χεν

obrem Triton? Neque
 enim huiusmodi conser-
 vationis præmia persol-
 vere nobis debebat. T R.
 Ego vobis exponam om-
 nem rē, ita vt gesta est.
 Missus hic fuit ad Gor-
 gonas, vt hoc quasi quod-
 dam certamen regi pera-
 geret. Postquam autem
 peruenit in Libyā. I P H.
 Quomodo Triton, so-
 lus ne, an & alios secum
 socios abduxit? nā alio-
 qui difficile hoc iter. T.
 Per aērē profectus est,
 alatum enim ipsum Mi-
 nerua reddidit. postquā
 autem eo loci venit, ubi
 illæ agebant, illæ quidē
 dormiebant, opinor. At
 hic amputato Medusæ
 capite, iterum auolauit.
 I P H. Quo pacto autem
 aspexit illas? Aspici. n.
 nequeunt, vel quisquis
 illas aspexerit, non am-
 plius quicquam posthac
 aspicit. T R I. Minerua
 scutum præferens. (Ta-
 lia enim audiui ipsum
 narrantem apud Andro-
 medam, postea & apud
 Cepheum.) Minerua
 igitur, inquā, in clypeo
 refulgente, tanquam in
 speculo aliquo, exhibuit
 ipsi

ipsi spectandam Medusæ imaginem. Postea sinistra, arrepta illius coma, & inspecta imagine, dextra autē sublata harpe, abscidit caput illius, atque ita priusquam sorores reliquæ expurgifcerentur, auolauit. Porro ubi circa maritimā hanc Aethiopix oram venisset, terræ iam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam, expositam in rupe quadam prominente palo affixā, pulcherrimā, o Dii, promissa coma, & seminudam, longe vsque infra vbera. Ac primum quidem misertus fortunæ illius, interrogat causā damnationis huius. Paulo autem post amore captus, (oportebat enim incolumē seruari puellā) opem ferre illi statuit. Atque ubi iam Balæna accessisset terribilis admodum & quasi mox ab sorptura Andromedam, in altum sublatus adolescens manu ad capulū admoto, harpam tenens altera quidem ferit, altera autem Gorgona spectandam proferens, in

lapi-

χιν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης. εἶτα λαβὼν τῇ λαίᾳ τὴν κόμην, ἐσθρὼν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέταμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ πρὶν ἀνέχρῃσαι τὰς ἀδελφάς, ἀνέπιατο. ἐπεὶ δὲ καὶ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐφύετο, ἦδη πρόσγειος πετόμενος, ὅρῃ τὴν Ἀνδρομέδαν περικεμήλῳ, ὅπῃ τινος πέτρης προβλήτος προσεπατήσας κέλευ, καλλίστῳ δὲ θεοῖ, καθεμνήσθαι τὰς κόμας, ἡμίγυμον πολλὸν ἐνερθε τῆς μεσῆς. καὶ τὸ μὴ παρῶτον οὐκ εἶρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνθρώπῳ τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης. κατὰ μικρὸν δὲ ἄλως ἔρωτι, ἐχρὴν γὰρ σισώσασθαι τὴν παῖδα βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μέλα φοβερόν, ὥς καταπιούμῃον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην τῇ μὴ καθικνεῖται, τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργόνα, λί-

δον

δον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ,
 τέθνηκε γουῶ, καὶ πέ-
 πηνεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ,
 ὅσα εἶδε πλὴν Μένουσαν.
 ὁ δὲ, λύσας τὰ δεσμὰ
 τῆς παρθένου, ὑποσχὼν
 πλὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο
 ἀκροποδῇ κατιοῦσαν ἐκ
 τῆς πέτρας, ὀλισηθεὶς οὖ-
 ρης. καὶ νῦν γαμῇ ἐν
 τοῦ Κηφείως, καὶ ἀπάξει
 αὐτὴν εἰς Ἀργεῖον. ὥς τε
 αὐτὴ θανάτου, γάμον οὐ
 τὴν τυχόντα οἶρετο. Νη.
 ἐγὼ μὲν οὐ παύω τὴν γα-
 γονότι ἀχθομαι. τί γὰρ ἢ
 παῖς ἠδίκηκε ἡμᾶς, εἰ τι ἢ
 μήτηρ ἐμεγαλύνει τότε,
 καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;
 Τρεῖ. ὅτι οὕτως αὖ ἡλγη-
 σιν ὅππῃ τῇ θυγατρὶ, μή-
 τηρ γε οὕτω. Νη. μὴκέ-
 τι μεμνήμεθα ὧ Δωρεὶ ἐκεί-
 νων, εἴτε βάρεαρος γυνὴ
 ὑπερὲς πλὴν ἀξίαν ἐλάλη-
 σεν. ἱκανῶς γὰρ ἡμῖν τιμω-
 ρίαν ἔδωκε, φοβεθεῖσα ὅππῃ
 τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν
 καὶ γάμῳ.

Ζεφύ-

lapidem illam cōuertit :
 Illa igitur mortua est, &
 diriguere ipsius membra
 omnia, quæcunque Me-
 dulam aspexerunt. At
 hic solutis vinculis, qui-
 bus virgo alligata fue-
 rat, suppositaque manu
 suscepit illam, summis
 pedum digitis descendē-
 tem e rupe, ardua illa
 quidem atque procliui,
 & nunc cum eadem nup-
 tias peragit in ædib. Ce-
 pheï, abducetque illam
 secum Agros. Quare, p
 morte, nuptias neq; eas
 vulgares illa inuenit. N.
 Equidem non ita valde
 ægrefero factum hoc.
 Quid enim adeo nobis
 iniuriæ fecit puella, si
 mater ipsius superbe ex-
 tulit sese tunc, ac pul-
 chrior nobis esse voluit?
 T R I. Quod hoc pacto
 magnum dolorē perce-
 ptura fuisset ob filiam,
 mater certe illius cū sit.
 Ν η. Ne meminerimus
 Dori istorum amplius si
 quid barbara mulier, su-
 pra quā decebat, loquax
 fuit. Satis enim suppli-
 cii tulit, quæ tāto in me-
 tu, filix causa constituta
 fuit. Gratulemur igitur
 nuptiis.

Zephy.

Zephyri & Noti.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

Nunquā equidem pō-
pam magnificentiorem
vidi in mari, ex quo ego
sum, & spiro. Tu vero
non vidisti o Note. N o.
Quamnam hanc dicis
Zephyre pompam? aut
quinam sunt qui illam
duxerunt? Z e p. Suavis-
simo spectaculo caruisti,
& quale non facile aliud
vnquam videris. N o. t.
Iuxta rubrum mare oc-
cupatus fui, afflaui autē
& partem Indię nonnul-
lam, quantum videlicet
eius terre mare adiacet.
Proinde nihil eorum no-
ui, quæ tu dicis. Z e p. h.
Quid? Sidonium il-
lum Agenorum vidisti?
N o. Etiam, Europæ pa-
trem scilicet. Quid tū?
Z e p. h. De illa ipsa nar-
rabo tibi. N o. Nū, qđ
Iupiter iam olim amare
puellam cœpit? Nā hoc
etiam pridem sciui. Z e.
Igitur quod ad amorem
attinet, nosti. Quæ ve-
ro postea cōsecuta sunt,
ea nunc audi. Descende-
rat Europa ad litus, lu-
dendi gratia, assumptis
secum aequalib. suis. Iu-
piter

Οὐ πάποτε πομπὴν ἐγὼ
μεγαλοπρεπέστεραν εἶδον ἐν
τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ
πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες ὦ Νό-
τε. Νό. τίνα ταύτην λέγεις
ὦ Ζέφυρε πλὴν πομπῶν; ἢ
τίνες οἱ ἀγέμοντες ἦσαν; Ζέ.
ἡδίστου διαμάτος ἀπειλείφ-
θης, οἷον οὐκ ἄλλο ἰδοὺς ἔτι.
Νό. παρὰ πλὴν Ἑρθερὰν γὰρ θά-
λασσαν εἰσγαζόμενον. ἐπέ-
πνευστα δέ τε καὶ μέρος τῆς Ἰν-
δικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώ-
ρας. οὐδὲν οὐκ οἶδα, ὧν λέ-
γεις. Ζέ. ἀλλὰ τὸν σιδώνιον
Ἀγνώρεα οἶδας; Νό. ναί, τῆς
Εὐρώπης πατέρα. τί
μῶν; Ζέ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης
διηγῆσθαί σοι. Νό. μὲν
ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς ἐκ πολλοῦ
τῆς παιδός; τὸτο γὰρ καὶ πά-
λαι ἠπιστάμενον. Ζέ. οὐκοῦν
τὸν μὲν ἔγνωτα οἶδα, τὰ μετὰ
ταῦτα δὲ ἤδη, ἀκουσον. ἢ μὲν
Εὐρώπην κατέβηκεν ὅτι πλὴν
ἡῶνα παίζουσα, τὰς ἐλα-
ώτιδας παραλαβοῦσα. ὁ
Ζεὺς

Ζεὺς δὲ ταύρῳ εἰκάσας ἑαυ-
τὸν , σὺνέπαιζειν αὐταῖς ,
κάλλιστος φαινόμενος . λευ-
κὸς γὰρ ὡς ἀκριβῶς , καὶ
τὰ κέρατα εὐκαμπὲς , καὶ
τὸ βλέμμα ἥμιος . ἐκίε-
τα οὖν καὶ αὐτὸς ὅτι τῆς
ἡίδιος , καὶ ἐμυκάτο ἡδίστον ,
ὥς τὴν Εὐρώπῳ τολμῆ-
σαι καὶ ἀναβῆναι αὐτήν . ὥς
δὲ τοῦτ' ἐβλήτο , δρομαῖος
μὲν ὁ Ζεὺς ὤρευσεν ὅτι
τὴν θάλατταν φέρον αὐ-
τὴν , καὶ ἐνήχτο ἐμπε-
σόν . ἡ δὲ παρὰ ἐκπλα-
γῆσα πρὸ πάραγματι , τῇ
λαῖᾳ μὲν ἔχeto τοῦ κέρα-
τος , ὥς μὴ ὑπολιδαῖνοι .
τῇ ἑτέρῃ δὲ , λυγμωμέ-
νον τὸν πέπλον ξυμῆχε .
Νό. ἡδὺ τοῦτο θέαμα ὦ
Ζέφυρε εἶδες , καὶ ἐρωτι-
κὸν , νηχόμενον τὸν Δία ,
φέροντα τὴν ἀγαπωμένην .
Ζέφ. καὶ μὲν τὰ μετὰ
ταῦτα ἡδίστω παραπολὺ ὦ
Νότι . ἥτι γὰρ θάλαττα
εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο ,
καὶ τὴν γαλιώνην ὀπισθα-
σάμεν ,

pitur autem in formam
tauri assumulatus, lude-
bat vna cum ipsis, pul-
cherrimus tū apparens.
Nam & candidus erat ,
vt nihil supra, & cornua
habebat reflexa pulcre ,
vultumque prae se tere-
bat admodum mansue-
tum ac placidum. Salta-
bat igitur & ipse in lit-
tore , & rugebat sua-
uissime, ita vt Europa au-
deret etiam conscende-
re ipsum. Ceterum vbi
hoc factum est , citato
cursu Iupiter quidē vna
cum illa in mare prorup-
pit , atque ibi , vti inci-
derat, natabat. Illa ve-
ro admodum percussa a-
nimo ex hac re , sinistra
apprehendit ac tenuit
cornua , vt ne delabere-
tur, altera autem manu,
diffluentem vento veste
continebat. N. Dulce
hoc spectaculum, Zeph.
vidisti, & amatoriū, natā
tē videlicet Iouē & feren-
tem secum amores suos
Z E P H. At vero quae cō-
secuta sunt , suaviora
multo , Note. Nam &
mare statim compositis
fluctibus quietum fuit ,
& tranquillitate vltro
H atra

attracta, placidū ac plānum seipsum præbuit. Nos autem omnes silentium agētes, nihil aliud quam spectatores tantū, eorum quæ fiebant quasi quidam comites, sequebamur. Cupidines vero iuxta volitantes, paulū supra mare ita vt interrim sumis pedib. contingerent aquam, accensas ferentes faces Hymenæum cantabant. Nereides autem emerſæ vndis, delphinum tergis insidentes obequitabant, applaudentes, seminudæ pleræque. Præterea & Tritonum genus, & si quid aliud non horribile visu marinorum, omnia illa circum puellam quasi choream ducebant. Nam ipse quidem Neptunus cōſcenſo curru, & quasi pronubus incedens, vna cum Amphitrite lætus præibat, veluti viam aperiens nantati fratri. Supra omnes autem, Venerem duo Tritones vehabant in cōcha recubantem, ac flores omnis generis aspergentem sponſæ. Atque hæc a Phœnicia vsque in Cre-

σαμῶν, λείαν παρείχεν ἐαυτῷ. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῆς γιγνομένων παρεκολουθοῦμεν. ἔρωτες δὲ παραπιτώμενοι, μικρὸν ὑπὲρ τῶν θάλατταν, ὥς ἐνίοτε ἀκροῖς τοῖς ποσὶν ὀπιθαίνειν τοῦ ὕδατος, ἡμῶας τὰς δῆδας φέροντες, ἥδον ἅμα τὸν ὑμῶαιον, αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύσαι, παρίππουν ὅτι τῆς δελφίνων ὀπικροτοῦσαι, ἡμίγυμοι αἱ πολλαί. τό, τε τῆς Τριτῶνων ἡμός, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῆς θαλατῆων ἅπαντα περιεχόρουσι τῶν παῖδα. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ὀπιβελικῶς ἄρματος, παροχοῦμενός τε, καὶ τῶν Ἀμφιτρίτῃ ἔχων, προῆγε γελιδῶς, προδοιπορῶν νηχομῶν τῶν ἀδελφῶ. ὅτι πᾶσι δὲ τῶν Ἀφροδίτῃ δύο Τριτῶνες ἔφερον, ὅτι κόγχης κατακειμῶν, αἶθνη παντοῖα ὀπιπάθουσιν τῇ νύμφῃ. ταῦτα ἐν φοινίκῃς ἄλλε
 ὁ Κρά

τῆς Κρήτης ἐρχέτο . ἐπεὶ δὲ
ἐπέβη τῇ νήσῳ , ὁ μὲν ταῦρος
οὐκ ἔτι ἐφαίνετο . ὀπλάζο-
μενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ,
ἀπαγγέλλει Εὐρώπῳ ἐς τὸ
Δίκταιον ἄβυσσον , ἐρυθριῶταν ,
καὶ κάτω ὁρῶταν , ἠπίστατο
ᾧ ἤδη ἐφ' ὅ , τι ἄγοιτο . ἡ-
μεῖς δ' ἐμπιστόντες , ἄλλος
ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος
διεκυμαίνομεν . Νό . ὦ μα-
κάρε Ζέφυρε τῆς Δέας . ἐγὼ
δὲ γρύπας , καὶ ἐλέφαντας ,
καὶ μέλανας ἀνθρώπους
ἴδωρ .

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑ- ΛΟΓΟΙ .

Διογῆρας καὶ Πολυδά-
κους . Διογῆρας .

ὦ πολυδάκεις , ἐντέλ-
λημαί σοι , ἐπειδὴν τάχιστα
ἀνέλθης , σὺν γὰρ ὄξιν οἶμαι
τὸ ἀναβιβῶναι αὐριον , ἢ
πρὸς ἰδῆς Μένιππον τὸν κύ-
να , σὺροῖς δ' αὖ αὐτὸν ἐν
Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρανεῖον ,
ἢ ἐν Λυκεῷ , ὅθ' ἐρίζοντων
πρὸς

Cretam fiebant . Postq̃
autem in Insulam ascen-
dit , ipse quidem taurus
non amplius apparebat .
Iupiter autem apprehen-
sam manu Europam , in
antrum Dictæum abdu-
xit , erubescens , atq̃
oculos demittentem . In-
telligebat enim iam , ob-
quam rem ita ducere-
tur . Nos autem incum-
bentes mari , alius aliam
illius partem fluctibus
agitabamus . No . O bea-
tum Zephyre , te , qui ist-
hæc videris . Ego vero in
terea Gryphas & Elephā-
tos , & nigros homines
aspiciebam .

INFERNI DIA- ΛΟΓΟΙ .

Diogenis & Pollu-
cis .

Ο Pollux , commen-
do tibi postquam celer-
rime ascenderis (tuum
enim est , ni fallor , cras
reuiuiscere) vt , sicubi vi-
deris Menippum , canem
illum , inuenies autem
ipsum Corinthi , circa
Craneum , aut in Lyceo
deridentem contendem-

H : tes

tes istos inter se Philo-
sophos, dicas illi, Me-
nippe, inquit, iubet
te Diogenes, si satis ea,
quæ super terram sunt,
derisisti, quo & huc ad
inferos descendas, vbi
multo plura, quæ rideas,
habiturus es. Illic enim
in ambiguo tibi adhuc ri-
sus fuit, & frequens il-
lud obiici potuit, Quis
enim omnino scit, quæ
post vitam futura sint?
Hic autem, non defines
constanter atque perpe-
tuo ridere, quemadmo-
dum ego quoque nunc
facio. Et maxime post-
quam videris, diuites
istos ac satrapas & tyran-
nos ita humiles & obscu-
ros esse, soloque eiulatu
ab aliis dignosci. Tum
quod & molles & igna-
ui sunt, reminiscētes eo-
rum quæ in vita gerun-
tur. Hæc illi quælo ut di-
cas, & ut præterea etiam
pera veniat impleta &
multo lupino, & sicubi
in trivio positam inue-
niat Hecates coenam,
aut ouum ex lustratione
relictum, aut simile quip-
piam. POL. At renun-
ciabo hæc, o Diogenes.

Sed

πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων
καταγελῶντα, εἰπὲν πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε,
κελεύει ὁ Διογῆνης, εἰ σοι ἱ-
κανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς κατα-
γεγέλασαι, ἢ κεν ἐνθάδε
πολλῷ πλείω ὀπτιγευσόμε-
νον. ἐκεί μὲν γὰρ ἐστὶ ἀμφιβό-
λον σοι ἐτι τὸ γέλος ἡμῶν, καὶ πο-
λὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ
μετὰ τὸν βίον, ἐνταῦθα δὲ,
οὐ πούτῃ βεβαίως γελῶν,
καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μά-
λισα ἐπειδὴν ὄρεῖς πρὸς
πλουτίους, καὶ σατράπας,
καὶ τυράννους, οὕτω τα-
πεινούς καὶ ἀσήμεους, ἐκ μό-
νης οἰμωγῆς διαγινώσκο-
μένους. καὶ ὅτι μαλθακοὶ
καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μνηστέ-
ροι τῆς αἰνῶ. ταῦτα λέγει αὐ-
τῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμε-
νον πλὴν πέραν ἢ κεν δέξο-
μαι τε πολλῶν, καὶ εἶπον
οὔροι ἐν τῇ τριόδῳ. Ἐκά-
της δὲ ἔπνον κείμενον, ἢ
αἶν ἐκ καθαρτίου, ἥτις τοι
οὔτο. Πολυ. ἀλλ' ἀπαγ-
γελῶ ταῦτα, ὦ Διόγηνες.

ὅπως

ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τις ὅτι πῶς ὄψιν; Διο. γε-
 ρων φαλακρὸς, τριβούνιον ἔ-
 χων πολύθυρον, ἀπαντι ἀνέ-
 μω ἀναπιπταμένον, καὶ ταῖς
 ὀπιπυχαῖς τῆς ἑσπέρης κοι-
 κίλον, γελᾷ δ' αἰεὶ, καὶ τὰ
 πολλὰ καὶ ἀλαζύνας τού-
 τους φιλοσόφους ὀπισκώπῃ.
 Πολ. ἑσπέριον εὐρεῖν ἀπὸ γε-
 τούτων. Διο. βούλει καὶ
 πρὸς αὐτὸν κλείνους ἐντεί-
 λαμαί τι καὶ φιλοσόφους;
 Πολυ. λέγει. οὐ βαρὺ γὰρ
 οὐδὲ τοῦτο. Διο. τὸ μὲν ὅ-
 λον, παύσασθαι αὐτοῖς πα-
 ρεγγύα ληροῦσι, καὶ καὶ τῆς
 ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέραια
 φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκο-
 δείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦ-
 τα ἄπορα ἐρωτᾷ διδάσκου-
 σι τὸν νοῦν. Πολυ. ἀλλ'
 ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον
 εἶναι φύτρουσι, κατηγοροῦν-
 τα τῆς σοφίας αὐτῆς. Διο.
 σὺ δὲ αἰμώζεις αὐτοῖς παρ'
 ἑμοῦ λέγει. Πολυ. καὶ ταῦ-
 τα ὧς Διόγενες ἀπαγγελά.
 Διογ. τοῖς πλουσίοις δὲ ὧς
 φίλ-

Sed quo melius illū ag-
 noscere queam, cuius-
 modi facie est? D I O G.
 Senex est, caluaster, pal-
 lio indutus lacero, & ven-
 to cuius pernicio, præter-
 ea & diuersorum pan-
 norum assumentis varie
 gato. Ridet autem sem-
 per, ac plerunque arro-
 gantes illos philosophos
 acerbe perstringit. P O.
 Facile erit inuenire illū,
 ex his vrique signis. D.
 Vis ne vt ad ipsos quoq;
 philosophos illos aliqd
 tibi mandem? P O L. Mā
 des licet, non enim gra-
 ue neque hoc mihi fue-
 rit. D I O. In vniuersum,
 adhortare illos, vt desi-
 stant a nugis suis, neque
 de toto cōtendant, neq;
 cornua sibi mutuo affi-
 gant, neque crocodilos
 faciant, neque huiusce-
 modi sterilia atque ieiuna
 interrogare, animum
 instituant. P O L. At in-
 doctum me & ineruditū
 esse dicent, qui doctrinā
 illorum reprehendam.
 D I O G N. Tu vero plo-
 rare illos meo nomine iu-
 be. P O L. Et hæc nun-
 ciabo illis. D I O G N.
 Diuitibus autem o lepi-
 H 3 diffi

diffimum caput, hæc nostro nomine annuncies quæso. Quid, o vani, aurū custoditis? Quid autē cruciatis vos ipsos, cogitantes vsuras, & talentū aliud super aliud accumulantes, quos non plusquam vnum obolū habentes, venire huc paulo post oportet? P o. Dicetur & hæc ad illos D i. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeo palestrite, qd' apud nos neque flaua coma, nec cærulei nigriue oculi, neque rubor faciei, amplius vllus est, neque præterea nerui intēti & robusti, neque humeri laborū tolerantes, sed omnia vnus puluis, vt aiunt, nobis, caluaria forma nudata scilicet. P o l l. Non molestum erit, neque hæc ad formosos & robustos illos dicere. D i o. Etiā pauperibus o Lacon, dicas licet, (multi autē sunt, quibus & ea res perquā molesta est, & inopiam lugent) vt neque lachrymentur, neque plorent, exposita illis equalitate

hac

φίλτατον Πολυδούκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τι ὃ μάταιοι τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμαρῆϊδῃ ἑαυτοῦ λογιζόμενοι τὸ τόκους, καὶ τάλαντα ὅτ' ἑαυτοῖς σωτηθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἤκειν μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς σκείνους. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰχυροῖς λέγε. Μεγίλλω τῷ κορινθίῳ, καὶ Δαμοξέῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύδιμα ὅτ' τοῦ προσώπου ἔτι ὄσιν, ἢ νεῦρα, εὐτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν κόνις φασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους. Πολύ. οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὸς καλοὺς καὶ ἰχυροὺς. Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὃ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πᾶράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ὑπερίαν, λέγε μή τε δακρύειν, μήτ' οἰμαίν-

οἰμαίνει, διηγησάμενος πλὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν. καὶ ὅτι ὁφονται τὸ ἐκεί πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίους δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ὁπτίμωσον, λέγων ἐκλειύδαι αὐτούς. Πολυ. μὴ δὲν ὦ Διόγενες περὶ Λακεδαιμονίων λέγε. οὐ γὰρ ἀγέρομαι γι. αὐτὸ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησα, ἀπαγγεῖλω. Διο. ἰάσομεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ εἰς προῆπτον, ἀπένειγκε παρ' ἐμοῦ τὸ λόγους.

ΠΛύτων, ἡ κατὰ Μενίππου. Κροῖσος.

Οὐ φέρομεν ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτογὶ τὸν κυῖα παροικουῦντα, ὥς ἐκείνόν ποι κατὰσῃσον, ἢ ἡμεῖς μεταικήσωμεν εἰς ἕτερον τόπον. Πλού. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁμόνεκρος ὢν; Κροῖσος. ἔπειδ' αὖ ἡμεῖς οἰμαίνωμεν καὶ γίνομεν, ἐκείνων μὴ

hac, quæ hic est, & quod videbunt, eos qui illic diuites sunt nihilo meliores, quam se hic esse. Lacedæmoniis autem tuis, hæc si videtur, nomine meo obiiicias, molles & enervatos ipsos esse dictitans. P O L L. Ne de Lacedæmoniis, Diogenes quicquam dicas, non enim feram. Sed quæ ad cæteros mandasti, ea illis renunciabo. D I O G. Missos igitur faciamus hos quando tibi ita videtur. Tu vero quibus antea dixi, ad eos sermones hos meos deferas.

Pluto, seu contra Menippum. Croesus.

Non poterimus ferre Plato, Menippum hunc canem, cohabitantem nobiscum. Quapropter aut illum hinc amotum alio loco colloca, aut nos hinc alio commigrabimus. P L U. Quid autem vobis mali adeo facit, quando eodē modo mortuus est ac vos? C R O S. Postquam nos ploramus & ingemiscimus, illorū

reminiscentes, quæ apud
superos habuimus, utro-
te, Midas hic auri, Sar-
danapalus autem multæ
voluptatis, ego vero the-
saurorum, irridet, & cū
conuiciis exprobrat ea
nobis, mancipia & pia-
cula nos vocitando. In-
terdum autem etiam cā-
tando, conturbat plo-
ratus nostros, & in sum-
ma, valde nobis mole-
stus est. P. l. v. Quid hæc
audio de te, Menippe?
M. n. Vera Pluto, Odi
enim ipsos, ignavi ac per-
diti adeo cum sint, qui
bus non satis fuit vixisse
male, sed etiam mortui,
insuper cogitatione atq;
animo illis inherēt, quæ
apud superos sunt. Dele-
ctor itaque ægre ipsis fa-
ciendo. P. l. v. Sed non
debet. Dolent enim non
exiguas reb. priuati. M.
Etiam tu deliras Pluto,
qui gemitus istorum tuo
quoque calculo appro-
bas. P. Haud quaquam,
verum nolim vos discor-
des ac seditiosos esse mu-
tuo. M. n. At vero, o
passimi Lydorum, Phry-
gum, & Assyriorum, ita
de me cognoscite vt qui
neque

μνησθῆναι τῆς αἰῆς, Μίδας
μὲν οὐτοσί τοῦ χρυτοῦ,
Σαρδανάπαλις δὲ τῆς πολ-
λῆς πρὸς ἡμῶν, ἐγὼ δὲ τῆς
θνητῶν, ὀπταλῶ, καὶ
ἐξοικειδίζει, ἀνδράποδα καὶ
καθάρματα ἡμᾶς ἀποκα-
λῶν. ἐνίστι δὲ καὶ ἄδων,
ὀπταράῃ ἡμῶν τὰς οἰ-
μυγὰς. καὶ ὅλος, λυπη-
ρὸς ὅτι. Πλου. τί ταῦτα
φατὴν ὃ Μένιππε; Μί.
ἀληθῆ ὃ Πλούτων. μισῶ
γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ
ὀλεθρείους ὄντας ὅτι οὐκ
ἀπέχρησι βιώναι κακῶς,
ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι
μένονται, καὶ πειέχονται
τῆς αἰῆς. χαίρω τῆς γαροῦ
αἰῶν αὐτοῦ. Πλου. ἀλλ'
οὐ χρὴ, λυποῦνται γὰρ οὐ
μικρῶν σιρούμενοι. Μί. καὶ
σὺ μωραίνεις ὃ Πλούτων
ὁμόψυχος ὢν τοῖς τούτων
συναγμοῖς; Πλού. οὐδαμῶς.
ἀλλ' οὐκ αὖ ἐθέλησαιμι σα-
σιάζειν ὑμᾶς. Μί. καὶ μὴ ὃ
κάκιστοι Λυδοῖν, καὶ φρυγῶν,
καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκῃς.
ὅτι

ὡς οὐδὲ παυτομένου μου, ἔνθα γὰρ αὖ ἴητε, ἀκολουθή-
 σον αἰῶν, καὶ κατὰ δυν, καὶ
 καταγελῶν. Κροῖ. ταῦτα
 εὐχ ὕβρις; Μένι. οὐκ. ἀλλ'
 ἔπειτα ὕβρις ἡ, ἃ ὑμεῖς ἐ-
 ποιεῖτε, προσκυνοῦναι ἀξι-
 οῦντες, καὶ ἐλευθέρους ἀν-
 δράστιν ἐντυφῶντες, καὶ τοῦ
 θανάτου τὸ παράπαν οὐ
 μνημονεύοντες. τοιγαροῦν
 οἰμῶζετε, πάντων ἰκείνων
 ἀφρημένων. Κροῖ. πολλῶν
 γε ὧ θιοῖ, καὶ μεγάλων κλη-
 μάτων. Μίδ. ὅσου μὲν ἐγὼ
 χρυσοῦ. Σαρ. ὅσης δ' ἐγὼ
 τρυφῆς. Μέ. εὖγε οὕτω
 ποιεῖτε. ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς.
 ἐγὼ δὲ, τὸ γινῶμι σαυτὴν
 πολλάκις σωείρων, ἐπ' ἄστο-
 μαι ὑμῖν. πρέπει γὰρ αὖ ταῖς
 τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδύ-
 μον.

Μενίππυ. Ἀμφιλόχῃ,
 καὶ Τροφονίου. Μέ-
 νιππος.

Σφῶ μὲν τοι ὦ Τροφόνιε,
 καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, καὶ
 οἶδ'

neque vnquam defiturus
 sim. Nam quocunq; ab-
 ieritis hinc, eodem se-
 quar egre faciendo, can-
 tando atque irridendo
 vos. C R O E. An nō hęc
 contumelia est; M E N I.
 Non, sed illa contumelia
 erant, quæ vos facere so-
 lebatis, quando & ado-
 rari vos volebatis, & ho-
 minibus liberis pro libi-
 dine abutebamini, neq;
 tum mortis quicquā me-
 mores eratis. Proinde de-
 plorate nunc, omnibus
 illis despoliati. C R O E.
 Multis certe o Dii, & ma-
 gnis possessiōibus. M I.
 Quanto equidem ipse
 auro? S A R. Quanta ve-
 ro ego voluptate? M E N.
 Recte sane, ira facite,
 lugete vos quidem, ego
 vero tritum illud, Nosce
 te ipsum, identidem con-
 nectendo, vobis occinā,
 decet enim huiusmodi
 ploratus, si crebro illis
 accinatur.

Menippi Amphilo-
 chi & Trophonij.

Vos nimirum Tropho-
 ni atq; Amphiloche. quū
 sitis mortui, tamen haud
 H s scio

scio quonam modo phanis estis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales deos esse vos arbitrantur. Τ R Ο. Quid? an nobis igitur imputandum, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? Μ Ε Ν. Atqui non ista fuissent opinati, nisi vos, tum quum viueretis eiusmodi quaedam portenta ostentassetis, tanquam futurorum fuissetis praescii, quasi praedicere potuissetis si quae percontarentur. Τ R Ο. Π Η Ο. Menippe, nouerit Amphilochous hic, ipsi pro sese respondendum esse. Cæterum ego Heros sum, vaticinorque si quis ad me descenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiisse, neque enim alioqui ista non crederes. Μ Α Ν. Quid ais? equidem nisi Lebadiam fuissetem profectus, ac linteis amictus, offam ridicule manu gestans, per angustum aditum in specum irrepsissem, nequaquam fieri potuisset ut te defunctum esse cognoscerem perinde atque nos, solaque praestigia-

οἷδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε. καὶ οἱ μάταιοι τῆς ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς ὑπελήφασιν εἶναι. Τρο. τί οὐκ ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας, ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νικητῶν δοξάζουσιν; Μένι. ἀλλ' οὐκ αὖ ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτιρατεύετε, ὥς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρωτῆτοισι. Τρο. ὦ Μένι πῶς, Ἀμφίλοχος μὴ οὗτος αὖ εἰδεῖν, ὅτι αὐτὸς ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, καὶ τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδεία τὸ πᾶρόν. οὐ γὰρ ἠπίσεις σὺ τούτοις. Μένι. τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλμῆρος ταῖς ὀθόναϊς, γελοῖως μάζαν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐστρεψώσω διὰ τοῦ τομίου ταπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ αὖ ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νικητὴς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γῇ τείει

τήα διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς
τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρω
ᾔδειν; ἀγνῶ γάρ. Τρο. ἔξ
ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σιμ-
βετον. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώ-
πος ᾔδειν, ὡς φῆς, μήτε θε-
ός, καὶ σωμαφότιον ᾔδει;
νῦν οὖν ποῦ σου τὸ θεοῦ ἐ-
κείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε;
Τρο. ἤρ᾽ ὃ Μένιππε ἐν
Βοιωτίᾳ. Μέν. οὐκ οἶδα ὃ
Τροφῶνι ὃ, τι καὶ λέγεις.
ὅτι μὴ τοι ὅλος εἶ νεκρὸς,
ἀκρίτως ὄνῳ.

Ερμού καὶ Χα-
ρωνος.

Λογισώμεθα ὃ πορ-
θεῖν, εἰ δοκεῖ, ἅπαντα μοι
ὀφείλεις ἥδη, ὅπως μὴ αἰ-
δῆς ἐρίζωμόν τι φεῖ αὐτῷ.
Χά. λογισώμεθα ὃ Ερμῇ.
ἄμεινον γὰρ ὀρίσται φεῖ
αὐτῷ, καὶ ἀπαραμυρόντι-
νον. Ερμ. ἀγκυραν ἐντε-
λαμῶν ἐκόντισσα πέντε δρα-
χμῶν. Χα. πολλοῦ λέ-
γεις. Ερμ. νῦν τὸν Αἶδα
ῥέει,

giatura reliquos antecel-
lere. Sed age per ipsam
diuinandi artem, quid
tandem est Heros? neq;
enim intelligo. T R O P.
Est quiddam partim ex
homine, partim ex deo
compositum. M E N. Ne-
pe quod neque sit homo
quemadmodū audio, ne-
que deus, verum pariter
vtrumq;, Ergo dimidia
illa tui, ac diuina pars,
quo nūc recessit? T R O.
Reddit oracula Meni-
ppe, in Boeotia. M E N.
Haud intelligo quid di-
cas Trophoni, nisi quod
illud plane video, te to-
tum esse mortuum.

Mercurij & Cha-
rontis.

Rationē supputemus.
portitor si videtur, quan-
tum mihi debeas iam, ne
denuo aliquando de eo
inter nos contendamus.
C H A. Supputemus, M.
Satiū enim est, mature
id agere, deinde & mi-
noris negocii. M E. An-
choram mandaras, com-
parauī tibi quinque dra-
chmis. C H A. Caro di-
cis. M E R. At per Pluto-
nem,

nem, quinque emi illam, & prætercalorum, quo remum alligares, obulis duob, C H A. Pone quinque drachmas, & obulos duos. M E R. Et pro refarciendo velo, quinque obulos ego exolui. C H. Etiam hos appone. M E. Et ceram ad oblinendas nauigii rimas tibi emi, & clauos præterea, & funiculum, unde Hyperā fecisti, omnia hæc duab. drachmis. C H A. Recte, laudo, hæc vili emisti. M Hæc sunt, quæ tibi exportui, nisi si quid reliquū est qd' me fugit inter cōputandum Quando autem hæc redditurum te promittis? C H A. Nunc quidem, Mercuri nō possum. Si vero pestis aliqua, aut bellum, conferretos & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid, subra&o clam nō nihil exportorio. M E R. Proinde ego nunc sedebo, pessima quæque ut eueniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. C H A. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides,

ad

νέα, ἥ δ' πέντε ὠνησάμενος καὶ προπωτήρεα δύο ὀβολῶν. Χάρ. τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ερμ. καὶ ἀπέπραν ὑπὲρ τοῦ ἱσίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χάρ. καὶ τούτους προσίδει. Ερμ. καὶ κηρὺν, ὥς ὀπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνωγύτα, καὶ ἥλους δὲ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ πῶς ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χάρ. εὖ γε ἄξια ταῦτα ὀνήσω. Ερμ. ταῦτά ἔστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαβεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὐὼ ταῦτ' ὑποδώσῃς φής; Χάρ. νῦν μὲν ὃ Ερμῇ ἀδυνάτοιν. ὡς δὲ λοιμὸς τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀδελφούς τινὰς, ἔνιςαι τότε ἀποκτεδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορεθμία. Ερ. νῦν οὐὼ ἐγὼ καθιδοῦμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὥς αὖ ὑπὸ τούτων ὑπολαίνομι. Χάρ. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὃ Ερμῇ. νῦν δ' ὀλίγοι ὥς ὀρεῖς ἀφι-

ἀφικουῦνται ἡμῶν. εἰρήνη
 γάρ. Ερμ. ἄμεινον οὕτως, εἰ
 καὶ ἡμῶν παρεγγίνοντο ὑπὸ
 σου τὸ ὄφλημα. πλὴν
 ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ ὧν Χά-
 ρον, οὐδ' αὖ οἱ παρεγγίνοντο,
 ἀνδρείοι ἅπαντες, αἵματος
 ἀνάπλεω, καὶ τραυματῖαι οἱ
 πολλοὶ. νῦν δὲ ἢ φαρμάκω-
 τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθα-
 νῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ
 ὑπὸ τρυφῆς ἔξωδὸν κτλ.
 γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη. ὧς οἱ
 γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγῆνοι, οὐδὲ
 ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείστοι
 αὐτοὶ διὰ χρήματα ἥκουσιν,
 ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὥς
 εἰκόσιν. Χάρ. πάντ' οὐκ ἐ-
 ριπύθητ' ὅτι ταῦτα. Ερμ.
 οὐκουῦ οὐδ' ἐγὼ δύξαιμι αὖ
 ἀμαρτανῆν, πικρῶς ἀπαι-
 σῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ
 σου.

Πλούτωνος καὶ
 Ερμού.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν
 πάντ' ἐγὼ γένησθαι λέγω,
 τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὃν
 παῖ-

ad nos descendunt. Pax
 enim est. MER. Satius
 est ita esse, etiā si ob hoc
 abs te prorogatur nobis
 debiti istius solutio. Ve-
 rū enim uero prisci illi,
 Charon, nosti quales ad
 uenire solebant, quā for-
 tes atque animosi om-
 nes, cruore madidi, &
 vulnerib. pleni pleriqz.
 Nunc autem, aut vene-
 no aliquis a filio interfe-
 ctus, aut ab vxore, aut
 prae nimia voluptate, tu-
 mefacto ventre & cru-
 ribus adueniunt. Pallidi
 enim omnes, & ignavi,
 neque similes prioribus
 illis. Plurimi autem ip-
 sorum etiam pecuniarū
 causa veniunt, factis, ut
 videtur, mutuo sibi infi-
 diis. CHA. Omnino. n.
 expetibiles illae sunt.
 MER. Proinde neqz ego
 videar peccare grauius
 abs te exigam, ea quae
 mihi debes.

Plutonis & Mercu-
 rij.

Senem ne nosti, istum
 ætate omnino confectū
 dico, Eucratem diuitem
 cui

cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores plus quam quinquaginta millia. M. Noui, Sicionium illum dicis. Sed quid postea? P L V. Vivere illum quidem, Mercuri sine, vltra eos quinquaginta annos quos ætate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam plurib. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentē, & Damonem, & cæteros abripe huc ordine omnes. M ε. Atqui absurdum hoc videri queat. P L V. Haudquaquā, imo iustissimū. Quam enim ob causam illi adeo optant illū mori? nisi quia pecuniam illius ambiūt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen observant & colunt manifeste vtrique illum. Ac quæ ægrotante illo, apud se consultant, nemo ignorat, at tamē sacrificaturos sese promittunt, si convalescat denuo, & in summa varia quædā adulādi ratio

παῖδες μὴ οἱκ εἶσιν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρεύοντες, πεντακισμύριοι; Ερμ. γαί, τὸν σικυώνιον φῆς. τί οὖν; Πλού. ἐκείνον μὴ ὃ Ερμῆ ζῶ ἔασον ὅτι τοῖς ἐπὶ ἡκοντα ἔτισιν, ἃ βεβίωκεν, ὀπμιτῆσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἶόν τε ῥῶ, καὶ ἔτι πλείω. τοῦ δὲ γε κέλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους κατάσπασον ἐφελξῆς ἅπας. Ερμ. ἄτοπον αὖ δόξει τὸ τοιοῦτον. Πλου. οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ δικαίωτατον. τι γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, εὐχονται σποθαρεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται, οὐδὲν προσήκοντες. ὃ δὲ πάντων ὄβριμωτάτον, ὅτι τὰ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θύρα πύουσιν ἔν γε τῷ φανερῷ. καὶ τοσοῦτος, ἃ μὴ βουλευόνται, πᾶσι πρόδηλα, δύσσειν δὲ ὅμως ὑποχνοῦνται, ῥῶ γαίση. καὶ ὅλας πικίλη τις ἢ κολακεία

ἦν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν
ἔστω ἀθάνατος. οἱ δ', ὡραπί-
τωσαν αὐτῷ μάτῳ ὅππχα-
νόντες. Ερ. γιλοῖα πείσον),
πανούργοι ὄντες. πολλὰ κα-
κῆϊνος οὐ μάλα διαβουκολεῖ
αὐτοῦ, καὶ ἐπιελπίζει. καὶ
ὅλως, ἀνὲρ θανόντι ἰοικῶς, ἐρ-
ξῶνται πολὺ μᾶλλον ἢ νέων.
αἱ δὲ, ἥδη τὸν κλῆρον ἐν σφί-
σι διηρημένοι, βοᾶσιν), ζώω
μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τι-
θέντες. Πλου. οὐκοῦν ὁ μὲν
ὑποδυσάμενος τὸ γῆρας ὥσ-
περ ἰόλεως ἀνῆλθισάτω. οἱ δ'
ὑπὸ μέσων ἦν ἐλπίδων τὴν
ὄνειροποληθέντα πλοῦτον ἀ-
πολιπόντες, ἠκέτωσαν ἥδη
κακοὶ κακῶς ὑποθανόντες.
Ερμ. ἀμέλῃσον ὦ Πλούτων.
μιτελεύτομαι γὰρ σοι ἥδη
αὐτοῦ καθ' ἕνα ἐξῆς. ἐπὶ αὐ-
τῷ δὲ οἰμαί εἰσι. Πλου. κατὰ-
σσα. ὁ δὲ παραπέμψαι ἕκα-
στον, ἀντὶ γέροντος αὐτοῖς παρ-
θήκης ἡρόδωμος.

Τερψίωνος καὶ
Πλούτωνος.

Τοῦ-

tio illorū hominum est.
Quamobrem ipse quidē
immortalis sit, illi autē
præ ipso abeant, frustra
hiantes. M E R. Ridicu-
la patientur, sceleratī
cum sint. Sed tamen &
ille admodum scite cir-
cūducit illos, & spe pas-
cit inani, & in summa
semper morituro simi-
lis, multo validus magis
est, quam quisquam iuue-
nis. Illi autem hæredi-
tate inter se diuisa, pas-
cuntur, vitam quandam
beatam secū ipsi animo
præcipientes. P L V. Pro-
inde ipse exuta senectute,
quemadmodum Io-
laus ille, in iuuenem re-
deat. Illi autem in ipsa
media spe, diuitiis illis,
quasi per somnum specta-
tis, destituti abeant iam
huc, mali male mortui.
M. Alias res cura, Plu-
to, iam enim accersam
tibi illos, aliū super ali-
um ordine, septem autē,
opinor, sunt. P. Deducas
licet. Ille autē mittat sin-
gulos p se, ex sene iterū
in adolescentē cōuersus.

Terpsionis & Plu-
tonis.

Iu-

Iustum ne hoc est o Pluto, me quidem e vita obiisse, triginta cum sim annorum, Tucritum vero senem septuagenarium, & ultra, adhuc vivere? P L V. Iustissimū quidem o Terpsi. Nam & si ipse viuit, certe ad nullius tamen mortem affectus est, tu vero omni tempore illius hereditatem expectans, cum mori avidissime cupiebas. T E P. Nonne opus fuerat, quum senex sit, nequeatque de cætero suis vti diuitiis, locum dare iuuenibus? P L V. Nouas o Terpsio statuis leges, quum ad voluptatem diuitiis vti nequeat, ipsum e vita decedere. Aliter autem & Parca & natura statuisse videtur. T E. Proinde hanc ob huiusmodi accuso ordinem, decebat enim has res successione graduque fieri, senē primo, deinde qui in ea ætate sequeretur mori. Haudquaquam autem exerceri, aut vivere qui senectute decrepitis esset, qui tres duntaxat dentes habeat, cui vix deserviunt oculi, qui cur

ua-

Τούτο ὦ Πλούτων δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθναῖναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, καὶ ὃ ὑπὲρ τὰ ἐνεπλήκοντα γέροντα θούκεις; Ζῶ ἔτι; Πλού. δικαιοτάτον μὲν οὐκ ὦ Τέρψιον, εἰ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδένα οὐχόμενος ἀποθανεῖν τῷ φίλῳ σου ὃ, παρὰ πάντα καὶ χρόνον ἐπιβούλευς αὐτῷ, περιμένων τὴν κληῖον. Τίς οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρεῖσθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμην, ἀπελθεῖν τῷ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; Πλου. καινὰ ὦ Τέρψιον νομοθετεῖς, τὴν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρῆσθαι δυνάμην, πρὶν ἢ δύνῃ ἀποθνήσκειν. τὸ δ' ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἢ φύσις δέταξιν. Τίς οὐκ οὐκ αὐτῷ ταύτῃ αἰτιῶμαι τῆς διαλάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρῶτον μακρῶς πρὶν γενέσθαι, τὸν πενιχύτερον, πρῶτον, καὶ μὲν τῷ τόν, ὅς τις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν. ἀναπείθει δ' ὃ μηδ' αὖτε, μηδὲ ζῶν μὲν καὶ ὑπὲρ γέρον, ὁ δὲ ὄντας βεῖς ἔτι λοιποὺς ἐχρῆν, μέγιστον ὄντα, ἀκεί-
ταις

ταῖς τιτράσιν ὀπικευφύτα,
 κορύζης μὲν πῶς ξῖνα, λήμης
 δὲ πῶς ὀφθαλμοὺς μετὲν ὄν-
 τα, οὐδὲν ἔτι ἢ δὲ εἰδόμενα,
 ἑμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ
 τῆς νέων καταγελάμενον,
 λαθνήσκειν δὲ καλλίστους,
 καὶ ἐξῆραμμετάτους νεανίσ-
 κους. αὐτὰρ ὃ ποταμῶν του-
 τόγχι ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέ-
 ναι ὀχελῶ, πότε καὶ τεθνή-
 ξεται τῆς γενόντων ἑκάστος,
 ἵνα μὴ μάτῳ αὐτῶν ἐθι-
 ράπκων. νῦν δὲ τὸ τῆς πα-
 ροιμίας, ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν
 πολλάκις ἐκφέρει. Πλου-
 ταῦτα μὲν ὃ Τέρψιον πολὺ
 σιωπώτερον γίνεται, ἥ περ
 σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί
 παθόντες, ἀλλοτρίοις ὀπικαί-
 ρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῆς
 γενόντων ἐπαποιεῖτε, φέ-
 ροντες αὐτοὺς; τοιγαροῦν
 γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
 ἐκείνων κατορυπόμενοι.
 καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
 λοῖς ἡδιστον γίνεται. ὅσα
 γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους λα-
 θανῆν οὐχιδε, τοσοῦτο
 ἅπα-

uatus a quatuor famulis
 deducitur, deguttantes
 nares, lipposque oculos
 habens, nihil denique
 voluptatis degustans,
 haud aliter existens, quā
 animatum quoddam se-
 pulchrum, ab ipsa iuue-
 tute derisum. Et contra
 mori optimos atque ro-
 bustissimos adolescētes.
 Nam hoc perinde esse vi-
 detur, ac si flumina sur-
 sum deferantur. Aut sal-
 tem scire necesse foret,
 quando & senum quili-
 bet obiturus esset, ne
 quos, prout eis mos est,
 fallerent. Nunc vero il-
 lud accidit, quod pro-
 uerbio dici solet, Qua-
 driga bouem sepiissime
 ducit. P L V. Hæc quidē
 ο Terpsio, prudentius fi-
 unt, quam tibi profecto
 videntur. Verum & vos
 quid passi estis? quod re-
 bus alienis gaudetis, &
 senib. filiis orbatis, vos-
 met tantopere in adop-
 tionem traditis, quam-
 obrem in derisum addu-
 cti, ab illis sepelimini,
 quod quidem plurimis
 fit periucundum. Nam
 quanto vos magis mori
 illos peroptatis, tanto
 I plus

plus omnib. quā gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim nouam quandam artem in medium adducitis, aniculas atque decrepitos cum amatis, præsertim quidē si liberis sint orbatī, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex iis qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus, etiamsi ipsis liberos esse contingat, illos odisse dissimulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde iis in testamento exclusis, qui munera diu tristissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignū est, omnem eorum substantiam consequuntur, at illi tristitia affecti, suæque spe delusi, dentibus fremūt. T E R. Omnia hæc vera sunt, quæ de me & Tucrito autumas. Quantum enim meorum ille deuorauit, quū semper cum mori putarem, Ac quoties ad eum ingrediebar, gemendo, & internum quiddā, perinde atque ex ouo pul-
lus aliquis immaturus, stridendo ægritudinem

ἀπατιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καὶ νῦν γὰρ τινα ταῦτῳ τέχνῳ δει-
γνοῦκατι, γράων καὶ γε-
ρόντων ἐρῶντες. καὶ μάλι-
σα, εἰ ἀτεκνοὶ εἶεν. οἱ δὲ
ἔντεκνοι, ὑμῖν ἀνέραςοι.
καὶ τοι, πολλοὶ ἤδη τῶν
ἐρωμένων σωέντες ὑμῶν
τῷ πανουργίᾳ τοῦ ἐρω-
τος, καὶ τύχῳσι παῖ-
δας ἔχοντες, μισεῖν αὐ-
τοὺς πλάττονται, ὥς καὶ
οὐτοὶ ἐρασὰς ἔχωσιν. εἴτα
ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπι-
κλείδῃσαν μὲν οἱ πα-
λαι δυσφροσύναντες. ὁ δὲ,
παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ
ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι πάν-
των, οἱ δὲ, ὑποπορίουσι
τοὺς ὀδόντας, ὑποσφυγί-
τες. Τέρψι. ἀληθὴ ταῦ-
τα φῆς. ἐμοὺ γοῦν Θού-
κριτος πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ
τεθνήξαι δοκῶν; καὶ ἐπό-
τε ἐσίοιμι, ὑποσένων, καὶ
μύχοντι καθάπερ ἔξ ὠοῦ
νεοπῆς ἀτελὲς ὑποκρέων,
ὥς ἔγωγε ἔσον αὐτίκα
οἰόμε-

οἰόμενος ὀπβήσῃν αὐτὸν τῆς
σοροῦ, ἐπεμπόν τε πολλὰ,
ὥς μὴ ὑπεβάλλοιγτό με οἱ
ἀντερασαί τῇ μεγαλοδωρεῇ.
καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
δων, ἀρχυπνος ἐκείμην ἀριθ-
μῶν ἕκαστα, καὶ διατάπων.
ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ὑπο-
δακύν αἷτια γέγενηται, ἀ-
ρχυπνία, καὶ φροντίδες. ὁ δὲ
τοσοῦτόν μοι δέλεαρ κατα-
πιὼν, ἐφῆσκέ μοι θαυμάσιον
παράμυθον ὀπβῆν. Πλού-
στῳ γὰρ οὐκ ἐστὶ ζῶντος ὀπ-
βήκισον, πλούτων ἅμα, καὶ
οἷον τοιούτων καταγελῶν.
μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ὑποβά-
νεις, ἢ ἀποπέμψῃς πάντας
τοὺς κόλακας. Τερ. τοῦτο
μὲν οὐ πλούτων καὶ ἐμοὶ ἡδι-
στον ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης
προτεθνήσκειτο Θουκρίτου.
Πλού. δῶρξεν οὐ Τέρψιον.
καὶ Φεῖδων γὰρ, καὶ Μέλαν-
θος, καὶ ὅλως ἅπαντες, προ-
ελεύονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς
αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐ-
παινῶ ταῦτα. Ζῶντος ὀπβή-
κισον οὐκ ἐστὶ Θουκρίτε.

simulabat. Vnde quanto
citius eum ad sepulchrū
duci existimabam, tan-
to plus illi donorū mit-
tebam, ut ne ii, qui amo-
re concurrebant, mune-
ribus me præclaris vin-
cerent. Plerumque etiā
præ nimia sollicitudine
in somnis iacebam, sin-
gula enumerans, ac vnū
quodque disponens. Ea-
que etiam causa interi-
tus mihi fuit, cura & vi-
gilæ. Ille autem deglu-
tito hoc illectamēto meo
tanto, adstitit mihi, quā-
do sepeliebar paulo an-
te, irridens. P L V. Euge
o Tucrite, diutissime vi-
uas, vna & diutius abun-
dans, & huiuscemodī
homines deridens, neq;
prius moriaris, quā hos
blanditores cunctos præ-
mittras. T E K. Hoc qui-
dem o Pluto periucun-
dum mihi foret, si ante
Tucritum Chariades vi-
ta decederet. P L V. Boni
animi sis o Ter. & Phido
etiam, & Melanthus, &
omnes penitus ipsū præ-
cedent, suis ipsorū curis
confecti. T E. Hæc ego
sum opere laudo, o Tucri-
te diutissime viuas.

Zenophantæ & Cal-
lidemidæ.Ζήνοφάντης καὶ
Καλλιδημίδου.

At tu Callidemides ,
quo pacto interisti ? Nā
ipse quemadmodum Di-
niz parasitus cū essem ,
immodica ingurgitatio-
ne prafocatus fuerim ,
nolli, aderas enim mori-
enti. C A L. Aderam Ze-
nophantes. Porro mihi
nouum quiddam atque
inopinatum accidit. Nā
tibi quoq; notus est Ptax-
odorus ille senex. Z E N
O P H. Orbum illum di-
cis , ac diuitem , apud
quem te assidue verari
conspiciebam ? C A L. Il-
lum semper captabam ,
colebamque, id mihi pol-
licens fore, vt meo boue
quamprimū moteretur.
Verum quum ea res in
longum proferretur, se-
ne videlicet , vel vltra
Tithonios annos viuen-
te, compendiarium quā-
dam excogitavi viam ,
qua ad hereditatem per-
uenirem. Siquidem emp-
to veneno , pocillatori
persuaferam, vt simulat-
que Ptaxodorus potum
posceret, bibebat autem
prolixius, præsentiū in
cali-

Σὺ δὲ Καλλιδημίδη, πῶς
ἀπέθανες, ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι
παρά τῃς ὡν Δεινίου, πλέ-
ον τοῦ ἡκανοῦ ἐμπαγὼν, ἀ-
πιπνίγην, οἶδα. παρὲς γὰρ
ἀποθνήσκοντί μοι. Καλ. πα-
ρὺν δὲ Ζήνοφάντης. τὸ δὲ ἐ-
μιν, παρὰ δὲ ζῶν τι ἐχθρίτο.
οἶδα γὰρ καὶ σύ που Πτωλό-
δαρον τὸν γέροντα. Ζη.
τὸν ἀτικτὸν, τὸν πλούσιον,
ὃ σε τὰ πολλὰ ἤδειν σωόν-
τα; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν
αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑποχνού-
μηνος ἐπ' ἐμοῖ κληρονόμῳ
τεθνήξειν, ἐπεὶ δὲ τὸ
πρᾶγμα ἐς μήκισον ἐπιγί-
νετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθων-
ιὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ὅπποδόν
τινα ὁδὸν ὅπῃ τὸν κληρὸν ἔξ-
εῦρον. πριάμενος γὰρ φάρ-
μακον, ἀνέπεισα τὸν οἶνο-
χρὸν, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ
Πτωλόδαρος αὐτῇτι πιεῖν,
πίνει δ' ὅππῃκως, ζω-
ρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύ-
λιν.

λικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτῷ,
 καὶ ὀπιδουῖναι αὐτῷ. εἰ δὲ
 τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον
 ἐπωμοτάμιον ἀφήσιν αὐ-
 τόν. Ζη. τί οἷός ἐστιν; πά-
 νυ γὰρ τι παρόδουον ἔρεῖν
 ἔοικας. Καλ. ἐπεὶ τοίνυν
 λουσαῖοι ἥκομεν, δύο ἦδη ὁ
 μερκακίσκος κύλικας ἐταί-
 μους ἔχων, πῶ μὲν τῷ Πτωιο-
 δώρῳ πῶ ἔχουσιν τὸ φάρ-
 μακον, πῶ δ' ἑτέρων ἐμοῖ,
 σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοῖ
 μὲν τὸ φάρμακον Πτωιοδῶρ
 ὃ τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν.
 ἦτα ὁ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δὲ
 αὐτίκα μάλα κηλὰ δ' ὑπέκεί-
 μιν, ὑποβολιμαῖος αὐτ' ἐμεί-
 νου νεκρὸς. τί τοῦτο γελᾷς
 ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὲν οὐκ
 ἔδειγε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγι-
 λᾶν. Ζη. ἀσεία γὰρ ὦ Καλ-
 λιδημίδη πέπονθας. ὁ γέρον
 ὃ, τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶ-
 τον μὲν ὑπελάχθη πρὸς τὸ
 αἰφνίδιον. ἦτα σιωεῖς οἶμαι
 τὸ γεληνυμένον, ἐγέλα καὶ αὐ-
 τὸς, οἷά γε ὁ οἶνοχρος εἰργα-
 σαι. Ζη. πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ
 πῶ

calicem iniiceret, habe-
 retque in promptu, por-
 recturus illi. Quod si fe-
 cisset, iureiurando con-
 firmabam, me illum ma-
 numissurum. Z. e. Quid
 igitur accidit? nam ino-
 pinatum quiddam nar-
 raturus mihi videris. C.
 Vbi iā loti venissemus,
 puer duobus paratis po-
 culis, altero Ptoodoro
 cui venenum erat addi-
 tum, altero mihi nescio
 quomodo errans, mihi
 venenū, Ptoodoro por-
 rexit innoxium. Mox il-
 le quidem bibit, ac ego
 protinus humiporrectim
 stratus sum, supposititiū
 videlicet illius loco fur-
 nus. Quid hoc? Rides
 Zenophanta? Atqui non
 conuenit amici malis il-
 ludere. Z. e. Rideo pro-
 fecto, nam eleganter ac
 lepide tibi hæc res eue-
 nit. Porro senex ille, qd
 interim? C. a. L. Primum
 ad casum subitum atque
 inexpectatum sane con-
 turbatus est. Deinde
 simul atque intellexit,
 id quod acciderat, puta
 pocillatoris errore fa-
 ctum, risit & ipse. Z. e.
 Recte sane. Tamen si nō
 I 3 opor.

oportuit ad compendiū
illud diuertere, siquidē
venisset tibi populari,
vulgataque via, tutius
certiusque, etiamsi pau-
lo serius.

Cnemonis & Da- mnippi.

Hoc illud ē quod vul-
go dici consuevit, Hinu-
lus leonē. D A. Quid ist-
huc est, quod tecum sto-
machare Cnemon? C.
Quid stomacher rogas?
Equidem hæredem reli-
qui quendam præter ani-
mi sententiam, videlicet
astu delusus miser, iis
quos maxime mea cupie-
bam habere, præteritis.
D A. Sed isthuc quinam
euenit? C N E. Hermola-
um nobilem illum diui-
tem, cum orbus esset, im-
minente morte captabā,
assidens atq; inseruiens.
Neque ille grauatim of-
ficiū meum admitte-
bat. At interim illud
quoque mihi visum est
scitum, consultumque,
ut testamentum profer-
rem ac publicarem, quo
illum rerum mearum in-
solidum hæredem insti-
tue-

ἵκτομον ἐχρῶν θεραπεύει.
ἦκε γὰρ αὖ σοι διὰ τῆς λεω-
φόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ
ὀλίγω βραδύτερος ἔω.

Κνήμον καὶ Δαμ- νίππου.

Τοῦτο ἐκείνο τὸ τῆς
παροιμίας, Ονεβρὸς τὸν
λέοντα. Δάμ. τί ἀγα-
νακτεῖς ὦ Κνήμον; Κνη-
μωνδάνηθ', τι ἀγανακτῶ;
κληρονόμον ἀκούσιος κα-
ταλέλοιπα, καταστοφι-
δεῖς ὁ ἄθλιος, οὗς ἐβου-
λόμην αὖ μάλιστα χεῖν
τὰ μὰ, παρῳλιπὼν. Δα.
πῶς τοῦτ' ἐγήμετο; Κνη.
Ερμόβλαον τὸν πάνυ πλού-
σιον ἄτεκνον ὄντα, ἐδε-
ράπυσον ὅπῃ θανάτῳ. καὶ
ἐκείνος οὐκ ἀνδῶς πλὴν
θεραπείαν προσίετο. ἔδο-
ξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ'
εἶναι, δέδωαι διαθήκας
εἰς τὸ φανερόν, ἐν αἷς
ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ
μὰ πάντα, ὥς καὶ ἐκεί-

ρος ζηλώσει, καὶ τὰ αὐ-
τὰ πράξει. Δά. τί οὐ
δὴ κεῖνος; Κνή. ὅ, τι
μὲν οὐ αὐτὸς ἐνέχρα-
ταις ἑαυτοῦ διαθήκας,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἄφνω
ἀπέθανον, τοῦ τέλους μοι
ὀπιπτόντος, καὶ νῦν Ερ-
μόλαος ἔχει τὰ μὲν, ὥσπερ
τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκυρον
πρὸ δειλέατι συγκατασά-
σας. Δάμ. οὐ μόνον, ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλγέα. ὥς
σέφισμα κατὰ σαυτοῦ
σωτέθεικας. Κνή. ἔοικα,
ἀμώζω τοιγαροῦν.

Σιμύλης καὶ Πο-
λυστράτου.

Ηκεῖς ποτὲ ὦ Πολύστρα-
τε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι
οὐ πολὺ ἀποδέοντα σὺν ἑκα-
τὸν βιβιωκᾶς. Πολυ. ὀκτὼ
ὅπῃ τοῖς ἐνιήκοντα ὃ Σί-
μυλε. Σι. πῶς δὲ τὰ μετ'
ἐμὲ ταῦτ' ἐξίως τριάκοντα;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκον-
τα σου ὄντος, ἀπέθανον. Πο.

ἰσφ-

tueram, nimirum ut il-
le vicissim idem faceret
meo prouocatus exéplo
D A M. Ac quid tandem
ille? C N E. Quid ille suo
in testamento scripserit
id quidem ignoro. Ca-
terum ego repente atq;
insperato e vita deceffi,
tecti ruina oppressus. Et
nunc Hermolaus mea
possidet, lupi cuiuspiam
in morem ipso hamo cū
esca pariter auulso. D A.
Imo non escam modo cū
hamo, quin etiam te quo
que piscatorem simul ab-
stulit. Itaque technam
istam, in tuum ipsius ca-
put struxeras. C N E. Sic
apparet, idque adeo de-
ploro.

Simyli & Polystra-
ti.

Venisti tandem & tu
Polystrate ad nos, quum
annos vixeris haud mul-
to pauciores centum opi-
nor. P. Nōaginta octo
Simyle. S I M. Sed quinā
triginta istos annos egi-
sti, quibus mihi fueras
superstes? Nam ipse perii
te ferme septuagena-
rio. P O L Y S T. Quam

I 4

sun

suauissime profecto, etiam si hoc mirum tibi videtur. S i m. Mirum uero, siquidem tibi primum seni, deinde inualido, postremo etiam orbo quicquam poterat esse in vita suaue? P o l y. Principio nihil erat quod non possem, praeterea pueri formosi complures aderant, tum mulieres nitidissimae, vnguenta, vinum melle fragrans, postremo mensae vel Siculis illis lautiores. S i m. Noua narras, nam ego te plane sordidum ac parcissimum esse sciebam. P. Atque vir praecclare ex alienis arcis opes mihi subscatebant. Tum diluculo protinus quam plurimi mortales ad fores meas ventitabant, simulque ex omni rerum genere, quae terrarum ubiuis pulcherrimae reperiuntur, munera deportabantur. S i m. Num me defuncto regnum gessisti? P. Mini me, verum amantes habebam innumeros. S i m. Non possum non ridere tu ne amantes? tantus natu cum esses, vixque tibi dentes superessent quae

ὑπὸ ἡδίστα, εἰ καὶ σὺ παρὰ δόξον τοῦτο δόξει. Σ i. παρὰ δόξον. εἰ γέροντι, καὶ ἀδινῆς, ἀτεκνὸς τι προσέτι, ἥδιστα τοῖς ἐν πᾶσι βίῃ ἰδυάτο. Πολυ. τὸ μὲν πρῶτον, ἅπαντα ἰδυάμην. ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀερόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνδοσμίαν, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. Σ i. καὶ τὰ ταῦτα. ἐγὼ γάρ σε πάντῃ φειδόμενον ἠπιστάμην. Πολυ. ἀλλ' ὑπέρξει μοι ὃ γενναῖος παρ' ἄλλων τὰ γαθά, καὶ ἔσθην μὲν εὐδύς ὅτι δύνεις ἐφοίτων μάλα πολλοί. μετὰ δὲ, παντοῦά μοι δῶρα προσήγετο, ἃ πανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Σ i. ἐτυράννησας ὃ Πόλυστρατι μετ' ἡμῖν; Πολυ. οὐκ. ἀλλ' ἐρασάς εἶχον μυρίους. Σ i. ἐγέλασα. ἐρασάς σὺ τηλικούτους ὦν, ἰδόντας τέλειρας ἔχων

ἔχων; Πολυ. νὴ Δία τὸν
 ἀρίστους γε ἦν ἐν τῇ
 πόλει. καὶ γέροντά με,
 καὶ φαλακρὸν ὡς ἑᾶς ὄν-
 τα, καὶ λημῶντα προσέ-
 τι, καὶ κορυζῶντα, ὑπε-
 ρήδοντο θηρεπεύοντες. καὶ
 μακάριος ἡ αὐτῇ, ὅν
 τινα αὖ καὶ μόνον προσέ-
 βλεψα. Σιμ. μὲν καὶ
 σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων
 πρὸς Αφροδίτῃν ἐκ Χίου
 διεπρόθυμυσας, εἴτά σοι
 εὐξαμύνῃ ἔδωκε νύκτον εἶ-
 ναι, καὶ καλὸν ἔξ ὑπαρ-
 χῆς, καὶ ἀξίερασον; Πολυ.
 οὐκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν,
 φειπόδηντος ἡ. Σιμ.
 αἰνίγματα λέγεις. Πολυ.
 καὶ μὲν πρόδηλός γε ὁ ἔ-
 ρως οὐτοσὶ πολλὸς ὢν, ὁ
 περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ
 πλουσίους γέροντας. Σι-
 μὴ μανθάνω σου τὸ κάλ-
 λος ὃ θαυμάσιον, ὅτι πα-
 ρὰ τῆς χρυσῆς Αφροδί-
 τῆς ἡ. Πολυ. ἀτὰρ
 ὃ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα
 ἦν ἑρασῶν ἀπολέλαυκα,
 μονο-

quatuor? P o l. Habe-
 per Iouem equidem op-
 timates ciuitatis, cumq;
 essem tum senex tū cal-
 uus, sicuti vides, præter-
 ea lippiens etiam ac se-
 nio cæcutiens, postremo
 naribus muccosis, tamē
 cupidissime mihi inser-
 uiebant, adeo vt is fe-
 lix videretur, quæcunq;
 vel aspexissem modo.
 S i m. Num tu quoque
 quemadmodum Phaon
 ille, Venerem aliquam
 e Chio transuexisti? vt
 ob id optanti tibi illa de-
 derit rursus ad iuuen-
 tam redire, ac denuo for-
 mosum atque amabilem
 fieri. P o l. Haudqua-
 quam, quā magis quam
 talis essem qualem dixi,
 tamen supra modū ada-
 mabar. S i m. Aenigma-
 ta narras. P o l. Atquē
 notissimus est hic amor,
 cum vulgo sit frequens,
 nempe erga senes orbos
 diuites. S i m. Nunc tua
 forma vnde tibi profe-
 cta fuerit intelligo vir e-
 gregie, nimirum ab au-
 rea illa Venere. P o l.
 Veruntamen non parū
 multas comoditates ab
 amantibus tuli, Simyle,

I s pro-

propemodum etiam ad-
 ratus ab illis. Porro sæ-
 pius etiam quasi procax
 illis illudebam, excludēs
 interdum nonnullos eo-
 rum, interim illi inter
 sese decertabant, & in
 ambiendis primis apud
 me partibus, alium ali-
 us anteire nitebatur. S.
 Sed age de facultatibus
 tuis quid tandem statue-
 ras? P o l. Palam quidē
 affirmabam, me vnum-
 quenq; illorū relicturū
 hæredē, idq; illi cū cre-
 derent futurum, certa-
 tim se quisque obsequen-
 tiorem atque adulantio-
 rem præbebat. Cæterū
 alteras illas veras tabu-
 las, quas apud me ser-
 uaueram, reliqui, in qui-
 bus omnes illos plorare
 iussi. S i m. At postremæ
 illæ tabulæ quem pronū-
 tiabant hæredem? num
 e cognatis quempiam?
 P o l. Non per Iouem,
 imo nouitium quendam
 ex formosis illis adoles-
 centulis, natione Phry-
 gem. S i m. Quot annos
 natum Polystrate? P o-
 l. Viginti ferme. S i.
 Jam intelligo, quib. ob-
 sequiis ille te demerue-
 rit.

μονονουχὶ προσκυνοῦμενος
 ὑπὸ αὐτῆς. καὶ ἐδρυπτό-
 μιν δὲ πολλάκις, καὶ ἀ-
 πέκλειον αὐτῆς τινὰς ἐνίο-
 τε. οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ
 ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν
 τῇ ψεῖ ἐμὲ φιλοτιμία. Σι.
 τέλος δ' οὐδ', πῶς ἐβου-
 λούτω ψεῖ τῆς κτημάρ-
 των; Πολυ. ἐς τὸ φανερὸν
 ὑπὸ ἑκάστων αὐτῆς κλη-
 ρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφα-
 σκον. ὃ δ' ὀπίσκειτε, καὶ
 κολακουντικώτερον παρι-
 σκεύαζεν ἑαυτὸν. ἄλλας
 δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθή-
 κας ἐκείνας ἔχων, κατέ-
 λιπον, οἰμώζειν ἄπει-
 φράσας. Σι. τίνα δ' αἱ
 τελευταῖαι τὸν κληρονόμον
 ἔχον; ἢ σου τινὰ τῆς ἀπὸ
 τοῦ γένους; Πολυ. οὐ μὰ
 Δί', ἀλλὰ νεώτερόν τινα
 τῆς μειρακίων τῆς ὠρεαίων
 φεύγα. Σι. ἀμφὶ πάντα ἔτυ-
 ῶ πολύερατε; Πολυ. χε-
 δὸν ἀμφὶ τὰ ἑικοσι. Σι.
 ἤδη μανθάνω, ἃ τινὰ
 σοι ἐκείνος ἐχαρίζετο.

Πολυ.

Πολυ. πολλὴ ἀλλὰ πολὺ
ἐκείνων ἀξιώτερος κληρο-
νομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἴδιος,
καὶ ὀλεθρὸς. ὃν ἤδη καὶ
αὐτοὶ οἱ ἄριστοι διεραπύου-
σιν, ἐκείνος τοίνυν ἐκλη-
ρονόμησέ μου. καὶ νῦν ἐν
τοῖς εὐπατρίδασι ἀριθμεῖ-
ται, ὑπερυψηλότερος μὲν τὸ
ἡμέτερον, καὶ βαρβαρίζων. Κό-
δρου δὲ σύγγενέστερος, καὶ
Νιρέως καλλίων, καὶ Ο-
δυσσεύος σωειώτερος λε-
γόμενος εἶναι. Σι. ὦ μοι
μέλει, καὶ στρατηγιστάτω
τῆς Ελλάδος, εἰ δοκεῖ, ἐκεί-
νοι δὲ, μὴ κληρονομεύω-
σαν μόνον.

Χάρων καὶ
Ερμού.

Ακούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν
τὰ πράγματα. μικρὸν καὶ
ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκα-
φίδιον, καὶ ὑπόσαφρόν ὅτι,
καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ,
καὶ ἴδιος τραπῇ ὅτι δάτρεα,
ὀχλήσεται περιτραπέν. ὁ-
μεῖς

rit. P o l. Attamen mul-
to illis dignior qui scri-
beretur hæres, etiam si
Barbarus erat ac perdi-
tus, quem iam ipsi etiā
optimates colunt captāt
que. Is igitur mihi extitit
hæres, iamque inter
patricios numeratur, sub
rasso mento, barbaroq;
cultu ac lingua, quin eū
Codro generosiorē,
Nireo formosiorē, Vly-
se prudentiorē esse præ-
dicant. S i m. Non labo-
ro, vt totius Græciæ sit
imperator, si libet, modo
ne illi potiantur hære-
ditate.

Charon, Mercuri-
ns, Mortui, Menip-
pus, Charmoleus,
Lampichus, Dama-
sias, Philosophus,
Rhetor.

Audite quo loco sine
res nostræ. Equidē par-
ua est nobis, quemad-
modum videtis, & cario-
sa nauicula, & quæ vn-
dique perfluit, quod si in
alteram partem se incli-
narit, plane submersa
peribit, atque vestrum
tam multi simul conflu-
unt,

unt, & singuli plurimas sarcinas afferunt. Quod si cum his naviculam cōscenderitis, vereor ne postea vos facti poeniteat, maxime vero eos, qui nandi sunt imperiti. M. Quid igitur faciendum erit, ut sine periculo nauigemus? CHAER. Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, in litore relinqueret. Nam sic etiam vix capiet vos navicula. Tibi vero Mercuri deinceps curæ erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & supellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosque ingredi cogito. M. B. C. V. Recte dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? M. E. N. I. Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verum recte feci, qui palium non acceperim. M. Ingredere ὦ Menippe vir optime, primumque apud gubernatorem navis, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes pos-

υμεῖς δὲ, τοσούτοι ἄμα ἦκετε, πολλὰ δὴ φερόμενοι ἑκαστος. ὡς οὖν μὴ τούτων ἐμβητε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσῃτε, καὶ μάλιστα ὁπίσσοι νῆν οὐκ ὀπίσασθε. Νε. πῶς οὖν ποιήσασθαι, εὐπολόησομεν; Χά. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς δὴ βαίνειν χρὴ, τὰ περὶ τὰ ταῦτα πάντα ὅτι τὸ ἥϊονος καταλιπόντας. μόγις γὰρ αὐτὸ καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δ' ὦ Ερμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδὲνα παραδέχασθαι αὐτῶν, ὅς αὐτὸν μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλα ὥσπερ ἐφωσποβαλὼν. παρὰ δ' ἢ ἀποβάθραν ἕως, διασίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς δὴ βαίνειν ἀναγκάζων. Ερ. εὖ λέγεις. καὶ οὕτω ποιήσωμεν. οὕτω σὶ τις ὁ πρῶτος ὄσσει; Μέ. Μένιππος ἐγώ γε. ἤϊ ἰδοὺ ἢ πῆρά μοι ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν λίμνην ἀποξείψω. τὴν τρίβωνα δ' οὐδ' ἐκβύμωσα, εὖ ποιῶν. Ερ. ἐμβαινε ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἀριστερῶν, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχει παρὰ τὴν κυβερνή-

Βεργήτιν ἐφ' ὃ φιλοῦς, ὡς ὀπ-
σκοπῆς ἀπαντας. ὁ καλὸς
δ' οὗτος, τίς ἐστίν; Χα. Χα-
ρμόλειος ὁ μεγαρεὺς, ἐπὶ ε-
ταίρου, οὗ τὸ φίλημα διτάλαν-
τον ἴσθι. Εἰς ἀποδοθὲν τοιγα-
ροῦ τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη
αὐτοῖς φιλημασι, καὶ τὴν κ-
μὴν τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὄπ-
θ' ὡς παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ
δέρμα ὅλον, ἐχέει καλῶς. Ὁ-
ζωνος εἶ, ὁπῶς αὖτε ἦδη. ὁ δ' ἔ-
πορεφιδά οὐ τοσούτῃ, καὶ τὸ διά-
δημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν
τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος,
Γελοῶν τυράννος. Εἰς. τί οὐκ
ὦ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων
πάρει; Λά. τί οὐκ ἐχέω ὦ
Εἰς, γυμνὸν ἤκην τυράννον
ἀνδρα; Εἰς. τυράννον μὲν οὐδα-
μῶς, νεκρὸν δ' μάλα. ὡς ἀπο-
δου ταῦτα. Λάμ. ἰδοῦ σοι ὁ
πλούτος ἀπέξερπῃ. Εἰς. καὶ τὸ
τύφον ἀπὸ ξέρπῃ ὦ Λάμπι-
χε, καὶ τὸ ὑποφίαν. βασιλεὺς δ'
τὸ πορεφιδά, συνεμπιστόντα.
Λά. οὐκ οὐκ ἀλλὰ τὸ διάδημα
ἔασόν με ἔχην, καὶ τὸ ἐφ' ἐπίδα.
Εἰς. οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
ἀφ' ἑ

possis intueri. Verum
quis ille formosus est?
C H A. Charmoleus sum
Megarensis ille amator,
cui osculum vnum duo-
bus talētis constitit. M.
Exue igitur istam pul-
chritudinē, & labia vna
cum osculis, istam etiā
densam comam, & gena-
rum ruborem, adeoque
totam cutē. Bene se res
habet. expeditus es, in-
gredere nunc Quis vero
ille est purpuratus & dia-
demate præcinctus, gra-
uitatem quandam præ-
se ferens? Quis es tu?
L A M P. Lampichus sum
Gelorum tyrannus. M.
Quid igitur cum tot sar-
cinis venisti? L A M. An-
ne nudum aduentare cō-
ueniebat tyrannum? M.
Nequaquam tyrannum,
sed mortuum, itaque de-
pone ista. L A M. Ecce
abieci diuitias M E. Sed
superbiam o Lampiche
& fastum etiam abice,
nam ista si in nauiculam
coincidant, vehementer
grauabunt eam. L A M.
Igitur sine ut diadema
habeam saltem & stragu-
lum. M E R. Nequaquā,
imo & hæc relinquito.
L A M.

L A. Sit ita. Quid præter ea via? Nam omnia , vt vides, abieci. M E. Cru- delitatem etiam , & a- mentiam , & violentiã , & iracundiam, atque his similia deponc. L A M P. Ecce nudus sum. M E R. C V R. Ingredere nunc. Tu vero pinguis admodũ & carnosus quis es? D A. Damafias ego sum ath- leta. M E R C V R. Certe videris ille esse , scio e- nim te sæpe in palæstris à me visum. D. Ita est o Mercuri , verum accipe me , nudum existentem. M E R C V R. Nequaquã o bone vir , nudus es tan- ta carne circumdatus, ita que exue eam. Nam si vel alterum tantum pe- dem in nauem posueris , submerges eam. Sed & coronas istas & præco- nia abiucito. D A M A S. En plane nudus sum, vt vides, & simili cum aliis mortua statura. M E R. Sic præstat leuem esse , itaque inscende iam. Et tu o Crato diuitias abii- te , præterea molliciem & delicias , neque feras tecum Epitaphia, neque maiorum tuorum digni- tates.

ἄφες. Λά. εἶν. τί ἔτι, πάν- τα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὀρεῖς. Ερ. καὶ πῶς ὀμύτητα, καὶ πῶς αἰσιν, καὶ πῶς ὕβριν, καὶ πῶς ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. Λάμ. ἰδοὺ σοι, φίλος εἰμι. Ερ. ἔμβαινε ἥδη. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺσαρ- κος, τίς εἶ; Δα. Δαμασίας ἀθλητής. Ερ. ναὶ εἶπας, οἶ- δα γὰρ σε; ποῖά τις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδὼν. Δα. ναὶ ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ παρέδιδξαί με γυμνὸν ὄντα. Ερ. οὐ γυμ- νὸν ὦ βέλῃσι, τοσαύτας σάε- κας περὶ βλημῶν, ὥς ἀ- πόδυθι αὐτάς. ἐπεὶ κατα- δύσῃς τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πῶδα ὑπερθεῖς, μόνον. ἀλλὰ καὶ πῶς σεφάλους τούτους ἀ- πόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δα. ἰδοὺ σοι γυμνὸς ὡς ὀρεῖς ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσο- σάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. Ερ. οὕτως ἄμεινον ἀβαρὴ εἶ- ναι. ὥς εἰβαινε. καὶ σὺ ὃ ἴ- πλοῦτον ἀποθέμενος ὦ Κρά- των, καὶ πῶς μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ πῶς πρυμνίαν, καὶ δὲ τὰ ἐντάφια κρύπτει, καὶ δὲ τὰ

τά τῶν προγόνων ἀξιώματα. κατάλιπε ὃ καὶ ἡνός, καὶ δόξαν, καὶ εἰποῖ σε ἡ πόλις ἀνεκέρυξεν, εὐεργέτιν δηλονότι. καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ὀπηρεφάς, μηδὲ ὅτι μέγαν τάφον ὅπῃ σοὶ ἔχουσιν λέξει. βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημόνευόμενα. Κα. οὐχ ἐκὼν μὲν, ὑπερέβη δέ, τί γὰρ αὐτὸ καὶ πάθοιμι; Ερ. βαβαί, σὺ δ' ὁ ἔνοπλος. τί βούλεις; ἢ τί τὸ τρέπαιον τοῦτο φέρεις; Σερ. ὅτι ἐνίκησα ὦ Ερμῆ, καὶ ἡρίσσυτα, καὶ ἡ πόλις ἐτιμώσεται. Ερ. ἄφες ἐν γῇ τὸ τρέπαιον. ἐν αἵθου γὰρ εἰρῶν, καὶ οὐδὲν ὅπλων δέησει. ὁ σιμὸς δὲ οὗτος ὑπόγειον χήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπιηκῶς ὅπῃ φροντίζων, τίς ὅστις, ὁ τὸν βασιλῆα πάγων καθεμνός; Μέ. φιλόσοφος τις ὦ Ερμῆ. μάλλον δ' ὑβίς, καὶ τερατείας μετός. ὥστε ὑπόδυσον καὶ τῶτον, ὅψαι γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τοῦ ἱματίου κρυπόμενα. Ερ. κατάδου σὺ τὸ χῆμα πᾶν.

tates. Relinque etiam genus, & gloriam, item ciuitatum de quibus scilicet bene meritus es, publica præconia, statuarū inscriptiones, & dicas, ne tibi magnum sepulchrum construant, nam & hæc grauant, si in memoriam reuocentur. C. Inuitus certe, sed tamē abiiciam, quid faciam? M. R. Papæ, Quid tibi vis armatus? aut quid istud trophæum tecum circumfers? C. R. A. Quia vici Mercuri, & res præclaras gessi, propterea ciuitas hoc me honore affecit. M. R. Relinqz trophæum in terra, apud inferos enim pax est, neque ullis armis opus est. Verum quis ille est, ipso habitu grauitatem quandā præ se ferens, elatus & contractis superciliis, propter curas, longa barba, quis est ipse? M. R. Philosophus quidam est o Mercuri, imo præstigiatorum & nugarum plenus. Itaque & hunc exue, videbis enim multa, eaque ridicula, sud palliolo occulta esse. M. D. pone tu hunc habitum pri-

primum, deinde hæc quoque omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionū & inanis gloriæ, quantū questionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imo quam multos vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item pugas, & quantam curiositatem. Sed per Iovem aurum etiam hoc, & voluptatē, & impudentiam, iracundiam, delicias & mollietiem secum habet, neque enim latent me ista, etiam si studiose celas. Verum abiice mendacia etiam & superbiam, & opinionem illam, qua existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum reb. omnib. ingrediaris, quæ quinquere mis te acciperet? P H I L. Depono igitur ea, quandoquidem sic irbes. M E N I P. Sed & barbā hanc deponat M. grauem equidem & hirsutam ut vides, capilli sunt trium minarum ad mi-

τον. ἔτα καὶ ταυτὶ πάντα, ὃ Ζεῦ, ὅσῳ μὲν πλεῖν ἀλαζονίαν κομίζει, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ὑπέρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕβλους, καὶ μικρολογίαν. καὶ Δία καὶ χρυσίον γε ταυτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχλυτίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν. οὐ λέλθῃ γὰρ μοι, εἰ καὶ μάλα περικρύπτῃς αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ὑπόδου, καὶ τὸν τύπον, καὶ τὸ οἶσθαι ἀμείνω εἶναι ἢ ἄλλων. ὥς ἔγωγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα πεινηκόντορος δέξαιτο αἶσῃ; Φιλ. ὑποτίθῃμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ οὕτω κελεύεις. Μέν. ἀλλὰ καὶ τὸν πάγονα τοῦτον ἐπὶ θέσθω ὃ Εὐμῆ, βαρύνοντα, καὶ λῆσιον ὥς ὀρεῖς. πῶς τε μὲν πρίχες εἰσὶ τοῦ λάχ-

λάχιστον. Ερ. εὖ λέγεις. ὑπό-
 δου καὶ τῷτον. Φιλ. καὶ τις ὁ ἀ-
 ποκείρων ἔσαι; Ερ. Μένιπ-
 πος οὕτως, λαβὼν πέλεκυν
 ἥν' νουπνηγικῶν, ἀποκόψει
 αὐτὸν ἐπὶ κλύπῃ τῇ ἀναβάθρῃ
 χρησάμενος. Μέ. οὐκ ὦ Ερ-
 μῆ, ἀλλὰ ὅριονά μοι ἀνάδος.
 γελοιότερον γὰρ τῷτο. Ερμ. ὁ
 πέλεκυς ἱκανός. Μέ. εὖ γε.
 ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀνα-
 πέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ
 πλὴν κινάβραν. βούλει μι-
 κρὸν ἀφέλωμαι καὶ ἥν' ὁ-
 φρύων; Ερμ. μάλισα. ὑπὲρ
 τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας
 ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ
 ἀνελτύνων ἑαυτόν. τί τῷτο;
 καὶ δακρύεις ὦ κάθαρμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς;
 ἐμβλεῖς δ' οὐκ. Μέ. ἐν ἔτι
 τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης
 ἔχει. Ερ. τί ὦ Μένιππε;
 Μέ. κολακίαν ὦ Ερμῆ, πολλή
 ἐν τῷ βίῳ χρησιμύτα-
 σαν αὐτῷ. Φιλοδύκοῦν καὶ σὺ
 ὦ Μένιππε, ὑπόθου πλὴν ἐ-
 λευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ
 τὸ ἀλυπον, καὶ τὸ γυναικόν, καὶ
 τὸν

minus. M E R. Bene di-
 cis. Depone & illam. P.
 Sed quis abradet? M E.
 Menippus ille securim
 accipiens, quibus naues
 fabricantur, eam resecab-
 it, utetur autem scalis
 naualibus, quibus super
 posita barba resecetur.
 M E N I P. Nequaquam
 Mercuri, sed da mihi ser-
 ram, hoc enim erit ma-
 gis ridiculum. M E R C V.
 Sufficit bipennis. M E N.
 Euge, Humanior nunc
 appares, deposito hirci-
 no foetore, vis ne ut pa-
 rum etiam de superciliis
 auferam? M E R C V R.
 Maxime: Nā has super
 frontem etiam atrollit,
 neque scio quo seipsum
 extendat. Quid hoc rei
 est? Etiam ploras scele-
 ste? & mortem times? in-
 gredere igitur. M E-
 N I P. Vnum quiddā adā-
 huc grauissimum gestat
 sub alis. M E R C. Quid
 Menippe? M E N. Adula-
 tionem, Mercuri, quæ il-
 li dum viueret, multum
 profuit. P H I. Igitur &
 tu Menippe, tuam abiice
 libertatem, & loquē-
 di audaciam, latiriam,
 animi magnitudinem, &
 K ri-

risum. An tu solus alios omnes ridebis? **M E R C V R I.** Nequaquam, sed retine ista, leuia enim sunt & plane facilia portatu, & ad nauigandum profunt. Tu vero Rhetor, abice istam tantam verborum contradictionem & antitheses, & similitudines, item periodos & Barbarismos, atque alia sermonis pondera. **R H.** En abicio. **M E R C V.** Bene se habent res. Itaque solue funem, attolamus scalas, attrahatur anchora, expande velū, tuque nauta clauum dirige, Simus hilares. qđ ploratis o vos amantes? p̄sertim tu Philosopho, qui paulo ante tua barba spoliatus es. **P H.** Quia exultimabam immortalē esse animam. **M E N I P.** Mentitur, nā alia sunt, quæ videntur cum morte afficere. **M E R C V.** Qualia? **M E N.** Quia nō amplius tam opiparas cœnas habebit, neque noctu exiens, clam omnib. circumuoluto palliolo capiti, ordine omnia accedet scorta, nec mane deceptis adolescentibus sua

τὴ γέλωτα. μέγας γοῦν ἢ ἄλλων γελάς; **Ερμ.** μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, κοῦφα γὰρ καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὴ κατάπλουον χρείσιμα. καὶ ὁ ξήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τὴ ξημάτων πλὴν τοσαύτην ἀπειραντολογία, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ πελοόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βάρη τῶ λόγων. **Ρη.** ὦ, ἰδοὺ ἀποτίθεται. **Ερ.** εὖ ἔχει, ὥς τελύε τὰ ἀπογεια. πλὴν ἀποβάξας ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύριον ἀναπάδω. πότετα τον τὸ ἰσίον. εὐθὺς ὃ πορθιμῶ τὸ πικράλιν. εὖ πάθωμεν. τί οἰμώζεῖς ὃ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀετίως τὴ πώγωνα διδωμενός; **Φιλο.** ὅτι ὃ **Ερμῆ** ἀθάνατον ὤμιλλε τὴ ψυχὴν ὑπάσχειν. **Με.** ψεύδεται. ἄλλα γὰρ ἔθηκε λυπεῖν αὐτόν. **Ερ.** τὰ ποῖα; **Με.** ὅτι μηκέτι διπνήσει πολυτελεῖ δειπνα. μηδὲ νύκτωρ ἔξιων, ἀπαύτας λαμβάνων, τὰ ἱμαλίου τὴ κεφαλὴν κατεβλήσας, περὶ σιγῇ κύκλω τὰ χαμαίτυ-
 εἶα

πεία, καὶ ἔωθεν ἔξαπατῆρ
 πρὸ νέους ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀε-
 γύριον λήψει. ταῦτα λυπεῖ
 αὐτόν. Φιλ. σὺ δὲ Μένιπ-
 πε, οὐκ ἄχθῃ θοθανών; Με.
 πῶς, ὅς ἐπευτα ὅτι τὸ θάνα-
 τον, καλέσαντος μηδενός; ἀλ-
 λὰ μάλιστα λόγων, οὐ κραυγῇ
 τις ἀκρούει, ὥσπερ τινων ἀπὸ
 γῆς βοώντων; Ερ. ναὶ ὦ Μέν-
 νιππε. οὐκ ἀφ' ἑνός γε χά-
 ρου. ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλη-
 σίαν συνηλθόντες, ἄσμενοι
 γελοῖσι πάντες ὅτι πρὸ Λαμ-
 πίου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ σωέχῃ πρὸς τῆς γυ-
 ναικῶν, καὶ τὰ παῖδια νεογνά
 ὄντα, ὁμοίως κἀκείνα ὑπὸ τῷ
 παίδων βάλλεται ἀφ' ὀνόμοις
 τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαν-
 τον τὸν ῥήτορα ἐπαινῶσιν ἐν
 Σικυῶνι, ὅτι ταφίους λόγους
 διεξόντα ὅτι Κράτῳ τού-
 τῳ. καὶ νῦν Δία γε, ἡ Δαμα-
 σίου μήτηρ κωκύουσα, ἔξ-
 ἄρχει τοῦ θρήνου σὺν γυ-
 ναιξιν ὅτι πρὸ Δαμασίου. σὲ
 δὲ οὐδεὶς ὦ Μένιππε δακρύει,
 καὶ ἡ συχίαν δὲ κῆσσαι μένος.
 Μέγ.

sua sapientia, pecuniam
 accipiet, hæc sunt quæ
 illi dolent. P H I. Anti bi
 molestum non est, Me-
 nippe, quod mortuus es?
 M E N. quomodo posset
 esse molestum mihi, qui
 ad mortem festinaui, ne-
 mine vocante. Verum
 nonne clamor quidam in-
 terim dum nos confabu-
 lamur, exauditus est?
 veluti quorundam in ter-
 ra vociferantium? M E.
 Certe Menippe, verum
 non vno tantum loco ex-
 auditur clamor, sed qui-
 dam in vnum cœtum cō-
 uenientes, cum volupta-
 te derident mortuū Lam-
 pichum, & illius vxorē
 mulieres circumstrepūt,
 atque illius pueri nuper
 admodum geniti, multis
 lapidibus a pueris obru-
 untur. Quidam Diophā-
 tum Rhetorem laudant
 in Sicyone funebres ora-
 tiones recitantem, de
 hoc Cratone. & per Io-
 uem Damasiz mater vlu-
 lans, lamentationem in-
 ceptat vna cum mulieri-
 bus pro Damasia. Te ve-
 ro, Menippe, nemo est q
 deplorat, & trāquillus
 iaces solus. M E N I P-
 K a P V S.

pus. Nequaquam, nam
 haud ita multo post, au-
 dies canes miserabiliter
 latrantes propter me, &
 coruos alas cōcutientes
 quando ad sepeliendum
 me conuenient. MER.
 Fortis es Menippe. Sed
 quia iam transfretaui-
 mus, abite vos recta per
 hanc viam ad forum iu-
 dicialē. Ego vero & nau-
 ta alios trāsfuectabimus.
 MENIP. Feliciter na-
 uigate o Mercuri, nos
 quoque progrediemur.
 Verum quid præterea
 de nobis futurum est? lu-
 diciū de nobis ferri o-
 portebit, & quidem aiūt
 pœnas esse graues, rotas
 aquilas, & lapides, vni-
 uscūlusque autem vita
 examinabitur.

Crateris & Dioge- nis.

MÆRICHUM diuitem,
 noueras ne Diogenes?
 illum, inquam, supra
 modum diuitem, illum
 Corintho profectū, cui
 tot erant naues onustæ
 mercibus, cuius conso-
 brinus Aristæas quum ip-
 se quoque diues esset,
 Home-

Μέ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ
 τῷ κυνῶν μετ' ὀλίγων ὤ-
 ρουμένων οἰκίσον ἐπ' ἐμοί, καὶ
 τῷ κοράκων τυπτομένων τοῖς
 πτεροῖς, ὅπῃ τ' αὖ σωελθόν-
 τες θάπῃσίν με. Εἰς. ἤνθα-
 δας εἶ ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ
 καταπεπλύνκαμεν ἡμεῖς,
 ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δι-
 καστήριον, εὐδεῖαν ἐκείνῳ
 ποιοῦντες. ἐγὼ δ' οὐ καὶ ὁ πορ-
 μύς, ἄλλους μεθελουσόμε-
 θα. Μέ. εὐπρόσῃτε ὦ Εἰς.
 ποιοῦμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί
 οὐκ ἔστι καὶ μέλλετε; δικα-
 δύναι δέήσει. καὶ τὰς κα-
 ταδίκας φασὶν εἶναι βαρεί-
 ας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ
 λίθους. δειγθήσεται δὲ ὁ ἐ-
 κάστου βίος.

Κρατήτης καὶ

Διογένητος.

Μοίριχον τὸν πλούσιον
 ἐγίνωσκες ὦ Διόγητις, τὸν πά-
 νυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου,
 τὸν τὰς πολλὰς ὀγκάδας
 ἔχοντα, οὗ ἀντιπρὸς Ἀριστέας,
 πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν; τὸ
 ὁμο-

ὁμηρικὸν ἐκείνῳ εἰώθει ὀπλί-
 ζειν, ἢ μὲν ἀνάειξ' ἢ ἐγώ σε.
 Διο. τίνος ἔνικα ὦ Κράτης,
 ἐπιδράπτουσιν ἀλλήλους; Κρα-
 τοῦ κληρύῳ ἔνικα ἐκάτε-
 ρος, ἐπιγιώται ὄντις. καὶ
 τὰς διαθήκας ἐς τὸ φα-
 νερὸν, ἐτίθεντο. Αἰσιέαν
 μὲν ὁ Μοίρχος εἰ ποροπο-
 दाοί, διαπότην ἀφίεις
 τῷ ἑαυτοῦ πάντων. Μοί-
 ρχον δὲ ὁ Αἰσιέας, εἰ πορο-
 απέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα
 μὲν ἐγγράψθη. οἱ δὲ, ἐπι-
 δράπτουσιν ἀλλήλους, ὑπερ-
 βαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ.
 καὶ οἱ μάντις, εἴτε ὑπὸ
 τῷ ἄφρων τεκμαιρόμε-
 νοι τὸ μέλλον, εἴτε ὑπὸ
 τῷ ὀνειράτων, ὥς γε
 Χαλδαίων παῖδες, ἄλ-
 λὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς,
 ἄρτι μὲν Αἰσιεῖ παρεῖχε
 τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοί-
 ρχῳ. καὶ τὰ τάλαντα,
 ποτὲ μὲν ὅτι τοῦτον, νῦν
 δ' ἐπ' ἐκείνον ἐξέρεπε. Διο.
 τί οὐδὲν πείρας ἐλπίτο ὦ
 Κράτης; ἀκούσαι γὰρ
 ἄξιον.

Homericum illud in ore
 solebat habere: Aut me
 confice tu, aut ego te te.
 Διο. Cuius rei gratia
 sese captabant inuicem
 Cratesi Κρα. Heredi-
 tatis causa, quum essent
 æquales, vterque alterū
 captabant. Iamque te-
 stamenta publicauerant
 ambo, in quibus Mœrich⁹ (si prior moreretur)
 Aristeam omniū rerum
 suarum dominum relin-
 quebat: Mœrichum vi-
 cissim Aristeam, siquidem
 ipse prior e vita decede-
 ret. Hæc igitur quum
 essent in tabulis scripta,
 illi inter sese captabant
 & alter alterum adula-
 tionibus obsequiisq; su-
 perare contēdebat. Por-
 ro diuini, haud scio v-
 trum ex astris id quod
 futurum sit coniectantes,
 an somniis, quemadmo-
 dum Chaldæi faciunt,
 quin & Pythius ipse, nūc
 Aristeam victorem fore
 pronuntiabat, nunc Mœ-
 richum, ac trutina qui-
 dem interim ad hunc, in-
 terim ad illum propen-
 debat. Διο. Quid igi-
 tur tandem euenit? nam
 audire est operæ precium
 Κ ; Cra-

Crates. **Κ**ΑΛ. Eodem die mortui sunt ambo, cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasy-
 ciem deuenierunt, quorū vterque cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant diuini futu-
 rum, vt tale quippiam accideret. Etenim quū Sicyone Cirrham versus nauigarent, medio in cursu, obliquo orto Ia-
 pyge, euerſa naui perie-
 runt. **Δ**ΙΟΓ. Recte fa-
 ctum, at nos cum in vi-
 ta essemus, nihil eiusmo-
 di alter de altero cogi-
 tabamus. Neque enim ego vnquam optabam vt moreretur Antisthenes,
 quo nimirum baculus il-
 lius ad me rediret hære-
 dem, neque tu Crates opinor, desiderabas vt me mortuo, in possessio-
 num mearum successio-
 nem venires, puta dolii ac peræ, in qua quidem lupini chæenices inerant
 aux. **Κ**Α. Neque enim mihi quicquam illis reb.
 erat opus, imo ne tibi quidem Diogenes, siqui-
 dem quæ ad rem pertine-
 bant, quæq; tu Antisthe-
 ni succedens accepisti,
 de-

ἄξιον. **Κ**ρα. ἄμφω τιθνᾶ-
 σιν ὅτι μιᾶς ἡμέρας. οἱ δὲ κληροί, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρα-
 σικλέα περιῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώ-
 ποτε προμαντευομένους οὕ-
 τω γινέσθαι ταῦτα. Διαπλέ-
 οντες γὰρ ὑπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὴν πό-
 ρον πλαγίῳ πεπιδόντες τῷ **Ι**άπυγι, αὐτὴν ἀπῆσαν. **Δ**ιο.
 οὗ ἐποίνταν, ἡμεῖς δὲ, ὅπό-
 τι ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτοι ἐκινουῦμεν περὶ ἀλ-
 λήλων, οὔτε πώποτε εὐξά-
 μιν Ἀντιθένην ἀποθανεῖν, ὥς κληρονομῆσαι με τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. εἶχεν δὲ πάνυ καρτεράν ἐν κοτίνου ποιησάμενος. οὔτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης ἐπεθύμεις κλη-
 ρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὴν πεί-
 ρον, καὶ πλὴν πῆραν, χοίρι-
 κας δύο δέρμων ἔχρυσαν. **Κ**ρά. οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει. ἀλλ' οὐδὲ σοὶ ὦ **Δ**ιό-
 γνης. ἂν γὰρ ἐχρῆμ, σὺ τι Ἀν-
 τιθέονος ἐκκληρονομῆσας,
 καὶ

καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶν μεί-
ζω καὶ σεμνότερα τῆς
Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τί-
να ταῦτα φῆς; Κρα. σο-
φίαν, αὐτάρκειαν, ἀλή-
θειαν, παρρησίαν, ἐλευ-
θερίαν. Διο. νῦν Δία
μέμνημαι. τοῦτον δια-
δεξάμενος τὸν πλοῦτον
παρ' Ἀντιθέου, καὶ
σοὶ ἔτι πλείω καταλι-
πών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι
ἡμέλειω ἢ τοιούτων
κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐ-
δεράπειν ἡμᾶς, κλη-
ρονομήσεν προσδοκῶν. ἐς
δὲ τὸ χρεῖσθαι πάντες ἔ-
βλεπον. Διογῆνης. εἰκό-
τως. οὐ γὰρ ἔχον ἔνθα
δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ'
ἡμῶν, διεξυγκότες ὑπὸ
πρυφῆς, καθάπερ τὰ σα-
δρὰ ἢ βαλαντίων. ὥς τε
εἴποτε καὶ ἐμβάλλοι τις
ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἢ ἐξέ-
πιπεν αὐτοῖς, καὶ διέρχεται,
τοῦ πυθμένου γέγειν οὐ
δυναμένου, οἷόν τι πά-
χου-

deinde ego succedens ti-
bi ea nimirū multo sunt
potiora, multoque splen-
didiora, quam vel Per-
sarum imperium. D i o.
Quænam sunt ista quæ
dicis? C R A. Sapientiā,
inquam, frugalitatem,
veritatem dicendi, vivē-
dique libertatem. D i o.
Per Iovem memini me
in istiusmodi opum hære-
ditatem Antistheni suc-
cessisse, tibi que eas lon-
ge etiam maiores reli-
quisse. C R. Verum reli-
qui mortales hoc posses-
sionum genus aspernabā-
tur, neq; quicquam nos
ob spem potiunde hære-
ditatis obsequiis capta-
bat, sed ad aurū omnes
intendebant oculos. D.
Nec iniuria, neq; enim
habebant, quo faculta-
tes eiusmodi a nobis tra-
ditas acciperent, quip-
pe rimosi iam, viciatiq;
deliciis, non aliter quam
vasa carie putrida. Quo
fit, ut si quando quis in
illos infundat vel sapiē-
tiam, vel libertatem, vel
veritatem, effluat illico
perstilletque, fundo qđ
immissum est continere
non valente, cuiusmo-

di quiddam & Danaï filii-
abus aiunt accidere ,
dum in doliū pertusum
haustam aquam impor-
tant, at iidem aurum de-
tribus & vnguibus, om-
nique vi seruabant: C R.
Proinde nos hic quoque
nostras possidebimus o-
pes, illi simul atque huc
venerint, obulum dun-
taxat secū ferent, ac ne
hunc quidem ulterius q̄
ad portitorem.

Alexander, Hanni-
bal, Minos, Sci-
pio.

O Libyce, me decet
præponi, melior equidē
sum. HAN. Imo vero
me. ALB. Iudicet ergo
Minos, qui semper iustis-
simus iudex est habitus.
MIN. Quis es tu? AL.
Hic est Hannibal Car-
thaginensis, ego autem
Aléxāder Philippi regis
filius. MIN. Per Iouem
utriq; gloriosi. Sed qua
de re vobis altercatio
est? ALB. De præstan-
tia, dicit enim is sese me-
liorem quam ego ducem
exercitus fuisse. ego ve-
ro quemadmodū omnes sci-

χουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐ-
ται παρθένοι, ἐς τὸν τιρυ-
πηρόν πόντον ἐπαγίλοισαι.
τὸ δὲ χρυσίον, ὁδοῦσι, καὶ
ὄνουξί, καὶ πάτῃ μηχανῇ
ἐφύλαττον. ΚΡΑ. οὐκοῦν ἡ-
μεῖς μὲν ἔξομεν κἀνταῦθα τ
πλοῦτον. οἱ δὲ ὁβολὸν ἥξου-
σι κομίζοντες, καὶ τοῦτον
ἄξει τοῦ πορθέμεως.

Αλεξάνδρου, Αντίκου,
Μινῶος, καὶ Σκι-
πίωνος.

Εμὲ δὲ ἔφοκε κρεῖτταί σου
ὦ Λίβυ. ἀμείνων γὰρ εἰμι.
ΑΥ. οὐμινουῶ, ἀλλ' ἐμέ.
ΑΛΕ. οὐκοῦν ὁ Μίνως δικα-
σάτω. ΜΙ. τίς δ' ἐσέ.
ΑΛΕ. οὗτος μὲν, Αντίκας ὁ
παρχηδόνιος. ἐγὼ δὲ, Αλέ-
ξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙ.
τὴ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφότε-
ροι. ἀλλὰ πῶς τίνος ὑμῖν ἡ
εἶς; ΑΛΕΞΑΝ. πῶς ποτε-
ρίας. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμεί-
νων γιγνηῖσθαι στρατηγὸς ἐ-
μὸν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἀπαλῆς
ἴσα-

ἴσασιν, οὐχὶ τὸν μόνον, ἀλλὰ πάντων χιδὸν τ' ὅρ' ἐμοδ' φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια. Μι. οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος ἐπάτα, σὺ δ' ὅρ' ὅς τις λέγει. Αν. ἐν μὲν τῷτο ὃ Μίνως ἀνάμει, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τ' ἐλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, ὥς οὐδ' ταύτη πλέον οὗτος ἐνέγκαιτό μου. φημι δ' τὸν μάλισα ἐπαίτου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ὅτι μέγα ποιεῖσθαι, δι' αὐτ' δυνάμειν τε περὶ ἀλλόμοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον, ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἀριστος κριθείς, καὶ τὸν Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατ' ἐκράτησα τ' ἐσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ τ' Ἡριδανόν, ἀπώλεας κατέδραμον. καὶ ἀναστάς ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχρηστάμην, καὶ μέχρι τ' ὅρασιων τ' ἀποχούσης πόλεως ἔλθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuerunt, in re militari, præstantiorem me esse affirmo. M I N. Dicat ergo uterque vicissim pro virili, tu vero o Libyce prius. ΙΑΝΝΙ. Vnum hoc me iuvat, quod & hic sermonem. Græcum didicerim, ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parvi a principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam evasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quidam Hispaniam primum inuadens, quum subconsul essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos devici. Et quum magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri, multasque ciuitates euerti, & planam Italiam subiugavi, & usque ad suburbia Romæ grassatus sum, totque

uno die Romanos cecidi, vt annulos eorum modo s mensurari oportuerit, & ex cadauerib. pontes fluminibus fecerim. Atq; hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugna-
bamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atq; fortitudine præditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuius audeti victoriâ tradunt. Alexander vero regni patris successor & id fortunæ quodâ impetu ampliauit. Qui quû deuicto misero illo Dario, apud Issum & Arbelas victoriam cepit, antiquam ex patre consuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias inuitari libenter tulit, atq; in cõuiuiis amicos interemit, interficientibusque auxilium tulit. Ego autem patris dominatum, quæ quum me reuoca-

ἦλθον. καὶ τοσούτους ἀπέκλεινα
μιάς ἡμέρας, ὥστε τὸν δακτυ-
λίους αὐτ' μεδίμνοις ὑπομέβῃ
σαι, καὶ τὸν ποταμούς γεφυρῶ-
σαι νεκροῖς. καὶ τὰ πάντα
ἑώραξα, οὔτε Ἀμμωνος υἱὸς
ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι
προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τ'
μυθὸς διεξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος
εἶναι ὁμολογῶν, πρῆλυτοῖς τε
τοῖς σωτηριώτατοισι ἀντεξείλα-
ζόμενος, καὶ πρῆλυταῖς τοῖς μα-
χιωτάτοισι συμπλεκόμενος.
οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου κα-
ταγωνιζόμενος ὑποφύγον-
τας, πρὶν διαίτην τινὰ, καὶ τὰ
τολμήσαντι παραδιδόντας εὐ-
θὺ τ' νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ,
πατρίαν ἀρχὴν παραλαβὼν,
ἠύξητε, καὶ παραπολὺ ἔξέτερε,
χρησάμενος τῇ τ' τύχῃς ἑρ-
μῇ. ἐπεὶ δ' οὐκ ἐνίκησέ τε, καὶ
τ' ὀλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν
Ισῶ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτη-
σεν, ὑποσάς τ' παρ' ὧν, προσ-
κινεῖσθαι ἡξίου. καὶ διαίταν τὴν
μηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτ'.
καὶ ἐμιαυφόνος ἐν τοῖς συμπο-
σίοις τὸν φίλους, καὶ σωτηλάμ

εανεν ὅτι θανάτῳ. ἐλὼ δ' ἤρξα
 ὀπίσθης τ' πατρίδος. καὶ ἐπεὶ δὴ
 μετέπεμπε, τὴν πολέμιον με-
 γάλῳ εὐλω ὅτι πλεοναύτων
 τὴν Διόνης, ἰαχέως ὑπήκουσα.
 καὶ ἰδιώτῳ ἐμαυτὸν παρέχον.
 καὶ καλαδικαοὶς, ὡς γὰρ ἐν-
 Ἰωνόνως τὸ ἀγαθόν. καὶ ταῦτ'
 ἔπραξα, ἑλθεῖν ὦν, καὶ ἀπαί-
 δεύς παιδείας τὴν ἑλληνικῆς.
 καὶ οὔτε Ὀμηρον, ὥσπερ οὗτος,
 ἐξέταλάνου, οὔτε ἔω' Ἀριστο-
 τέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς,
 μόνῃ δ' τῇ φύσει ἀβασθῇ χη-
 σάμενος. ταῦτά ὅτιν, ἀ ἐγὼ
 Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημι
 εἶναι. εἰ δ' ἐστὶ καλλίων οὐτο-
 σί, διότι διαδήματι τὴν κεφα-
 λὴν διεδέδετο. Μακεδόσι μὲν
 ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, οὐ μὲν
 διὰ τοῦτ' ἀμείνων. δόξεν αὖ
 ἡμιναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρὸς,
 τῇ γνώμῃ πλεον ἢ περὶ τῇ τύ-
 χῃ κεχημημένος. Μί. ὁ μὲν εἰρη-
 κεν ἐκ ἀφῆν τὸν λόγον, οὐδ' ὡς
 λίβω εἰκὸς ὡς ἔπρεσεν αὐτῷ. σὺ
 δ' ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦ-
 τα φῆς; Αλ. ἐχέτω μὲν ὦ Μί-
 νας, μηδὲν πρὸς ἀνδρα, οὐτω

ἔρα-

reuocaret, hostium mag-
 na classe aduersus Lybi-
 am nauigante, parui, cō-
 tinuoque me hominem
 priuatum dedi, & dam-
 natus æquo animo rem-
 tuli. Atque hæc egi bar-
 barus cum essem, omni-
 que Græcorum discipli-
 næ expers, & neque Ho-
 merum, vt hic, edidici,
 neque Aristotele sophi-
 sta magistro erudit⁹ fui,
 sed solū mea natura opti-
 ma sum vsus. Hæc sunt
 quibus me meliorem A-
 lexandro esse puto. Si ve-
 ro ea causa mihi hic præ-
 ferendus est, quod caput
 diademate ornaueris, id
 decorum forsan apud
 Macedones est, non ta-
 men ob id præstantior
 hic videri debet genero-
 so duce, & viro, qui mē-
 tis sententia magis quā
 fortuna est vsus. M I N.
 Hic certe orationem ne-
 que ingenerosam, neque
 vt Libycum decebat, di-
 xit: tu vero Alexander,
 quid ad hæc inquis? Α-
 L E X A N. Oportet quidē
 o Minos, homini adeo
 temerario nihil respon-
 dere. Solæ enim te fama
 satis edocere potest, qua

lib

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Adverte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnū obtinui, & de patris mei interemptorib. supplicium sumpsi. At quū Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sitiui, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens, in Asiā, exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transierā subiugans, veni ad Ißum, vbi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hæc o Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tūc sibi scapham non sufficisse, sed ratibus compositis, illorum plerosque

se

θρασυῶ. ἱκανὸν γὰρ ἢ φήμην διδάξαι σε. οἷός μ' ἐγὼ βασιλεὺς, οἷός τ' οὗτος ληστὴς ἐγένετο. ὁμῶς δ' ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτ' διωέσκῃ. ὅς νέος ὢν ἔτι, παρελθὼν ὅπῃ τὰ πρᾶγματα, καὶ τ' ἀρχὴν τῆς ἀναστρέφουσιν κατέχον, καὶ τοῦ φονέας τ' παρὸς μετέλθῃ, καταφοβήσας Ἰλὺν Ἑλλάδα τῇ Θιβαίων ἀπωλείᾳ, σπείνῃς ὥς αὐτ' χερσπονηθεῖς. καὶ ὡς ἡξίωσα τ' Μακεδόνων ἀρχὴν φείεσθαι, ἀγαθῶν ἀρχὴν ὀπρώσων ὁ πατήρ κατέλειπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὀπινόσας τ' γλῶσσην, καὶ δένειν ἡλὸς σάμενος εἰ μὴ ἀπάντων κρατῆσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τ' Ἀσίαν καὶ ὅπῃ τε Γρανικῶν ἐκράτησα μεγάλη μάχη, καὶ τ' Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως ἰὰ ἐσποσὶν αἰεὶ χερσὺν ἡλθον ὅτ' Ἰσθμὸν, ἐνθα Δαρεῖος ὡς ἐμῇ, μυριάδας πολλὰς σπείρει ἄγων. καὶ τὸ ὑπὸ τῷ Μίνω, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν τεκρούς ὅτῃ μιᾷ ἡμέρᾳ κατέπιμψα. φησὶ γοῶν ὁ πορθύμενος.

μὲν, μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς
 τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ χεδύας
 διασηξάμενους τὸν πολλοὺς
 αὐτ', διαπλεῦνται. καὶ ταῦτα ὅ
 ἔπαρτιον αὐτὸς παρόκινδυνό
 ων, καὶ τιτρώσκετο ἄξιων. καὶ
 ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ
 τὰ ἐν Αρβήλοις διηγῆσομαι,
 ἀλλὰ καὶ μέγας Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ ὁ Ὠκεανὸν ὄρον ἐποιήσα-
 μιν ἡμετέρας. καὶ τὸν ἐλέφαν-
 τας αὐτ' εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχθ-
 ρασάμεν. καὶ Σπύθας δὲ, οὐκ
 εὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑ-
 περβὰς τὸν Τανάιν, ἐνίκησα
 μεγάλη ἵππομαχία. καὶ τὸν
 φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τὸν
 ἐχθροὺς ἡμιανάμην. εἰ δὲ καὶ
 θεῖς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις,
 συγγνηστοὶ ἐκείνοι παρὰ τὸ
 μέγεθος τοῦ παραγμάτων, καὶ
 τοιοῦτόν τι πισεύαντες πε-
 ςὶ ἡμῶν. τὸ δ' οὐκ ἐτελευ-
 τῶν, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
 ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν φυγῇ
 ὢν, παρὰ Προυσία πρὸ βιθυ-
 νῶν, καθάπερ ἄξιον ἡμῶν, πα-
 νουργότατον καὶ ὀμώτατον
 ὄντα. ὥς γὰρ δὴ ἐκράτησε
 τοῦ

se transportasse, atque
 hæc confeci meipsum pe-
 riculis opponēs, & in pug-
 na vulnerari nō timens.
 Et ut quæ apud Tyrum
 & Arbelas gesta sunt om-
 mittam, usque ad Indos
 veni, atque Oceanum
 mei regni terminum fe-
 ci, & illorum hominum
 elephantes cepi, ac Porū
 captivū abduxi. Scythas
 vero homines certe non
 spernēdos, Tanaim trāsi-
 ens magna equitū pugna
 vici, ac amicos meos re-
 muneraui, inimicos au-
 tem vltus sum. Si vero
 Deus hominibus vide-
 bar, parcendum illis e-
 rat. Nam rerum magni-
 tudine, ut talē aliquid de
 me crederent, inducti
 sunt, tandem mors me
 regem occupavit. Hic
 autem Hannibal apud
 Prusiam Bithyniæ exula-
 vit, ut crudelissimo &
 pessimo homini conveni-
 ens erat. Nam quo pacto
 Italos vicit omitto dice-
 re, nam non virtute, sed
 malicia atque perfidia &
 dolis id peregīt, nunquā
 autem alicuius claritu-
 dinis aut iusti memor.
 Sed quoniam, quod deli-
 ciose

cioſe vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuâ admiferit. Ibi enim mulieribus debitus fuit, & voluptatibus vir iſte mirabilis, belli gerendi occaſiones prodidit. Ego vero niſi ea quæ ſub occidente ſunt, parua quidem putans, verſus Orientem me impuliffem, quidnâ adeo magni profeciſſem? Qui Italiam abſque ſanguine capere, ac Lybiam, omnemque eam oram viſque ad Gades, ſub poteſtatem redigere facile potuiſſem? Sed hæc ego tanta contentione digna non putavi, præſertim iam antea illis percuſſis, ac dominum agnoſcentibus. Dixi. Tu vero, Minos, iudica. Nā & hæc e multis protuliſſe, ſatis eſt. S c i. Nō, niſi me quoque prius audias o Minos. M i. Quis tu vir optime eſſe aut vnde? quod hiſce claris ducibus te conferre audeſ? S c. Scipio Romanus, qui Carthaginē deleui, & Afros multis magnis præliis devici. M. Quid igitur & tu dicis?

ἤν' Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰαχῷ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιſίᾳ, καὶ δόλοις. νόμιμον δὲ, ἢ ποροφανὲς, οὐδέν. ἐπεὶ δὲ μοι ὠνεΐδιſε πλεῖν πρυφῶν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπῳῃ, ἐταίραις ſωῶν, καὶ τοῦ τοῦ πολέμου χαμευτοῦς ὁ δομαſτιος καθηδυνπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέριᾳ δόξας, ὅτι πλεῖν ἐὼ μᾶλλον ἄρμεντα, τί αὖ μέγα ἐπραξά; Ἰταλίαν ἀναιμωτῇ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος. ἀλλ' οὐκ ἀξιομαχὰ ἐδοξέ μοι ἐκείνα, ὑποπίνουſτα ἤδη, καὶ δεσπότῃν ὁμολογουῦντα. εἴρηκα. σὺ ᾧ ὦ Μίνως δικάζει. ἱκανὰ γὰρ ὑπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκι. μὴ πρότερον, ὡς μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης. Μί. τίς γὰρ εἰ ὦ βέλτερος; ἢ πρόθεν ὧν ἐρεῖς; Σκι. Ἰταλιώτης. Σκιπῖων, στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήſας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Μί. τί οὐδ' καὶ σὺ

σὺ ἐρεῖς ; Σκι. Αλέξανδρου
μὴ ἦσαν εἶναι , τοῦδ' Ἀννί-
βου ἀμείνων . ὃς ἐδίωξα γι-
κῆσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν κα-
ταναγκάσας ἀτίμως . πῶς
οὐκ ἀναίχρως οὗτος, ὃς
πρὸς Αλέξανδρον ἀμιλλᾷ,
ὅς οὐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενι-
κῆς αὐτὸν, παρβάλλεσθαι
ἀξιῶ ; Μί. νῦν Δί' εὐγνώμο-
να φης ὃ Σκιπίων . ὥς τῶ
τος μὴ κικρίω Αλέξαν-
δρος, μετ' αὐτὸν δὲ σύ, εἴ-
τα εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννί-
βας, οὐδὲ οὗτος ἐγκαταφρό-
ντος ὢν.

Διογένηους καὶ Αλε- ξάνδρου. Διογ.

Τί τοῦτο ὃ Αλέξαν-
δρ, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ
ἡμεῖς ἅπαντες ; Αλέξαν.
ὥρᾳς ὃ Διόγενες, οὐ παρὰ
δουλὸν δὲ, εἰ ἀνθρώπος ὢν,
ἀπέθανον. Διογ. οὐκοῦν ὁ
Ἀμμων ἐφύδατο, λέγων
ἐαυτοῦ σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ
Φιλίππου δευτὴρ ἦσθα ; Αλέξ.

Φι-

cis ? S c i. Alexandro qu-
dē minorem esse me,
Annibale autem præt-
torem, ut qui ipsum per-
secutus fuerim, & ad tur-
pem fugam cōpulerim.
Quō igitur non impu-
dens ille videatur, qui cū
Alexandro sese compa-
ret, cui ne ipse quidem
Scipio, qui istum devici,
comparare me ausim.
M. Per Iovem æqua di-
cis, Scipio, quapropter
primus quidē iudicetur
Alexander, deinde post
illum tu, atq; tum si pla-
cet, tertius hic Hānibal
quippe qui nec ipse con-
temnendus existat.

Diogenis & Ale- xandri.

Quid hoc rei Alexan-
der, ita ne defunctus es
tu quoque, perinde atq;
nos omnes ? A l. Vides
nimirum Diogenes, ta-
men si mirandū non est,
si homo cum fuerim, de-
functus sim. D i o. Nū
ergo Iupiter ille Hāmon
mentiebatur, cum te suū
esse filium diceret, an ve-
ro tu Philippo patre pro-
gnatus eras ? A l. Haud
du-

dubie Philippo, neq; .n. obiissem, si Hāmone parente fuisset progenitus. D I O. Atqui de Olympiade etiam consimilia quædam ferebantur, puta draconem quædam cū ea fuisse cōgressum, visumque in cubiculo, ex eo gravidam perisse, te porro Philip-pum errare, falliq; qui se tuum patrem esse crederet. A L E. Audieram quidem & ipse ista, quæadmodum tu, at nunc video, neque matrem neq; Hammonio; illos vates, sani quicquam aut vere dixisse. D I O. Attamen istud illorum mendaciū Alexander, ad res gerendas, haudquaquam tibi fuit inutile, propterea quod vulgus te verebatur, metuebatque, quum deum esse crederet. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquisti? A L E X. Id equidē ignoro Diog. celerius enim e vita submouebam, quam ut esset ociū de illo quicquā statuendi, præter id vnum, quod moriens. Perdiccæ annulum tradidi.

Sed

Φιλίππου διαλαδή. οὐ γὰρ αὖ ἐτιθνήκειν Αμμωνος ὄν. Διου. καὶ μὲν καὶ περὶ τῆς Ολυμπιάδος ὁμοία ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπειν αὐτὴν ἐν τῇ σὺνῃ, εἴτα οὕτω σε τιχθῶμαι. τὴν δὲ Φίλιππον ἔξαπατῆναι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι. Αλέξανδ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὡππερ σὺ. νῦν δὲ ὀρῶ ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ πατρὶς Αμμωνίου προφῆται ἐλεγον. Διου. ἀλλὰ τὸ ψεύδος αὐτῶν, οὐκ ἄχρηστὸν σοι ὡς Αλέξανδρε περὶ τὰ πράγματα ἐγίνετο. πολλοὶ γὰρ ὑπέπιπνον, θεῖον εἶναι σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί νῦν τοσαύτῳ ἀρχὴν καταλέλοιπας. Αλέξανδ. οὐκ οἶδα ὡς Διόγενες. σὺ γὰρ ἑφθασα ὅπτε καὶ τί περὶ αὐτῆς. ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ὑποθνήσκων, Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πολλὴ ἀλλὰ τί γι-

τὴ γιᾶς ὃ Διόγενες; Διο-
 τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνιμνήδην
 οἷα ἐποίει ἡ Εἰλὰς, ἄρτι
 σε παρειληφότα πλὴν ἀρχὴν
 κολακεύοντες, καὶ προσά-
 πλυν αἰρούμενοι, καὶ τρα-
 τηγὸν ὅπῃ πρὸς βαρβάρους.
 ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα
 θεοῖς προσιδέντες, καὶ νεῶς
 οἰκοδομοῦμενοι, καὶ θυ-
 ντες ὡς δράκοντος ὑψ; ἀλλ'
 εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακε-
 δόνες ἔθαψαν; Αλέξ. ἔτι
 ἐν βαρυλῶνι κείμεναι πείπην
 ταύτῃ ἐμέραν. ὑπὸ χρεῖ-
 ται δὲ πολεμαῖος ὁ ὑπασ-
 πιστής, ὡς ποτε ἀγάγῃ χο-
 λῶν ἐπὶ τοῦ θύρου βαρύνων τοῦ
 ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγὼν με, θάψεν ἐκεῖ,
 ὡς θυοίμην ἐς τοῦ Αἴγυ-
 πτίων θεῶν. Διογ. μὴ γε-
 λάσω ὃ Αλέξανδρε, ὅρων
 ἐν ᾧ δού ἐτι σε μαρμαίρον-
 τα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀγγου-
 βιν, ἢ Οσίριν γενέσθαι;
 πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὴ ὃ θά-
 βηται, μὴ ἐλπίσης. οὐ γὰρ
 θέμις ἀνελθεῖν τινα τοῦ
 ἀπαξ

Sed age, quid rides Dio-
 genes? D I O. Quid ni ri-
 deam? an non meministi
 quod Græci fecerint, quū
 nuper tibi arrepto impe-
 rio adularentur, princi-
 pemque ac ducem aduer-
 sus Barbaros deligerent
 nonnulli vero in duode-
 cim deorum numerum
 referrent, ac phana con-
 stituerent, deniq; sacra
 facerent tanquam Dra-
 conis filio? Sed illud mi-
 hi dicito, vbi te sepelie-
 runt Macedones? A L E X.
 Etiamdum in Babylone
 iaceo tertium iam diem,
 porro Ptolemæus ille sa-
 telles meus, si quando
 detur ocium ab his rerū
 tumultibus, qui nunc
 instant, pollicetur in Ae-
 gyptū deportaturū me,
 atque inibi sepulchrum,
 quo videlicet vnus fiam
 ex diis Aegyptiis D I O.
 Non possum non ridere
 Alexander, qui quidem
 te videam etiam apud in-
 feros desipientem, spe-
 rantemque fore, vt ali-
 quando vel Anubis fias,
 vel Osiris. Quid tu spes
 istas omittis o diuinissi-
 me, neque enim fas est
 reuerti quēquam, qui

semel transmiserit paludem atque intra specus hiatus descenderit, propterea quod neque indiligens est Aeacus, neque contemnendus Cerberus. Verum illud abs te discere peruelim, quo feras animo, quoties inmentem redit, quanta felicitate apud superos relicta, huc sis profectus, puta corporis custodibus, satellitibus, ducibus, tū auri tanta vi, ad hoc populis qui te adorabant, præterea Babylone, Bactris, immanibus illis beluis, dignitate, gloria, deinde quod eminebas conspicuus, dum vectareris, dum amiculo candido caput haberes reuinctum, dum purpura circumamictus esses? nū quid hæc te discrutiant, quoties recursāt animo? Quid lachrymaris stulte? an non id te sapiens ille docuit Aristoteles, ne res eas quæ a fortuna proficiscantur, stabiles, ac firmas existimares? A. L. E. Sapiens? ille quī fit assentatorum omniū perditissimus. Sine me solum Aristotelis facta scire

ἔπαξ διαπλευτάντων τὴν λίμνῳ, καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ σιμίου παρελθόντων. οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος. ἐκείνα δὲ ἡδέως αὐτὰ μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεῖς ὁπότ' αὐτὸ ἐνοήσης ὅτι μὴ εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀφῆξαι, σωματοφύλακας καὶ ὑπαπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χερσὶν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη ποροσπικνωῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρας, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν καὶ τὸ δῖπτημον εἶναι, ἐλθόνοντα, διαδεδιμῆνον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρεῖδα ἐμπροσπημῆνον. οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τῷ μνήμῳ ἵντα; τί δακρύεις ὧ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὴς Αἰριστοτέλης ἐπαίδουτε, μὴ οἷός τις βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; Αλέξ. σοφὸς ἀπάντων ἐκείνος πολέμων δῖπτηπιότατος ὢν. ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Αἰριστοτέλους εἶδέναι ὅσα

ὅσα μὲν ἦντε παρ' ἐμοῦ,
 ὅσα δὲ ἐπέσειλθεν . ὥς δὲ
 κατερχῆτό μου τῇ πρὶ
 παιδείαν φιλοτιμία , θω-
 πύων , καὶ ἐποιωνῶν , ἄρ-
 τι μὲν ἐς τὸ κάλλος , ὥς
 καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γα-
 δοῦ , ἄρτι δ' ἐς τὰς παρά-
 ξεις , καὶ τὸν πλοῦτον . καὶ
 γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν
 ἡγεῖται εἶναι , μὴ αἰχμῶσι-
 το καὶ αὐτὸς λαμβάνων .
 γόνος δ' Διόγρητος ἀνδρω-
 πος , καὶ τεχνίτης . πλὴν
 ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλου-
 κα αὐτοῦ τῆς σοφίας , τὸ
 λυπεῖσθαι ὥς ὅπῃ μεγίστοις
 ἀγαθοῖς , ἃ κατηριζμένην
 μικρῶν γε ἐμπαροῶν . Διογ.
 ἀλλ' οἷός ἐστι δρᾶσαι . ἃ
 πρὸς γὰρ σοι τῆς λύπης ὑπο-
 θήτομαι , ἐπεὶ ἐνταῦθά γε
 ἐλλέβορος οὐ φύεται , σὺ
 δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ
 χανδρὸν ἐπισπατάμενος πίε,
 καὶ αὐτὸς πίε , καὶ πολλα-
 ρίς . οὕτω γὰρ αὖ παύσῃ
 ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγα-
 θοῖς ἀνιῶμενος , καὶ γὰρ καὶ
 Κλεῖν

scire quam multa a me
 petierit, quæ mihi scri-
 pserit, deinde quædam mor-
 dum abusus sit mea illa
 ambitione , qua cupiebā
 eruditione cæteris præ-
 stare, cum mihi palparet-
 ur interim, ac prædica-
 ret me, nunc ob formam
 tanquam & ipsa summi
 boni pars quædam esset ;
 nunc ob res gestas atque
 opes, nam has quoq; in
 bonorum numero collo-
 candas esse censebat, ne
 sibi vitio verteretur, qd
 eas acciperet. Plane præ-
 stigiosus vir ille quidem
 erat , ac fraudulentus. O
 Diogenes, quanquam il-
 lud fructus scilicet ex il-
 lius sapientia fero, quod
 nunc perinde quasi sum-
 mis de bonis excrucior ,
 ὅς ἴστα quæ tu paulo an-
 te commemorasti. Di.
 At scin' quid facies ? of-
 tendā tibi molestiæ isti-
 us remedium. Quando-
 quidem in his locis vera-
 trum non provenit , fac
 ut Lethei fluminis aquā
 avidis faucibus attrahēs
 bibas, iterumque ac sæ-
 pius bibas, atq; eo pacto
 desines de bonis Aristo-
 telicis discruciarī. Verū
 I enim

enim Cletum etiam illum & Callisthenem video, cumque his alios cōplureis raptim huc sese ferentes, quo te discerpant pœnasque sumant ob ea quæ quondā in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripā te conferas, & crebrius, ut dixi, bibas.

Alexandri & Philippi.

Non igitur inficiaberis Alexander ex me pognatum te esse filium, nam ad Iouem Hammonē genus paternum referens, mortem nō obiisses. A L E. Neque vero nescius eram pater, Philippi Amynti me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticinii. P H I. Quid ais? Cōducibile id tibi visum, ut vaticiniis impostoribus fallendum te exponeres? A L. Nō isthuc, sed barbaros in mei admirationē tractos facili⁹ hoc prætextu nostro subdidimus imperio, cū nemo

γνῶν

Κλεῖτον ἐκείνον ὄρω, καὶ Καλλιθέην, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὅπῃ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διαπάσαιντο, καὶ ἀμύναντο ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥς τε πλὴν ἐτέραν σὺ ταύτην βάδιζε. καὶ πῖνε πολλάκις, ἅς ἔφλω.

Αλέξανδρος καὶ Φιλίππου.

Νῦν μὲν ὦ Αλέξανδρε, οὐκ αὖ ἔξαρκος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. οὐ γὰρ αὖ ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνὸς γιῶν. Αλέξ. οὐδ' αὐτὸς ὑγνῶσκω ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἶμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μαντεύμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πρᾶγματα οἰόμενος εἶναι. Φιλ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἰδούκει σοι, τὸ παρῆχαι σεαυτὸν ἔξαπατηθῆσόμενον ὑπὸ τῆς προφητῆς; Αλέξ. οὐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνδίστατο, οἷ-

οἰόμενοι δι᾽ ἡ μάχιδαι. ὥς
 ἔξον ἐκράτου αὐτῶ.
 Φιλ. τίνων ἐκράτησας σύ
 γε ἀξιωμαχόν ἀνδρῶν, ὅς
 δειλοῖς ἀεὶ σωλυέχθης,
 τοξάρια, καὶ πελτάρια,
 καὶ γέρεα οἰσύνειν ἀποβεβλη-
 μένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν
 ἔργον ἴω, Βοιωτῶν καὶ Φω-
 κέων καὶ Αἰτωλίων, καὶ
 τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικόν,
 καὶ τὴν Θεσσαλίαν ἰσ-
 κον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀ-
 κοντιστάς, καὶ τὸ Μαν-
 τινέων πελτασικόν, ἢ Θρά-
 κας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ χυ-
 Παίονας χειρώσασθαι, ταῦ-
 τα μεγάλα; Μήδων δὲ,
 καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ χρυσοφύρων ἀν-
 δρώπων, καὶ Ἀβρῶν, οὐκ
 οἶδα ὥς ἀπὸ σοῦ μύριοι
 μετὰ Κλισάρχου ἀνελθόν-
 τες, ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς
 χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλ-
 θεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν
 ἢ τῷ ξυμμαχικῷ ἐξικνεῖσθαι,
 φυγόντων. Ἀλέξανδρ. ἀλλ'
 οἱ Σκύθαι γε ἂν πάτις,

καὶ

vnus viribus nostris ha-
 stenus restiterit, quippe
 hac sola opinione ducti,
 qd' aduersus Deum sibi
 esset praeliandum. P H I.
 Quos tu igitur tanto co-
 natu dignos, vsque vici-
 sis? qui cum timidis illis
 arculis, peltariis, ac ger-
 ris vimineis pugnare so-
 litis semper congressus
 es? Atqui Græcos armis
 domare, Bæotios, Pho-
 censes, Athenienses, &
 id genus alios operis fue-
 rat strenui atque magni-
 fici. Arcadū insuper su-
 stinere armaturam, equi-
 tatum Thessalum, Eleo-
 rum iaculatores, Man-
 tineos peltis instructos,
 aut cum Thracib. Illy-
 ricis, Pæonibusue ma-
 nū conferere, operosum
 profecto atque arduum
 id fuisset inprimis. Cæ-
 terum Medos, Persas &
 Chaldaeos delicatos ac
 plurimo auro cōspicuos,
 non satis compertum ha-
 beo, quonam modo an-
 te te, duce Clearcho mil-
 le viri bello adorti ex-
 pugnarint, fœde in fu-
 gam actos antequam ad
 manus ventum fuisset.
 A L. At vero Scythæ pa-
 ter,

L 3

ter, & Indici elephantēs
 res sunt non vsque adeo
 abiectæ & contemptibi-
 les. Et tamen neque cō-
 citatis inter ipsos inte-
 stinis odiis, neque per
 prodicionem mihi venū-
 dari passus sum victoriā
 Sed neque deicraui vn-
 quam, aut per nugas a
 pollicito recessi, fidemq;
 solui victoriæ gratia. Ad
 de, quod & Græcos ali-
 os sine sanguine in dedi-
 tionem accepi, Theba-
 nos autem fortassis ipse
 audisti, quomodo aggres-
 sus fuerim. ΡΗΙ. Noui
 hæc omnia ex Clito, quē
 tu inter epulas, eo quod
 nomen meum celebra-
 ret, & meas res gestas
 cum tuis conferre aude-
 ret, traiecto per corp⁹ te
 lo, tum iugularas. Tu
 vero & Macedonicā chla-
 mydem abiciens, can-
 dyn, Persicum amictum,
 recepisti (vt aiunt) & tia-
 ram rectam. Vt ne inte-
 rim commemorē, quod
 a Macedonibus, viris vt
 que liberis, adorari de-
 bere te, in animū duxe-
 ris. Et qui, quod maxi-
 me omnium erat ridicu-
 lum, hominū abs te vi-

απο-

καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες.
 οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι
 ἔργον. καὶ ὅμως οὐ δια-
 σήσας αὐτῶς, οὐδὲ προ-
 δοσίαις ἀνούμενος τὰς
 νίκας, ἐκράτει αὐτῆς.
 οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε,
 ἢ υποχόμενος ἐψευτά-
 μιν, ἢ ἄπιστον ἑπαζά-
 τι τοῦ νικᾶν ἔνικα. καὶ
 τοῦ Ἑλλήνας δέ, τοὺς μὴ
 αἰαιματὶ παρέλαβον. Θη-
 βαίους δὲ ἴσως ἀκούεις
 ὅπως μετῴληδον. Φιλ. οἶ-
 दा τούτα πάντα. Κλεί-
 τος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι,
 ὃν σὺ τῷ Δορατίῳ διελά-
 σας μεταξὺ δειπνιῶντα,
 ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς
 τὰς σὰς πράξεις ἐπαιné-
 σαι ἐτόλμησε. σὺ δὲ καὶ
 πλὴν Μακεδονικῶν χλα-
 μύδα καταβαλὼν, κἀν-
 δυν ὡς φασὶ μετενέδυσ,
 καὶ τιάραν ὀβελὸν ἐπέδου,
 καὶ προσκυμῶντα ὑπὸ
 Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέ-
 ρων ἀνδρῶν ἡξίους. καὶ τὸ
 πάντων γελοιότατον, ἐμί-
 μου

μου τὰ τῷ νικημένων.
 εἰδὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλ-
 λα ἔπραξας, λέουσι συγ-
 κατακλήων πεπαιδευμέ-
 νους ἀνδρας, καὶ γάμους
 τοιούτους γαμῶν, καὶ
 Ἡφαισίωνα ὑπεραγαπῶν.
 εἰ ἐπὶ νῆσα μόνον ἀκού-
 σας, ὅτι ἀπέχου τῆς
 τοῦ Δαρείου γυναικὸς κα-
 λῆς οὗτης, καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ, καὶ τῷ θυγα-
 τέρων ἐπιμελήδης. βασι-
 λικά γὰρ ταῦτα. Ἀλέξ.
 τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὧ πά-
 ρις οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ
 ἐν Οὔδρακῃς πρῶτον
 καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὶς
 τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦ-
 τα λαβεῖν τραύματα; Φιλ.
 οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο ὧ Ἀ-
 λέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ κα-
 λὸν εἶναι. οἶμαι καὶ τιτρώ-
 σκειναι ποτὲ τὴν βασιλέα,
 καὶ προκινδυνεύειν τοῦ
 στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τοι-
 οῦτο ἥκιστα σφέφερε. δε-
 δὲ γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ-
 ποτε θρωδείης, καὶ βλέ-

πειν

atorum mores imitatus
 es. Tépero mihi, ne me
 morem alia, quæ turpi-
 ter admiseris in leonum
 claustra inclusis doctis
 viris, & nuptiis talibus
 peractis. Quodq; Ephæ-
 sionem plus quam esset
 satis, amaris. Vnum est
 quod solum laudo abs te
 gestum, in Darii vxore
 videlicet, forma præstan-
 te, quia ab illius cōple-
 xu abstinuieris, & geni-
 tricis illius, atque filia-
 rum, ne vim paterentur,
 curam susceperis. Re-
 gium certe id opus exti-
 tit, quod tum fastitaf-
 se te accepimus. A L E X.
 Quō autem tibi non p-
 batur pater, qd' in Oxy-
 dracis gente Indica, lu-
 bens me in periculū con-
 iecerim, atque acceptis
 plurimis vulneribus, mu-
 ros primus omnium tran-
 silierim P H. Nō probo,
 Alexander. Neque id,
 quia pulchrū esse negē,
 vulnerari quandoque im-
 peratorem, & in subeu-
 dis periculis prætentare
 viam, sed quia ex re
 tua isthac erat minime.
 Siquidem pro deo habi-
 tus, quos, oro, risus præ-

L 4

be

bebas spectatoribus quā
do post acceptū vulnus ,
ab exercitu magno tu-
multu direptus , mœrēs
ac eiulans sanguine flui-
rabas ? Addeque Iupiter
Hammon tanquam præ-
stigiator quispiam, & va-
nus propheta, reus men-
daci palam tum argue-
batur. Non enim video
qualiter risum contine-
at, qui Iouis filium vide-
rit animū deiicere, & in
desperatione rerum ef-
flagitare medicorū au-
xilia , Denique quum tā
dem iam mortem obie-
ris, quē credas obsecro,
qui consistam illam ad-
optionem qua Iouis di-
ctus es filius, non carpāt
maledictis ? Potissimum
vbi dei istius cadauer
porrectum iacere, turgi-
dum sane, & iuxta ali-
orum corporum mortem
contractu suo omnia la-
befactans, aspexerit. Cæ-
terum quod ais Alexan-
der, tibi fuisse conduci-
bile, quo facilius rerum
potireris, id profecto
multū tibi gloriæ ex be-
ne etiā ac strenue gestis
eripuit Nam quanquam
insigniter multa, tamen
dijs

πειν σι φορέδω τοῦ πο-
λέμου ἐκκομίζομενον, αἵ-
ματι ξέρομενον, οἰμάζον-
τα ὅτι πρὸ τραύματι,
ταῦτα γέλωσ ὡς τοῖς ὀ-
ρώσι. καὶ ὁ Ἀμμων, γό-
ης, καὶ ψευδομαντὶς ἡ-
λέγχετο, καὶ οἱ ἀποφθί-
ναι, κέλακεις. ἢ τίς οὐκ
αὖ ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν
τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυ-
χοῦντα, δειρόμενον ὅσῳ
ἰατρῶν βοηθεῖν ; τῷ μὲν
γὰρ ὁπότε ἤδη τέθνηκας,
οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι
τοὺς τῷ προσηύχουσιν ἐκεί-
νῳ ὀπκιετομουῦντας, ὀ-
ρώντας τὸν νικητὴν τοῦ
Διὸς ἐντάδῳ κείμενον,
μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξα-
δικότα, κατὰ νόμον
σωμάτων ἀπάντων ; ἄλ-
λως τι, καὶ τὸ χεῖσι-
μον ὃ ἔφησ Ἀλέξανδρε.
τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν
ξადίως, πολὺ σι τῆς
δόξης ἀφηρεῖτο ὅσῳ κα-
τορδουμένων. πᾶν γὰρ ἐ-
δόκει ἐνδὲς ὑπὸ Διὸς
γίνε

γίνεσθαι δοκοῦν. Αλέξανδ.
οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἀν-
δρωποι πρὸς ἐμοῦ, ἀλλ'
Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐ-
νὰ μύλλον τιθέασί με. καί
τοι πῶς Αἰοργον ἐκείνων λα-
βόντος, ἐγὼ μόνος ἐχει-
ρωσάμην. Φιλίπ. ὁρᾷς
ὅτι ταῦτα ὡς ἦδες Ἀμ-
μανος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ
καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις
στυγερὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ
ὁ Αλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύ-
πον Ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώ-
σῃ στυγερὸν, καὶ σωῆς ἤδη
τιμὸς ὢν;

Αχιλλέως καὶ
Ἀντιλόχου.

Οἷα πρῶτον Αχιλλεῦ
πρὸς τὸν Οδυσσεύα σοι εἴ-
ρηται πρὸς τοῦ θανάτου,
ὡς ἀγνῆν καὶ ἀνάξια τοῖν
διδασκάλων ἀμφοῖν, Χεί-
ρωνος τε καὶ Φοίνικος. ἡ
προσέμην γὰρ ὅπῃτε ἔ-
φης βούλεισθαι ἐπάρουρος
ὢν,

diis longe inferiora age-
re visus, vacillare ob hoc
iudicatus es, & tota ra-
tione deficere. A. Haud
quaquam de me isthuc
sentiunt mortales. Sed
cum Hercule me & Bac-
cho conferunt, veluti
æmulum, parique cum
illis gloria certantem.
Nam & Aornum, a neu-
tro etiam illorum armis
subactum, ego facile ce-
pi. P H T. Etiamdum vi-
deris ista vt Hammonis
filius dicere? quando nec
Baccho. quidem cedis,
aut Herculi, sed nec eru-
bescere nosti Alexan-
der, solitamue dedisce-
re arrogantiam, te ipsum
deinde noscere, vel iam
tandem sapere, etiam si
serius, vbi fato occu-
bueris.

Antilochi & Achil-
lis.

Quænam sunt illa A-
chilles, quæ tu Vlyssi iā
primum commemoran-
do in mortem executus
es, vt minime generosa,
ac Chirone atque Phœ-
nice, quibus tu aliquan-
do vsus es præceptorib.

L 5 parum

parum digna. Audiui. n. magis ex re tua futurum tibi videri si velis agrico-
la mun⁹ obiēs, inopi cui nec vict⁹ suppetat, locēs operam, quā vt omnib. vita functis domineris. Quasi rudis quidam plebeius, ex media Phrygia ortus, atque immodico insuper etiam vitæ affectator diceret ferendum forte id esset, atque con-
donandum nonnihil rusticitati. Verum ex Peleo prognatum, & ex omni herouū numero periculatorum contemptorem acerrimum, in tam abiectam & humilem de se ipso descendere opinione, fœdū sane atque pudendū inprimis, deniq; iis quæ in vita strenue gesseris equidem haud icio quō ista conueniant. Nā dum in Pythio regnare tibi ad senectā vsque licuisset, citra gloriā tamen, tu gloriosam oppetere mortem maluisti, quā potiri regna. A c. At o Nestoris fili, nondum etiam tum feceram rerum earū periculum, & quid cui præ ferrem ignorans glorio-
lam

δὲν, ζητοῦν παρὰ τινα τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βί-
τος πολὺς εἴη μάλλον,
ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν
νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὐκ
ἀλλοτρίᾳ τινι φρένι δει-
λῶν, καὶ πέτρα τοῦ κα-
λῶς ἔχοντος φιλόζων
ἴσως ἐχέω λέγειν. τὸν
Πηλέως δὲ ὦν τῷ φιλοκιν-
δυνότατον ἡρώων ἀπάν-
των, τῷ περὶ οὗτω πε-
ρὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολ-
λὴ αἰσχυρὴ, καὶ ἐ-
αντιότις πρὸς τὰ πε-
πραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ.
ὥς ἔξιν ἀκλειῶς ἐν τῇ
φθιώτιδι πολυχρόνιον βα-
σιλεύειν, ἐκὼν προεῖλον
τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς
δόξης θάνατον. Ἀχιλ-
λεὺς. ὦ παῖ Νέστορος,
ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος
ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ
τὸ βέλτιον ἐκείνων. ὁ πό-
τερον ἢ ἀγνοῶν, τὸ δὲ
εἶπὼν ἐκείνο δοξάζειον
προετίμων τὸ βίον. νῦν
δὲ σωίημι ἡδὴ, ὥς ἐκε-
ῖναι

τη μὲν ἀνωφελὲς , εἰ καὶ
 ὅ, τι μάλιστα αἱ ἀνὰ ξα-
 ψωδῆσουσι . μετὰ νεκρῶν
 δὲ , ὁμοτιμία . καὶ οὔτε
 τὸ κάλλος ἐκείνο ὧ Ἀντί-
 λοχῆ , οὔτε ἡ ἰσχὺς πά-
 ρεισιν , ἀλλὰ κείμεθα ἅ-
 παντες ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ
 ζόφου ὅμοιοι , καὶ κατ'
 οὐδὲν ἀλλήλων διαφέ-
 ροντες . καὶ οὔτε οἱ θῆρ'
 Τρώων νεκροὶ διδίασιν με,
 οὔτε οἱ θῆρ' Ἀχαιῶν δε-
 ραπύουσιν . ἰσχυορία
 δὲ ἀκριβὲς , καὶ νεκρὸς ὁ-
 μοιος , ἢ μὲν κακὸς , ἢ
 δὲ καὶ ἐδωλός . ταῦτά με
 θνήσκω , καὶ ἀχθομαι , ὅ-
 τι μὴ θνητεύω ζῶν . Αν-
 τίλοε . ὅμως τί οὖν αὖ-
 τις πάδοι ὧ Ἀχιλλεύ;
 ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύ-
 σει , πάντας ἀποθνήσκειν
 ἅπαντας . ὥςτε χεὶν ἐμ-
 μύειν τοῦ νόμου , καὶ μὴ
 ἀνιάδαι τοῖς διατεταγ-
 μένοις . ἄλλως τε , ὅς τις
 θῆρ' ἐταίρων ὅσοι περὶ σέ,
 ἐτρωπὴ οἶδε ; μετὰ μικρὸν
 δὲ

lam hanc infelicem pro-
 ponebam vitæ. Atqui se-
 ro iam tandem intelligo.
 quam egerim prudenter.
 Apud viuos enim reperi-
 es forte, qui res bene ge-
 stas celebrent literarum
 monumentis, sed hic a-
 pud manes non video quæ
 frugiferum opus effecerim,
 ubi vnus est honos
 omniū. Sed neque vires
 iā assunt corporis Antia
 aut forma, interciderūt
 omnia, pari rerum statu
 visuntur omnia, nullum
 sapientiæ, aut alterius
 rei discrimen est. Adde
 quod nulli iam ex Troia
 norum mortuis formi-
 dabilis sum, nemini græ-
 corum venerandus, prorsus
 omniū de mortuis
 existimatio est, siue bo-
 ni fuerint siue improbi.
 Hæc sunt quæ me angūt
 & misere sollicitant, &
 ob quæ doleo, quod non
 potius loco operas & vi-
 uo. A C H. quid agat qui
 spiam? quando sic natu-
 ra comparatum est, ut
 omnes prorsum cogan-
 tur semel vitā relinque-
 re, quæ lex cum in vni-
 uersum iā obtinuit, nec
 abrogari vllō modo que

at, patienter hanc feras oportet. Ceterum aspicite nos, quotquot penes te sumus, denique & Vlysses quoque post pusillum adueniet. Vnde solatium tibi merito afferet societas, id quod & aliis in rebus plerumque vfu venire solet. Non enim solus videris in hac mala cōiectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios plerosque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidē (ni fallor) haudquam in vitā videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indigos mittat, vt illis pro mercede seruiant. A C H. Sociorū hanc quidem admonitio est, verum haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria, impendio me excruciat. Arbitror autē & vestrū vnumquēque ita affici, etiam si non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiuscemodi per quietem toleraris. A N T. Non equidem Achilles, sed longe tibi præstamus quippe & intelligimus quā sit inu-

tile,

δὲ καὶ Οδυσσεὺς ἀφίξε-
ται πάντως. Φέρει δὲ
παραμυδίαν καὶ ἡ κοι-
νωνία τοῦ πράγματος, καὶ
τὸ μὴ μόνον αὐτὸν τιπον-
δέναι. ὅς τ' ὦν τὸν Ἡρακλέα,
καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ
ἄλλους δαυμαστὺς αὐ-
δρας, οἳ οὐκ αὖ ὅμαι δέ-
ξαιντο ἀνελδεῖν, εἴ τις
αὐτοὺς ἀναπέμψῃ δικαί-
σοντας ἀκλήροισ καὶ ἀ-
γίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεύς.
ἑταιρική μὲν ἡ παραίνε-
σις. ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ-
πως ἡ μνήμη τῷ παρα-
τὸν βίον ἀνίσταται. ὅμαι δὲ
καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ
μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη
χείρους ἐστὶ, καὶ ἡ στυ-
χίαν αὐτὸ πιάσχοντες.
Ἀντίλοχος. οὐκ. ἀλλ'
ἀμείνους ὦ Ἀχιλλεῦ. τὸ
γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν
ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ
φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέ-
δοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέ-
λωτα ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ,
τα-

τοιαῦτα εὐχόμενοι.

Διογῆρους καὶ Ηρα-
κλέους.

Οὐχ Ηρακλῆς οὗτός
ἔστιν; οὐμινουῶ ἄλλος μὰ
τὸν Ηρακλέα. τὸ τόξον,
τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντὴ, τὸ
μέγεθος, ὅλος Ηρα-
κλῆς ἔστιν, εἴτα τέθυ-
κε Διὸς υἱὸς ὢν; εἰπέ
μοι ὦ καλλίνικε, νεκρὸς
εἶ; ἐγὼ γὰρ σοι ἔδυσον ὑ-
πὲρ γῆς, ὡς θεῶ. Ηρα-
κλῆς. καὶ ὁρῶνς ἔδυσες.
αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ηρακλῆς
ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς συμ-
ῖσι, καὶ ἔχει καλλίσφυ-
ρον ἥβην. ἐγὼ δ' εἶδω-
λον ἐμὶ αὐτοῦ. Διογέ-
νης. πῶς λέγεις εἶδω-
λον τοῦ θεοῦ; καὶ διωα-
τὸν ἔξ ἡμισείας μὲν τι-
να θεὸν εἶναι; τεθναῖαι
δὲ τῷ ἡμίσει; Ηρακλῆς.
ναί. οὐ γὰρ ἐκείνος τέθνη-
κεν, ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκὼν
αὐτοῦ. Διογ. μανθά-
νω, ἄνταδρόν σε τῷ
Πλού

tile, de iis rebus verba
facere. Silere enim & p-
quo animo sustinere om-
nia, quæ accidunt, datū
nobis est, ne tibi affectu
isto similes ipsi quoque,
ridiculi omnibus merito
videamus.

Diogenis & Hercu-
lis,

Nunqd Hercules hic
est? Haud quisquam me
hercule alius, arcus, cla-
ua, pellis leonina, mag-
nitude ipsa, totus deniq;
Hercules est. Igitur e vi-
ta decessit, qui Iouis e-
rat filius? Dic quælo o
victoriose mortuus ne
es? Ego enim cum terræ
superessem, tibi haud se-
cus quā deo sacrificavi.
H e r. Recte quippe sa-
cificasti. Hercules enim
ipse in cælo vna cū diis
immortalibus consistit,
Hebem apud se habens
cruribus formosissimam
Ego vero q te alloquor,
sua sum vmbra. D I O G.
Quidnam dicis amabo?
vmbra ipsius dei? Fie-
ri enim potest, altera eū
dem ex parte deum esse,
altera vita decessisse? H.
Vti-

Vtique Ille enim nequaquam mortuus est, sed ego duntaxat imago ipse sum. D i o. Intellego rem, Te vtrum pro viro Plutoni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuus es. H e r. Sic res se habet. D i o. Quo pacto igitur callidissimus cum sit Aeacus, te nequaquam illum esse non nouit, sed admisit tanquam supposititiū Herculem. H e. Quoniam ille ipse esse videor. D i o. Vera autumas, nam ita persimilis es, vt si ille ipse sis. Caueas igitur ne cōtra sit vt tu quidem Hercules existas, imago vero apud deos immortales Hebem in vxorem duxerit. H e r. Audax nimis es atque loquax: & nisi a scommatibus, quæ in me iacis, abstinueris, fencies quamprimū qualis dei imago sim, arcus enim nudus est atq; paratus. D i o. Cur autem p̄ cætero te timeā, quū semel mortuus sum? Sed per tuum Herculem dic quæso, dum ille viuebat, eras ne vna cum ipso, & tunc imago existens, aut vnus

Πλούτωνι. παρέδωκεν αὐτὸν ἑαυτοῦ. καὶ σὺ νῦν αὐτὸν ἐκείνου νεκρὸς εἶ. Ηρα. τοιοῦτό τι. Διογ. πῶς οὐκ ἀκριβὲς ἂν ὁ αἰακὸς, οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκείνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ηρακλέα παρόντα; Ηρακλ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς. Διογ. ἀληθῆ λέγεις. ἀκριβῶς γὰρ ᾧσε αὐτὸς ἐκείνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ὅτι. σὺ μὲν εἶ ὁ Ηρακλῆς, τὸ δὲ εἶδωλον γυγάμικε πρὸς Ηβην ὅτι τοῖς θεοῖς. Ηρακλ. θεαοὺς εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, ἔστι αὐτίκα υἱὸν θεοῦ εἰδωλὸν εἶμι. τὸ μὲν τῷ ξοῦν γυνὴν, καὶ πρὸ χειρὸν Διογ. ἐγὼ δὲ, τί αὖ ἐτι φοβεοίμην σε; ἀπαξ τεθνήσκεις; ἀτὰρ εἴπε μοι πρὸς τοῦ σού Ηρακλέους, ὅποτε ἐκείνος ἔζη, σάυης αὐτοῦ, καὶ τότε εἶδωλον ὦν; ἢ εἴ μὲν ἦτε πρὸς τὸν βίον, εἴπε δ' αὖ

ἢ ἀπειθάνετε, διαιριθέν-
 τες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέ-
 πλκτο, σὺ δὲ τὸ εἶδαιλον,
 ὥσπερ εἰκὲς λῷ, εἰς ἄδου
 πάρεαι; **Ηρα.** ἐχ' ἡμῶν μὲν
 κείδ' ἀποκρίνεσθαι πρὸς ἄν-
 δρα ὁπίτῃδεις ἐρεχελουῖ-
 τα. ὅμως δὲ οὐκ καὶ τοῦτ'
 ἀκουστον. ὁπόσον μὲν Ἀμ-
 φιτρύωνος ἐν πρὸ **Ηρακλῆ**
 ἡμῶν, ταῦτ' ἐδῶκε, καὶ
 ἐμὲ ἐγὼ κείνο παῖν. ὁ
 γὰρ ἡμῶν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ
 τῷ σώζει τοὺς θεοὺς. **Διο.**
 σαφῶς νῦν μανθάνω.
 δύο γὰρ φῆς ἔτεκεν ἡ Ἀλκ-
 μήνη κατὰ τὸ αὐτὸ **Ηρα-**
 κλέας, τὸν μὲν ὑπὸ Ἀμ-
 φιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ
 τοῦ Διὸς. ὥστε ἐλελή-
 νητε δίδυμοι ὄντες ὁμο-
 μήτριοι. **Ηρακλ.** οὐκ ὁ-
 μάταια. ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμ-
 φω ἦμεν. **Διογ.** οὐκ ἐστὶ
 μάθειν τοῦτο ῥάδιον, σω-
 θέτους δὲ ὄντας **Ηρακλέ-**
 ας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἰα-
 ποκύνταυρος τις ἦτε, εἰς
 τὴν συμπεφνύτης, ἢ ἀνθρώ-

vnus quidem eratis in vi-
 ta: posteaquam autem e
 vita decessistis separati,
 ille quidem ad deos im-
 mortales aduolauit, tu
 vero umbra, vt dignum
 videtur, ad inferos adue-
 nisti? **H E R.** Et si fas e-
 quidem foret, nequaquā
 respondere viro sophisti-
 ce percunctanti. attamē
 aures quoq; ad hos por-
 rigam. Quicquid enim
 Amphitryonis in Hercu-
 le erat id ipsum mortis af-
 fectum est, quod nempe
 ego sum (vt dixi) totū,
 quod autem ex Ioue e-
 rat, cum diis immorta-
 libus conuersatur: **D I.**
 Perspicue nūc intelligo,
 autumās enim eadem vī-
 ce Alcmenam duos peper-
 risse Hercules, vnū qui-
 dem ex Amphitryone,
 alterum vero ex summo
 Ioue, ex quo factum est,
 vt gemini vnus matris
 vtero lateretis. **H E R C.**
 Nequaquam o insane,
 idē profecto ipsi eramus
 ambo. **D I O.** Neque ad-
 huc ad intelligendum id
 facile est, duos Hercu-
 les in vnum esse compo-
 sitos, nisi quis diceret,
 vos tanquam Hippocen-

taurum in vnum fuisse
 copulatos hominem vi-
 delicet, & deum. H E R.
 An nō & homines eodē
 pacto ex duobus compo-
 nit tibi videntur, animo
 videlicet & corpore? Vn
 de qđ prohibet animum
 quidem ipsum ex fumo
 Ioue natū, adesse cælo,
 me vero mortalem ad in-
 feros venisse? D I. Vti-
 que elegāter hæc differu-
 iſſes, o optime Amphi-
 tryoniade, si corpus hac
 tempeſtate eſſes, ſed in-
 corporeæ es imago, itaq;
 periculum eſt, te tripli-
 cem iam feciſſe Hercu-
 lem. H E R C. Quonam
 modo triplicem? D I O.
 Hoc quidem modo, nam
 ſi vnus in cælo exiſtit, tu
 vero apud nos imago,
 corpus autem in Oera,
 iam in puluerē verſum,
 hæc tria iam ſunt, ani-
 maduertas igitur velim,
 quem tertiuū corpori eſſe
 intelligas patrem. H A.
 Audax es, atque ſophi-
 ſta, ſed quod nomen tibi
 eſt? D I O G. Diogenis
 Sinopei imago, ipſe au-
 tem, per Iouem, minime
 cum diis immortalibus,
 ſed cum mortuorum o-

ptimis

πως καὶ θεός. Ηρακ. οὐ γὰρ
 καὶ πάντες οὕτω σοὶ δυ-
 κοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυ-
 οῖν, ψυχῆς καὶ σώματος;
 ὥς τί τὸ καλὸν δοῖ, πλὴν
 μὴ ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι,
 ἥπερ ἔω ἐν Διὶ, τὸ δὲ θνη-
 τὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νε-
 κροῖς; Διογ. ἀλλ' ὃ βέλ-
 τισις Ἀμφιτρυωνιάδῃ, κα-
 λῶς αὖ ταῦτ' ἐλεγεις, εἰ
 σῶμα ἦν αὐτῷ, καὶ δὲ ἀσώ-
 ματον εἶδωλον εἶ. ὥς κιν-
 δυνεύεις τριπλοῦν ἦδη
 ποιήσει τὸν Ηρακλέα. Ηρακ.
 πῶς τριπλοῦν. Διο. ὡδέ-
 πως. εἰ γὰρ ὁ μὴ τις ἐν οὐ-
 ρανῷ, ὃ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ
 εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν
 Οἴτῃ κόνις ἦδη γινόμενον,
 τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ
 σκόπει ὅν τινα δὴ πατέρα
 τρίτον ἡπνοήσει τῷ σώμα-
 τι. Ηρακ. θρασύς τις εἶ, καὶ
 σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὢν τυγ-
 χάνεις; Διο. Διοχρύους τοῦ
 αἰωνόεως εἶδωλον, αὐτὸς
 δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανά-
 τοις θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελ-
 τίστοις

τίστοις νεκρῶν σωΐημι, Ομήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν.

Μενίππου καὶ
Τάνταλου.

Τί κλάεις ὦ Τάνταλε ;
ἢ τί σε αὐτὸν ὀδύρεται, ὅππῃ ἢ λίμνη ἔσῳς ; Τάν. ὅτι ὦ Μενίππε, ὑπόλαλα ὑπὸ τῷ δίκους. Μεν. οὕτως ἄργος εἶ, ὥς μὴ ὀπκύνῃς πιεῖν, ἢ καὶ νῦν Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί ; Τάν. οὐδὲν ὄφελος εἰ ὀπκύνῃμι. φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπιδάκνυται ποσειδῶνα αἰδοῦντάς με. ὡς δέποτε καὶ ἀρύσασαι, καὶ ποσειδέγκω τῷ σώματι, οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ διὰ τῆς δακτύλων διαρρέων, οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ὑπολείπει ξηρὰν τινὲν χεῖρά μου. Μεν. τιθέντιόν τι πάχεις ὦ Τάνταλε, ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ δέν τοῦ πιεῖν ; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ' ὁκείνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που τέθαπται, ὅπερ

timis conuersor, Homē-
rū atq; huiuscemodī fa-
bulas deridens.

Menippi & Tanta-
li.

Quid eiulas o Tātale,
aut quid tuam deploras
fortunam, flagno immi-
nens ? TANTA. Quo-
niam siti enecor Menip-
pe. MEN. Vsq; adeo pi-
ger es atque iners, vt nō
vel pronus iucumbens
bibere noris, vel caua vo-
la hauriens ? TANTA.
Nihil profecero si procū-
bam, refugit enim aqua
simulatque me propius
admoneri senserit, quod
si quando hausero, origi-
coner applicare, prius
effluxit, quam summa ri-
gem labia. Atque inter
digitos effluens aqua,
haud scio quomodo rur-
sus manum meam aridā
relinquit. MEN. Prodi-
giosum quiddam de te
narras Tantale, verum
dic mihi isthuc ipsum,
quorsum opus est bibere
quum corpore careas, nā
illud quod esurire pote-
rat, aut sitire, in Lydia
sepultum est. Cæterum

M

tu

tu quum sis animus, qui nam posthac aut sitire queas aut bibere. T A N. Atq hoc ipsum supplicii genus est, vt anima perinde quasi corpus sit, ita sitiat. M A. Age, hoc ita habere credam⁹, quā doquidem affirmas te si ti puniri. At quid hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis ne potus inopia moriari? At equidem haud video alteros inferos, si quis hos relinquat, neque locum alium in quem morte de migret quispiam. T A N. Recte tu quidem dicis, verum hoc ipsum supplicii genus est, sitire, quū nihil sit opus. M E N. De sipis Tantale, & vti verum tibi fatear, nō alio potu videris egere quam veratro mero, nam diuersum quiddā pateris, his quos canes rabiosi momorderint, vt qui nō aquam quemadmodum ille sed sitim horreas. T. Ne veratrum quidem recusarim bibere Menippe si liceat modo. M. Bono es animo Tantale, certū habens nunquam fore, vt vel tu; vel reliquorū
 (manu-

καὶ πεινῶν καὶ διψῶν ἐδυνάτο. σὺ δὲ ἢ ψυχὴ, πῶς αὖ ἐτι ἢ διψῶνς, ἢ πείνοις; Τάν. τοῦτ' αὐτὸ ἢ κλάσις ἔστι, τὸ διψῶν μου πῶν ψυχῶν ὡς σῶμα οὐταν. Μέν. ἀλλὰ τὸ τοῦ οὐτῶ πεινῶντος, ἐπεὶ φῆς τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δὲ οὐὼ σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιδας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτῆ ἀποθανῆς; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ἄδην, ἢ θάνατον ἐπτεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Τάν. ὁρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δὲ οὐὼ μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ὀπιθυμεῖν πίνειν, μηδὲν δέουσαν. Μέν. ληθεῖς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου γῆ Δία. ὅς τις τοῦναντίον τοῖς ὑπὸ τῆς λυπῶντων κυῶν δεδηγμένοις πέπονδας, οὐ τὸ ὕδαρ, ἀλλὰ πῶν δίψαν πεφοβημένος. Τάν. οὐδὲ τὸν ἐλλεβόρον ὦ Μένιππε ἀνείνομαι πιεῖν, ἤμοιτό μοι μόνον. Μέν. θάρσεν ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
 (πίει)

πίνεται τῷ νεκρῶν. ἀδυνά-
τον γάρ. καὶ τοι οὐ πάν-
τες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης
διψᾷσι, τοῦ ὕδατος αὐτοῦς
οὐχ ὑπομένοντες.

Μενίππου καὶ

Ερμού.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν,
καὶ καλαὶ ὦ Ερμῆ; ξενά-
γησόν με νέηλιν ὄντα. Ερμ.
οὐ χολή μὲν ὦ Μένιππε.
πλήν κατ' ἐκείνο αὐτὸ ἀπό-
κλειον, ὡς ὅτι τὰ διξιά,
ἐνθα Τάκινθος τέ ὄει, καὶ
ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρῶς, καὶ
Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ε-
λένη, καὶ Ἀλέα, καὶ ὅλως τὰ
δερχαῖα κάλλη πάντα. Μέν.
ὅσα μόνον ὄρω, καὶ κρανία,
καὶ σαρκῶν γυμνά, ὅμοια
τὰ πολλὰ. Ερμ. καὶ μὲν
ἐκείνὰ ὄειν, ἀ πάντες οἱ
ποινταὶ θαυμάζουσι τὰ
ὅσα, ὧν σὺ ἔοικας, κα-
ταφρονεῖν. Μέν. ὅμως
πλὴν Ελένῃ μοι δεῖξον.
οἱ γὰρ αὖ διαγνοίην ἔγω-
γε.

manium quispiam bibat
Nec .n. fieri potest, quā
quam non omnibus quē
admodū tibi, poena adio-
dicata est, ut sitiant, a-
qua illos non expectate.

Nenippi & Mer-
rij.

At vbinam formosi il-
li sunt, ac formosæ Mer-
curij ducito me doceto-
que, ut pote recens huc
profectum hospitem M.
Haud mihi licet per ocl-
um Menippe, quin tu ist-
huc ipse e loco dextror-
sum oculos defleste. Il-
lic & Hyacinthus est, &
Narcissus ille, & Nire-
us, & Achilles, & Tyro,
& Helena, & Leda, bre-
uiter quicquid est vete-
rum formarū. M. Equi-
dem præter ossa nihil vi-
deo, caluariasque carni-
bus renodatas, inter quæ
omnia nihil sit omnino
discriminis. M. e. At qui
hæc sunt quæ poetæ cum
æti mirantur ac celebrant,
ossa scilicet quæ tu vide-
ris contemnere. M. At
Helenam saltem mihi
commonstra, nam ipse
quidem haud queam di-

M. a. gnos-

noscere. M. E. Hæc videlicet caluaria, Helena est. M. E. Et huius scilicet ossis gratia, mille naues ex vniuersa Græcia acto delectu, sunt impletæ, tantaque tum Græcorum, tum Barbarorum multitudo confluit, tot vrbes sunt euerstæ? M. E. Cæterum Menippe non vidisti mulierem hanc viuat, quod si vidisses, forsitan diceres tu quoque, vitio dandum non esse, pro tali muliere diu tolerare labores. Alioqui si quis flores etiã arefactos marcidisque contempletur, posteaquã coloris decus abiecerint, deformes nimirum videantur. Ac fidẽ donec florent coloremque obtinent, sunt speciosissimi. M. E. N. Proinde illud iam demiror Mercuri, si Græci non intellexerunt sese pro re vsque adeo momentanea, quæque tam facile emarcesceret, elaborare. M. Haud mihi vacat tecum philosophari, quare delecto loco ubicunque velis, prosterne te met ac recumbe, mihi iam aliæ sunt traducendæ umbræ.

Αεα-

γί. Ερμ. τουτί τὸ κρανίον ἡ Ελένη ὄν. Μέν. εἴτα αἱ χίλιας γῆς διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ὅξ' ἀπάσης τῆς ἐλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπιστον Ἕλληες τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; Ερμ. ἀλλ' οὐκ εἶδες ὃ Μένιππε ζῶσαν τινὲ γυναικα. ἔφησ γὰρ αὐτὴ καὶ σὺ ἀνέμεσητον εἶναι, τοίη δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεια πάχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ αὐτῇ ξηρὰ ὄντα, εἴ τις βλέποι ὑπεβεληκτότα τινὲ βαφλῶν, ἀμυρεφα δηλονότι αὐτῇ δόξει. ὅτε μὲν τοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τ' ἡρσιαν, κάλλιστά ὄντω. Μέν. οὐκ οὖν τοῦτο ὃ Ερμῆ δαυμάζω, εἰ μὴ σωίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πύργου οὐτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ξαδίας ἀπανθρωπότητος πονοῦντες. Ερ. οὐ χολή μοι ὃ Μένιππε φιλοσοφεῖν σοι. ὥς ἐπληξάμενος τρόπον, ἐνθα αὐτὴ ἐβέλης, κείσο καταβαλὼν σε αὐτήν. ἐγὼ δὲ, πρὸ ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

Αἰα-

Αἰακῷ, Πρωτεσίλαου,
Μενελάου, καὶ Πάρι-
δος. Αἰ.

Aeaci, Protefilai,
Menelai, ac Pa-
ridis.

Τί ἄγχις ὦ Πρωτεσίλαε
πλὴν Ελένην προωπισάν; Πρ.
ὅτι διὰ ταύτην ὦ Αἰακε ἀπέ-
θανον, ἡμιτελῇ μὲν τῇ δόμον
καταλιπὼν, χήραν τε πλὴν νεό-
γαμῶν γυναικα. Αἰ. αἰτίῳ
τοίνυν τῷ Μενέλαον, ὃς τις ὑ-
μᾶς ὑπερλοιαύτης γυναικὸς
ὅπῃ Τροίαν ἤγαγεν. Πρω. οὐ
λέγεις. ἐκείνόν μοι αἰτιαλέον.
Μενε. οὐκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλ-
λὰ δικαιότερον τὸν Πάριν,
ὃς ἐμοῦ τῷ ξένου πλὴν γυναι-
κα παρὰ πάντα τὰ δίκαια
ἔχιστο ἀρπάσας. οὗτος γὰρ
οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ
πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
βάρων ἄξιος ἄγχιος, τοσού-
τοις θανάτῳ αἰτίος γεμνημέ-
νος. Πρω. ἄμεινον οὕτω. σὲ
τοιγαροῦν ὦ δ' ὕπαρι, ἐκ ἀφῆ-
σω πόλε ὑπὸ τῷ χερσὶν. Πά.
ἀδίκῃ ποιών ὦ Πρωτεσίλαε.
καὶ ταῦτα, ὁμότεχον ὄντα σοι.
ἐξωλικὸς γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ
τῷ

Quamobrem, Prote-
filae in Helenā irruens,
strangulas illam? P R O.
Quia huius causa Aea-
ce, imperfecta quidem
domo relicta, & vidua
uxore quam nuper duxi,
reddita, mortuus sum.
A E A. Accusa igitur Me-
nelaum, qui vos omnes
pro tali coniuge recupe-
randa, contra Troiā du-
xit. M E N. Nequaquam
me, sed multo iustius Pa-
ridem, qui hospiti mihi,
uxorem contra omne ius
eripuit. Hic enim non
modo abs te, verum ab
omnibus tum Græcis tū
Barbaris merito strangu-
lari debebat, ut qui tam
multis, mortis causa ex-
titerit. P R O T. Melius
hoc. Proinde male nomi-
nate Pari, nunquam te
dimittam e manib. P A.
Iniuriam adeonum facis
Protefilae, idque eo ma-
gis, quod eandem tecum
artem exerceo. Nam &
amori etiā deditus ipse
sum, & ab eodē deo qua-
si victus teneor. Nosti

M 3 au-

autē quod quædam sunt
quæ inuitis nobis gerun-
tur, & nescio quis deus
nos ducit, quocunque i-
psi placet, atq; impossi-
bile est, illi repugnare.
P. o. Recte dicis. Vti
nam igitur Cupidinem
ipsum hic comprehende-
re mihi liceat. A. E. At
ego etiam pro Cupidine
tibi respōdebo, quæ ista
videntur. Sic enim ille
dicet, Sese quidem Pari
di fuisse fortassis causam
amandi, sed mortis cau-
sam tibi fuisse neminem
aliū, quam te ipsum,
Protesilaus, qui clam vxore
nuper ducta, postquam
appropinquassetis Tro-
adi, ita omni contempto
periculo, & velut despe-
ratus ante reliquos o-
mnes in litus exiisti,
gloriæ nimirū cupidus,
propter quā & primus,
in egressu nauium occisus
fuiſti. P. Proinde & ego
pro me ipso, tibi, Aecæ,
respondebo, multo iusti-
ora, quam tu. Neque
enim ego mihi horū cau-
sa fui, sed fatū, & quod
iā inde ab igitio ita præ-
destinatum fuerat. A. Pro-
be, qd ergo istos accusas?

Me-

πρὸς αὐτῶν θεῶν κατέχημαι
οἶδα δὲ ὡς ἀκούσιν τί ὅτι,
καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει
ἔνθα αὖ θέλη, καὶ ἀδυνά-
τον ὅτιν ἀντιτάττειν αὐ-
τῶν. Πρω. εὖ λέγεις. εἴθε
οὐκ μοι τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα
λαβεῖν δυνατὸν ἔω. Αἰ. ἐγὼ
σοι καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ἀπο-
κρινοῦμαι τὰ δίχαια. φήσει
γὰρ αὐτὸς μὲν, τοῦ ἔρῳ τῷ
Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἰ-
τίας, τοῦ θανάτου δὲ σοι,
οὐδένα ἄλλον ὢ Πρωτεσί-
λαε, ἢ σίαυτὸν, ὃς ἐκλα-
δόμενος τῆς νεογάμου γυ-
νακὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθαι
τῇ Τρωάδι, οὕτω φιλοκιν-
δυνῶς καὶ ἀπονερομήτως
προσιπῆδηςας ὥς ἄλλαν,
δόξης ἐραδίης, δι' ἧς ὁρῶ-
τος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθα-
νεν. οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμαυ-
τοῦ σοι ὢ Αἰκὲ ἀποκρινού-
μαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ
τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ μοῖρα,
καὶ τὸ ἔξ ἀρχῆς οὕτως ὅτι
κεκλῶσθαι. Αἰ. ὁρῶς. τί
οὐκ τούτους αἰτίῃ;

Μέ-

Μενίππου καὶ

Menippi & Aeaci.

Αἰακοῦ.

Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ὁ
 Αἰακὲς, φεικνύσθαι μοι τὰ
 ἐσθλὰ πάντα. Αἰ. οὐ γάρ-
 ριον ὁ Μένιππε ἅπαντα.
 ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη
 μαίδαν. οὐτοσί μιν, ὅτι
 Κέρβερός ἐστιν, ἦδ' αὖ, καὶ
 τὸν πορθμῆα τοῦτον, ὅς σε
 διεπέρασε, καὶ πλὺν λίμνῳ,
 καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἦ-
 δ' ἐώρακας ἐσιών. Μέν. οἶ-
 δα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυ-
 λωρεῖς. καὶ τὴν βασιλέα εἶ-
 δον, καὶ τὰς Ερινύς. πῶς
 δ' ἀνθρώπους μοι πῶς πά-
 λαι δείξον, καὶ μάλιστα πῶς
 ὀλβιότους αὐτῶν. Αἰ. οὐ-
 τοσί μιν Ἀγαμέμνων, οὗτος
 δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδο-
 μένους πηλείων. ἔπειτα Ο-
 δυσσεύς, ἔπειτα Αἴας, καὶ Διο-
 μέδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλ-
 ληνῶν. Μένιππος. βάλαί
 Ομηρε, ὅτι σοι τῶν ῥαψω-
 διῶν τὰ κεφάλαια χα-
 μαὶ ἔξερπαις ἢ ἀγνοῖς,
 καὶ

Per Plutonem, ο Αε-
 ace, expone mihi, quæ-
 so, hic quæ apud inferos
 sunt, omnia. A x. Haud
 facile, Menippe, omnia.
 Verum quæ summatis
 & veluti per capita indi-
 cari possunt hæc accipe :
 Hic quidem, quod Cer-
 berus sit, nosti. Deinde
 & portitorem hunc nosti,
 qui te traiecit, præterea
 & lacum, & Pyriphleg-
 thontem iam vidisti, cū
 ingressus es. M e. Nosti
 hæc, & præterea te quo-
 que, quod hic in vestibū-
 lo sedes, atque aditum
 obseruas. Etiam regem
 ipsum vidi, & Furias.
 Homines vero præscos,
 quæso, ostende & maxi-
 me eos, q̄ inter cæteros
 nobiliores fuere. A x. A.
 Hic quidē Agamemnon
 est, ille autem Achilles.
 Rursū hic Idomeneus,
 qui propius assidet. post
 hunc Vlysses, deinceps
 Aiax & Diomedes, &
 cæteri græcorum præstā-
 tissimi. M e n. Papæ Ho-
 mere, vt ibi Rapsodiā
 tuarum capita, humi p-
 iecta iacent, ignobilia
 M 4 at-

atque obscura, cinis ac pulvis omnia, & nugæ meræ, denique vere, ut abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Aeace, quis nā est? A E. Cyrus est. Ille autē Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Vltra hos autē Midas, & deinceps ille Xerxes. M E. Et te, o scelestè, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes navibus traicere affectantē? Qualis vero & ipse Cræsus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso, huc Aeace, permitte, ut demulceam caput, inflicto colapho. A. Nequaquā. Comminueres enim ipsi caluariam, muliebris ac fragilis adeo cū sit. M. At certe tamē amplexabor illum, ut pote seminirum ac mulierosum plane. A E A. Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? M E N. Per Iouem etiam. A E A. Primus eni hic tibi Pythagoras est. M E N. Salve Euphorbe, siue Apollo, siue deniq; quodcumq; voles. P Y T. Ita sane, & tu utiq; M. M E N.

καὶ ἄμορφα, κβνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενιωὺς ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ ὁ Αἰακὲς, τίς ἐστι; Αἰ. Κῦρὸς ἐστίν. οὗτος δὲ Κροῖτος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἐκείνος δὲ, Ξέρξης. Μέν. εἴτα σὲ ὁ κάθαγμα ἡ Ἑλλὰς ἐφριγῇ, ζυγνύωτα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ἑρῶν πλεῖν ὀπιδυμουῦντα; οἶος δὲ καὶ ὁ Κροῖσὸς ἐστίν; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὁ Αἰακὲς, πατάξαι μοι κατὰ κῆρξεν ὀπίσσειν. Αἰα. μηδαμῶς. διαδρεύσεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. Μένιπ. οὐκοῦν ἀλλὰ προσπύζομαι γε πάντως ἀνδρὸς γυνὴν ὄντι. Αἰα. βούλει σοὶ ὀπιδείξω καὶ τοὺς σοφοὺς; Μένιπ. νῆ Δία γε. Αἰα. πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστίν. Μένιπ. χαῖρε ὁ Εὐφροβι, ἢ Ἀπολλων, ἢ ὁ, τι αὐτὸς ἐθέλης. Πυθ. νῆ, χύσέ γε ὁ Μένιππι. Μέν.

Μέν. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ἂ μὴ
 ῥός ὄξισοι; Πυθ. οὐ γάρ.
 ἀλλὰ φέρε ἰδῶ, ἔστι σοι
 ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένιπ. κυάμους ὄγαθέ.
 ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδι-
 μον. Πυθ. δὲς μόνον, ἄλ-
 λα παρὰ νεκροῖς δόγματα.
 ἔμαθόν γ', ὥς οὐδὲν ἴσον
 κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ το-
 κίων ἐνθάδε. Αἰα. οὗτος
 δὲ Σόλων ὁ Εξηκισίδου.
 καὶ Θαλῆς ὁ κείνος. καὶ
 παρ' αὐτῶν, Πιττακός, καὶ
 οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάντες
 εἰσὶν, ὥς ὄρεται. Μέν. ἄλ-
 ποι οὗτοι ὦ Αἰακὲ μόνον, καὶ
 φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ
 σποδοῦ πλείος, ὥσπερ ἐκρυφί-
 ας ἄετος, ὁ ταῖς φλυκταί-
 ναις ὅλος ἐξωθηκὼς, τίς
 ἔστιν; Αἰα. Εμπεδοκλῆς ὁ
 Μένιππε, ἡμίφθορος ἀπὸ τῆς
 Αἴτνης παρών. Μέν. ὦ χαλ-
 κόπου βέλτιστε, τί παθὼν
 σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέ-
 βαλες; Εμ. μελαγχολία
 τίς ὦ Μένιππε. Μέν. οὐ
 μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία,
 καὶ

MEN. Quid? an nō am-
 plius aureū istud femur
 habes? PYTHA. Non,
 sed age cedo, si quid mā-
 ductabile tibi habet pera
 ista. M. Fabas habet, qua-
 re nihil hic est, quod tu
 manducare queas. PY.
 Da modo. Nā hic apud
 manes alia dogmata at-
 que instituta didici, nem-
 pe quod nihil hic inter
 se similes sunt, fabæ &
 patrantium testiculi. A.
 Porro hic Solon est, fili-
 us Execestidis. præterea
 ille Thales, & iuxta ip-
 sos Pittacus, & cæteri
 illi, septem autē omnes
 sunt, vt vides. M. Læ-
 ti hi sunt Aeace, soli at-
 que alacres præter cæte-
 ros. Sed hic oppletus ci-
 nere, tanquam subcine-
 ricus panis aliquis, hic
 crebris pustulis quasi suf-
 feruefactus, quis nā est?
 A. E. Empedocles, M. E.
 semicoctus ab Aetna mō-
 te huc profectus. M. O
 xripes optime, quid ob-
 secro acciderat tibi, cur
 te ipsum in crateres Aet-
 næ iniiceret? E. M. Insā-
 nia quædam, Menippe.
 M. E. Non per Iouē, sed
 inanīs quædam gloriæ

M 5 affe-

affectatio, & fastus, &
 multa dementia. Hæc te
 conflagrare fecerūt, una
 cum ipsis crepidis, cum
 dignus minime esses. Ve-
 runtamen nihil tibi com-
 mentum istud profuit,
 deprehensus enim es &
 ipse mortuus. Cæterum
 Socrates ille, Aeace, vbi
 locorum tandem est? A.
 Cum Nestore ac Pala-
 mede ille plerunque nu-
 gatur. M E N. Cuperem
 tamen videre ipsum, si-
 cubi locorum hic foret.
 A E. Vides ne caluum
 illum? M E N. At omnes
 hic calui sunt, quare o-
 mnium æq; notatio hæc
 fuerit. A E. Simum istū
 dico. M E N. Etiam hoc
 simile omnium est. Nam
 & simi omnes sunt. S O-
 C R A. Mene quæris Me-
 nippe? M E N. Te ipsum
 S O C R A. Quo pacto res
 Athenis se habent? M E.
 Multi iuniorum philoso-
 phari se profitentur. A
 habitum certe ipsum, &
 incessum si quis aspiciat,
 meri philosophi viden-
 tur, admodū multi. Cæ-
 terum autem vidisti opi-
 nor, qualis & Aristippos
 huc ad te venerit, & Pla-

το

καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κέρυ-
 ζα. ταῦτά σε ἀπλυνδρά-
 κωσεν αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ
 ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' οὐ-
 δέν σε τὸ σόφισμα ἄνηκον.
 ἐφωράδης γὰρ τιθνιάς. ὁ
 Σωκράτης δὲ ὁ Αἰακὲς,
 ποῦ ποτε ἄρά ὄκει. Αἰα. με-
 τὰ Νέστορος, καὶ Παλαμή-
 δους ἐκείνος ληρεῖ τὰ πολ-
 λά. Μέν. ὅμως ἐβουλόμην
 ἰδεῖν αὐτὸν, εἴποιεν ἐνθάδε ὄκιν.
 Αἰ. ὁρᾷς τὸν φαλακρόν; Μά-
 ῶς πάντες φαλακροὶ εἰσιν.
 ὥς πάντων αὐτὸν εἶναι τοῦτο
 γνώρισμα. Αἰα. τὸν σιμόν
 λέγω. Μέν. καὶ τοῦθ' ὅμοιον.
 σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ
 ζητεῖς ὁ Μένιππε; Μέν. καὶ
 μάλα ὁ Σώκρατες. Σωκ.
 τί τὰ ἐν Αἰθιώαις; Μέν.
 πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν
 λέγουσι. καὶ τά γε χήματα
 αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ
 δεῖσθαι αὐτό τις, ἄκροι φιλό-
 σοφοι. Σω. Μάλα πολλοὺς
 εἶδρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα
 εἶδρακα; οἶμαι, οἷος ἦκε πα-
 ρὰ σοὶ Αἰρίσιππος, καὶ Πλά-

των

των αὐτῶν . ὁ μὲν ἀποπνέων
 μέρου , ὁ δὲ τὸ ἐν Σικελίᾳ
 τυράντους διραπύειν ἔκμα
 θάν . Σωκ. πῶς ἐμοὶ δὲ τί
 φρονοῦσιν ; Μέν. εὐδαίμων
 ὃ Σώκρατες ἀνθρώπος εἶ-
 τά γε τοιαῦτα πάντες οὐκ
 σε θαυμάσιον οἶνται ἀνδρα
 γηγῆσθαι , καὶ πάντα ἐγνω-
 κέναι ταῦτα . δεῖ γὰρ οἶμαι
 τᾷ ληθὲς λέγειν , οὐδὲν εἰδόν-
 τα . Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφα-
 σκον ταῦτα πρὸς αὐτούς . αἱ
 δὲ, εἰρωνεῖαν ὥροντο τὸ πρᾶγ-
 μα εἶναι . Μέν. τίνας δὲ οὗ-
 τοί εἰσιν οἱ πρὸς σέ ; Σωκ.
 Χαρμίδης ὃ Μένιππε , καὶ
 Φαίδρος , καὶ ὁ τοῦ Κληνίου .
 Μέν. εὖ γε ὃ Σώκρατες , ὅτι
 κἂν ταῦθα μέτῃ τῷ σεαυτῷ
 τέχνῳ , καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν
 καλῶν . Σωκ. τί γὰρ αὖ ἄλλο
 ἥδιον πράττοιμι ; ἀλλὰ πλη-
 σίον ἡμῶν κατάκεισο , εἰ δο-
 κεῖ . Μέν. μὰ Δί' ὅπῃ ἢ Κρῆ-
 σον γὰρ καὶ Σαρδανάπα-
 λον ἀπειμι , πλησίον οἰκή-
 σων αὐτῶν . ἔοικα γοῦν οὐκ
 ὀλίγα γιγασκῆσαι , ἡμεῶν ζόν-
 των

to ipse, alter quidem o-
 lens vnguenta, alter au-
 tem in Sicilla tyrannis
 adulari doctus. S o c. At
 de me quid sentiunt? M.
 Beatus, Socrates, qui spi-
 am es, quod ad huiusmo-
 di res utique pertinet.
 Omnes itaque te admi-
 rabilem fuisse virum exi-
 stimant, atq; omnia co-
 gnouisse hæc (decetenim
 opinor, verum hic dice-
 re) cū nihil scires. S o.
 Et ipse dicebam hæc ad
 illos, sed illi tum simu-
 lationem quandam, eā
 rem esse putabant. M e.
 Sed quinam isti sunt cir-
 ca te? S o. Charmides,
 Menippe, & Phædrus
 & Clinix filius ille. M.
 Euge, Socrates quoniā
 & hic artem tuam exer-
 ces, neq; formosos istos
 negligis. S o. Quid enim
 aliud quod quidem sua-
 uius sit, agere? Sed huc
 propius nobiscum recū-
 be, si videtur. M e n i p p e.
 Non, per Iouem. Ad
 Cræsum enim & Sarda-
 napalum redeo, prope
 illos habitaturus. Vide-
 or quippe mihi, non pau-
 ca habitus ibi esse, quæ
 rideam, quando ploran-

res illos audiam. Α Ε Α.
Et ego quoque iā abeo,
ne quis mortuorum clā
nobis subducatur sese. Ple-
raque autē alia videbis
Menippe, quando iterū
conueniemus. Μ Ε. Abe-
as licet, nam & hæc Aea-
ce, vidisse sufficit.

των ἀκούων. Αἶα. καὶ-
γὰρ ἤδη ἀπειμι, μὴ καί τις
ἡμᾶς νεκρῶν λάβῃ διαφυ-
γών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαυθις
ὄψαι ὧ Μένιππε. Μεν. ἀ-
πιθι. καὶ ταυτὶ γ' ἱκανὰ ὧ
Αἰακέ.

Menippi & Cerbe- ri.

Μενίππου καὶ
Κερέβερου.

Heus Cerbere, quan-
doquidem mihi tecum
cognatio quædam inter-
cedit, cum & ipse sim ca-
nis, dic mihi per Stygiā
paludem, quō se habe-
bat Socrates, cum huc
accederet? Verisimile ē
autem te, deus cum sis,
non latrare modo, verū
etiam humano more lo-
qui, si quando velis. C.
Quum procul adhuc ab-
esset Menippe, visus est
constanti atque interri-
to adire vultu, perinde
quasi mortem nihil om-
nino formidaret, tanquā
hoc ipsum vellet iis, qui
procul a specus ingressu
stabant, ostendere. verū
simulatque despexit in
hiatum viditque profun-
dum atque atrum antri
reces-

Ω Κέρεβρε, συγγνηὺς
γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐ-
τὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς
Στυγὸς, οἷος ἔω ὁ Σω-
κράτης ὅποτε κατήκει πρὸς
ὑμᾶς. εἰκὸς δέ σε δι-
ὄν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μό-
νον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωπικῶς
φθέγγεσθαι ὅπότε ἐθέλοις.
Κέρεβ. πῶς ἔρωθεν μὲν ὧ Μέν-
νιππε, πάντ' ἅπανσιν ἐδό-
κει ἀτρέπῳ προσώπῳ προ-
σίεναί, καὶ οὐ πάνυ δι-
δέναί τὸν θάνατον δοκῶν.
καὶ τοῦτ' ἐμφυῶναι τοῖς
ἔξω τοῦ σομίου ἐσῶσιν
ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυ-
ψεν εἶσω τοῦ χάσματος,
καὶ

καὶ εἶδε τὸν ζῶον, καὶ
 γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐ-
 τὸν δακὼν τῷ κωνείῳ,
 κατέσπασα τοῦ ποδὸς,
 ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε,
 καὶ τὰ ἑαυτοῦ παῖδιά ὠ-
 δύρετο, καὶ παρτοῖος ἐ-
 χύετο. Μέν. οὐκοῦν σο-
 φιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἡμεῖς, καὶ
 οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει
 τοῦ πράγματος; Κέρβ. οὐκ.
 ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγ-
 χεῖον αὐτὸ ἑώρα, κατε-
 δρασωμένο, ὡς δῆδεν οὐκ
 ἄκων πεισόμενος, ὁ πάν-
 τας ἔδει παθεῖν, ὡς δαυ-
 μάσωνται εἰ διαταί. καὶ
 ὅλως, ὥς πάντων γε
 οἷς τοιούτων εἰπεῖν αὐ-
 τοῖς, ἕως τοῦ σομίου
 τολμηροῖ, καὶ ἀνδρείοι.
 τάδ' ἐνδοξεν, ἔλεγχος
 ἀκριβής. Μένιπ. ἐγὼ
 δὲ πῶς σοι κατεπληυθέναι
 ἔδοξα; Κέρβ. μόνος ὃ
 Μένιππε ἀξίως τοῦ γέ-
 νους, καὶ Διογένης παρὰ
 σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζέ-
 μενοι ἐσπείγῃ, μὴ δ' ὠ-
 δοῦ-

recessum, simulque ego
 cunctantem etiam illum
 aconito mordens, pedes
 correptum detraherem,
 infantium ritu eiulabat
 suosque deplorabat libe-
 ros, nihilque non facie-
 bat in omnem speciem
 sese conuertens. ΜΕΝ.
 Num igitur fucate sapi-
 ens erat ille, neque vere
 mortem contemnebat?
 ΚΕΡΒ. Haud vere, ceter-
 um ubi vidit id esse ne-
 cesse, audaciam quandā
 prae se ferebat, quasi ve-
 ro volens id esset passu-
 rus, quod alioqui volenti
 nolenti tamen omnino
 fuerat ferendum, videli-
 cet, quo spectatoribus
 esset miraculo. Equidem
 illud in totum de viris i-
 stiusmodi vere possim di-
 cere, ad fauces usque spe-
 cus intrepidi sunt ac for-
 tes, porro intus cū sunt,
 nihil mollius neque fra-
 ctius. ΜΕΝ. Ceterum
 ego quonam animo tibi
 visus sum subiisse specū?
 ΚΕΡΒ. Vnus mortalium
 Menippe, sic mihi visus
 es subire, ut tuo dignū
 erat genere, & prior te
 Diogenes, propterea quod
 neutiquam adacti subio-
 ritis,

ritis, aut intrusi, verum
tum ultroque, tum riden-
tes, atque omnibus plo-
rare renunciantes.

Δούλομαι, ἀλλ' ἐξελούσθαι
γελῶντες, οἰμώζειν πειρα-
γείλαντες ἅπασιν.

Charontis & Me- nippi.

Χάρων καὶ Με-
νίππου. Χάρων.

Redde naulum sceler-
is. M E N. Vociferare,
si quidem isthuc tibi vo-
luptati est Charon. C.
Redde, inquam, quod
pro traiectione debes.
M E N. Haudquaquam au-
ferre queas ab eo qui nō
habeat. C H A. An est q-
uispiam, qui ne obulū qui-
dem habeat? M E N. Sit
ne alius quispiā prae-
terea, equidē ignoro, ipse
certe non habeo. C H A.
Atqui praefocabo te per
Ditem impurissime, ni
reddas. M E N. At ego il-
lico baculo tibi commi-
nuā caput. C H A. Num
ego te tam longo traie-
ctu gratis transuexero?
M E N. Mercurius meo
nomine tibi reddat, ut
qui me tibi tradiderit.
M E N. Belle mecum aga-
tur per Iouem, siquidē
futurum est, ut etiam de
functorum nomine per-
soluam. C H A. Haud o-
mit-

Απόδος ὃ κατάρχεαι τὸ
πορθμία. Μέν. βόα, εἰ
τοῦτό σοι ἥδιον ὢ Χάρων.
Χάρ. Ἀπόδος φημι αὐτῷ
ὧν σε διεπορθμευτάμην.
Μέν. οὐκ αὖ λάβοις παρὰ
τοῦ μὴ ἔχοντος. Χάρ. ἔστι
δὲ τις ὁβολὸν μὴ ἔχων;
Μέν. εἰ μὴ καὶ ἄλλος τις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω.
Χάρ. καὶ μὲν ἄγξω σε νῦν
τὸν πλούτωνα ὃ μισρὸν
μὴ ἀποδῶς. Μέν. κα-
τὰ τὸ ξύλφ σου πατάξας,
διαλύσω τὸ κρατίον. Χάρ.
μά τι οὐκ ἔστι πεπλευκὸς
τοσοῦτον πλουῖον. Μέν. ὁ
Ερμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ὑπο-
δότην, ὅς με παρέδωκέ σοι.
Ερμ. νῦν Δία ὀναίμην, εἰ
μέλλω γὰρ καὶ ὑπερικτίνειν
τῷ νεκρῷ. Χάρ. οὐκ ἀπο-
εἶσο-

ἐπὶ σομαί σου. Μέν. τούτου
 γε ἔνεκα νεωλκήσας τὸ πορθε
 μείον, παρέρυθι. πλὴν ἄλλ'
 ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς αὖ λαβοίς;
 Χάρ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κο-
 μίζεν δέον; Μέν. ἤδεν
 μὲν οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν,
 ἐγὼ δὲ διὰ τούτου μὴ ἀποδα-
 νείν; Χάρ. μένος οὖν αὐχί-
 σεις πορῖκα πεπλοκέναι;
 Μέν. οὐ πορῖκα ὧ βέλλεις. καὶ
 γὰρ ἠντλησα, καὶ τῆς κόπης ἐ-
 πιλαβόμεν, καὶ οὐκ ἐκλαιον
 μένος τῆς ἄλλων ὀπλοαῖς.
 Χάρ. οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ
 πορθεμία. τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦ-
 ναι σὺ δέ. οὐ γὰρ δέμεις ἄλ-
 λως γένεσθαι. Μέν. οὐκοῦν
 ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν
 βίον. Χάρ. χαρίεν λέγεις,
 ἵνα καὶ πλοῦτ' ὅτι τούτῳ
 παρὰ τῷ Αἰακοῦ προτλάσω.
 Μέν. μὴ ἐνόησεν οὖν. Χάρ.
 δεῖξον τι ἐν τῇ πόλει ἔχεις.
 Μέν. δέμους εἰ δέλεις, καὶ
 τῆς ἐκάτης τὸ δεῖπνον. Χάρ.
 πόθεν τῶτον ἡμῖν ὧ Ερμῆ φ
 κυῖα ἦγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλά-
 λει παρὰ φ πλοῦν, τῆς ὀπ-
 λοαῖς

mittam te. M E N. Quin
 igitur vel huius gratia
 perge, vt facis, nanim
 trahere, quanquā quod
 non habeo, quinam aufe-
 ras? C H A. At tu nescie-
 bas, quid tibi fuerit ad-
 portandum? M E N. Scie-
 bam quidem, verum non
 erat. Quid igitur? num
 ea gratia erat mihi sem-
 per in vita manendum?
 C H A. Solus ergo gloria
 beris te gratis fuisse trās-
 uestum? M E N. Haud
 gratis o præclare, siquid-
 dem & sentinā exhausti,
 & remum arripui, & ve-
 ctorum omniū vnus non
 eiulaui. C H A. Ista nihil
 ad naulum, obolum red-
 das oportet, neque enim
 fas est secus fieri. M E N.
 Promde tu me rursum
 in vitam reuehe. C H A.
 Belle dicis, nimirum vt
 verbera etiam ab Aeaco
 mihi lucrificiā. M E N.
 Ergo molestus ne sis. C.
 Ostende quid habeas in
 pera. M E N. Lupinum si
 velis, & Hecatae cenā.
 C H A. Vnde nobis hunc
 canem adduxisti Mercu-
 ri? tum qualia garriebas
 inter nauigandum? ve-
 ctiores omnes irridens,

ac diſteris inceſſens , v-
nuſque cantillans , illis
plorantibus. M E R C V.
An ignoras Charon quē
virū tranſuexeris, plane
liberum, cuiq; nihil om-
nino curæ ſit. Hic eſt M.
C H A. Atqui ſi vnquam
poſthac te recepero. M.
Si receperis o præclare ,
ne poſſis quidem iterum
recipere.

Proteſilai & Pluto- nis.

O Domine, o rex , o
hoſter Iupiter & tu Ce-
reris filia , ne deſpici-
te preces amatorias. P. Tu
vero quid precaris a no-
bis , aut quis deniq; eſt?
P R O. Equidem Proteſi-
laus ſum , filius Iphicli,
patria Philacenſis , qui
cum reliquis Græcis in
expeditione ad Troiam
profeſtus, ac primus om-
nium contra Ilium pug-
nando, occiſus ſum. Pre-
cor autem vt dimiſſus
hinc , modicum tempo-
ris, in vitā redire denuo
permittar. P L V. Hunc
amorem, Proteſilæ, om-
nes mortui amant , ſed
nullus tamen ipſorū po-
tetur

κατῶν ἀπάντων καὶ αἰγελῶν,
καὶ ὀπιθώπων, καὶ μόνος ἄ-
δων, οἰμωζόντων ἐκείνων.
Ερ. ἀγνοεῖς ὃ Χάρον, ὁποῖον
ἄνδρα διεπύρεθμεντας; ἐλεύ-
θερον ἀκρεῖως, κοῦδενὸς αὐ-
τῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μέ-
νιππος. Χάρ. καὶ μὲν αὖ σὶ
λάβω ποτέ; Μέν. αὖ λάβης
ὃ βέλῃσι δις ὃ καὶ αὖ λάβοις.

Πρωτεσιλάου καὶ Πλούτωνος.

Ω δέσποτα, καὶ βασιλεῦ,
καὶ ἡμέτερι Ζεῦ, καὶ σὺ Διμή-
τρος θύγατερ, μὴ ἐπερίδητε
δέησιν ἐρωτικῇ. Πλου. σὺ
δὲ τίνοος δέη παρ' ἡμῶν; ἢ
τις ὦν τυγχάνεις; Πρωτ.
εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφί-
κλου φιλάκιος, συστρατιώ-
της τῆς Ἀχαιῶν, καὶ παρῶ-
τος ὑποδανὼν τῆς ἐπ' Ἰλίου
δέομασι δὲ ἀφεθείς πρὸς ὁ-
λίγον, ἀναβιῶναι πάλιν.
Πλου. τοῦτον μὲν ἔρωτα ὃ
Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ
ἐρώσι. πλὴν οὐδεὶς αὖ αὐτῆς
τύχη.

τύχη, Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ
 ζῶν Αἰδωνεὺ ἐρῶ ἔγωγε.
 τῆς γυναικὸς δὲ, ὡς νόγα-
 μον ἔτι ἐν τῇ θαλάμῳ κα-
 ταλιπὼν, ὥς ἄρ' ἐμὴν ἀποπλέ-
 ων. εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ
 τοῦ Εὐκτορος. ὁ οὐκ ἔγνω τῆς
 γυναικὸς, οὐ μετρίως ἀπι-
 κναίει με ὧς δέσποτα, καὶ
 βούλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον
 ὀφθεῖν αὐτῇ, καταβιῶμαι
 πάλιν. Πλου. οὐκ ἔπεις
 ὧς Πρωτεσίλαε τὸ Λήδης
 ὕδωρ; Πρωτ. καὶ μάλα ὧς
 δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑ-
 πέρογκον ἔστι. Πλου. οὐκοῦν
 φείμενον. ἀφίξεται γὰρ
 ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀ-
 νελθεῖν δεήσει. Πρω. ἀλλ' οὐ
 φέρω πῶς διατρίβω ὧς Πλού-
 των. ἡράδης δὲ καὶ αὐτὸς
 ἦδη, καὶ οἶδα οἷον τὸ ἐρεῖν
 ἔστιν. Πλού. εἴτα τί σε ὀνή-
 σει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶ-
 ναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ὀδυροῦμενον; Πρωτ. οἶμαι
 πείσειν καὶ κείνῳ ἀκολουθεῖν
 παρ' ὑμᾶς. ὥς αὖθ' ἐνός
 δύο

titur eo. P r o. At non
 vitam, o Pluto, tantope-
 re amo, verum equidem
 vxorem, quam nuper du-
 ctam, domi reliqui, atq3
 in bellū nauigando pro-
 fectus sum. Deinde infœ-
 lix in egressu nauium,
 ab Hectore occisus sum.
 Amor itaq3 iste vxoris,
 non mediocriter me, o
 Domine, enecat, volog3
 si vel paululum ab ipsa
 cōspectus fuero, rursum
 huc descendere. P l v t.
 Non bibisti, Proteſilae,
 aquam Letheam? P r o-
 t e s. Bibi equidem, sed
 hæc res præualuit pon-
 dere. P l v. Igitur expe-
 ctā, adueniet enim & il-
 la quandoque, neq3 nūc
 opus quicquam erit, ite-
 rum ascendere te. P. Sed
 moram hanc ferre ne-
 queo. Amasti autem tu
 quoque aliquando, ac
 nosti, qualis res, Amor
 sit. P. Et quid adeo iuuā-
 bit te vnum diem reui-
 uiscere? deinde autē pau-
 lo post eadem hæc luge-
 re? P r o. Spero me etiā
 illam adducturum esse,
 vt huc ad vos sequatur
 me, quare pro vno mor-
 tuo paulo post duos reci-
 pies

pies. P. Haud fas est illa fieri, neque etiam simile vnquam factū est. P. R. O. At ego in memoriam tibi reuocabo, Nam Orpheo ob ipsam hanc causam Euridicen vxorē reddidistis, & cognatam meā Alcestim, emisistis, Herculi gratificātes. P. Optaris autem cum ista nuda atque deformi calnaria, formosæ illi sponse tuæ in conspectum venire? Quo pacto autē illa etiam aspiciat te? quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terribitur enim, sat scio atq; aufugiet, tuque frustra tantū iter exantlaueris. P. R. O. S. E. R. Proinde mi uir, tu isti quoque rei me dicinam aliquā adhibe. Ac Mercurium iube, vt postquam ad lucem peruenierit Protefilaus, cōtactū virga, mox in adolescentem formosum cōuertat illum, qualis videlicet antea fuit, cum ex sponsæ thalamo prodiret. P. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri, sponsum facito. Tu

γέρο

δύο νεκρούς λήψη μετ' ὀλίγον. Πλού. οὐ θέμις γνέσθαι ταῦτα οὐδὲ ἐγγύετο πάποτε, Πρω. ἀναμνήσω σε ὅ Πλούτων. Ορφεὺ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδωτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Αλκυσιν παρέπεμψατε Ηρακλεῖ χαρίζομενοι. Πλου. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν, καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῶναι; πῶς δὲ καὶ κείνη προσβλεπταί σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γὰρ σὺ ὅτι αἶδα, καὶ φύσεται σε. καὶ μάτῳ ἔσῃ τοσαύτῳ ὁδὸν ἀνελυθώς. Πέρ. οὐκοῦν ὅ αἷνε, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι. τὴν Ερμῆν κέλαιτον, ἐπειδὴν ἐπὶ φωτὶ ἦδη ὁ Πρωτισίλαος ἦ, καδικόρμυρον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νιανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷός τ' αὖ τοῦ πασοῦ. Πλού. ἐπεὶ Περσεφόνῃ συνοδοκῆς ἀναγαγὼν τοῦτον, αὐτὸς ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμ-

ρέμνησο, μίαν λαβὼν ἡμέ-
ραν.

vero memineris, non am-
plius quam vnum diem
tibi permissum esse.

Διογένους καὶ
Μαυτώλου.

Diogenis & Mau-
soli.

Ω Καὶ ὅτι τίνι μέγα
φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; Μαύ.
καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὴ
ὦ σινωπεύ, ὃς ἑβασίλευ-
σα Καρίας μὴ ἀπάσης,
ἤρξα δι καὶ Λυδῶν ἐρίων.
καὶ νήσους δέ τινας ὑπε-
γαγόμεν, καὶ ἄχρι Μιλή-
του ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς
Ιωνίας καταστρέφόμενος.
καὶ καλὸς εἰμ, καὶ μέγας,
καὶ ἐν πολέμοις κατε-
ρός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν
Ἀλικαρνασσὶ μνῆμα παμ-
μέγεθες ἔχω ὀπκείμενον,
ἡλίκον οὐκ ἄλλως νεκρὸς,
ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλ-
λος ἔξησκημύον, ἵππων
καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρι-
βέστατον εἰκασμένων λί-
θου τοῦ καλλίστου, ὅσον
οὐδὲ τῆς οὐρῆς τις αὐτῇ ἔα-
διωσ.

Ohe tu Car, quare tā
dem insolens es, tibi que
places, ac dignum te cre-
dis, qui vnus nobis om-
nib. antepone? M. A.
Primum regni nomine
ὅτι tu Sinopenis, quippe
qui Carix imperauerim
vniuersæ, præterea Ly-
dix quoque gentib. ali-
quot, tum autem & insu-
las nōnullas subegerim,
Miletum vsque peruene-
rim, plerisque Ionix par-
tibus vastatis. Ad hæc
formosus eram ac pro-
cerus, ac bellicis in reb.
præualidus. Postremo,
qd' est omniū maximū,
in Halicarnasso monumē-
tū erectum habeo, singu-
lari magnitudine, quan-
tū videlicet defunctorū
ali^o nemo possidet, neq;
pari etiā pulchritudine
conditum, viris scilicet
atque equis, pulcherri-
mo e saxo, ad viuam for-
mam absolutissimo arti-
ficio expressis, adeo vt

N vel

vel phanum aliquod simile haud facile quis inveniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? D. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? M A V. Per Iouē ob hanc inquā. D I O. Atqui o formose Mausole, neque vires iam illae, neque forma tibi iam adest, adeo ut si quem arbitrum de forma praelitia delegerimus, haud quaquā dicere potis sit, quamobrem tua caluaria mea sit anteferenda, si quidem utraque pariter tum calua, tum nuda, utrique dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatii sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantibus. deformati. Ceterum sepulchrū ac saxa illa preciosa, Halicarnasēis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriae causa ostentare, tanquā qui magnificam quandā apud se structuram habebant, verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsitan illud commodum vocas, quod plus

δίως. οὐ δοκῶ σοι διχράως ὅπῃ τούτοις μέγα φρονεῖν; Διογῆνης. ὅπῃ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Μαύσω. γὰρ Δί᾽ ὅπῃ τούτοις. Διογ. ἀλλ' ὅ καλὲ Μαύσωλε; οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γούν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖν αὐτοῦ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνοντο, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρέμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποστεινόμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσοῦσι μὲν ἴσως εἶναι ὀφθαλμὸν, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὥς δ' ἂν τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ᾖ. σὺ δὲ ὅ βέλτερι, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μάλ-

μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς
 ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πι-
 ζόμενος. Μαύ. ἀνύητα οὐκ
 μοι ἐκείνα πάντα. καὶ ἰσότη-
 μος ἔσαι Μαύσωλος, καὶ Διο-
 γήνης. Διογ. οὐκ ἰσότημος ὦ
 ἡμυσιότατε. οὐ γάρ. Μαύσω-
 λος μὲν γὰρ οὐκ ὁμώζεται, μεμνη-
 μένος τῆς ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς
 οὐδαιμονεῖν ᾔετο. Διογῆνης
 δὲ καταγελάσεται αὐτὸν.
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Αλικαρ-
 νασσῷ ἐρεῖ ἐαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτε-
 μισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀ-
 δελφῆς κατεσκευασμένον.
 ὁ Διογῆνης δὲ, τοῦ μὲν σώ-
 ματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔ-
 χει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμε-
 λεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ
 τοῖς ἀριστοῖς περὶ αὐτῶ κατα-
 λέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιω-
 κὼς ὑψελάτιρον ὥς Καρῶν ἀν-
 δραποδέσατε τῷ σοῦ μνῆμα
 τος, καὶ ἐν βεβαιότερῳ χορίῳ
 κατεσκευασμένον.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ
 Μενίππου. Νι-
 ρεύς.

plus oneris, atque nos-
 sustines, sub tam ingen-
 tibus saxis pressus ac la-
 borans. M A V. Itane ni-
 hil illa mihi conducunt
 omnia, planeque pares
 erunt Mausolus ac Dio-
 genes? D I O. Imo haud
 pares, inquam, vir cla-
 rissime, nam Mausolus
 discruciabitur, quoties
 earum rerum in mentem
 veniet, quibus in vita flo-
 rere consuevit, ac Dio-
 genes interim eum ride-
 bit. Atque ille quidē de
 suo illo monumēto, qđ
 est in Halicarnasso, me-
 morabit, ab vxore Arte-
 misia atque sorore para-
 to, contra Diogenes ne
 id quidem suo de corpo-
 re nouit, nunquid habe-
 at sepulchrum. Neq; n.
 illi res ea curæ est, utrū
 apud viros excellentissi-
 mos sui memoriam fa-
 mamque reliquit, vt qui
 vitam peregerit viro di-
 gnam, tuo monumento,
 Carum abiectissime, cel-
 siorē, ac tutiore in loco
 substruam.

Nirei, Therstæ, &
 Menippi.

Ecce denique vel Menippus hic iudex erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an nō tibi videor forma præstantior? ΜΕΝ. Imo quinā sitis, prius arbitror indicandum, nam hoc opinor, scitu est opus. ΝΙ. Nireus ac Theristes. Μ. Vter Nireus vter Theristes, nondū enim vel hoc satis liquet. ΤΗΕ. Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisq; & impexis capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam vero tempus est, vti pronuncies Menippe, vtrum altero formosiorē æstimes. ΝΙ. Mirum me Aglaia Charopeque prognatū, qui vir pulcherrimus vnus omnibus e Graia Priameia ad Pergama veni. ΜΕΝ. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus aliis appareas af-

Ιδοὺ δὲ Μένιππος οὐ-
τοσὶ δικάσει, πότερος εὐ-
μορφώτερός ἐστιν. εἰπὲ δὲ
Μένιππε, οὐ καλλίων σοι
δοκῶ; Μεν. τίνες δὲ καὶ
ἐστὶ, πότερος ὄναι. καὶ
τοῦτο εἰδέναι. Νιρ. Νι-
ρεὺς καὶ Θερσίτης. Μεν.
πότερος ὁ Νιρεὺς, καὶ
πότερος οὐκ ὁ Θερσίτης;
οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.
Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη τοῦτ'
ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμι σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον δια-
φέρεις, ἢ λίγον σε Ομη-
ρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπή-
νεσεν, ἀπάντων εὐμορ-
φώτατον προσεπών. ἀλλ'
ὁ φοβὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός,
οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ
δικαστῇ. ὥρα δὲ σοι δὲ Μέν-
νιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορ-
φώτερον ἡγῇ. Νιρ. ἐμὲ γε
τὸν Ἀγλαίας καὶ Χάροπος,
ὃς κάλλιστος αὐτῆς ὑπὸ Ἴλιον
ἦλθον. Μεν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ
ὑπὸ γλῶ, ὥς ὄναι κάλλε-
στους ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν
ὅσα ὁμοία, τὸ δὲ κρανίον,
ταύ-

ταῦτη μόνον ἄρα διακρί-
νοιτο ὑπὸ τοῦ Θεοσίου
κρανίου, ὅτι εὐθρυπὸν τὸ
σόν. ἀλαπαδὸν γὰρ αὐ-
τὸ, καὶ οὐκ ἀνδρώδεις ἔ-
χεις. Νερ. καὶ μὴν ἔρου
Ομηρον ὁποῖος ὤ, ὅποτε
σωπεράτουν τοῖς Αἰχαιοῖς.
Μεν. ὀνείρατά μοι λέγεις.
ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν
ἔχεις, ἐκείνα δὲ οἱ τότε ἴ-
σασιν. Νερ. οὐκοῦν ἐγὼ
ἐνταῦθα εὐμορφώτερός εἰμι
ᾧ Μένιππῃ; Μεν. οὔτε
σύ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος,
ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἄδου, καὶ
ὅμοιοι ἅπαντες. Θεοσ. ἐμοὶ
μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Μενίππου καὶ Χεί- ρωνος.

Ἦκουσα ᾧ Χείρων, ὡς
θεὸς ὢν ἐπιδυμήσεις ὑπο-
δανεῖν. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ'
ἤκουσας ᾧ Μένιππῃ. καὶ
τέθνηκα, ἅς ὀρεῖς, ἀ-
θάνατος εἶναι δυνάμε-
νος. Μεν. τίς δέ σε
ἔχει;

assimilis, porro caluaria
hoc vno igni a Therfitē
caluaria dignosci possit,
quod tua delicata est ac
mollicula, quandoquidē
istuc habes effœminatū
ac neutiq; viro decorum
N. Attamen Homerum
percōtare, qua specie tū
fuerim, cum inter Græ-
corum copias militarē.
M E N. Tu quidē somnia
mihi narras, at ego ea
specto, quæ video, quæ-
que tibi adsunt in præ-
sentia, cæterū ista norūt,
qui id temporis viuebāt.
N. Quid igitur tandē?
an non ego formosior
Menippe? M. Neque tu
neq; quisq; alius formo-
sus hoc loco, siquidem a-
pud inferos æqualitas ē,
paresque sunt omnes. T.
Mihi qdē vel hoc sat est.

Menippi & Chiro- nis.

Equidē inaudiui Chi-
ron, te deus cum esses,
tamē optasse mortē. C.
Vera ista audisti o Menip-
pe, planeque mortuus
sum, sicuti vides, cū mi-
hi licuerit immortalē esse.
M. At quænam te mor-

N 4 tri

tis cupido tenebat, rei videlicet quam vulgus hominū horreat? C. Dicā apud te, virum neutiquam stultum atq; imperitū. Iam mihi defierat esse iucundū immortalitate frui. M. E. Quid? an in iucundū erat te vivere, lucemque tueri? C. H. E. rat inquam Menippe, nā que iucundū vocant, id ego neutiquam simplex, sed varium quiddā esse arbitror. Verum quū ego semper viverem, atq; iisdem perpetuo reb. uter, sole, luce, cibo, tum horū eadem recurrerēt, reliqua item omnia, quę cunque contingunt in vita, reciproco quodā orbe redirent, atque aliis alia qui vices succederent, scietas videlicet eorū me cepit. Neque enim in eo voluptas est sita, si perpetuo fruaris iisdem, sed omnino in permutando posita est. M. E. Probe loqueris Chiron. Cæterū hæc quę apud inferos agitur vita, quinam tibi procedit, posteaquā ad hanc tanquam ad potiorem te contulisti? C. H. I. Haud suauiter Menippe si-

ἔρω τοῦ θανάτου ἔσχειν αἰρέσθαι τοῖς πολλοῖς χήματος; Χείρων. ἐγὼ πρὸς σὲ οὐκ ἀπώπτω τον ὄντα. οὐκ ὡς ἔτι ἢ δὴ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. Μένιπ. οὐχ ἢ δὴ ὡς, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; Χείρ. οὐκ ὦ Μένιπ. πε. τὸ γὰρ ἡδὺν, ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῆς ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς, αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θάτερον. ἐντεπλήδιον γοῦν σὺ τῆς, οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως, τὸ τερπνὸν ὡς. Μέν. εὖ λέγεις ὦ Χείρων. τὰ ἐν αἵδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελθόμενος αὐτὰ ἤκεις; Χείρ. οὐκ ἀνδρῶς ὦ Μένιπ. πε. ἢ γὰρ ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν, καὶ

καὶ τὸ παῖγμα οὐδὲν ἔχει· τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλλως τε, οὐδὲ διψῶ ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῶ δέῃ, ἀλλ' ἀνέπιδεῖς τούτων ἀπάντων ἐσμὴν. Μέν. ὄρα ὦ Χείρων, μὴ περιπίπῃς σιαυτῶ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος πέσῃ. Χείρ. πῶς τοῦτο φής; Μένιπ. ὅτι εἰ ἤρ' ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταύτην ἐγένετό σοι προσκορὺς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα, προσκορῇ ὁμοίως αὐτὸ ἦναιτο, καὶ δέήσει μεταβολῇ γε ζητεῖν τινα, καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὥσπερ ὄμαι ἀδυνάτον. Χείρ. τί οὖν αὐτὸ πάθῃ τις ὦ Μένιππε; Μέν. ὅπως, ὄμαι, καὶ φασί, σωμάτων ὄντα, ἀρέσκεισθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφαιρετοῦ οἰεῖσθαι.

Διογέ-

siquidem æqualitas ipsa. quiddam hēt admodum populare. Nihil autem inter est, vtrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neq; siticndum est nobis quemadmodū apud superos, neque esuricndum. sed eiusmodi rerum omnium egentia vacamus. M. E. Vide Chiron ne temetipse involuas, neue eodem tibi recidat oratio. C. H. Quā obrem isthuc ais? M. E. N. Nempe si illud tibi fastidio fuit, qđ in vita semper iisdem similibusque rebus vrendum erat, cū hic itidem similia sint omnia, eundē ad modum parient fastidium. At de integro tibi quærenda erit vitæ commutatio, atque hinc quopiam aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri nō posse. C. H. Quid igitur faciendum Menippe? M. E. N. Illud nimirum, vt sapiens cum sis, quem admodū opinor, & vulgo prædicāt, præsētib. reb. sis cōtētus, boniq; cōsulas qđ adest, neq; quicquā in his esse putes, quod ferri non queat.

N 5 Dio-

Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.

Διογένης, Αντισθένης,
καὶ Κράτης.

Ocium nunc agimus, Antisthenes & tu Crates, quare, cur non obsecro imus deambulatu, recta ad ingressum & fauces orci, ut ibi spectemus eos, qui descendunt, qui nam sint, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc iucundum fuerit, videre alios quidem ipsorum lachrymari, alios autem ut dimittantur, supplicare, quosdam autem exgre descendere, & quamquam ceruicem urgente ac impellente Mercurio reluctari tamen, & resupinos obniti, nulla necessitate aut commodo suo. CRA. Ego vero etiam exponā vobis, quæ ipse vidi in via, quando huc descendebam. DI. Exponas licet, Crates, vide ris enim quædam omnino risu dignu dicturus esse. CR. Tum alii multi nobiscū descendebāt, tum vero inter ipsos maxime nobiles, Ismenodorus ille dives, ex nostris,
&

Αντίδενες καὶ Κράτης, πολλὴν ἄγομεν. ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐδὴ τῆς καθόδου πεπατήσοντες, ὁφθαλμοὶ τοῦ κατιόντος οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; AN. ἀπίωμεν ὃ Διόγενες. καὶ γὰρ αὖ τὸ θέαμα ἡδὺ ᾗοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὄραν, τοὺς δὲ ἠκετεύοντας ἀφελῶναι. ἐπίους δὲ μάλιστα κατιόντας, καὶ ὅπῃ τρέχῃλον ὠθουῶτος τοῦ Εὐμοῦ, ὁμοῖως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπὲρ αὐτερείδοντας, οὐδὲν δέον. Κρά. ἐγὼ γουὺ καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅπῃτε κατήειν κατὰ πλὴν ὁδόν. Διογ. διήγησαι ὃ Κράτης, εἰκας γὰρ τινα παγγέλοια εἶρῃν. Κρά. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ ὀπίσημοι, Ἰσμυλόδαρος τε ὁ πλοῦσιος, ὁ ἡμέτερος,
καὶ

καὶ Ἀρσάκης ὁ Μιδίας ὑ-
 παρχος, καὶ Οὐρίτης ὁ ἀρμε-
 νιος. ὁ μὲν οὖν Ἰμηνόδο-
 ρος, ἐπιφόνοντο γὰρ ὑπὸ λη-
 σῶν παρὰ τὴν Κιθαιρῶνα, ἐν
 Ελευσίνα οἶμαι βαδίζων,
 ἔσενέ τι, καὶ τὸ τραῦμα ἐν
 ταῖν χερσὶν εἶχε. καὶ τὰ πα-
 ρία τὰ νεογνά, ἃ κατελε-
 λήπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἐ-
 αὐτῷ ἐπιμέμεφετο τῆς τόλ-
 μης. ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερ-
 βάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ε-
 λουθεράς χωρία πάνεργμα-
 ὄντα ὑπὸ τῷ πολέμῳ, διο-
 δύνων, δύο μόνους αἰκέτας
 ἐπήγειτο, καὶ ταῦτα, φιάλας
 πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
 τέσσαρα μὲν ἐαυτοῦ ἔχων.
 ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ
 ἦεν, καὶ νῆ Δί' οὐκ ἄσιμνος
 πλεῖν ὅφιν ἐς τὸ βαρβαρικόν,
 ἤχθετο, καὶ ἡγανάκτα πε-
 ζὸς βαδίζων, καὶ ἡξίου τὸν
 ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι.
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ σωετι-
 θνήκει, μὲν πληγὴ ἀμφο-
 τεροι διαπαρέντες ὑπὸ δρα-
 κὸς τινος πηλτασθῶν, ἐν τῇ
 ὁπῇ

& Arsaces Medorū præ-
 fectus, & Armenius O-
 rætes Imenodorus igitur (occisus enim fue-
 rat a latronibus circa Ci-
 thæronem, quando Eleu-
 sinem, ut arbitror, pro-
 ficiscēbatur) & gemebat
 & vuln⁹ in manib. præse-
 ferebat, liberos suos par-
 uos, quos reliquerat itē-
 tidem vocando, sibi quo-
 ipsi ob audaciam succen-
 sendo. qui cum Cithæro-
 nē transisset, ac illa loca
 circa Eleuteras deserta,
 ac bellis vastata peragraf-
 set, non amplius quā du-
 os seruos secum adduxis-
 set, idque etiā cū phialas
 quinque aureas, & cym-
 bia quatuor secum habo-
 ret. Arsaces autem (seni-
 or enim iam erat, & per
 Iouem pro Barbarico il-
 lo ritu, facie non adeo
 inhonesta aut contēnen-
 da) grauitè ferebat at-
 que indignabatur, quod
 pedibus incederet, vole-
 batque sibi equum suum
 adduci. Nam & equus
 vna cum eo mortuus fue-
 rat, vna plaga ambobus
 transfossis a Thraccensi
 quodam scutato, in eo
 prælio, quod cum rege
 Cap-

Cappadocū ad Araxem fluuium commissum fuerat. Nam Arsaces quidē infesto cursu in hostem ferebatur, longe, ut qui dem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arsacis hastā excutiendo diuertit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, & equum & insidentem illū transuerberat. A N. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut vno ictu ambos transuerberaret? C. Facillime Antist. Nam ille quidem cursu ferebatur, contumquendam viginti cubitalem prætentū habens, Thrax autē ubi pelta obiecta, plagam excussisset, & iā cuspis ipsum præteruecta esset, in genu procumbens excipit sarissa venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox præ furore ac vehementia cursus se ipsum transadigente, eadem hasta etiam Arsaces per inguina vtrinque ad nates vsque penetrante, transfoditur. Intelligis nimis-

ὅτι τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὴν Καππαδοκίᾳ συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὥς διηγέιτο, πολὺ τῆς ἄλλων ποροῦ πεζορμήσας. ὑποστὰς δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ὑποτίεται τὸν Ἀρσάκου κοντόν. οὗτος δὲ ὑποθείς πλὴν σάρισσαν, αὐτόν, τε διαπείρει, καὶ τὴν ἵππον. ΑΝ. πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μίᾳ πηληγῇ τοῦτο γινέσθαι; Κρά. ἔσθ-
σα ὦ Ἀντίθηνες. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσιπηχὺν τινα κοντόν προβεβλημένος. ὁ Θράξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπικρούσατο πλὴν προσβολῇ, καὶ παρῆλθεν αὐτόν ἢ ἀκωκῇ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σάρισσῃ πλὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σέρ-
γον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα. διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπὰξ, ἄχρeis ὑπὸ πλὴν πυγῇ. ὁρᾷς, οἶόν

τι ἐβύετο, οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγανάκτει δὲ ὁμῶς, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππου κατιέναι. ὁ δὲ γε Ορσίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδε, καὶ οὐδ' ἐσάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μηδοὶ πάντες, ἐπὶ ἀποβῶτι τῆς ἵππων, ὥσπερ οἱ ὅπῃ τῆς ἀκανθῶν ὀπιθαίνοντες ἀκροποδητὶ, μόλις βαδίζουσιν. ὥς ἐπεὶ καταβῶν ἐαυτὸν, ἔκειτο, καὶ οὐδεμίᾳ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἠδελεν, ὁ βέλτιστος Ερμῆς ἀράμενος αὐτὸν, ἐκόμεσεν ἄχι πρὸς τὸ πορθεμεῖον, ἐγὼ δὲ ἐγέλων. ΑΝ. καὶ γὰρ δὲ ὅτε κατήεν, οὐδ' ἀντιμῆξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφείς ἐμῶζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ὅπῃ τὸ πορθεμεῖον, προκατέλαβον χώραν. ὥς αὖ ὀπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ ἧ

nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore honore, quam cæteri habebatur, volebatque eques descendere. Orætes autem, priuatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neque stare humi, nedum incedere villo modo poterat. Accidit autem hoc prorsum Medis omnibus, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atq; ægre incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi detectus iaceret, neque villo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem, ad cymbam vsque portauit, ego vero sequens ridebā. ΑΝ. Et ego porro quando huc descendebam, neq; admiscui me ipsum cæteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbā accurrendo, præoccupauī mihi locū, quo commodius nauigare.

Inter

Inter nauigandum vero, alii quidem lachrymabantur, alii autem nauseabant, ego vero inter ipsos sedens admodum oblectabar. Dico. Tu quidem Crates & tu Antisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille foenerator, ex Piræo & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductauerat, & Damis dives ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem a puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem ob amorem Myrtii meretricis seipsum iugularat. Blepsias vero fame miser periisse dicebatur, & apparebat sane adhuc pallidus supra modum ac tenuis maxime. Ego vero quanquam antea notam, interrogabam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non iniusta vero, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coacturatus mille, ac ipse in deliciis viueres, annos nonaginta natus, adolescē-

ξά-τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναντίων. ἐγὼ δὲ μάλα ἐτεροπόμῳ ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Ἀντίσθενες, τοιοῦτων ἐτύχετε ξυνοδοπέρων. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανεὺς, ὁ ἐκ Πειραιῶν, καὶ Λάμπις ὁ ἀκαρινὰν, ξυναγὺς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου συγκατήεσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ὑποδαγνών. ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας, ὑποσφάζας ἑαυτὸν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῶν ἄθλιος ἐλέγετο ἀπισκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὥχρ' ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτός ἐς τὸ ἀκριβέστατον φανερὸς μῦθος. ἐγὼ δὲ, καί περ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὅν τρόπον ὑποδάγονοι. εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν ὕδ' οὐκ ἄδικα μὲν τοι ἔπαθες ἔφην ὑπὸ αὐτοῦ, ὅς τάλαστα, ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐπνηκονταέτης ὢν, ὑπὸ κακῶς δικαέτει νεανίσκου

ἀφ' ἐπ' αὐτῶν ὁδοὺς παρῆ-
χες. σὺ δὲ ὦ ἀκαρναῖ, ἔστιν
ᾧ καὶ κείνος, καὶ κατηρᾷτο
τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτίᾳ τὸν
ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ ; ὅς
σοὺς μὴ πολεμίους οὐδὲ
πώποτε ἔστειτας, ἀλλὰ φι-
λοκινδυνῶς ἠγωνίζου πρὸς
ἐξ' ἄλλων. ἰσὺ δὲ τοῦ
τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ
δακρύων ὀπιπλάσαν, καὶ
σιναγμῶν, ἑάλως ὁ γεν-
ναῖος. ὁ μὴ ᾧ Βλεψίας
αὐτῆς, ἑαυτοῦ κατηγόρει
φθάσας, πολλὴν τὴν αἰοι-
αν, ὅτι χεῖματα ἐφύλατ-
τε τοῖς μηδὲν προσήκουσι
κληρονόμοις, εἰς αἰεὶ βιά-
σασθαι ὁ μάταιος νομίζων.
πολλὴ ἐμοὶ γὰρ οὐ τὴν τυ-
χοῦσαν τρεπάλῳ παρῆσ-
χον τό τε σινοῦντες, ἀλλ' ἡδὲ
μὴ ὅτι πρὸς σομίῳ ἐσμὲν.
ὑποβλέπειν χεῖρ, καὶ ὑπο-
σκοπεῖν πρὸς ἑξῶθεν τοῦ
ἀφικνουμένου. . . βαβαί,
πολλοὶ γὰρ καὶ ποιμίλοι, καὶ
πάντες δακρύοντες, πολλὴν
ἐξ' ἡμετέρας τούτων καὶ τυ-
χῶν.

ti illi quatuor obulos sci-
licet suppeditabas. Tu
vero Acarnan, (gemitat
enim & ille, ac deuoue-
bat Myrtium) quid amo-
rem accusas, inquam, &
non potius te ipsum, qui
hostes quidem haud un-
quam perhorrueris, sed
te ultro periculis offerē-
do, ante alios in praeliū
descēderis. A puella ve-
ro vulgari illa quidē ac
forte oblata, & lachry-
mis atque singultibus fi-
ctitiis, generosus ipse tu
captus fueris. Nam Ble-
psias quidem ipse sese ac-
cusat, ob nimiam stulti-
tiam, quod pecuniam vi-
delicet custodierit hære-
dib. nulla necessitudine
sibi coniunctis, dum in
perpetuum victurū esse
vanus ipse se putat. Ve-
rum mihi quidem non
vulgarem voluptatē prae-
buerunt tunc lamentan-
tes isti. Sed iā circa fau-
ces sumus. Aspicere nos
illuc oportet, atque a lō-
ge contemplari adueniē-
tes. Παῖ, multi certe,
& varii, omnesq; lachry-
mantes, praeter pullos
istos & infantes. Quin
& aetate nimia confecti
illi

illi lugent. Sed quid hoc num philtro aliquo vitæ tenentur? Illum igitur decrepitem interrogare lubet, Quid ploras heus tu, tam prouecta ætate mortuus? Quid indigna ris bone vir, præsertim cum senex huc aduenieris? Eccubi rex fuisti? M E N. Haudquaquam. D I O. Verum satrapes. M. Neque hoc. D I. Nū igitur diues fuisti, ideoque male te habet, quod relictis multis deliciis ac voluptatib. mori coactus fueris? M E N. Nihil tale, sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine & lineæ victum queritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parum oculis videns. D I O. Et viuere cupiebas cum talis esses? M E N. Certe quidem, dulcis enim erat lux, mori autem graue & horredum. D I O. Deliras o senex, & iuueniliter te geris erga necessitatem, & hoc, cum sis eo æqualis portitori huic. Proinde quid

παίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γε-
γηρακότες ἐδύρον. τί τοῦ-
το; ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοῦ
ἔχει τὸ βίου; τοῦτον οὐκ τὸν
ὑπεργηρὸν ἐρεῖς βούλομαι.
τί δακρύεις τηλικούτος ἄπο-
θανών; τί ἀγανακτεῖς ὅ βέλ-
τις, καὶ ταῦτα, γέρον ἀφι-
γυρῶς; ἦπου βασιλεὺς ἦδ' αἰ;
Πτω. οὐδαμῶς. Διογ. ἀλ-
λὰ σατράπης; Πτω. οὐδὲ
τοῦτο. Διογ. ἄρα οὐκ ἐπλού-
της, εἴτα ἀνίκα σε τὸ πολ-
λὴν πρυφίᾳ ἄπολιπόντα τε-
θναῖναι; Πτω. οὐδὲν τοιοῦ-
τον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγόνειν
ἀμφὶ τὰ ἐνεγόντα. βίον
δὲ ἄπειρον ἀπὸ καλάρμου καὶ
ὀρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν
πτωχὸς ὢν, ἀτεκνὸς τε,
καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀ-
μυδρὸν βλέπων. Διογ. εἴτα
τοιοῦτος ὢν, ζῶ ἡδ' εὖ;
Πτω. ναί. Ἡδὺ γὰρ καὶ τὸ
φῶς. καὶ τὸ τεθναῖναι, δεινὸν
καὶ φρικτέον. Διογ. παραπαί-
εις ὅ γέρον, καὶ μερακιῶν
πρὸς τὸ χρεῖον, καὶ ταῦτα, ἡλικ-
κίως ὢν τοῦ πορθημέως. τί
οὐκ

αὐτὸν αὖ τις λέγει πρὸς τῶν
 νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι
 φιλόζωνοι εἰσίν; οὐς ἐχρῶν
 διώκειν τὸν θάνατον; ὥς
 οἷον ἐν τῷ γήρα κακῶν φάρ-
 μακον. ἀλλ' ἀπίστωμεν, μὴ
 καὶ τις ἡμᾶς ἐπιδίδηται, ὥς
 ἀποδρασιν βουλόμεντας, ὁ-
 ρῶν πρὸς τὸ σέβειον εἰλου-
 μένους.

Μενίππου καὶ

Τειρεσίου.

Ω Τειρεσία, εἰ μὴ καὶ
 τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνώ-
 ναι ἔσθ' ἰδιον. ἀπασιν γὰρ ἡμῖν
 ὁμοίως τὰ ὅμματα κινεῖται,
 μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν.
 τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' αὖ
 εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ φινεύς
 ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι
 μὴ τοι μάντις ἦδα, καὶ ὅτι
 ἀμφότερα ἐξήνουν μόνος ἀ-
 νὴρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν
 ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θε-
 ῶν τοιγαροῦν εἶπέ μοι, ὅπο-
 τέρου ἐπειράθης ἡδίωνος τῶν
 βίων, ὅποτε ἀνὴρ ἦδα, ἢ ὁ
 γυναι-

quid iam de adolescenti-
 bus dicamus, quando et-
 iam decrepiti isti tanto
 pere vivere cupiūt? quos
 decebat ipsam mortem
 etiam consecrari, tanquā
 remedium quoddam eo-
 rum malorum, quæ se-
 cum fert senectus? Sed
 abeamus iam, ne quis &
 nos suspicetur tales esse,
 qui hinc aufugere cupia-
 mus, quando circa fau-
 ces hic nos oberrare vi-
 derit.

Menippi & Thi-
 resia.

An vero & cæcus sis,
 Tiresia, nō amplius co-
 gnitu facile est. Nobis
 .n. cūctis æq; sunt vacui
 oculi, ac solæ illorum se-
 des relictæ: quod autem
 ad cætera attinet, nō fa-
 cile dixeris, qui Phineus
 aut qui Lynceus fuerit.
 At vero, quod vates fue-
 ris, & quod vtrumque
 solus teipsum perhibue-
 ris & marem ac fœminā,
 auditis, aliquando poë-
 tis, noui. Proinde, per
 deos, dic mihi vtram vi-
 tam expertus es suauio-
 rem, vir ne quādo fuisti,
 an

an cum fœmina? T I R. Potior multo fuit, Menippe, muliebris vita, expeditior enim, & dominatur quoque viris mulieres, neque ipsis necessest in bellum proficisci, neque ad propugnacula stare, neque in concionibus dissidere, neque in foro atque iudiciis cōtēdere. M E N. Quid? an non audisti, Tiresia, Euripidis Medeam, qualia dixeris, cum mulierum genus deplorando cōmemorat, quā miseræ sint, & intolerabilem parturiendo laborem sustineant? Verum dic mihi (commonefecerūt enim me versiculi isti Medæ) peperisti ne etiam aliquando, cum mulier esses, an uero sterilis, & absque semine uitā illā degisti? T I R. Quid hoc Menippe interrogas? M. Nil acerbe, T I R. Verum responde, si tibi molestum non est. T I R. Non fui sterilis quidem, sed neque peperī tamen. M. Sufficit hoc. Vtrū enim & vuluam habuisses, scire uolebam. T I R. Habui scilicet. M E N. Successu

γυναικείος; Τει. ἀμείνων ὡς παρὰ πολὺ ὧς Μένιππε ὁ γυναικείος. ἀπραγμονέσεις γὰρ, καὶ δευπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες, καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, οὔτε παρ' ἐπαλξιν ἐσάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι. Μέν. οὐ γὰρ ἀκήκοας ὧς Τειρεσία τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν, οἰκλείεσθαι τὸ γυναικεῖον, ὥς ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφῶρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισαμμένας; ἀτὰρ εἶπέ μοι, ὑπὸ μνηστέρῳ γὰρ μετὰ τῆς Μηδείας ἰαμβεῖα, καὶ ἑτέρες ποτὲ ὅποτε γυνὴ ᾔσθαι. ἢ σῆρα, καὶ ἀγονος διετέλευσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; Τειρε. τι τοῦτο ὧς Μένιππε ἐρωτᾷς; Μένιπ. οὐδὲν χαλεπὸν ὧς Τειρεσία. πολλὴν ἀποκρίναι, εἰ σοι ἔχθιστον. Τειρε. οὐ σῆρα μὲν ἡμῶν, οὐκ ἔτερον δ' ὁμῶς. Μέν. ἱκανὸν τοῦτο. εἰ γὰρ μήτεσιν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. Τειρε. εἶχον

ἔχον δηλαδὴ. Μέν. χρόνον
 δέ σοι ἢ μήτερά ἠφανίσθη, καὶ
 τὸ μῦρον τὸ γυναικεῖον
 ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαῖοι ἀπε-
 τάρησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον
 ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξ-
 ἤνεγκας, ἢ αὐτίκα ἐκ γυ-
 ναικὸς ἀνὴρ ἀνέφαις; Τειρ.
 οὐχ ὅρῳ τί σοι βούλεται τὸ
 ἐρώτημα, δοκεῖς δ' οὐκ
 μοι ἀπισεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως
 ἐγένετο. Μέν. οὐ γὰρ γὰρ
 ἀπισεῖν ᾧ Τειρεσίᾳ τοῖς τοι-
 οῦτοῖς, ἀλλὰ καθάπερ τινα
 βλάβαν μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε
 δυνάτ' ὄσιν; εἴτε καὶ μὴ
 παρεδέχεσθαι; Τειρ. σὺ
 οὐκ οὐδέ τ' ἄλλα πεισύνεις
 οὕτω γενέσθαι, ὅπότ' αὐτὸ ἀκού-
 σης, ὅρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγέ-
 θοντό τινες, ἢ δένδρεα ἢ θη-
 ρία, πλὴν Ἀνδρόνα, ἢ πλὴν
 Δάφνης, ἢ πλὴν τοῦ Λυκά-
 ονος θυγατέρα; Μέν. ὡς
 σου κἀκείνας ἐντύχω, εἰσο-
 μαί' ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ
 ᾧ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ
 ἦναι, καὶ ἐμαντεύου τότε
 ὅπως καὶ ὕστερον, ἢ ἅμα ἀνὴρ
 καὶ

cessu autem temporis,
 vulva ne illa evanuit, &
 membrum muliebri ob-
 turatum est, mamillæq;
 iterum complanatae, de-
 inde virile succreuit, &
 barbam produxisti, an
 vero repente ex muliere
 vir factus prodiisti? T I.
 Non video quid sibi ve-
 lit interrogatio hæc. Vi-
 deris autem mihi pro du-
 bio habere, factum ne
 hoc ita sit, an non. M A.
 Quid an non dubitare,
 Tiresia, de huiuscemodi
 rebus convenit? sed pe-
 rinde ac fatuum aliquē
 nō perpensis, fieri ne pos-
 sint an non, protinus pro-
 veris recipere? T I R. Tū
 igitur neque cætera cre-
 dis hoc pacto contigisse,
 puta quum audieris, ut
 quædam ex mulieribus
 aves factæ sint, aut arbo-
 res, aut feræ, Philomela
 videlicet aut Daphne,
 aut Lycaonis istius filia.
 M E N. Quod si quando
 & in illas incidero, tum
 quid ipsæ dicant, quoq;
 scibo. Tu vero, o opti-
 me, ecquid cum mulier
 esses, vaticinatus quoq;
 es tum, quemadmodum
 & postea, an vero pari-
 ter

ter & vir & vates didici
 si esse? T I K. Vides? ut
 cuncta ea quæ de me fe-
 runtur, ignoras, puta
 quo pacto & litem quan-
 dam Deorum diremi, &
 Iuno visu me priuavit,
 Iupiter autem in solati-
 um damni eius vaticinā-
 di artem mihi dedit. M.
 Adhuc ne Tiresia, men-
 daciis istis caperis? Sed
 facis hoc more vatū. Cō
 suetum enim vobis hoc
 est, nihil iā sani dicere.

Aiacis & Agamem- nonis.

Si tu, dum furore cor-
 reptus fuisti, Ajax, teip-
 sum interfecisti, nos au-
 tem cunctos etiam mem-
 bris, ut putabas, detrun-
 catis, deformasti, quid
 quæso Vlyssēm accusas?
 Ac paulo ante neq; aspi-
 cere ipsum voluisti, cum
 venisses huc vates cōsul-
 turus, neque alioquid i-
 gnatus es virum cōmili-
 tonem ac socium, sed lu-
 perbe admodum ac gran-
 di incedens gressu, præ-
 teriisti. A I. Merito A.
 Ille enim mihi furoris
 huius autor extitit, ut
 qui

καὶ μάντις ἑμάδες εἶναι;
 Τειρε. ὄρεῖς; ἀγνοεῖς τὰ πε-
 ρὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέ-
 λυσά τινα εἶεν ὄψ' δειῶν;
 καὶ ἢ μὴ Ἡρα ἐπήρασέ με.
 ὃ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ
 μαντικῇ πλὴν συμφορᾶν.
 Μέν. ἔτι ἔχη ὦ Τειρεσίᾳ
 ὄψ' ψευδμάτων; ἀλλὰ κα-
 τὰ τοῦ μάντις τοῦτο ποι-
 εῖς. ἔθος γὰρ ὑμῖν, μηδὲν
 ὑγιὲς λέγειν.

Αἴαντ' & καὶ Ἀγα- μέμνονος.

Εἰ σὺ μανεῖς ὦ Αἴαν,
 σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμελί-
 σας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί
 αἰτιᾶ τὸν Οδυσσεᾶ; καὶ
 πρῶτον οὔτε προσέβλεψας
 αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντευ-
 σόμενος, οὔτε προσειπεῖν
 ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώ-
 τῳ, καὶ ἐταῖρον. ἀλλ' ὑ-
 περοπλικῶς μεγάλα βαίνων,
 παρεῆθες. Αἴα. εἰκότως, ὦ
 Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γὰρ μοι
 τῆς μανίας αἴτιος κατέστη,
 μόνος

μόνος ἀντιξισταδείς ὅτι τοῖς ὅπλοις. Ἀγαμ. ἡξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων; Αἶα. ναί, τὰ γε τοιαῦτα, οἰκεία γὰρ μοι ὡς ἡ πανοπλία, τοῦ ἀνέφρου γέ οὔσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπαδε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχόμενά τέ μοι τῶν ἀθλῶν. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολυλάκις ἔτρωσα κινδυνεύοντα κατακεκρόσθαι ὑπὸ τῶν φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίου εἶναι, καὶ ὀπτηδεύεσθαι ἔχειν τὰ ὅπλα. Ἀγαμ. αἰτῶ τοι γαροῦν ὧς γενναῖε πλὺς Θέτιν, ἢ δέον σοὶ πλὺς κληρονομίαν τῶν ὀπλῶν παραδίδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα, εἰς τὸ κοινὸν κατέδετο αὐτὰ. Αἶα. οὐκ ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντιποιήθη μόνος. Ἀγαμ. συγγνώμη ὦ Αἶαν, εἰ ἀνθρώπος ὦν, ἀρέχθη δόξης ἡδίστου πράγματος, ὥστε σὺ καὶ ἡμῶν ἱκαστος

qui solus mecum pro armis iudicio contendere ausus fuerit. A 1. An vero dignum consebas te, qui absque aduersario, & absque puluere, vt dicitur, superares omnes? A. Quid nī in tali vtriqz causa. Nā armatura ea, cognationis quodam iure ad me pertinebat, cū fratris mei patruelis certe fuerit. Deinde vos ceteri, qui multo quā ille praestantiores eratis, detrectatis certamen, & cessistis mihi arma. Iste autem Laerte filius, quē ego non semel in summo piculo seruauī, cum iam a Troianis prope concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. A 1. Accusa igitur o generose Therim, quae cum tibi debuisset armorū successione ac hereditatē, utpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea. A. Haud quā, sed Vlyssē, vt qui solus sese mihi opposuerit. A. Ignoscendū o Ajax est: si, homo cum esset, appetiuit gloriam, rem dulcissimam, cuius gratia

etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicat te postea, & hoc, Trojanis ipsis iudiciis. A 1. Noui ego quæ me damnarit, sed fas non est, de diis aliquid dicere. Vlysem igitur aliud quam odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerua hoc impet.

Minois & Softrati.

Prædo hic quidem Softratus, in Pyriphlegethontem præcipitetur, sacrilegus autem ille a Chimæra discerpatur, Tyrannus vero ille, Mercuri, iuxta Tiryum in lōgum extentus, arrodendum & ipse hepar præbeat vulturibus. Vos autē boni ac probi abite quā celeriter in campū Elysium, insulasq; beatorū habitate, pro iis, quæ recte ac iuste i vita fecistis S o. Audi o Minos, num tibi iusta dicere videar. M 1. An ego denuo nūc audiā? an nō cōuictus es Softrate, qđ & mal⁹ fueris, & tā multos occideris? S o. Conuictus quidem

ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικάσαις. Αἰα. οἶδα ἐγὼ, ἥ τις μου κατεδίκασεν, ἀλλ' οὐδέ μιν λέγειν τι σέθεν τῆς δεινῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεῖα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ αὖ δυνάμην ὧ ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτῷ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιλάττοι.

Μίνω & Σωφράτου.

Ὁ μὲν ληστής οὗτος Σωφράτος, ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήδω. ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαθήτω. ὁ δὲ τύραννος, ὧ Ἐρμῇ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀπολαθεῖς, ὑπὸ τῆς γυπῶν κειρέδω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἀπίτε καὶ τὰχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικήτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τῷ βίον. Σω. ἀκούσον ὦ Μίνως, εἴσοι δίκαια δόξω λέγειν. Μιν. νυνὶ ἀκούσω αὐθις. οὐ γὰρ ἐξελήλεγχαι

ὦ Σώσρατε πονηρὲς ὦν, καὶ το-
 σούτους ἀπικλονώεις; Σω. ἐλή-
 λεγμαι μὲν, ἀλλ' ὄρα, εἰ δι-
 κείως κολαδίσσομαι. Μιν. καὶ
 πάντῃ, εἴ γε ὑποτίνειν πλὴν ἀ-
 ξίαν δίκαιον. Σω. ὅμως ὑπο-
 κρινάί μοι ὦ Μίνως. βραχὺ
 γὰρ τι ἐξήτομαί σε. Μιν. λέ-
 γε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
 τὰ ἄλλους διακρίνοιν ἡδὴ.
 Σω. ὅπως ἔπραττον ἐν τῷ
 βίῳ, πότρεα ἐκὼν ἔπραττον,
 ἢ ἐπεκέκλωσό μοι ὑπὸ τῆς
 μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοί-
 ρας δηλαδὴ. Σω. οὐκοῦν καὶ
 οἱ χρεστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πο-
 νηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνην
 ὑποκρίτοῦντες, ταῦτα δρῶ-
 μεν. Μιν. ναί, τῇ Κλωθῇ, ἢ
 ἐκάσῃ ἐπέταξε γεννηθέντι
 τὰ πρακτέα. Σω. οὐ τίς
 ἀναγκαδὲς ὑπ' ἄλλου φο-
 ρεῦται ἑνί τινα, οὐ δυνάμενος
 ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμε-
 νος, οἷον δῆμιος ἢ δορυφόρος,
 ὁ μὲν δικαστὴς πειθεῖς, ὁ δὲ τυ-
 ράννῳ, τίνα αἰτιάσθαι τοῦ φό-
 ρου; Μιν. δῆλον ὥς ἂν δι-
 καστῶν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ
 οὐδὲ

dem fui, sed vide, num
 iuste ob id supplicio affi-
 ciar. M I N. Atque admo-
 dum, si modo id iustum
 est, pro merito quenque
 suo pœnam depêdere. S.
 Attamen responde mihi
 o Min. Breue enim quid-
 dam interrogabo te. M.
 Dic, sed ne prolixè mo-
 do, quo deinceps & cæte-
 ros diiudicare possimus.
 S. Quæcunq; in vita egi,
 vtrum volens ea feci, an
 ita a Parcis agglomeratū
 mihi fuit? M I. A Parca
 scilicet. S. Proinde &
 boni pariter omnes, &
 nos, qui mali videmur,
 eadem agimus, dum illi
 obsecundamus. M I. Ita
 profecto, Clotho videli-
 cet illi parentes, quæ v-
 nicuique iniungit, cum
 primum natus est, quæ a-
 genda ipsi sunt. S. Si q̃s
 igitur vi cōpulsus ab a-
 lio, occiderit aliquem,
 cū nō possit illi cōtradi-
 cere, a quo cōpescitur, ut
 verbi gratia, si carnifex,
 aut satelles quispiā alter
 iudici parêdo, alter tyrā-
 no, quē nā cædis isti? reū
 ages? M I. Quem aliū,
 nisi iudicem aut tyran-
 num. Quoniam neq; ip-
 sum

sum gladium accusare possumus, subseruit. n. hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommo-
 datus illius, qui primo causam hanc præbuit. S. Recte sane o Minos, lau-
 do quod hæc etiam exē-
 plo, quasi quodam aucta-
 rio locupletas. Si quis
 autem, mittente hero,
 veniat ipse aurū vel ar-
 gentum afferens, vtri nā
 ea gratia haberi debet,
 aut vtri beneficium hoc
 acceptum referendū est?
 M i. Ei qui misit, Sostr.
 nam ille qui attulit, mi-
 nister tantum fuit. S o.
 Vides ne igitur, quam
 iniusta facis, dum suppli-
 cio afficis nos, qui mini-
 stri tantum fuimus eorū.
 quæ Clotho nobis impe-
 ravit, & rursus, dū ho-
 nore prosequeris eos, q
 in alienis bonis veluti di-
 spensatores quosdam se-
 se gesserunt. Non enim
 illud dicere quisquā po-
 terit, quod contradice-
 re, aut imperata detre-
 ctare licitū fuerit in iis,
 quæ cum omni prorsum
 vi ac necessitate impera-
 ta fuere. M i n. Multa,
 o So-

οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό. ὑπηρε-
 τεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὄν
 πρὸς τὸν θυμὸν, πρὸς πρῶ-
 τως παρεχόντι τὴν αἰτίαν.
 Σωσ. εὐγε ὦ Μίνως, ὅτι
 καὶ ὀπιδάφιλυν πρὸς πα-
 ραδείγματι. ὡς δέ τις
 ὑποσείλαντος τοῦ διαπύ-
 του, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ
 ἀργυρὸν κομίζων; τίτι τὴν
 χάριν ἴστέον, ἢ τίνα εὐε-
 γέτω ἀναχαπτεόν; Μιν.
 τὸν πέμψαντα ὦ Σόφρα-
 τε. διάκονος γὰρ ἔστι κομί-
 σας ὡς. Σω. οὐκοῦν ὀρεῖς,
 πῶς ἄδικοι ποιεῖς κολά-
 ζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γε-
 νομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προ-
 σέταπτε, καὶ τούτους τι-
 μῶν πρὸς διακονησαμένους
 ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ
 δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τίς
 αὖ, ὡς ἀντιλέγειν δυνα-
 τὸν ὡς, τοῖς μετὰ πάσης
 ἀνάγκης προσεταγμένοις.
 Μιν. ὦ Σόφρατε πολλὰ
 ἴδοις αὖ καὶ ἄλλα οὐ κα-
 τὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀ-
 κριβῶς ἐξετάζεις. πάλιν
 ἀλλὰ

ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις
τῆς ἐπερωτήσεως. διότι οὐ
ληστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σο-
φιστὴς τις εἶναι δοκεῖς. ὑπό-
χυσον αὐτὸν ὡς Ερμῆ, καὶ μη-
κέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ, μὴ
καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρω-
τᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

Μένιππος ὁ ἡ Νεκρο-
μαντεία. Μεν.

ὦ χαῖρε μέλαθρον,
φρόνυλά δ' ἐσίαις ἐμῆς.
ὡς ἀσμφύς σ' ἐσεῖδον, ἐς
φάος μολών. Φίλω, οὐ Μένι-
ππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων;
οὐ μινουῦ ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ
παρεβλέπω Μενίππους ὁ-
λους. τί δ' αὐτῷ βούλεται
τὸ ἀλλόκοτον τοῦ χήματος,
πῖλος καὶ λύρα καὶ λιοντή;
ποροσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ.
χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πό-
θεν ἡμῖν ἀφίξει; πολλῶν
γὰρ χερόν οὐ πέφηνας ἐν τῇ
πόλει. Μέν. Ἡκὼ νεκρῶν
κευθμῶνα, καὶ σκότου πύ-
λας Λιπῶν, ἢ ἄδης χω-
ρεῖς

o Softrate, & alia videas
licet, minime secundum
rationem fieri, si diligen-
ter expendas. Verunta-
men tu ex hac quaestione
hoc boni consequeris,
quandoquidem non prae
do solum, verumetiam
Sophista quidem esse vi-
deris. Solue ipsum Mer-
curi, neue deinceps am-
plius puniatur. Cæte-
rum illud vide, ne & cæ-
teros manes similia in-
terrogare doceas.

Menippus, Philoni-
des.

Salve atrium, domus-
que vestibulum meæ, ut
te lubēs aspicio luci red-
ditus. PHI. Non Menip-
pus est canis? Nō hercle
alius, nisi ego forte ad
Menippos omnes hallu-
cinor. At quid sibi vult
habitus huius insolētia,
claua & lyra, leonis exu-
tiae? Adeundus tamē est
Salve Menip- vnde nobis
aduenisti? diu est quod
in vrbe non vidimus. M.
Adsum reuersus mortuo-
rum e latibulis Foribus-
que tristium tenebrarum
nigris, Manes vbi infer-

ni manent superis procul. P H I. O Hercules clam nobis Menippus uita functus est, reuixitque denuo. M E N. Non, sed me adhuc uiuum recepit Tartarus. P H. Quæ nam causa tibi fuit nouæ huius atque incredibilis viæ? M E N. Iuuenta me incitauit, atque audacia, quam pro iuuenta haud paululum impotentior. P H I. Siste o beate Tragica, & ab Iambis descendens, sic potius simpliciter eloquere, quæ nā hæc vestis, quæ causa tibi itineris inferni fuit, quum alioqui neque iucunda, neque delectabilis sit via? M E N. Res dilectæ grauis me infernas egit ad umbras, Consularem manes ut vatis Tiresiai. P H I L O N. Ille, atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos consarcinatis versibus. M E N. Ne mireris amice, nuper enim cum Euripide atque Homero versatus, nescio quo facto versibus sic impletus sum, ut numeri mihi in os sua sponte confluant. Verum dic mihi quo pacto

εἰς ὧκισαι θεῶν. Φιλω. ἡ γὰρ κλέψ. ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανὼν, καί τ' ὅξ ὑπαρχῆς ἀναβιβίασεν; Μέν. οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἐμπνοῦν αἶδης μ' ἐδέξατο. Φι. τίς δ' ἡ αἰτία σοι τ' καὶ νῆς καὶ παραδούρου ταύτης ἀποδημίας; Μέν. νεότης μ' ἐπῆρει, καὶ θράσος τ' νεὸ πλέον. Φι. παῦσαι μακάριε τραγωδῶν, καὶ λέγε οὕτως ὡς ἀπλῶς, καλαῶς ἀπὸ τ' ἱαμβείων. τίς ἡ σολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέχσεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖα τις, οὐδ' ἀσπάσιος ἡ ὁδός. Μέν. ὦ φιλότῃς χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς αἶδα, ψυχῇ χρησόμενον θεοῦ Τηρεσίαο. Φι. οὗτος. ἀλλ' ἡ παραπαίεις, οὐ γὰρ αὖ οὕτως ἐμμέτρως ἐξέαφώδης πρὸς ἀνδρας φίλους. Μέν. μὴ θαυμάσης ὦ ἐταῖρε. νῆως γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγγραμμέως, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνὴρ πλήθω τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα δὴ τὸ σῶμα ἔρχετο. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί

ποιούσιν ἐν τῇ πόλει; Φι. καὶ οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς ἀρεπάζουσιν, ὁποροῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὁβολοῦσιν. Μέν. ἄθλοισι καὶ κακοδαίμονες. οὐ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἕνα γένος κεκέρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειρλήνῃ τὰ ψυφίσματα καὶ τῶν πλουτίων, ἃ μὰ τὸν κέρβερον οὐδὲ μία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοῦ. Φι. τί φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῆς ἐνθάδε; Μέν. νὴ Δία καὶ πολλά, ἀλλ' οὐδέ μιν ἐμφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπὸ ῥήϊα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γραφίῃ γραφίῃ ἀπειθείας ὅπῃ τῆς ῥαδαμανθυος. Φι. μηδαμῶς δὲ Μένιππε πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ φθορήσης τῶν λόγων φίλω ἀνδρεί. πρὸς γὰρ εἰδότες σιωπῶντες εἴς τὰς ἄλλας, καὶ πρὸς μεμνημένον. Μέν. χαλεπὸν μὲν ὁπλίσθης τοῦ πίταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές, πλὴν ἄλλα τοῦ γε ἕνεκα τολμηρέον. ἔδοξε δὲ καὶ πρὸ πλουτίους τέττας καὶ

τολμῶν

Et res humane hic se habent in terris? & quid nā in vrbe agitur? P. N. I. Nihil noui. Sed quemadmodum prius agitabant, tapunt, peierant, scenerantur, vsuras colligunt. M. E. N. O miseri atque infelices. Nesciūt enim, qualia de nostris reb. nunc per apud inferos decreta sunt, qualesque sorte isti sunt in diuites istos calcull, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. P. N. Quid ais? Noui ne aliqd apud inferos nostris de reb. decretū est? M. E. N. I. P. Per Iouem, & quidem multa, verum prodere non licet, neque arcana que sunt, reuelare, ne quis forte nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. P. N. Nequaquam o Menippe, per Iouem, ne inuideas sermones amico Nam apud hominem tacendi ignarū, & initiatum præterea sacris edisseres. M. E. N. Dura profecto iubes, & ne tiquam tuta, verum tua gratia tamen audendum est. Decretum est ergo, diuites istos ac pecunio-

for

fos aurum tanquam Danaen servantes abstrusū. P H I. Ne prius obeate, quæ sunt decreta dixeris, quam ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissime veli. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, quum res pulchras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omnino prætermisisse. M E N. Parendum et iam in his tibi ē. Nā qd facias, urgente amico? Ac primum sane tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur quum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canētes, non semideorū modo, sed & ipsorum iam Deorum, adhuc vero & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionē, & fratrum & sororū nuptias, hæc me Hercle omnia

πολυχημάτων, καὶ τὸ χυσιόφ κατὰ κλῆσον ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάττοντας. Φι. μὴ πρότερον εἴπῃς ὧ γὰρ ἐπὶ τὰ διδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν ἂ μάλιν' αὐτῇδεως ἀκούσαιμί σου, ἥ τις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐχρῆτο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν, εἴθ' ἐξῆς ἅτι εἶδες, ἅτι ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῆς ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. Μέν. ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ αὐτῇ καὶ παθεῖ τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ εἰάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθιν' ὁρμήθην πρὸς τὴν κατὰ βασιν. ἐγὼ γὰρ ἄρχει μὲν παυσὶν καὶ ἀκούων Ομήρου καὶ Ησιόδου πολέμους καὶ σάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῆς ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ σὺν τῇ ἡδὴ τῇ θεῶν, ἐτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῆς καὶ βίας καὶ ἀρπαγὰς καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγού-

Γούμῳ εἶναι καλὰ, καὶ οὐ παρ-
 έργως ἐκινούμῳ πρὸς αὐτά·
 ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἡ-
 ξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα
 ἡκουον ἧς νόμων τὰναντία
 τοῖς ποιηταῖς κελεύοντων,
 μήτε μοιχεύειν, μήτε σατιά-
 ξειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγά-
 λῃ οὖν καθίστηεν ἀμφιβο-
 λία, οὐκ εἰδὼς ὅτι χρησαί-
 μην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ τὸ δε-
 οῦς αὖ ποτε ἡγούμην μοιχεύ-
 σαι, καὶ σατιάσθαι πρὸς ἀλλή-
 λους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τέ-
 των ἐγίνωσκον, οὔτ' αὖ τὸ
 νομοθέτας τὰναντία τέτοις
 παραινεῖν, εἰ μὴ λυσitteλεῖν
 ὑπελάμβανον. ἐπεὶ ὅ δινπύ-
 ρου, ἔδοξε μοι ἐλθόντι παρὰ
 τὸ καλουμένους τέτους φι-
 λосоφους, ἐλχέμεναι τε ἐμαυ-
 τὸν καὶ δεκθῆναι αὐτῷ χρῆσθαι
 μοι, ὅτι βούλοιντο, καὶ τινα ὁ-
 δὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν ὑπο-
 δεῖξαι τῷ βίῳ. ταῦτα μὲν δὴ
 φρονῶν προσήναι αὐτοῖς. ἐλελή-
 θην δ' ἐμαυτῷ ἐς αὐτό, φασί,
 τὸ πῦρ ἐκ τῆ καπνοῦ βιάζο-
 μένος. παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μά-
 λιστα

nia bona pulcraque puta-
 bam, & studiose erga ea
 afficiebar. Postquā vero
 in virilem iam ætatem
 peruenirem, hic leges
 rursus iubētes audio poē-
 tis adprime contrarias,
 neque videlicet adulte-
 ria committere, neque
 seditiones mouere, neq3
 rapinas exercere. Hic
 igitur hæsitabundus con-
 stiti, incert^o omnino quo
 me pacto gererem. Neq3
 enim deos vnquam puta-
 ui inæchaturous, aut sedi-
 tiones inuicē fuisse mo-
 tuos, nisi de his rebus
 perinde ac bonis iudica-
 sent. Neque rursus legū-
 latores his aduersa iussu-
 ros, nisi id conducere ex-
 istimarent. Quoniā igitur
 in dubio erā, visum
 est mihi philosophos isto-
 os adire, atque his me
 in manus dedere, roga-
 reque vti me, vtcunque
 liberet, vterentur, vitæ-
 que viam aliquam simpli-
 cem ac certam ostende-
 rent. Hæc igitur mecum
 reputans ad eos venio,
 imprudens profecto, qd^o
 me ex fumo (vt aiunt)
 in flammam coniicerem
 Apud hos enim maxime
 dili-

diligēter obseruans sum
mam reperi ignorantia ,
omniaque magis incerta ,
adeo vt præ his ilico
mihi vel idiotarum vita
iam aurea videretur. Ali
us etenim soli me iussit
voluptati studere, atque
adeum scopum vniuersum
vitæ cursum dirigere.
In eo ipsam firā esse
fœlicitatē. Alius rursus
omnino laborare, corpus
que siti, vigiliis, ac
squalore subigere, misero
semper adfectum, con
tumeliisque obnoxium
assidue, Hesiodi sedulo
inculcās celebra illa de
virtute carmina, & sudo
rem videlicet, & accliuē
in verticem montis ascē
sum. Alius contemnere
iubet pecunias, earum
que possessionem indif
ferentem putare. Alius
contra bonas ipsas etiā
diuitias esse pronunciat.
De mundo vero quid di
cam? de quo ideas, incor
porneas substantias, ato
mos, & inane, ac talem
quandam pugnātium in
uicem nominum turbā
indies audiebam, & qđ
absurdorum omniū ma
xime fuit absurdissimū,
de con

λιστα εὐρίτηλον ὀπποποπῶν τῶν
ἀγνοίαν καὶ τῶν ἀπείριαν πλεί
ονα, ὥς μοι ἰάχιστα χευστοῦ
ἀπέδδξαν οὗτοι ἢ τῷ ἰδιωτῇ
βίον. ἀμέλει, ὃ μὲν αὐτὸν παρή
νει τὸ πᾶν ἡδέως, καὶ μόνον
τὸ τοῦ πᾶντος μέλει, τὸ
τοῦ εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὃ δὲ
τις ἐμπαλιν, ποιεῖν ἰὰ πᾶν
τα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα
καταναγκάζειν, ἐν πᾶσι καὶ
αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρ
εῖς, καὶ λοιδορούμενον, &
συνεχὲς ὀππὲρ ἡδονῶν τὰ
πάνδημα ἐκείνα τῷ Ησίοδου
πρὸς τὸ ἀρετῆς ἐπὶ, καὶ τῷ ἰδεῶ
τα, καὶ τῶν ὅτι τὸ ἀκρον ἀνά
βασιν. ἄλλος καταφρονεῖν
χρημάτων παρεκτελέσας, καὶ
ἀδιάφορον οἰεῖται τῶν κτήσιν
αὐτῷ, ὃ δὲ τις αὐτὸν πάλιν ἀγα
θὸν εἶναι καὶ τῷ πλούτῳ αὐτοῦ
ἀπεφαίνετο, πρὸς μὲν γὰρ τῷ κό
σμου τί καὶ λέγειν; ὅς γε
ιδέας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτό
μους καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα
ὄχλον ὀνομάτων ὀσιμέραι
παρ' αὐτῷ ἀκούων ἐναντίων, καὶ
τὸ πᾶντων δέξων ἀποπώτα
τον,

τον, ὅτι καὶ ἡ ἐναντιώ-
των ἕκαστος αὐτῶν λέγων,
σφόδρα νικῶντας καὶ πι-
θανοὺς λόγους ἐπορίζετο,
ὥστε μήτε πρὸ διεμῖν τὸ αὐτὸ
παράγμα λέγοντι, μήτε τὸ
ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ
ταῦτα εἰδότες σαφῶς, ὥς ἔκ
αὐ ποτε διεμῖν τι εἴη καὶ ψυ-
χρὸν ἐν ταυτῷ χροῖν, ἀτεχ-
νῶς οὐκ ἔπαχον τοῖς νουά-
ζουσι τούτοις ὁμοιον, ἄρτι
μὲν ὁπινύων, ἄρτι δὲ ἀνα-
νύων ἔμπαλιν. ἔτι δὲ
πολλῶ τοῦτο ἐκείνων ἀτο-
πώτερον, τοὺς γὰρ αὐτοὺς
τούτους εὖρισκον ὁπτηνῶν,
ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λό-
γοις ὁπτηνδύοντας. τοὺς
γούμ καταφρονεῖν παραι-
νουῦτας χρημάτων, ἐάρων
ἀπορῖξ ἑχρμόρους αὐτῶν, καὶ
καὶ τόκων διαφρομύους,
καὶ ὅτι μισθῶ παιδύοντας,
καὶ πάντα ἕνεκα τούτων
υπομύοντας, τοὺς τε πάλιν
δόξαν ὑποβαλλομύους,
αὐτῆς ἕνεκα πάντα ὁπ-
τηνδύοντας, ἡδονῆς τε αὖ

καὶ

de contrariis unusquisq;
quum diceret, inuincibi-
les admodum & probabi-
les sermones adferebat,
ut nec ei qui calidū, nec
ei qui frigidum idē pror-
sus esse contenderent,
contra quicquam hisce-
re potuerim, atque id,
quum tamen manifeste
cognoscerem fieri nun-
quam posse, ut eadem
res calida simul frigida-
que sit. Prorsum igitur
tale quoddam mihi acci-
debat, quale solet dor-
mitantibus, ut interdum
capite annuerem, inter-
dum contra abnuerem.
Præterea quod multo e-
rat istis absurdus, vitā
eorum diligenter obser-
uans, comperi eam cum
ipsorum verbis præce-
ptisque summopere pug-
nare. Eos. n. q. spernēda
censebant pecuniā, aut-
diffime conspexi colligē-
dis diuitiis inhiare, de
fœnore litigantes, pro
mercede docētes, omnia
denique numōrū grātia
tolerantes. Ii verō qui
gloriam verbis asperna-
bantur, omnem vitæ suæ
rationem in gloriam re-
ferebant. Voluptatem

rursus

rursus omnes ferme palam incessabant, clanculum vero ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe frustratus, magis adhuc ægre molesteque tuli. Aliquantulum tamen inde memet cōsolabar, quod una cum multis & sapientibus & celeberrimis insipiensque essem, atque vere adhuc ignarus obererem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquē ex Zoroastri discipulis ac successoribus conuenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysteriis aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optime ergo me facturum putavi, si cum horū quoriam dedescensu paciscens, Tiresiam Bæotium consulerem, ab eoque perdiscerē (quippe qui vates fuerit & sapiens) quæ vita sit optima quamque sapientissimus quisque potissimum elegerit.

χεδὸν ἅπαντας κατηγορουῶντας. ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσσηκνῶντας. σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδουχέεινον. ἡρέμα παρεμυθούμενος ἑμαυτὸν, ὅτι μὲν πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ὅτι συνέσει διαβεβηκέντων ἀνόντος τε ἐμὶ, καὶ τάλῃθες ἔτι ἀγνοῶν περὶ ἐρχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαρρηπνοῦντι τούτων ἕνεκα, ἔδοξεν εἰς βαβυλῶνα ἐλθόντα, δεηδῶναι τινος τῆς μάγων, τῆς ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων. ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπαδᾶς τε καὶ τελετᾶς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ἄδου τὰς πύλας, καὶ κατάγειν ὃν αὐβούλον, ἀσφαλῶς, καὶ ὁπίσω αὐθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι, παρὰ τινος τούτων διαπραξάμενον πῶς κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τηρεσίαν τὸν βοιωτίου, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἃ τε μάντιως καὶ σοφοῦ, τίς ὅστις ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν αὐτὸς ἐ-

λοιτο εὐφρονῶν. καὶ δὴ ἀνα-
 ψηδῆσας ὥς εἶχον τάχους,
 ἔτεινον εὐθὺ βαβυλῶντος. ἐλ-
 θὼν δὲ, συγγίνομαι τινὶ τῷ
 χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ
 θεωπεσίῳ πλὴν τέχνῳ, πολὺν
 μὲν πλὴν κόμῳ, ῥύειον δὲ
 μάλα σιμνὲν καθήμῳ, τοῦ-
 τομα δὲ καὶ αὐτὸν μεθροβαρ-
 ζάνης. διηθεὶς ᾧ καὶ καθικε-
 τύσας, μόλις ἔτυχον παρ'
 αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιο μὲν
 καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ,
 παρελαῶν δὲ με ὁ αὐτὸς,
 πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ
 εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀε-
 ξάμενος ἔλουε, κατὰ γὰρ ὅτι
 τὸ εὐφράτην, ἔωθεν πορσα-
 νατέλλοντα τὸ ἥλιον, ἔπῃσιν τι-
 να μακρὰν ὁπλέγων, ἥς οὐ
 σφόδρα καίηκουον. ὥστε γὰρ
 οἱ φαῦλοι τῷ ἐν τοῖς ἀγῶσι κη-
 ρύκων, ὁπότερόν τι καὶ ἀτα-
 φές ἐφθέγγετο, πλὴν ἀλλ' ἐώ-
 κει γὰρ τινὰς ὁπκαλεῖσθαι δαί-
 μονας. μετὰ γοῦν πλὴν ἐπὶ
 δυνὶ βίς αὖ μου πρὸς τὸ πρῶ-
 στον ὑποπύσας, ἐπαγῆει
 πάλιν, οὐδένα τῶν ἀπάντων
 προσ-

gerit. Ac statim quidem
 exiliens quam poteram
 celerrime Babylonē ver-
 sus recta contendi. Quo
 quum venio, diuersor a-
 pud Chaldeorum quēdā
 hominem certe sapien-
 tem, atque arte mirabi-
 lem, coma quidem canū,
 admodumque promissa
 barba venerabilem. No-
 men autem illi fuit Mi-
 throbarzanes, orans igitur
 obsecransq; vix exo-
 rui, ut quauis mercede
 vellet, in illam me viam
 deduceret. Suscipiens
 vero me vir primum qui
 dem dies nouem ac vigin-
 ti cum luna simul inci-
 piens abluit ad Euphra-
 tem, mane solem Orien-
 tem versus perducens,
 ac sermonem quempiam
 longum mullitans, quem
 non admodum exaudie-
 bam. Nam (quod in cer-
 tamine præcones inepti
 solent) volubile quiddā
 atque incertum profere-
 bat, nisi quod quosdam
 visus est inuocare dæmo-
 nes. Post illā igitur in-
 cantationem ter mihi in
 vultum spuens deducit
 rursus, oculos nusquam
 in obuiū quenquā defle-

cens. Et cibus quidem
 nobis glandes erant, po-
 tus autem lac atque mul-
 sū, & Choaspi lymphā,
 lectus vero in herba sub
 dio fuit. At postquam iā
 præparati satis hac dieta
 sumus, medio noctis si-
 lentio ad Tigretē me
 fluuium ducens, purga-
 uit simul, atque abster-
 sit, faceque lustrauit ac
 squilla, tum plurib. iti-
 dem aliis, & magicum si-
 mul illud carmē submur-
 murans, dein totum me
 iam incantans, ac ne a-
 spectris læderer, circumi-
 ens, reducit domum, ita
 ut eram, reciprocantem,
 ac reliqua noctis parte
 nauigationi nos præpara-
 uimus. Ipse igitur magi-
 cam quandam vestem in-
 duit, Medorum vestī ut
 plurimum similem, ac
 me quidem his quæ vi-
 des, ornauit, claua uide-
 licet, leonis exuuiis, at-
 que insuper lyra. Iussit
 præterea ut nomē si quis
 me roget, Menippū qui-
 dem ne dicerē, sed Her-
 culem aut Vlyssē aut
 Orpheum. ΡΗΙ. Quid
 ita o Menippe? neque e-
 nim causā aut habitus,

aut

προσέλεπον. καὶ [σιτία μὲν
 ἡμῶν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὶν δὲ
 γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ
 τοῦ χοάσπου ὕδωρ, σὺν δὲ
 ὑπαίθριος ὅπῃ τ' ἔπαυσε. ἐπεὶ
 δὲ, ἅλῃς εἶχε τῆς ποροδια-
 τήσεως περὶ μέγας νύκτας, ὅπῃ
 τ' ἵζηται ποταμὸν ἀγαθὸν,
 ἐκάθηρε τέ με καὶ ἀπέμαξε, καὶ
 περὶ ἡγνισε δαδὶ καὶ σκέλη καὶ
 ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν
 ἐπρωτὶν ἐκένω καὶ ποτον θο-
 ρύσας. εἶτα ὅλον με κατα-
 μαγύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα
 μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τ' φαν-
 τασμάτων, ἐπανάγῃ ἐς τὴν
 οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀναποδίζον-
 τα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλεῶν
 εἶχομεν. αὐτὶς μὲν οὖν μασι-
 κῶ τιν' ἔδυσεν, τὰ πολ-
 λὰ εἰσέκλινεν τῇ μηδικῇ, ἐμὲ
 δὲ τουτοισὶ φέρων ἐπισκύα-
 σε πρὸ πίλων καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ
 προσέτι τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκ-
 λούτατο, ὡς τις ἐρηταί με
 τοῦνομα, Μένιππον μὲν μὴ
 λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσ-
 σέα ἢ Ὀρφέα. ΦΙ. ὥς δὲ τί
 σῆτο ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συν-
 ἴημι

ἔημι πῶ αἰτίαν οὔτε τ' ἡ
 ματος, οὔτε τ' ὀνομάτων. Μέ.
 καὶ μὲν περὶ δὴ λὺν γε τὸ το, καὶ
 οὐ παρὲλως ἀπόρρητον. ἐπεὶ
 γὰρ οὗτοι περὶ ἡμῶν ζῶντες ἐς
 αἶδου κατεληλύθησαν, ἠγείτο,
 εἰ μὴ ἀπὸ κἀσθεν αὐτοῖς, ἔραδί
 ως αὖ πῶ τ' Αἰακοῦ φερούσαν
 διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρ
 ελθεῖν, ἅτε συνηθέσειν τρα-
 γικῶς μάλα παραπεμπόμε-
 νον ὑπὸ τοῦ χήματος, ἥδη δ'
 οὐκ ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κα-
 τεληθόντες ὅτι τ' ὀλοαμὴν, πρὶ
 ἀναγωγῆς ἐβίβνουμεθα. παρ-
 σκεύας δ' αὐτῶ καὶ σκάφος,
 καὶ ἱερῆα καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλ-
 λα ὅσα πρὸς τ' τελετὴν χρί-
 σιμα. ἐμβαλόμην οὐκ ἅπαν
 τα ἰὰ παρσκευασμένα, οὐτὰ
 δὲ καὶ αὐτοὶ βαίνοντες ἀχνύμε-
 νοι, θαλερὴν καὶ δακρυχέοντες.
 καὶ μέχρι μὲν τίνος ὑπεφερόμε-
 θα ἐν τῷ ὀλοαμῶ. εἶτα δ' ἐσε
 πλύταμεν ἐς τὸ ἔλος καὶ πῶ
 λίμνῳ, ἐς ἣν ὁ εὐφράτης ἀ-
 φανίζετο. περαιωθέντες δ' καὶ
 ταύτῳ, ἀφικνούμεθα ἐς τι
 χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ
 ἀνῆλτον. ἐς ὃ ἀποβαίντες, ἠγείτο

aut nominis intelligo.
 MEN. Atqui perspicuū
 id quidem est, ac neuti-
 quam arcanum, Nam hi
 qui ante nos ad inferos
 olim viui descenderant,
 putauit si me his assimu-
 laret, fore vt facilius Ae-
 aci custodias fallerem,
 atque nullo prohibente
 transirem, vt pote notior
 tragico admodum illo
 cultu emissus. Iam igitur
 dies apparuit, quum
 nos ad flumen ingressi in
 recessum incumbimus.
 parata siquidem ab illo
 fuerant, cymba, sacrificia,
 mulla, & in id myste-
 rium denique quibuscū-
 que opus erat. Imponen-
 tes ergo omnia præpara-
 ta, ita iam & ipsi ingre-
 dimur tristes, lachrymis
 que implemur obortis.
 Atque aliquantisper qui-
 dem in fluuio ferimur,
 deinde in syluam delati
 sumus, ac lacum quen-
 dam, in quē Euphrates
 conditur. Tum hoc quo-
 que transmissio, in regio-
 nem quandam perueni-
 mus solam, syluosam at-
 que opacam, in quam
 descendentes (præbat
 vero Mithrobarzanes)

& puteum effodimus , & oues iugulamus , & foueam sanguine conspergimus. At magus interrim accensam facem tenens, haud amplius iam summissio murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans, demones simul omnes conuocat, Poenas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsamq; Proserpinam, simulq; polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo temere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac mœsta. Vmbrarū ac timuit rex imis sedib. Orcus. Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatum, Rhadamanthum propemodum metu reperimus excitatum. Ac Cerberus primum quidē latrabat, commouitque sese. At quum ego Iyram celerime correptam pulsassem, cantu statim sopi-

tus

ἢ ὁ Μιθροβαρζάνης βόθρον ἴε
 ὠρυξάμεθα, καὶ ἰὰ μῆλα ἐσφά
 ξαμῶν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸ βό
 θρον ἐπαείσαμεν. ὃ ἦ μάστος ἐν
 τοσοῦτῳ δ᾽ ἄρα χαμορμήλιω ἔ
 χων, ὅτι ἔτ' ἡρεμία τῇ φωνῇ,
 παμμέγεθες ἢ ὡς εἶδες τε λῶ
 ἀνακραίων, δαίμονας τε ὁμοῦ
 πάντας ὅππῃ σοῦτο, καὶ ποινὰς καὶ
 ἐριννύας, καὶ νυχίαν ἐκάτλην καὶ
 αἰπὴν ἡλὺν περσεφόνειαν, παρα
 μιγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα
 καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυ
 σύλλαβα. οὕτως οὐκ πάντα
 ἐκείνα ἐσταλεύειτο, καὶ ὑπὸ τῇ ἐ
 πωδῆς τῆς δαφνὸς ἀνερῆς ἡνυλοῖτο,
 καὶ ἡ ὕλα κῆρ' ἐπεβέβητο πῶρ' ἔρω
 θεν ἡκούειτο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑ
 περκάτηφες λῶ καὶ σκυθρωπὸν
 ἔδιδεσεν δ' ὑπένεστιν ἀναξ
 ἐνέρων αἰδωνεύς κατεφαίνετο
 γὰρ ἦδ' ἰὰ πλείεσσιν, καὶ ἡλίμνῃ καὶ
 ὁ περιφλεβέθων, καὶ τῷ Πλούτωνος
 τὰ βασίλεια. κατελθόντες
 δ' ὁμῶς διὰ τῷ χάσματι, τῷ
 ῥ᾽ Ῥαδάμανθῳ εὐρομεν τεθ
 νῶτα μικρῶν δεῖν ὑπὸ τῷ δέ
 ουσ. ὃ ἦ κέρβερος ὑλάκῃσσι
 μὴ τοι, καὶ παρὲν κίνησι. ταχὺ
 δέ

Δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν,
 παρὰ χεῖρμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῆς
 μέλους. ἐπεὶ δ' ὁ πρὸς τὴν λίμ-
 νην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐ-
 περαιώθημεν. ὡς γὰρ ἤδη πλη-
 ρες τὸ πλοῖον, καὶ οἱ μὲν γὰρ
 ἀνάπλεων. τρυμαλίσει δ' πάν-
 τες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος,
 ὁ δ' ἄλλο κεφαλῶν, ὁ δ' ἄλλο τι
 σωτήριον, ἐμοὶ δὲ δοκεῖν ἐκ
 τινος πολέμου παρόντες. ὁ-
 μως δ' οὐκ ὁ βέλτιστος Χάρων,
 ὡς εἶδε τὴν λεοντήν, οἰηθεὶς μετ'
 ἡρακλέα εἶναι ἐσεδέξατό με καὶ
 διεπρόβημεν τε ἄσπετος, καὶ
 ὑποβᾶσι διεσήμεναι τὴν ἀτρα-
 πὴν. ἐπεὶ δ' ἤμην ἐν τῷ σκότῳ
 προήτης μὲν ὁ μισροβαρζάνης, εἰ
 πόμῳ δ' ἐγὼ καλόπιν ἐχό-
 μῳ αὐτῷ, ἕως πρὸς λειμῶ-
 να μέγιστον ἀφικνούμεθα πρὸς
 ἀσφοδέλῳ καλὰ φύλον, ἐνθα
 δὴ πειπέτοντο ἡμᾶς ἱερὸν καὶ
 τὴν νεκρῶν αἰσκιᾶν. καὶ ὀλίγον
 δὲ προϊόντες, παρεγενόμεθα
 πρὸς τὸ τὴν Μίνω δικαστήριον,
 ἐτύγχανε δ' ὁ μὲν ὅτι θρόνον
 τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος. πα-
 ρεῖκεσαν δ' αὐτῷ ποινὰ καὶ
 ἀλά-

tus, obdormiuit, deinde
 posteaquam ad lacum ve-
 nimus, tranare fere non
 licuit. Iam enim onustū
 erat nauigium, & eiula-
 tu certe plenum. Vulne-
 rati quippe in eo nauiga-
 bant omnes, hic femur,
 ille caput, alius alio quo-
 piam membro luxatus,
 vsque adeo, vt multi cer-
 te ex bello quopiam adesse
 viderentur. At optimus
 Charon, quum leonis
 videret exuias, esse me-
 ratus Hercule, recepit,
 transque vexit libens, tū
 exeuntibus quoque nobis
 monstrauit semitam.
 Sed quoniam iam eram
 in tenebris, præcedit
 quidem Mithrobar-
 zanes, ego autem a ter-
 go continuus illi comes
 adhæreo, quoad in præ-
 tum maximum perueni-
 mus asphodelo confitū,
 vbi certe circumfusæ vni-
 dique mortuorum stridu-
 læ nos sequuntur umbræ.
 Tum paulo procedentes
 longius, ad ipsum Mino-
 is tribunal accessimus.
 Erat ipse quidē in folio
 forte quodā sublimi se-
 dens. Astabant autem il-
 li Pœnæ, Tortores, mali
 P 3 Genii,

Genii, Furia. Ex altera parte plurimi quidā adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, mœchi, homicidæ, adulatores, lycophantæ, ac talis hominum turba quoduis in vita patrantium. Seorsim autem diuites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque trabe victus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ sunt omnia conspiciamus, & quæ dicuntur, auscultamus. Accusant autē noui quidam atque admirabiles rhetores. ΡΗΙ. Quinam ergo hi, per Iouē, sunt, ac ne isthuc quidē te pigeat dicere. ΜΕΝ. Vmbra ne vnquam istas nosti, quas opposita soli redant corpora? ΡΗ. Omnino quidē igitur. ΜΕ. Hæ nos igitur quum primum functi vita sumus, accusant, testantur, atque redarguūt, quicquid in vita peccauimus, & sane quædam ex his dignæ admodū fide videntur,

ἀλάστορες, καὶ ἐρινύες. ἑτέρων δὲ ὅσοι πρὸς ἡμᾶς ὄντες πολλοὶ τινες ἐφεξῆς ἀλύτῃ μακρᾷ διδιδυμένοι. ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ καὶ πορνοβασκοὶ, ὅτι ἰσθῶναι, καὶ κόλασσαι, καὶ συκοφαντῆσαι, καὶ τοιοῦτος ὁμιλος τῶν πάντων κυκλῶν ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οὔτε πλούσιοι καὶ τοκολύφοι προσήσαν, ὡχρεὶ, καὶ φορογαστροὶ, καὶ ποδαγροὶ, κλοῖον ἕκαστος αὐτῶν καὶ κύρακα διτάλαντον ὀπκείμενος. ἐφισῶτες οὖν ἡμεῖς, ἐκτρέφόμεν τε τὰ γινόμενα, καὶ ἀκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρου δὲ αὐτῶν χεανοὶ τινες καὶ παρδοξοὶ ῥήτορες. ΦΙ. Τίνες οὗτοι πόρῃς διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. Μένιπ. οἶδά σου ταυτασὶ τὰς πόρῃς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένηας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙ. πάντως οὖν. Μέν. αὐταὶ τοίνυν ἐπεὶ δὲ ἀποθάνομεν, κατηγόρουσί τε, καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τῷ βίῳ, καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δο-

δοκοῦσιν, ἅτε αἰεὶ συνοῦσαι,
καὶ μηδέποτε ἀφισάμψαι τ'
σωμάτων. ὁ δ' οὐὼ Μίνως
ὀπιμελῶς ἔξιτάζων ἀπέ-
πειμπεν ἕκασον ἐς τὴν τ' αἰτε
βῶν χάρον, δίκην ὑφέζοντα
κατ' ἀξίαν τῆς τετολμημέ-
νων, καὶ μάλιστα ἐκείνων ἠ-
πίετο τῆς ὀπὶ πλούτοις τε καὶ
ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ
μονονουχὶ καὶ ποροσκυεῖσαι
πείμνυον. τίς τε ὀλιγοχρό-
νιον ἀλαζονείαν αὐτ', καὶ τίς
ὑπερόψιαν μυσσθήμενος, καὶ
ὅτι μὴ ἐμμένλυτο, θνητοὶ τε
ὄντες αὐτοί, καὶ θνητῆς ἀβλα-
στῶν τετυχηκότες. οἱ δ' ἀπο-
δυσάμφοι τὰ λαμπρὰ ἐκεί-
να πάντα, πλούτου λέξω καὶ
γῆν, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ
κάτω γενεσκότες, παρὰ ἡκί-
σαν, ὡσπὲρ τινα ὄνυχον ἀνα-
πειμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν
εὐδαιμονίαν. ὥς ἐγὼ γε
ταῦθ' ὁρῶν, ὑπερέχαιρον, καὶ εἰ
τινα ἰνωρῆσαιμι αὐτ', ποροσιῶν
αὐτ' ἡσυχῇ πως ὑπεμύμνησκον,
ὅιος ἔω παρὰ τ' βίον, καὶ ἡλίον
ἐφύσατό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν
ἔωθεν

tur, utpote nobiscū ver-
satæ semper, nostrisque
nusquam digressæ corpo-
ribus. Minos igitur curi-
ose quælibet examinās,
impiorum relegabat in
cœtum, pœnas ibi scele-
ribus suis dignas luitu-
rum, In hos præcipue ta-
men incenditur, quas o-
pes dum viuerent, ac di-
gnitates inflauerant, qui
que adorari se fere expe-
ctabant, nimirum breui
perituram eorum super-
biam fastumque detesta-
tus, quippe qui non me-
minissent mortales ipsi
quum sint, se se bona quo-
que mortalia consequu-
tos. At nunc splendida
illa exuti omnia, diui-
tias, inquam, genus, mu-
nia, nudi ac vultu demis-
so steterunt, tanquam
somnia quoddam, hu-
manam hanc felicitatem
recogitantes, adeo ut
hæc dum conspicerer ni-
mis quâ delectatus fue-
rim. Et si quem eorū for-
te agnoueram, accedens
quiete aliquo modo sub-
monui, qualis in vita fue-
rat, quantopereque fue-
rat inflatus, tum quum
plurimi mane fores eius
P 4 obli

obsidentes, pulsi interim exclusque a famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exoricens, puniceus, aureus aut versicolor, faelices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexteramve porrigens, permitteret osculandam. Illi vero audientes ista moleste ferebāt. At Minos quiddam etiam iudicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliae tyrannum, multis & atrocibus criminibus & a Dione accusatum, & gravi Stoicorū testimonio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens (Nam illū valde suspiciunt inferi, eiusque plurimum ibi valet autoritas) ferme iam Chimærae alligatum absoluit a pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos a tribunali discedentes, ad supplicii locum peruenimus. Vbi amice multa & miserranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & eiulatus hominum

ἔσθιν ὅππῃ τῶ πορθύρων παρη-
 σήκισαν, τῇ πορόδον αὐτῶ περὶ
 μύροντες, ἀποούμενοί τε καὶ ἀπο-
 κληόμενοι πορὸς τῶ οἰκίῃ. ὅς μὲν
 λισ αὖ πορὶ ἀπαλείλας αὐτοῖς
 πορφυροῦς τις, ἢ περὶ χεῦσος
 ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας
 ὦπλο καὶ μακαρίους ἀποφαίνεν
 πορὶ πορσφόντας, καὶ τὸ εὖθος
 ἢ τῇ δεξιᾷ πορλείνων δόιν κα
 λαφιλεῖν. ἐπείνοι μὲ οὖν ἡνῶν
 το ἀκούοντες. πορ δὲ Μίνωι
 μία τις καὶ πορὸς χάριν ἐδικάσθη
 δίκην. τὸν γάρ τοι σικελιώτιω
 Διονύσιον, πορὰ καὶ ἀνόσια ὑ-
 πορ τε Δίωνος καὶ ἡγορηθέντα,
 καὶ ὑπορ τῶ σοᾶς καὶ ἀμαρτυρη-
 θέντα, παρηλθὼν Ἀρίστιππος
 ὁ κυρῆλαιος (ἀγούσι δ' αὐτῶ
 ἐν τιμῇ, καὶ δυνάμει) μέγιστον ἐσ-
 τοῖς κάτω) μικροῦ δὲ ἐν τῇ
 χιμαίρᾳ πορσδεθέντα, παρῆλ-
 σι τῇ καὶ ἀδίκῃς, λέγων πολλοῖς
 αὐτῶ τῶ περὶ παιδευμένων πορὸς
 ἀρίστην ἡμέρᾳ δεξιὴν. ἀπο-
 σάντες δ' ὅμως τῇ δικαστηρίου
 πορὸς καλαστήριον ἀφικνούμε-
 θα. ἐνθα δὲ ὅ φίλε πορὰ καὶ
 ἐλεῖν δὲ ἢ ἀκούσαι τε καὶ ἰδεῖν.
 μασί-

μασίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος
 ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῇ ὅττι τῷ συ-
 ρῶς ὀπιωμένων, καὶ σπένλαι καὶ
 κύφωνες καὶ ῥοχοί, καὶ ἡ χίμαι-
 ρα ἐσπάρεσθε, καὶ ὁ κέρβερος
 ἐδάρεδάπε. ἐκολάζοντο ἅ-
 μα πάντες βασιλεῖς, δούλοι,
 σαβάραι, πένετες, πλούσιοι,
 πτωχοί. καὶ μετέμελλε πᾶσι τῷ
 τελολημνήων. ἐνίοις δὲ αὐτῷ
 καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπό-
 σοι ἦσαν ἤντι ἑναγχος τελε-
 λευήκτων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτον-
 το, καὶ ἀπετρέφοντο. εἰ δὲ καὶ
 προσβλέποιν, μάλα δουλο-
 φριπές τι καὶ κολακευτικόν.
 καὶ ταῦτα πῶς οἷα βαρεῖς ὄν-
 τες, καὶ ὑπερβύ) παρὰ τὴν βίον.
 τοῖς μὲν τοι πένησιν ἡμιέλεθα
 τῷ κακῶν ἐδέδοτο. καὶ διανα-
 παυόμενοι πάλιν ἐκολάζον-
 το. καὶ μὲν κακῆτα εἶδον τὰ
 μυθώδη, τῷ Ἰξίονα, καὶ τὸν
 Σίσυφον, καὶ τῷ φρύγα Τάν-
 ταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τῷ
 γυγνῷ Τίτυον, ἡράκλεις ὁ-
 σος. ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέ-
 χων ἀγροῦ. διελθόντες δὲ καὶ
 γέφυρας, εἰς τὸ πεδῖον ἐσβάλλο-
 μιν,

minum in igne flagan-
 tium, tum reptæ & tor-
 menta, catenæ, Cerbe-
 rus lacerat, & Chimæra
 dilaniat, cruciabanturq;
 pariter omnes captivi,
 reges, præfecti, paupe-
 res, mendici, diuites, &
 iam scelerum omnes pœ-
 nitebat. Et quosdā qui-
 dem eorum, dum intue-
 mur, agnouimus, vide-
 licet qui nuper e vita dis-
 cesserant. At hi se pudē-
 tes tum occulebant, no-
 stroque subtrahebant a-
 spectui, aut si nos aliquā
 do respiciebant, id serui
 liter admodum abiecte-
 que faciebant, atque hi
 quidem quam olim pu-
 tas, onerosi fastuosiq; in
 vita? At pauperibus ma-
 lorum dimidium remit-
 tebatur, & quum inter-
 quieuissent, denuo repe-
 tebantur ad pœnam. Sed
 illa quoque quæ fabulis
 feruntur, aspexi, Ixio-
 nem, Sisyphum, Phry-
 giumque grauer affe-
 ctum Tantalum, geni-
 tumque terra Tityum,
 Dii boni, quantum? In-
 tegrum stratus agrū oc-
 cupabat. Hos tandē præ-
 tereuntes, in campum

P s veni-

venimus Acherusium ,
 inuenimusque ibi semi-
 deos , heroidasque & a-
 liam simul mortuorum
 turbam, in gentes tribus
 que dispositam, alios qui
 dem vetulos quosdā ac
 marcidos, atque (vt Ho-
 merus ait) euanidos, a-
 lios vero iuueniles, & in-
 tegros , & hoc potissimū
 ob illam condiendi effi-
 caciā Aegyptios. Ve-
 rum dignoscere quem li-
 bet haud proclive fuit ,
 adeo nudatis ossibus om-
 nes erant inuicem simil-
 limi, nisi quod vix tandē
 eos diu intendentes ag-
 nouimus. Quippe cōfer-
 ti confidebant obscuri
 atque ignobiles , nullū
 que seruantes amplius
 pristinae formę vestigiū.
 Cum igitur multi simul
 ossi consisterent, inuicē
 omnino similes, qui ter-
 rificum quiddam per ca-
 uos oculorū orbes tran-
 spicerent , dentesq; nu-
 dos ostenderent, hæsita-
 bam certe mecum, quo-
 nam signo Therstem a
 Nireo illo formoso dis-
 cernerem , aut mendicū
 Irum a Phxacum rege ,
 aut Pyrrhiam coquum

ab

μῦν, τὸ ἀχερούσιον, εὐρίσκα-
 μὲν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους
 τε καὶ τὰς ἡρώϊδας, καὶ τὸ ἄλ-
 λον ὅμιλον τῶν νεκρῶν καὶ ἔθνη
 καὶ φύλα διαλομνόμεους, τοὺς μὲν
 παλαιούς τινας καὶ εὐρωϊῶν-
 τας, καὶ ὡς φησὶν Ὀμηρος, ἀ-
 μενηνοὺς. τοὺς δὲ νεαλῆς καὶ
 σωμασηκτότας, καὶ μάλιστα τοὺς
 αἰγυπτίων αὐτοὺς διὰ τὸ πο-
 λυαρκῆς τῆς ταριχείας, τὸ μὲν
 τοὶ διαγινώσκειν ἕκαστον, οὐ
 πάντις μὲν ἔξάδιον. ἀπαντες
 γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται
 ὅμοιοι, τῶν ὁσέων ἱεσμνωμένων,
 πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀ-
 ναθιωροῦντες αὐτοὺς ἐγινώ-
 σκομεν. ἔκειντο δὲ ἐπ' ἀλλή-
 λους ἀμαυροὶ καὶ ἄσημοι, καὶ οὐ-
 δὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῶν καλῶν
 φυλάττοντες, ὥστε πολλῶν ἐν
 ταῦτάς σκελετῶν κειμένων, καὶ
 πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ
 διάκνον δεδρεκότων, καὶ ἱμε-
 νοὺς τοὺς ἐδόντας προφαίνον-
 των, ὑπέρβουν πρὸς ἑμαυτῶν, ὥς ἴ-
 ναι διακρίναί μιν. Θεοσίτην δὲ
 πρὸ τῶν καλοῦ Νιρέως, ἢ τῶν με-
 ταιτῶν ἱερῶν ὑπὸ τοῦ Φαίρακην

βασί-

βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τ' μάλ' ἔ-
 ρον ὑπὸ τ' Ἀλαμέμοννος. οὐδ' ἐν-
 γὼν ἔτι τ' παλαιῶν γνωρισμά-
 των αὐτοῖς παρέμνην, ἀλλ'
 ὅμοια τὰ ὅς αὖ λῶν, ἀδηλα καὶ
 ἀνέπιγραφα, καὶ ὡς οὐδενὸς
 ἔτι διακρίνειν δύναμιν. τοι-
 γὰρ τοι σκῆνα ὀρώνῃ, ἐδόκει
 μοι ὅτ' ἀνθρώπων βίος πομπῇ
 τινι μακρῇ προτεοικέναι,
 χρεῖν γέιν' ἢ καὶ διατάττειν ἕκα-
 στα ἢ τύχῃ, διάφρα καὶ ποικί-
 λα τοῖς πομπύλαις χήματα
 προσάπθουσα. τ' μὲν γὰρ λαβού-
 σα ἢ τύχῃ, βασιλικῶς δι-
 σκύασε, τιάραν τε ὀπθεῖστα, καὶ
 δορυφόρους παραδούσα, καὶ τ'
 κεφαλῇ σέψασα τῷ διαδή-
 ματι. τῷ δ' οἰκέτῃ χῆμα πε-
 ριέθηκε, τ' δὲ τινα καλὸν εἶναι
 ἐκδύσασθαι, τ' ἢ ἄμορφον καὶ ἰ-
 λοῖον παρὲς κύασε. παντοδα-
 πῶν γὰρ οἷμαι δεῖν ἡγεῖσθαι τὴν
 θέαν. πολλάκις δ' διὰ μέσης
 τ' πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων
 χήματα, καὶ ἑῷσα ἐς τέλος δι-
 απομπύσαι, ὡς ἐτάχθησαν,
 ἀλλὰ μεταμφίεσασα, τ' μὲν
 Κροῖτον ἠνάγκασε τ' τ' οἰκέ-
 τα καὶ αἰχμαλῆτα σκυλῶν α-

ab Agamemnone. Nihil
 enim amplius veterum
 iudiciorum eis perman-
 ferunt, sed ossa fuerunt
 inter se similia, incogni-
 bilia, nullis inscripta ti-
 tulus, nullique unquam
 dignoscēda. Hæc igitur
 spectanti mihi, persimi-
 lis hominum vita pōpæ
 cuipiā longæ videbatur
 cui præsit ac disponat
 quæque fortuna, ex his
 qui pompam agunt, di-
 versos variosque cuique
 habitus accommodans.
 Alium siquidem fortuna
 delicens, regiis ornat in
 signibus, & tiaram impo-
 nens, & satellites addēs,
 & caput diademate cora-
 nans. Aliū serui rursus
 ornatū induit, hunc for-
 mosum effigiat, hunc de-
 formem atque deridicu-
 lum fingit, nam omnige-
 num, ut opinor, debet
 esse spectaculum. Quia
 habitus quorundam ple-
 runque in media quoque
 pompa demutat, neque
 perpetuo eodem finit or-
 dine cultuque progredi,
 quo prodierāt. Sed orna-
 tu cōmutato, Cræsus qui
 dē coëgit serui captiuiq;
 vestes induere, Mæandri-
 um

um autem olim inter ser-
uos incedentem, Poly-
cratis tyrannidem illiga-
uit. Et aliquantisper qui-
dem eo cultu permittit
viti, verum vbi iam pom-
pæ tempus præterit, ap-
paratum quisque restitu-
ens, & cum corpore si-
mul exutus amictu, qua-
lis ante fuit, efficitur, ni-
hilo a vicino differens.
Quidam tamen ob insci-
tiam, quum suos fortu-
næ cultus exigit, ægre
ferunt atque indignan-
tur, tanquam propriis
quibusdā bonis privati, ac
non poti⁹ alienis, quibus
paulisper utebātur, exuti.
Quin in scena quoque
vidisse te plerunque pu-
to histriones istos tragi-
cos, qui (vt fabulæ ratio
poscit) modo Creontes,
modo Priami fiunt, aut
Agamemnones. Idemq;
(si fors tulerit) paulo an-
te tam grauter Cecropi-
s aut Erechthei forma
imitatus, paulo post ser-
uus, poëta iubente pro-
greditur. At quum fabu-
læ iā finis affuerit, quis-
que auratas illas vestes
exutus, personam depo-
nens, & descendens a-crepi

ἀναλαβεῖν, ἢ ὁ Μαϊάνδριον ἴσ-
ως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύ-
οντα, ἢ Πολυκράτους τυραν-
νίδα μετεδέδωκε, καὶ μέχρι μὲν
ἴνους εἶασε χρεῖας ἰὼν χήματι,
ἐπεὶ δ' αὖ δὴ ὁ τ' πομπῆς κωρὸς
παρέλθῃ, τίμικαὐτα ἕκαστος
ποδοῦς ἢ σκυλῆν, καὶ ποδυσά-
μνος ἰὼν χήμα μὲν τ' σώματος,
ὥσπερ ὡς πρὸ τ' γίγνῃ, μηδὲν
τ' πλησίον διαφέρειν. ἐνιοὶ δ'
ὡς ἀγνωμοσύνης. ἐπεὶ δ' αὖ ἀ-
παίλῃ τ' κῆσμον ὀπίσσω ἢ ἴ-
χνη, ἀχθονταί γε, καὶ ἀθανακτῆ-
σιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σερισ-
κόμοιοι, καὶ οὐχ ἂν πρὸς ὀλίγον
ἐχέουσάν τοι ποδιδύνας. οἶμαι
ἢ καὶ τ' ὅτι τ' σκηνῆς πολλάκις
ἐνεακέναι πρὸ βασιλικὸς ὑπο-
κριτὰς τέτταρς πρὸς τὰς χρεῖας
τ' δραμάτων, ἀεὶ μὲν Κρέοντας,
ἐπίοιτε ὁ Πριάμους ἱστομένους
ἢ Ἀγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτὸς εἰ-
λύχοι μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα
σιμνῶς, ἰὼν τ' Κέκροπος ἢ Ερεχ-
θέως χήμα μιμησάμενος, μετ'
ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τ'
ποιητοῦ κεκλευσμένος, ᾗ δ' ἢ
πέρας ἔχοντος τ' δράματος, ἀ-
ποδυσάμενος ἕκαστος αὐτ' ἢ

ἄγχι παρὰ τὸν ἐκείνην ἐδῆται, καὶ
 τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ
 καίλας ἀπὸ τῆς ἐμβάτης, πένης
 καὶ ταπεινὸς περὶ ἐρχεῖτο, καὶ ἔτ'
 Ἀλαμέμων ὁ Ἀφείας, οὗ ἦ Κρέ-
 ων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος
 Χαρικλέους σοῦικὸς ὀνομα-
 ζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θειοφεί-
 τονος μαρναῖος. τοιαῦτα
 καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πρᾶγμα-
 τὰ ὄντι, ὡς τότε μοι ἑρῶντι ἔ-
 δοξεν. Φι. εἰπέ μοι ὦ Μένιπ-
 πε, οἱ ἦ τοὺς πολλοὺς εἰς τὰ
 τοῦ καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχον-
 τες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας καὶ εἰκό-
 νας καὶ ὀπισθάμματα, οὐδὲν ἱ-
 μιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν
 ἐδωτῶν νεκρῶν; Μέν. ληθεῖς ὦ
 οὗτος, εἰ γὰρ ἐθιάσω τὸ Μαυ-
 σωλὸν σὺ τῷ, λέγω ἦ τὸ χάρα, καὶ
 ἐκ τῶν τάφου περικύβητον, οὗ ὀ-
 δα, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπαύσω γελῶν,
 οὕτω ταπηνῶς ἐξῆλθον ἐν πα-
 ραθύτῳ σου, λαοφάνων ἐν τῷ
 λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν ἐμοὶ
 δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τῶν
 μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνει
 το τηλικούτον ἄχθος ὀπκεί-
 μενος. ἐπεὶ δ' αὖ γὰρ ὦ ἐταῖρε ὁ

Δία-

crepidis, pauper atq; hu-
 milis obambulat, haud
 amplius Agamemnon il-
 le Atreo prognatus, aut
 Creon Menœcei filius,
 sed Polus fili⁹ Chariclei
 Suniensis, aut Satyrus fi-
 lius Theogitonis Mara-
 thonius. Sic se mortaliū
 res habent, quemadmo-
 dum mihi tum spectantē
 videbatur. P H I. Dic mi-
 hi Menippe isti qui ma-
 gnificos altosque tumu-
 los habent super terrā,
 & columnas, imagines,
 titulos, nihilone sunt a-
 pud inferos plebeis qui-
 buslibet umbris honora-
 tiores? M E N I P. Nuga-
 ris tu quidem, nam si vi-
 disses Mausolum, Carē
 illum dico pyramide ce-
 lebrem, sat scio, nunquā
 ridere desisses, ita in an-
 trū quoddam abstrusum
 despectim abiectus est in
 reliqua mortuorum tur-
 ba delitescens. Hoc tan-
 tum commodi mihi vide-
 tur ex monumento refer-
 re, quod imposito tanto
 pondere laborat magis,
 & premitur. Nam quum
 Aeacus, o amice, locum
 cuique metitur, dat au-
 tem cui plurimum haud

am-

amplius pedem, necesse est contentum decumbere, seseque ad loci modum contrahere. At vehementius multo risisses opinor, si reges hosce nostros, satrapasque vidisses apud eos medicantes, & aut fassamenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopia proficientes, & quemadmodum contumeliis a quous afficiantur, atque in faciem cadantur, perinde atque vilissima macipia. Itaque Philippum Macedonem conspiciatus, continere me certe non potui, offensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios praeterea multos erat videre medicantes in triviis, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates. P H I. Admiranda narras ista de regibus, peneque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? M E N I P. Socrates profecto etiam ibi obuersatur, omnesque redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Vlyss-

Αἰάκης ἀπομνησθήσῃ ἐκάστῳ τὸν τόπον, διδάσσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλεον ποδὶς, ἀνάγκη ἀσπώνῃα καὶ ἀκείῳ, πρὸς τὸ μέγιστον τῶν ἀλφειῶν. πολλῶν δ' αὖ, οἶμαι, μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθιάτω τοῦ παρ' ἡμῖν βασιλείας καὶ ταβάρης, πτωχύνοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι ταρῖχρῶν πωλοῦντας ὑπὸ ἀπορίας, καὶ τὰ πρῶτα διδάσκοντες γράμματα, καὶ ὑπὸ τῷ τυχόντος ὑβρίζοντες, καὶ κατὰ κόρην πωλοῦντες, ὥσπερ τὰ ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γοῶν τὴν μακιδόνα ἐγὼ θεασάμενος, οὐδ' ἔκραζον ἐμαυτῷ δύνατος ὡς ὡς ἐδείχθη δὲ μοι ἐν γωνίᾳ τινι, μισθὸν ἀκούμενος ἰσάσασθαι τῷ ὑποδημάτων. πολλοὺς δ' καὶ ἄλλους ὡς ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτουῶντας, ξέρξας λέγων, καὶ Δαρείους καὶ Πολυκράτους. Φιλ. ἄτοπα δινγὴν τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπισα. τί δ' ὁ Σωκράτης ἐπραττε, καὶ Διογῆνης, καὶ εἰ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κείνους ἐπείχε, διελέγ-

διελέγχων ἅπαντας, σωΐεισι
 ἂν αὐτῷ Παλαμίδης καὶ Ο-
 δουσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις
 ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μὲν
 τοι ἐπεφύσκητο αὐτῷ, καὶ διω-
 δήκει ἐκ τ' φαρμακοποσίας τὰ
 σκέλη. ὃ δ' ἑβέλειςος Διογῆνης
 παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ
 πρὸ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα Ἰῶ φρυ-
 γί, καὶ ἄλλοις τοῖς τ' πολυτε-
 λῶν ἀκούων δ' οἰμωζόντων αὐ-
 τῷ, καὶ τ' παλαιὰν ἰσχύα ἀ-
 ναμειβουμένων, γελαῖτε, καὶ τέρε-
 πι, καὶ τὰ πολλὰ ὑπίος κα-
 τακείμενος, ἄδει μάλα τρα-
 χεία καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς
 οἰμωγὰς αὐτ' ὀπκαλύπτων,
 ὥστε ἀνιάδης πρὸς ἄνδρας καὶ δι-
 ασκέπειας μελοικεῖν, οὐ φέρον-
 τας τ' Διογῆν' . Φι. ταυτί μὲν
 ἱκανῶς. τί δ' ἵδ' ἡ ψήφισμα ἦν,
 ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεξες κεκυρω-
 ῶς καὶ τ' πλουσίαν; Μέν. οὕτως
 ὑπέμνησαι. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως
 περὶ τὰς λέγειν προθέμενος,
 ὡς πολλὸν ἀπεπλανήθην τοῦ
 λόγου. διατρέξοντος γάρ μου
 παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ
 πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ
 τῷ

Vlysses & Nestor, & si
 quis alius loquax mortu-
 us. Adhuc equidem in-
 flata sunt illi, & intum-
 escūt ex hausto veneno
 crura. At optimus Dio-
 genes Sardanapalo vici-
 nus Assyrio, Midæque
 Phrygio, atque aliis itē
 pluribus ex illorum sum-
 ptuosorum numero ma-
 net, quos quum eiulan-
 tes audit, veteris fortu-
 næ magnitudinem reco-
 gitantes, & ridet & dele-
 ctatur, ac supinus cubās
 ut plurimū cantat, aspe-
 ra nimis atque iniucun-
 da voce illorum eiulatus
 obscurans, adeo ut id æ-
 gre ferentes, nec Dioge-
 nem ferre valentes, de
 mutanda sede deliberēt.
 PH I. De his iam satis
 quidem, cæterum quod
 nam illud decretum est,
 quod initio dixeras ad-
 versus diuites esse sanc-
 tum? ME N. Bene admo-
 nes, nescio enim quo pa-
 cto, quum hac de re di-
 cere proposuissem, ab
 instituto sermone procul
 aberravi. Dum igitur
 ibi versabar, magistratus
 concionē aduocauerunt
 his videlicet de reb. quæ
 in

incomune conducerent. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim vnus & ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa postremo vero de diuitibus negocium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandē ex populo primas quidam, huiusmodi decretū legit.

Decretum.

Quoniā, inquit, multa diuites perpetrant in vitā, rapientes ac vim inferentes, inopesq; omni modo despectui habentes, Curiaē populoque visum est, vt quum functi vita fuerint, corpora quidem eorum pœnas cū aliis sceleratorum corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitā, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vicies decē annorum millia transegerint, asini semper ex a finis renati, onera ferentes, atque a pauperibus agi-

τῆς κοινῆς συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς σιωθέντας, ἀναμίξας ἑμαυτῷ τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἶς καὶ αὐτὸς ὡς τῷ ἐκκλησιαστικῶν. διωκόμενος οὖν καὶ ἄλλα, τελευτήσας δὲ τὸ πρὸς τῷ πλουσίῳ. ἐπεὶ γὰρ αὐτὸς κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστὰς τις τῆς δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτο.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παρανομία οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸ βίον, ἀεπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρέπον τῷ πλεονέκτῳ καὶ ἀφρονουῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπεὶ δὲ ἀποθάνωσι τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, ταῖς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας αὖθις εἰς τὸ βίον, καὶ ἀλύτῳ εἰς πένθους, ἀρχεῖς αὐτῶν τοιοῦτον διατάξαι μυριάδας ἐκ τῶν πέντε καὶ ἑικοσιν, ὅσοι ἐξ ὧν γινόμενοι, καὶ ἀχθοφορουῦντες, καὶ

καὶ ὑπὸ τῶν πεινῆτων ἐλαυνόμενοι, τοῦτο ἔβην ὃ λοιπὸν ἐξ-
εῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἴπε
τῷ Γνώμῳ Κρανίων σκελετῶ-
νος, νεκρῶς, φυλῆς ἀλίσαν-
τιάδος, τῷ τε ἀναγνωσκέντος
τῷ Ψηφίσματος, ἐπεψήφισαν
μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησεν
ὃ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμύσατο
ἡ Βριμὴ, καὶ ὑλάκνησεν ὁ κέρβε-
ρος. οὕτω γὰρ ἐντελέχθη γένεσις,
καὶ κτεία, τὰ ἀναγνωσμένα.
ταῦτα μὲν δῆσοι τὰ ἐν τῇ ἐκ-
κλησίᾳ. ἐγὼ δὲ οὐ πρὶς ἀφίγ-
μῳ ἐνεκα, τῷ Τίτῳ προσ-
ελθὼν, ἐκέλευον αὐτὸν τὰ πάν-
τα διηγήσασθαι, εἰ πῶς ἔπρε-
πε, ποῖον τινα ἠγείτο τῷ ἄρι-
στον βίον. ὃ γὰρ γελάσας, ἐπεὶ ὃ
τυφλὸν ἢ ξυρῆν καὶ ὠχρὸν,
καὶ λεπτόφρωνον, ὧ τέκνον, φη-
σὶ, τί μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῷ
ἀπορίᾳ, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐ-
χρῆτο, οὐ γὰρ αὐτὰ γινώσκον-
των ἑαυτοῖς. ἀτὰρ οὐδέ μιν
λέγειν ἔπρεπε, ἀπέβη γὰρ ὑ-
πὸ τῷ Ραδαμανθῳ. μηδα-
μῶς, ἐφύω, ὧ πατέρειον, ἀλλ'
εἰπέ, καὶ μὴ περὶ δὲ με σοῦ τυ-
φλόν

agitati. Deinde ut liceat
illis e vita excedere. Hæc
sententiâ dixit Caluar-
tus patre Aridello, patriâ
Manicensis, tribu Alibâ-
tiade. Hoc recitato de-
creto, approbaverunt prin-
cipes, sciuit plebs, adfre-
muit Proserpina, allatra-
uit Cerberus. sic enim
rata, quæ inferi statuunt,
autenticaq; sunt. Quæ
igitur in concione age-
bantur, erant huiusmo-
di. Tum ego statim, cu-
ius gratia veneram, Ti-
resiam adeo, atque illi
re, uti erat, ordine nar-
rata, supplicavi, ut mihi
diceret, quodnam opti-
mum vitæ genus puta-
ret. Hic vero subridens
(est autem seniculus qui-
spiam cæcus, pallidus,
voce gracili, o fili, inquit,
causam tuæ perplexita-
tis scio a sapientib. istis
profectam, haudquaquâ
idem inuicem iisdem de
rebus sentientibus, verū
haud fas est id tibi prolo-
qui, siquidem quod Rha-
damanthus interdixit.
Nequaquam, inquam, o
patercule, sed dic ama-
bo, neque me contem-
nas, qui in vita te etiam

Q

ipso

ipso cæcior oberro. Abducens ergo me , procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans , Optima est, inquit , idiotarum priuatorumque vita , ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi , & hnes & principia inspiciendi , & vafios hosce sylogismos despuens, atque id genus omnia nugas æstilians, hoc solum in tota vita persequere, vt præsentibus bene cōpositis minime curiosus , nulla re sollicitus , quam plurimum potes , hisarisi vitam ridensq; traducas. Hæc quum dixisset, rursus in asphodelorum prætium sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesper erat) age, inquam, o Mithrobarzane , quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, o Menippe , breuem quippe facilemque tibi monstrabo semitam , & me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum tenue

que ,

φλότιον περιήντα ἐν ταῖς βίῃ . ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ ἤν' ἄλλων ἀπασάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὐς φησὶν , ὁ ἤν' ἰδιωτῆς ἄριστος βίης καὶ σωφρονέστερος, ὡς ἴης ἀφροσύνης παυτά μῦθος τῷ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλει καὶ ἀρχῇς ἐπιτροπεῖν καὶ καλαπύτας τῷ σοφῶν τέτων συλλογιζμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡσυχάμενος. τὸτο μόνον ἔξάπαυλος διεδάσκη, ὅπως τὸ παρὸν εὐθέμενος, παραδράμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς . ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρετο κατ' ἀτφροδελὶν λειμῶνα. ἐγὼ δ' καὶ γὰρ ἦδη ἐβλῶ, ἀγε δὴ ὦ Μιθροβάρζανη, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ ἅπινμεν σῶθις ἐς τὸ εἶον; ὁ δ' πρὸς ταῦτα, δάξσει, φησὶν ὦ Μένιππε, ταχέϊαν γὰρ σοι καὶ ἀπαράμωνα ὑποδείξω ἀτραπὸν. καὶ δὴ ἀπαλαλάν με πρὸς τι χαρτεῖον τὸ αἰλοῦ ζοφορώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πᾶρεξαι ἀμαυρόν τι καὶ λέπτον ὥστε διακρίθειας ἐστρέον φῶς ἐκείνο

πλείστον, ἔφη ὅτι τὸ ἱερὸν τῷ Τρο-
φωνίου, καὶ κεῖθεν κατέρχονται
οἱ ὑποβοιωτῆες. ταῦτά τινος
αὐτοῦ, καὶ οὗτος ἔστι ὅπῃ τῆς
Ἑλλάδος. ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρη-
μόφροιν ἐγὼ, καὶ τῷ μάγον ἀσπα-
σάδῳ, χαλεπῶς μάλα διὰ
τοῦ σομίου ἀνερπύτας, οὐκ
οἶδ', ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γί-
γνομαι.

Τίμων ἢ Μισαν-

θροπος.

Ὡς οὐ φίλιε καὶ ξένιε καὶ
ἑταυρέε καὶ ἐφέσειε, καὶ ἀσερ-
πητὰ, καὶ ὄρειε, καὶ νεφεληγε-
ρέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι
σε ἄλλο οἱ ἐμβρῆντῆλοι ποιη-
ταὶ καλοῦσι. καὶ μάλιστα ὅ-
ταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα.
τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος
γινώσκω ὑπέρειδεις τὸ πί-
πλον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπλη-
ροῖς τὸ κενὸν τοῦ ῥυθμοῦ.
ποῦ σοι νῦν ἢ ἐρισμάρατος
ἀπραπὴ, καὶ ἢ βαρύβρομος βρον-
τὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις
καὶ σμυρδαλέος κερωνὴς; ἀ-
παντα γὰρ ταῦτα λῆρις ἦδη
ἀνα-

que, ac velut per rimam
influens lumen, Illud,
inquit, Trophonii tem-
plum est, atque illac ad
inferos e Boeotia descen-
ditur, hac ascendes, at-
que illico eris in Græ-
cia. Ego igitur hoc ser-
mone gaudius, salutato
Mago, difficile admodū
per angustas antri fau-
ces subrepēs, nescio quo
pacto in Lebadiam per-
veni.

Timon siue Misan-
thropus.

Ο Iupiter Philii & ho-
spitalis, sodalitie, do-
mestice, fulgurator, ius-
iurandice, nubicoge,
grandistrepe, & si quod
aliud tibi cognomen at-
toniti Poëtæ tribuunt,
maxime quum hærent
in versu. Nam tum illis
tu multinominis factus,
carminis ruinam fulcis,
metricque exples hiatus
Vbi tibi nunc magnicre-
pum fulgur, grauifremū
tonitru? Vbi ardens,
cādens ac terrificum ful-
men? Nam hæc omnia iā
palā apparet nugæ esse,
fumumque poëticū, nec

Q 2 omni-

omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decâtata illa tua arma eminens ferientia expromptaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reliquam obtrineant. Itaque citius quiuis ex his, qui peieraturi sunt, extinctum elychnium metuerit quam flammam fulminis cuncta necantis, adeo titionem quempiam incutere videris eis, ut ignem qui dem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formident, verum hoc solū vulneris inferri posse iudicent ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut iam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtrinare, neque id admodum ab re, quippe aduersus Iouē usque adeo ita frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque peierantes exaudias, neque eorum qui flagitia committunt,

ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποικιλικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πατάγου τῶ ὀνομάτων. τὸ δ' αἰοδιμὸν σου, καὶ ἐκκρόλον ὄπλον καὶ πρὸ χειρὸν, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν ὅτι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς χεῖρ' ἤδη ἀδικουμένων διαφυλάττον. θάπρον γουὺν ἤδη ὀπιορκεῖν τις ὀπιορκευμένων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἂν, ἢ πλὴν τῷ πανδαμάτορος κεραινοῦ φλόγα οὕτω δαλὸν τινα ἐπανατείναντες δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἶεσθαι ὑπελαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπληθήσονται τῆς ἀσβόλου. ὥς ἡδὴ διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σάλμωνος ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς οὕτω ψυχρὸν πλὴν ὀργῆς Δία, θερμουργὸς ἀνῆρ, καὶ μεγαλαυχούμενος. πῶς γὰρ ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθύδεις, ὅς οὔτε ἤδη ὀπιορκευμένων ἀκούεις, οὔτε πρὸς ἀδικουῦντας ὀπιορκεῖς

σκοπεῖς, λημῶς δ', καὶ ἀμβλυ
 ὤψῃς πρὸς τὰ γιγνόμενα,
 καὶ τὰ ὅσα ἐκκεκάρωται
 καθάπερ οἱ παρρησίαιτες.
 ἐπεὶ νέος γε ἔτι καὶ ἐξ ἔδυ-
 μος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὄρ-
 γην, πολλὰ καὶ τῶν ἀδίκων
 καὶ βιαιῶν ἐποιεῖς, καὶ οὐδέ-
 ποτε ἦγες τότε πρὸς αὐ-
 τὸν ἐπεχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐ-
 νεργεῖς πάντος ὁ κεραινὸς
 ὢν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖτο, καὶ
 ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ
 ἀστραπὴ συνερχεῖς ὥσπερ εἰς
 ἀκροβολισμὸν ποροκοντίζετο,
 οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκιννιδὲν, καὶ
 ἡ χιὼν σωρενδὲν, καὶ ἡ χάλα-
 ζα πετρνδὲν, καὶ ἵνα σοι φορ-
 τικῶς διαλέγωμαι, ὅτεοί τε
 ῥαγδαῖοι καὶ βίαιοι, ποτα-
 μὸς ἐκάσῃ σαγών. ὥς τι-
 λικαῦτη ἐν ἀκρεῖ χροῶν
 ναυαγία ὅπῃ τοῦ Δευκαλίω-
 νος ἐχρῆτο, ὡς ὑποβρυχίων
 ἀπάντων καταδεδυκότων,
 μόγις ἐν τι κιβώτιον σω-
 σωθῆναι, προσοκείλαν τῷ
 Λυκαρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ
 ἀνθρώπου ἀνέματος δια-
 φυ-

tunt, respectum agas?
 Cæcutis autem lippitu-
 dine, & hallucinæris ad
 ea quæ fiunt, auresque
 iam tibi oblurduerunt,
 instar horum, qui ætate
 defecti sunt. Quandoqui-
 dem quum iuuenis ad-
 huc esses, acrique animo
 vehemensque ad iracun-
 diam, permulta in homi-
 nes maleficos ac violentos
 faciebas. Neq; tum
 vnquam tibi cum illis e-
 rant induciæ. Sed perpe-
 tuo fulmen erat in nego-
 cio, perpetuo obuibraba-
 tur Aegis, obstridebat to-
 nitru, fulgur continen-
 ter iaculorum in morem
 densissime ex ædido loco
 deuolatiū torquebatur,
 terræ quassationes, cri-
 bri instar frequentes, ad
 hæc nix cumulatim, ne-
 que non grando saporū
 in morē, atq; vt tibi mo-
 leste differam, imbresq;
 rapidi & violenti, ac flu-
 men quotidie exundans
 Hinc tantū repente Deu-
 calionis ætate naufragi-
 um ortum est, vt omnib.
 sub aqua demersis, vix
 vnica scapula seruaretur
 quæ in montem Lycorē
 appulit, humani generis,

quasi scintillulas quasdam
servans, unde sceleratius
etiam genus in posterum
propagaretur. Nimirum
igitur dignum sociordia
premium ab illis reporras,
quum iam nec sacra faciat
tibi quisquam nec coronas
offerat, nisi si quis obiter in
Olympicis, ac ita ne is
quidem rem admodum frugiferam
facere videatur, sed
priscum quendam ritum
magis referre, ac pene
Saturnum, o Deorum
generosissime, te reddunt
magistratu abdicantes.

Omitto loqui, quoties
iam templum tuum sacrilegio
cōpilarint, quū tibi etiam
ipsi in Olympicis manus
admoliti sunt. Atque interea
tu altifremus ille pigris
canibus, vel excitare canes,
vel vicinos aduocare, ut
auxilio accurrentes illos
cōprehenderent, quum
etiam dū adornarentur
ad fugā. Sed generosus,
Gigantumque extirpator,
& Titanum victor sedens,
quum tibi caesaries ab illis
circumtenderetur, decem
cubitale fulmen dextra
tenens Horū igitur

φυλάκῃον εἰς ὀπτηγόνῳ κα-
κίας μείζονος. τοὶ γὰρ τοὶ
ἀκλόουθα τῆς ῥαθυμίας τὰ-
πίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν,
οὔτε δύνοντος ἔτι σοι τινός,
οὔτε τεφανοῦντος, εἰ μὴ τις
ἄρα πάρεξεν ὀλυμπίων, καὶ
οὔτις οὐ πάνυ ἀναγκῆα
ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος
τὶ ἀρχαῖον σωτελῶν. καὶ
κατ' ὀλίγον κρόνον σε, ὃ θε-
ῶν γενναῖότατε, ἀποφαίνου-
σι, παρωτάμῳ τῆς τιμῆς,
ἐγὼ, λέγειν, ὁποσάκις ἦδη
σου τὴν νεῶν σισυλήκατιν.
οἱ δὲ καὶ αὐτῇ σοι τὰς χεῖ-
ρας ὀλυμπιάτιν ἐπιβεβλή-
κασι, καὶ σὺ οὐ φιβερέμενης
ᾠκνησας ἢ ἀνὰ σῆται τὸν κύ-
νας, ἢ τὸν γείτονας ὀπκα-
λέσασθαι, ὥς βοδερμήσαν-
τες αὐτὸν συλλάβοιεν, ἔτι
σι σκευζομένων πορὶς πῶν
φυγῶν. ἀλλ' ὁ χυναῖος, καὶ ἱ-
γανόλ' τωρ καὶ τιτανοκρά-
τ' ἐκ ἐθῆσο, τὸν πολυκά-
μους περικερόμηνος παρ' αὐ-
τῶν, δεκάπηνχυν κερῶν ἔν-
εχων εἰς τῇ διξίᾳ. ταῦτα
τοί-

ποίνῳ ὧδ' αὐμάσει πωλὶκα
 παύσεται οὕτως ἀμειλῶς
 παρέρωδμα; ἢ πότε κολά-
 σεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πόσοι φαέθοντες ἢ Δευκα-
 λίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
 ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου;
 ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἑάσας; τὰ-
 μα εἰπὼ, τοσοῦτους Ἀθηναί-
 ων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλου-
 σίους ἐκ πηγῶν ἁγίων ὑποφύ-
 νας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις
 ὀπκούμεντας, μᾶλλον ἢ ἀθρό-
 ον εἰς εὐεργεσίαν ἤν' φίλων
 ἐκχέας τὴν πλοῦτον, ἐπει-
 δὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενό-
 μιν, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρί-
 ζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε
 προσβλέπουσιν οἱ τίως ὑ-
 ποπνήσοντες καὶ προσκυ-
 νοῦντες, καὶ τοῦ ἐμοῦ κού-
 ματος ἀνηστημένοι. ἀλλ'
 ὡς πού καὶ ὁδῶ βαδίζων
 ἐντύχῃ τινὲς αὐτῶν, ὥσπερ
 τινὰ σῆλιν παλαίου νε-
 κροῦ ὑπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ χρό-
 νου ἀνατιτταμένης παρέρ-
 χονται, μηδὲ ἀναγνόντες,
 οἱ δὲ καὶ πρὸ ῥέωθεν ἰδόν-
 τες

igitur, o præclare, quis
 tandem erit finis, quæ tu
 adeo secure despicias? Aut
 quâdo de tantis ma-
 leficiis pœnas sumes? quot
 Phaërotes aut Deu-
 caliones satis idonei sint
 ad expiandum tam inex-
 haustam morum iniqui-
 tatem? Etenim ut de cō-
 munibus fileam, de iis
 quæ mihi acciderunt di-
 cam, quum tam multos
 Athenienses in sublimē
 euexerim, ex pauperr-
 diuites reddiderim, cun-
 ctisque quotquot opus
 haberent, suppeditarim,
 imo semel vniuersas o-
 pes in amicos iuuandos
 effuderim, simulatq; his
 rebus ad inopiā deueni,
 iam ne agnoscar quidem
 ab illis, ne aspicere di-
 gnantur me, quī dudum
 reuerēbantur, adorabāt,
 meoque de nutu pender-
 bant. Quod si quâdo per
 viam ingrediens, forte
 fortuna in eorum quem-
 piam incidero, perinde
 ut eversam hominis iam
 olim defuncti statuam,
 ac temporis longitudine
 collapsam prætereunt,
 quasi ne norint quidem.
 Alii vero & procul con-

specto me , alio sese detorquent , existimantes sese inauspicatum, abominandumq; visuros spectaculum, quem non ita pridē servatorem & adiutorem suum esse praeicabant. Itaque premētibus malis ad extrema redactus consilia , tenone arrepto, terram exerceo, quaternis cōductus obolis, atque hic cū solitudine , cumque ligone philosophor. Hoc interim lucri mihi videor factura, quod posthac non intuebor plerisque praeter meritū secundis fortunae successibus utētes. Nam illud vel maxime vrit. Iam igitur tandem aliquando Saturni Rhegque proles, excusso profundo isto, grauique somno (nam Epimenidē quoque dormiendo vicisti) denuo iactato fulmine, aut ex Oeta redaccēso , ingenti reddita flamma fram aliquam strenui illius ac iuuenilis Iouis ostende, nisi vera sint quae a Cretēsisibus de te , tuaque sepultura ferentur. **ΙΝ ΡΙΤ.** Quis hic est Mercuri, quem audio sic voci-

τες, ἑτέραν ἐκτρέπον), δύσαντητον καὶ ἀπορῶπατον θεάμα ὁφεῖς ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτήρα καὶ εὐεργέτην αὐτῆς γεγενημένον, ὥς ἐκ τῆς κακῶν ὅτι ταῦτην πῶς ἔχατιαν τραπόμενος, ἐναφάμενι· διφθέραν, ἐργάζομαι πῶς γὰρ ὑπομῶς ὁβολῶν τριτάτων, τῇ ἐξημία καὶ τῇ δικέλλῃ πορροφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκεῖ κερδανεῖν, μὴ κέτι ὁφεῖς πολλοὺς παρὰ τῇ ἀξίαν ἐν πρᾶπτοντας ἀνισεβτερον γὰρ τοῦτο γέ. ἤδη ποτὶ οὐδ' ὃ Κρόνου καὶ Ρέας υἱὲ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ τὸν Ἐπιμνίδην γὰρ κειοίμηναι, καὶ ἀναξίπισας τὸν κεραιὸν, ἢ ἐκ τῇ Οἴτης ἐσαυσάμενος. μεγάλῃ ποιήσας τῇ φλόγα, ὅπως εἴξαιό τινα χολῶν ἀνδράδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ὅτι τὰ ὑπὸ Κρητῆς ὡς σου καὶ τῆς ἐκεῖ σῆς ταφῆς μυθολογούμενα. **Ζ.** τίς οὗτός ἐστιν, ὃ Εὐμῆ, ὃ κίερα

κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀθηκῆς,
 παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὕψω
 ρείᾳ, πιναρὸς ὅλος καὶ αὐ-
 χμῶν, καὶ ὑποδύφθερος; σκά-
 πει δὲ, ὦμαι, ὅππῃ κυφῶς,
 λάλος ἄνθρωπος καὶ θαρσύνς,
 ἥπου φιλόσοφος ὅστις. οὐ γὰρ
 αὐτὸς οὕτως ἀστεβεὶς τοῦ λό-
 γου διεξήκει κατ' ἡμῶν.
 Ερμ. τί φης ὦ πάτερ; ἀγνο-
 εῖς Τίμωνα τὸν Εχεκρατί-
 δου, τὸν κολυπία; οὗτος
 ὅστις ὁ πολλάκις ἡμᾶς κατ'
 ἱερῶν τελείων ἐσιάσας, ὁ
 νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας
 ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμ-
 πρῶς οἰώθαμεν ἐορτάζειν τὰ
 διάσια. Ζεὺς. φεῦ τῆς ἀλ-
 λαγῆς. ὁ καλὸς ἐκείνος, ὁ
 πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦ-
 τοι φίλοι; τί παθὼν οὕ-
 τω οὗτος ὅστις, αὐχμηρὸς, ἀθ-
 λιος καὶ σκαπανεύς καὶ μι-
 δωτὸς, ὥς ἔοικεν, οὕτω βάρ-
 ρειαν καταφέρειν πλὴν δίκελ-
 λαν. Ερμ. οὕτως ἢ μὴ εἰπεῖν
 χρεώσθης ἐπέτρεψεν αὐτὸν,
 καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ
 πρὸς τοὺς διοιμένους ἀπαν-
 τας

vociferantem ex Attica,
 ad Hymettum in radice
 montis, horridus totus,
 ac squalidus, pelleq; hir-
 cina amictus, fodit autē,
 ut arbitror, nam pronus
 incumbit homo loquax
 & confidens, mirum ni-
 philosophus est, neq; e-
 nim alioqui adeo impia,
 nefariaque in nos fuerat
 iacturus. M E. Quid ais
 pater, an nō nosti Timo-
 nem Echecratidis filium
 Colyttensem? Hic nimi-
 rum est, qui nos sæpenu-
 mero in sacris legitimis
 conuiuio accepit, ille re-
 pente diues factus, ille
 qui totas hecatombas,
 apud quem splendide Io-
 uialia festa consueuimus
 agitare. I V P. Hem quæ
 nam ista rerum commu-
 tatio? hiccine honestus
 ille, diues, quem tam fre-
 quentes cingebant ami-
 ci? Quid igitur accidit,
 ut hoc sit habitu? squali-
 dus, ærumnosus, fossor
 cōductitius, uti coniicio
 quum tam grauem ligo-
 nem gerat? M E R. Ad
 hunc modum illum quæ-
 admodum probitas euer-
 tit, atque humanitas, &
 in omnes quicunq; ege-

rent misericordia. At re vera Vecordia potius facilitasque, nullusque in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit, sese coruis lupisque largiri. Quin magis quam a vulturibus tam multis misero iecur eroderetur, amicos esse eos & socios iudicabat. quasi benevolentia erga sese afficeretur, quum illos epulæ magis caperent. Ergo postea quam ossa penitus nudascent, circumrosissentque deinde si qua medulla suberat, hanc quoque admodum diligenter exuissent, aufugerunt, exucunt & radicibus defestuant, adeo ut postea ne agnoscant quidē, aut aspiciant, tantum abest, ut sint qui suppeditent, impertiantque. Has ob res fossor & sago, ut vides, opertus pelliceo urbem præ pudore fugiēs, mercede terrā exercet, aduersus ingratos atrabile stomachatur, qui quidem sua benignitate ditati, admodum fastuose nunc prætereant, ac ne nomen quidem an Timō

voce-

τας οἶκτος. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, αἴτια καὶ εὐθελία καὶ ἀκρίσια πρὸς τοὺς φίλους, ὅς οὐ σωίει, κόραξι καὶ λύκοις χαρίζομενος, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κερδόμενος τὸ ἥπαρ, φίλους εἶναι αὐτοῦ καὶ ἐταίρους ᾤετο, ὥς εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐντὺ ἐκμυζήσαντες, καὶ τῶτον εὖ μάλα ὀπμιελῶς ᾤχοντο, αὖτον αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένῳ ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, αὐτὸν προσβλέποντες, πόθεν γὰρ ὁ ὀπμιελῶν ἢ ὀπμιελῶν ἐν τῷ μέρει, διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὥς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰχμῆς τὸ ἄστυ μωδοῦ γενογῆι, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτουῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοῦνομα εἰ Τίμων καλοῖτο

λαῖτο εἰδότες. Ζεὺς. καὶ μὲν
οὐ παροπτεός· ἀνὴρ, οὐδὲ
ἀμειλιχτός. εἰκότα γὰρ ἡγα-
νάκῃ διδυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ
ἅμια ποίησιν αὐτοῖς κα-
ταράτοις κόλασιν ἐκεί-
νοις, ὅππῃ αἰσχροῦσι ἀνδρὶ
τοσαῦτα ταύρων τε καὶ
αἰγῶν πῖπτατα ἰκάναν-
τος ἡμῖν ὅτι τῶν βου-
ῶν ἐτι γυνὴ ἐν ταῖς ῥῖσι πῶ
κνίσαν αὐτῶν ἔχω, πᾶσι
ὑπὸ ἀχολίας τε καὶ θορύ-
βου πολλοὺ τῶν ἐπιχειρή-
σεων καὶ βιάζομένων καὶ ἀρ-
παζόντων, ἐτι δὲ καὶ φόβου
τοῦ παρὰ τῶν ἱερτυλομή-
των (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ
δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπὶ
ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφι-
ᾶσι) πολλὴ ἡδὴ χεῖρον οὐδὲ
ἀπέβλεψα εἰς πῶν Ἀθηκῶν,
καὶ μάστιγα ὅς οὐ φιλοσό-
φια καὶ λόγων ἔριδες ἐπε-
πόλασαν αὐτοῖς. μαχομέ-
νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ
κεκρυάτων. οὐδὲ ἐπα-
κούειν ἔστι τῶν εὐχῶν. ὥς
τε ἢ ὁππότε ἀμείνονας καὶ τὰ
ὅτι

vocetur, nouerint. I v.
Atque profecto vir neu-
tiquā fastidiendus, neque
negligendus, & iure optimo
indignatur, quibus tātis in-
malis agat. Quare scele-
ratos istos adulatōres ipsi
quosq; fuerimus imitari
si eū virū neglexerimus,
qui tantum taurorum &
caprarum pinguiſſimas
quasq; nobis in aris ado-
leuerit, quarum nidor
etiā dum mihi in nari-
bus residet. Tametsi pro-
pter negociaque & tur-
bam maximā p̄ſerant-
ium, tum vi, non iure
agentium, neque non a-
liena rapientium, prater
ea ob formidinem quā
mihi pariunt sacrilegi,
qui quidem tum multū
sunt, tum obseruatu dif-
ficiles, adeo ut ne mini-
mum quidem nos conni-
uere sinant. Iam pridem
profecto ad Atticā re-
gionem oculos detorsis-
sem, maxime posteaquā
philosophia & de verbis
digladiatiōes apud istos
increbuerūt, ita ut pu-
gnantib. inter se istis vo-
ciferantibusque ne exau-
dire quidem mortalium
vota liceat. Vnde mihi

ac-

necessum est, aut aurib. obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quædam, merasque nugas ingenti vociferatione cōnectūt, hæc in causa fuerunt, vt hunc quoq; neglexerim, quum haud mediocriter de nobis sit meritum. Quod reliquum est Mercuri, tu Plutū adducens, quantum potes ad istum abeas. Porro Plutus vna secum ducat & Thesauro, & vtrique apud Timonem perseuerent. Neque vsque adeo facile demigrent, etiamsi quam maxime rursus illos p bonitatem ex ædib. egerit. Cæterum de palponib. illis, atque ingratitudine qua in hūc sunt vsi, in posterum consultabo, pœnasque daturi sunt, simul atque fulmen instaurauero. Nam fracti sunt in eo retusa cuspide duo e radiis maximi, quum nuper auidius in sophistam Anaxagorā iacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse vltimos, qui dii vocaremur.

Ac

ὅτα καθήκον, ἢ ὀπιτεῖλαι πρὸς αὐτῶν ἀρετῶν τινα καὶ ἀτάματα καὶ λήρους μεγάλη τῇ φωνῇ ξυμειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμελῆ θύμῃ σωέειν πρὸς ἡμᾶς, οὐ φαῦλον ὄντα. ὅμως δὲ τὸν Πλούτον ὃ Εὐρεῖα παραλαβὼν, ἀπιθί παρ' αὐτῷ καὶ τὰρχος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θεσαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μνηστῶσαν ἀμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαγέσθωσαν οὕτω ῥαδίως, καὶν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρευστότητος αὐθις ἐκδιώκη αὐτοὺς τῆ οἰκίας. πρὶν δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆ ἀχαριστίας, ἧς ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις μὴ σκέψομαι. καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπιδὼν τὸν κεραυρὸν ὀπισθευάσω. κατεταγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ὑποσυνμύθαι εἰσὶ δύο ἀκτίνες αἰ μέγισται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἡκόντισα πρῶτον ὅτι τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἐπειθε πρὸς ὁμιλητάς, μηδὲ ὅπως εἶναι τινὰς ἡμᾶς πρὸς θεοὺς.

ἀλλ'

ἀλλ' ἐκείνου μὲρ δίδμαρ-
 τον. ὥστερέχε γὰρ αὐτοῦ
 πλὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ
 κεραιὸς εἰς τὸ ἀνάκειον
 παρακύψας, ἐκείνῳ τε κα-
 τέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου
 δεῖν συνετρίβη παρὰ πλὴν
 πέτρῃ. πλὴν ἱκανὴ ἐν
 τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία
 εἶσαι αὐτοῖς, εἰ ὥσπερ πλου-
 τουῖτα τὸν Τίμωνα ὀρώσιν.
 Εὐμ. οἶον ὡς τὸ μέγα κεκρα-
 γῆναι, καὶ ὀχληρὴν εἶναι καὶ
 θρασυὴν οὐ τοῖς δικαιολο-
 γούσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς
 εὐχρημάτοις τοῦτο χρήσιμον.
 ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλού-
 σιος ἐκ πενεστάτου καταστή-
 σεται ὁ Τίμων, βοήσας
 καὶ παρῆρησιασάμενος ἐν
 τῇ εὐχῇ, καὶ ὀππρέψας τὸν
 Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπεν
 ὀππικευφῶς, ἔτι αὖ ἔσκαπ-
 τιν ἀμελούμενος. Πλοῦτ.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὖ ἀπέλθοιμι ὧς
 Ζεὺς παρ' αὐτόν. Ζεὺς. διὰ
 τί ὧς ἄριστος Πλοῦτε, καὶ
 ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος;
 Πλοῦ. ὅτι νῦν Δία ὕβριζεν εἰς
 ἐμὲ

Ac illum quidem eriore
 non feriebam, propterea
 quod Pericles obtenta
 manu eum protexerit.
 Cæterum fulmen in Ca-
 storis ac Pollucis templū
 detortum tū illud exut-
 sit, tum ipsum parum
 abfuit, quin ad saxum
 comminueretur. Quan-
 quam interim vel id sup-
 plicii satis magnum in
 istos fuerit, si Timonem
 conspexerint egregie lo-
 cupletem factum. ΜΕΡ-
 CΥΡ. Quantum habet
 momenti alium vocife-
 rari, & obstreperum au-
 dacemque esse? Idq; nō
 iis modo qui causas agūt
 verumetiam qui vota fa-
 ciūt cōducibile. En mox
 e pauperrimo diues eua-
 serit Timon, qui se im-
 precando clamosum &
 improbum præstiterit,
 Iouemque reddiderit at-
 tentum. Si vero silentio
 fodisset nutans, etiā nūc
 foderet neglectus. ΠΛΥ-
 ΤΥΣ. At ego Iupit. haud
 quaquā ad istum reditu-
 rus sum. ΙΝΡΙΤ. Quid
 ita nō rediturus optime
 Plute, præsertim a me
 iussus? ΠΛΥ. Quoniam
 per Iouem iniuria me af-
 fecit

fecit efficiens, & in multa fragmenta difficans, idque quū illi paternus essem amicus, ac me pene dixerim, fulcinis ex ædibus extrusit, nec aliter quam ii, qui e manibus ignem abiciunt. Nū rursus ad istum ibo, parasitis, adulatorib. & scortis donandus? Ad eos me mitte o Iupiter, qui munus intellegendi sint, qui amplexuri, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exoptatus. At hī stupidi cū inopia commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto satago pelliceo, ligoneque, sat habeant, quum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contempnimus dono dare soliti.

IVP. Nihil istiusmodi posthac in te facturum est Timon, quippe quem ligo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, quod oporteat te pro penuria præoptare. At tu mihi querulus admodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus

ἐμὲ, καὶ ἔξιοφύρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα πατρῶον αὐτοῦ φίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐχὶ δικραταῖς με ἐξέωθεῖ τ' οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τ' χειρῶν ἀποζέπτοι οὖν τις. αὐθις οὖν ἀπέλθω, παρὰ σίτοις καὶ κόλαξι καὶ ἐταίραις παρεδουλώμενος; ἐπ' ἐκείνους δὲ Ζεῦ πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τ' δωρεῆς, τοὺς περὶέχοντας, εἰς τίμιος ἐργὸν καὶ περὶ πύθης οὗτοι ὅ οἱ λάβει τῇ πενίᾳ ξυνέσωταν, ἡν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτ' λαβόντες, καὶ δέκελλαν, ἀξάπατταν ἄθλιοι, ἰεπάρας ὀβελοὺς ἀποφέροντες, οἱ δέκα ἰαλάντους δωρεῆς ἀμέλῃσι προΐεμενοι. Ζ. οὐδὲν ἐπιτοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάζεται, πεῖ σε, πάνν γδ αὐτὸν ἡ δέκελλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάληγτός ἐστι πλὴν ὀσφύϊ, ὡς χελῷ σε ἀντὶ τῆς πενίας προσιεῖδῃ. οὐ μὲν τοι πάνν μεμψιμορὸς εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νυν μὲν τ' Τίμονα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς δούρας

Σὺ γὰρ ἀναπείλασαι, ἡ φίλῃ πε-
 ρινοῦσιν ἐλευθέρως. οὔτε ὑπο-
 κλείων, οὔτε ζηλοῦπῶν. ἄλλο-
 τε δὲ τοῦναντίον ἡ γανάκτης
 καὶ τῶν πλουσίων, καὶ ἀκεκλείπτῃ
 λέγων πρὸς αὐτὴν ὑπὸ μοχλοῖς
 καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπιβο-
 λαῖς, ὡς μηδὲ παρεκλύσαι τοι
 ἐς τὸ φῶς δυνατὸ εἶναι. ταῦ-
 τα γοῦν ὑποδέρου πρὸς με,
 ὑποπνίγεις λέγων ἐν πολλῶ
 τῷ σκότῳ, καὶ διὰ τῆς τοῦ ὄψε-
 ος ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδος ἀ-
 γάπης, σωπεπαισῶς τῶν
 δακτύλων πρὸς τὸ ἔθος τῆς
 συλλυγισμῶν, καὶ ὑποδράτατος
 ἀπειλῶν, εἰ χαλεπὸ λάβω
 παρ' αὐτῆς. καὶ ὅλως τὸ παρ-
 μα ὑπερδύον ἐδόκει σοι ἐν
 χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ,
 καθάπερ τὴν Δανάην παρ-
 θινεύει, ὑπὸ ἀκριβέσι καὶ
 παμπονήροις παιδαγωγοῖς
 ἀνὰ βεφρόμῳ, τῷ τῆς καὶ
 λογισμῷ. ἄτοπα γοῦν ποιεῖν
 ἐφασκες αὐτῇ, ἐξῶντας μὲ εἰς
 ὑπερβολὴν, ὅτι δὲ ὑπολαβεῖν
 οὐ τοιμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδεί-
 κας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρί-

bus libere permiserit va-
 gari, neq; includēs, neq;
 zelotyp^o in te. Porro ali-
 as diuersa in diuites sto-
 machabare, cū diceret te
 ab illis repagulis, clauis
 ac signorū obiectaculis
 impressis ita fuisse cōclu-
 sum, vt ne prospicere
 quidem in lucem tibi li-
 ceret. Id igitur apud me
 deplorabas, affirmās pre-
 focari te nimis tenebris
 eoque pallidus nobis oc-
 currebas, & curis confe-
 ctus, digitis etiamnum
 ex assiduo colligendi, co-
 aceruandique vsu contra-
 ctis, contortisque, quod
 si quando daretur oppor-
 tunitas, aufugiturū quo-
 que ab illis te minita-
 bare. In summa, rem su-
 pra modum acerbam iu-
 dicabas in xereo terreo-
 ue thalamo, Danaes exē-
 plo, virginem asseruari
 atq; a scelestissimis edu-
 cari pædagogis, fœnore
 & computo. Proinde ab-
 surde facere aiebas hos,
 quod te præter modum
 adamarent, quum lice-
 ret vero frui non aude-
 rent, neque quum ipsis
 esset in manu, amore
 suo secure vterentur, sed

vigiles observarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniventibus. neque usquam dimotis semper intuentes, abunde magnū fructum arbitantes, non quod ipsis fruēdi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quam in præsepi canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicū id facere sinēs. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, & asseruarēt, & (quod esset absurdissimum) etsi quidē sibi subtraherent vererenturq; contingere, non intelligerent autē fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorū prædagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosā, & oris angustī lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris inuigilare. Quid itaque an non iniquum, quum hæc quondam incusaueris, nunc in Timone diuersa his criminari? P L V. Atqui si rem vere perpenderis,

—vtrum—

ους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐξηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσπαρδαμὺ καὶ βλέποντας, ἱκανῶς ἀπολαυστὴν οἰομένους, οἱ τὸ αὐτοῦ ἀπολαύειν ἔχουσιν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μελαδιδόναι τὴν ἀπολαύσεως· καθάπερ ἔστιν ἐν τῇ φάτνῃ κυῖα, μήτε αὐτῶν ἐδίουσαν τῇ κριθῶν, μήτε τῶν ἰσπῶ πεινῶντι ὀπιέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ καταγέλας αὐτῶν φειδομένων καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον αὐτοῦ ζήλοτυπούται, ἀγνοούτων δὲ ὡς κατάρματος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότης, ἢ ὑποφύων λατρείας, ἐμπαροινήσας τὴν κακοδαίμονα καὶ ἀνέρεσον δεσποτίαν, πρὸς ἁμαρτίαν τι καὶ μικρότομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, ἐπαρξυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. πῶς οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι, νῦν δὲ τῶν Τίμωνι τὰ ἐναντία ὀπκαλεῖν; Πλοῦτ. καὶ μὴν ἔστι τὰ ληθῆ ὁρξεταιζοις; ἀμφότεροι

οι δόλοισι δόξω ποιεῖν, τῷ-
 τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦ-
 το ἀναιδέον, ἀμελές, καὶ
 οὐκ ἐννοικόν, ὥς πρὸς ἐμὲ
 εἰκότως αὖ δοκοῖν, τὸς τε
 αὖ κατάκλησον ἐν δούραις καὶ
 σκότῳ φυλάττοντας ὅπως
 αὐτοὺς παχύτερος γενοίμην
 καὶ πιμελής, καὶ ὑπεργκός,
 ὀπμιλουμένους, οὔτε προσ-
 αἰτιομένους αὐτοὺς, οὔτε
 εἰς τὸ φῶς τραάγοντας, ὥς
 μηδὲ ὀφθαλμοῖς πρὸς τινος,
 ἀνόητους ἐνόμιζον εἶναι καὶ
 ὑβρίζας, οὐδὲν ἀδικουῦτά
 με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς
 καλαισχύοντας, οὐκ εἰδόν-
 τας ὥς μετὰ μικρὸν ἀπία-
 σιν ἄλλω τινὶ τῇ ἐνδοξαίμω-
 νων με καταλιπόντες. οὐτ'
 οὐκ ἐκείνους, οὔτε τὸς πᾶν
 προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους
 ἐπαινῶ, ἀλλὰ τὸς, ὅπερ ἄρι-
 σόν ἐστι, μέτρον ὀρθότητος
 πρὸς πράγματι, καὶ μήτε
 ἀφελουμένους τὸ παρ' ἅπαν
 μήτε προσηλόνους τὸ ὅλον.
 σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ
 Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυ-
 νῆκα

utrumq; me iure facere
 iudicabis. Nam & Timo-
 nis ista nimia lenitas,
 negligentia potius, haud
 beneuolentia, studiūque
 quod ad me pertinet, me-
 rito videatur. At e diuer-
 so, qui me obsis ac tene-
 bris inclusum seruabāt,
 id agentes, quo scilicet
 crassior, saginatioq; ac
 vehemēter corpulentia
 onustus euaderem, quū
 interim neque ipsi cōtin-
 gerent, neque in lucem
 producerent, ne vel aspi-
 cerer a quopiam, hos de-
 mentes & cōtumeliosos
 in me iudicabam, quip-
 pe qui me nihil comme-
 ritum tot in vinculis co-
 gerent situ carieque pu-
 trefcere, haud intelligen-
 tes, quo mox demigret,
 me alii cuiquam, cui for-
 tuna fauerit, relicturi.
 Nec hos igitur probo,
 sed ne illos quidem, qui
 nimium facile mihi ma-
 nus admouent. Sed qui
 (quod est optimum) me
 diocritate vtantur, uti
 nec prorsus abstineant,
 neq; penitus profundāt.
 Etenim illud per Iouem
 cōsidera Iupiter, Si quis
 ubi puellulam & formo-

sam lege duxisset vxorē,
 postea neque obseruet,
 nec vlla omnino zeloty-
 pia prosequatur, videli-
 cet sinens illam noctu at-
 que interdiu, quocunq;
 libitum sit ire, & quicū-
 que voluissent, cum his
 habere rem, potius ve-
 ro ipse abducatur, vt adul-
 teretur, fores aperiens,
 prostiturusque, & quos
 libet ad illam inuitans,
 num hic amare videbi-
 tur? Profecto hoc tu ne-
 quaquam dices Iupiter,
 qui sæpenumero amo-
 rem senseris. Rursum
 si ingenuam lege domū
 deducat, vti liberos
 legitimos progeneret,
 cæterum nec ipse contin-
 gat florentem ætate, de-
 coramque virginem, nec
 alium sinat aspicere, sed
 inclusam, orbam, steri-
 lemque in perpetua vir-
 ginitate cōtineat, idque
 præ amore se facere præ-
 dicet, & hunc quidē præ-
 ferat, pallore, corpore
 exhausto, oculis refugis,
 num fieri potis est, vt
 huiusmodi non desipere
 videatur? quippe q̄ quū
 liberis oportuerit operā
 dare, fruique coniugio,
 puel-

ναῖκα νέαν καὶ καλῶς ἑπείτα
 μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλο-
 τυποῖ το παρ' ὅσων, ἀφίεις
 καὶ βαδίζειν ἐνθα αὖ ἐθέλοι
 νύκτωρ καὶ μετ' ἡμέραν,
 καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομέ-
 νοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀ-
 πάγοι μοιχευθῆσομ' ἑμῶν,
 ἀνήγων τὰς θυράς καὶ μα-
 στροπύων, καὶ πάντας ἐπ'
 αὐτῷ καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
 τος ἐρεῖν δόξειεν αὖ; οὐ σὺ
 γε ὦ Ζεῦ τοῦτο φαίης αὖ,
 ἐραδίης πολλάκις. εἰ δέ τις
 ἔμπαλιν ἐλευθέρων γυναι-
 κά εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ πα-
 ραλαβὼν ἐπ' ἀνότῳ παῖδ' ὄν
 γνησίῳν, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς
 προσάπῃτο ἀκμαίας καὶ
 καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῃ
 προσβλέπειν ὀπιτῆροι, ἀγο-
 ρὴν δὲ καὶ εἶσαν κατακλεί-
 σας παρθενύῃ, καὶ ταῦτα
 ἐρεῖν φάσκειν, καὶ δῆλος ὢν
 ἀπὸ τῆς χεῖρας καὶ τῆς σα-
 κὸς ἐκτετηκῆας, καὶ τῆς ὀφ-
 θαλμῶν ὑποδιδυκόντων, ἔει-
 ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παρ-
 παίων δόξειεν αὖ, δέον πα-
 ροποιεῖν

δοποιεῖσθαι καὶ ἀπολαύειν τοῦ
γάμου, καταμαραίνων ἐν-
σώσωπον οὕτω καὶ ἐπέραςον
κόρυμν, καθάπερ ἴρσειαν τῇ
Δεσμοφόρῳ τρέφον διὰ παν-
τός τ' βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς
ἀγανακτῶ, πρὸς ἐρίων μὲν ἀτί-
μως λακτιζόμενος καὶ λαφυσ-
σόμενος, καὶ ἔξαντλούμενος.
ὡς ἐρίων δ', ὥσπερ σιγμαλίας
δραπέτης πεπιδνημένος. Ζ.
τί οὖν ἀγανακτεῖς καὶ αὐτ';
διδδασι γὰρ ἄμφω καλῶς τ'
δίκην, οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάντα-
λος ἀποτοί καὶ ἀγχοῦσι, καὶ ξη-
ροὶ τὸ σῶμα, ὅππῃ κελύβτες
μόνον τῷ χρυσῷ, οἱ δ' καθά-
περ ὁ Φινύς ἀπὸ τ' φάρυγγος
πλὴν τροφῆς ἀπὸ τῆς ἀρεπῆς
ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἀπιθεῖς ἤδη,
σωφρονεστέρα παραπολὺ τῷ
Τίμωνι ἐντελέμενος. Πλού-
ς κείνος γὰρ ποιεῖ πᾶσι, ὥ-
σπερ ἐκ κοφίνου λείψυκτηρίου,
πρὶν ὅλως ἐισυλῶσθαι με κατὰ
σπουδῇ ἔξαντλῶν, φθάσαι
βουλόμενος τ' ὀππὲρ οὐκ, μὴ ὑ-
πέρξαντος εἰσπεσὼν ὀππλῦ-
σῃ αὐτόν. ὥστε ἐς τ' τ' Δαναί-
δων

puellam adeo formosam
atq; amabilē sinat emar-
cescere, per omnem vi-
tam, tanquam Cereri sa-
cerdotem alens. Huius-
modi & ipse indigne fe-
ro, quum a nonnullis ig-
nominiose cedor calci-
bus, laniorque, atq; ex-
haurior, a nonnullis cō-
tra perinde ac stigmati-
cus fugitius compedib.
vincior. I V P I T. Quid
igitur indignaris contra
illos? quandoquidem v-
trinque pœnas egregias
luunt, alteri quidē dum
Tantali in morem, neq;
bibere sinuntur, neque
edere, sed ore sicco dun-
taxat inhiant auro, alte-
ri vero dum his ceu Phy-
neo cibos Harpyiæ ipsis
e faucibus eripiunt. Sed
abi iam, Timone multo
posthac vsurus cordatio-
re. P L V. An ille aliquā
do desinet me ceu fora-
minoso cophino, prius-
quā omnino influxerim,
data opera exhaurire,
quasi conetur occupare,
quo minus influam, veri-
tus ne si copiosus infun-
dar, ipsum vndis obruā?
Quo fit, vt in Danaidū
dolum aquam mihi vi-
R a dear

dear allaturus, frustra quoque infusus, vase non continente liquorem, imo prius propemodum effuso quod influit quam influxerit. Adeo latus dolii hiatus ad effusionem ac liber exit. I v. Proinde nihil hiatum istum obturauerit, perpetuamque perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facile inueniet sagum rursus & ligonem in fece dolii, sed interim abite, atque illum diuitem reddite. At tu Mercuri fac me mineris, ut rediens Cyclopes ex Aetna tecum adducas, quo fulmen cuspidem reslituta refarciat. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. M E R C. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam optare, te non cecum modo, verum etiam claudum esse. P L v. Atqui non hoc mihi perpetuum Mercuri, verum si quando proficiscor a Ioue missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & utroque claudus pede, ita ut aegre ad metam pertingere queam, sene non-

δὼν πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μά τι ἐπαντλήσῃν, ἢ κύτους μὴ εἰχονίος, ἀλλὰ πρὶν εἰσευλῶαι χεῖδ' ἐκχυθιστομήνου ἢ ὀπρὲς ἐόντος, οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχλῶς ἢ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἢ ἐξόδος. Ζ. οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχλῶς τῷ τρ, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπτήσῃ, ἐκχυθέντος ἐν βραχί σου, ῥαδίως εὐρήσῃ τὴν διφθέραν σῶθις καὶ τὴν δίκηλαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πίθου. ἀλλ' ἀπὶ ἤδη, καὶ πλουρίζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο ὧς Ερμὴ ἐπανιών, πρὸς ἡμᾶς ἄλῃν τὸ κύκλωπας ἐκ τῆς αἴτης, ὅπως ἢ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὀπισθενάσῃσιν, ὥς ἤδη σε τεθνήσκον αὐτὸν δεητόμεθα. Ερμ. προΐωμιν ὦ Πλούτε. τί τῷτο ὑποκάζεις; ἐλελήθεις με ὧς γυνάδα οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χαλὸς ὢν. Πλού. οὐκ αἰεὶ τῷτο ὧς Ερμὴ, ἀλλ' ὅποτε μὲν ἀπὶ παρὰ ἵνα πεμφθῇς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμφοτέρω

ροῖς, ὥς μόλις τελεῖν ὅππότερ-
μα, προσηγάσασθαι ἐνίοτε τῷ
φειδύοντος. ὁπότεν δὲ ἀ-
παλλάττεις δέη, πῶλον ὅφει
πολὺ τ' ὀρεῶν ἀκύτερον. ἅμα
γοῶν ἐπέσειν ἢ ὑπάλυξ, κα-
τὰ ἥδη ἀνακρήτομαι νενικη-
κὼς ὑπερπιδίσας τὸ σάδιον,
οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε ἤρ' εἰα
ἤρ'. Ερμ. οὐκ ἀληθῆ ταῦτα
φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς αὖ
εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθές μ' οὐδ'
ὁβολὸν ὥς παρίαδ' βρέχον
ἐχνηκότας, ἅφνω δ' τήμερον
πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὅππ
λευκοὺς ζεύγους ἐξελαύνον-
τας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπερ-
ξεπώποτε, καὶ ὅμως παρφυ-
ροὶ καὶ χρυσόχειρες πειέρχον-
ται, οὐδ' αὐτοὶ πισύοντες
εἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦ
σιν. Πλούτ. ἑτέρησιν τοῦτ'
ὅστιν ὦ Ερμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐ-
μαυτ' ποσὶ βαδίζω τότε, οὐ-
δὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων
ὑποτέλλει με παρ' αὐτοῦ, ἅτε
πλουτοδότης καὶ μεγαλόδο-
ρος καὶ αὐτὸς ὢν, δημοῖ γοῶν
καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδαν
τοίγυν

nunquam interim factio,
q me opperiebatur. Por-
ro quum discedendū est,
elatū videbis multo au-
bus celeriorē. Vnde fit,
vt vix iam amoto repagu-
lo, ego iam præconis vo-
ce victor pronuncier, sal-
tu stadium transmensus,
ne videntibus quidem
aliquoties spectatorib.
M & c. At ista quidem
haud vera narras, imo
ego tibi permultos com-
memorare queam, qui-
bus heri ne obulus quidē
erat, quarestim emerēt,
statim vero hodie diui-
tes & sumptuoso in albo
curru aurigantes, quibus
ante ne asellus quidem
suppeditarit. Ii tamen
purpurari, aurumq; ma-
nibus gestantes obambu-
lant. Qui ne ipsi quidē,
opinor, credere possunt,
quin per somnium diui-
tes sint. P l v t. Isthæc
alia res est Mercuri, ne-
que enim tum meis ip-
sius ingredior pedibus,
nec a Ioue, sed a Dite ad
istos transmittor, qui &
ipse nimirum opum lar-
gitor est, ac magna do-
nans, id quod ipso etiam
nomine declarat. Itaq;

quoties est mihi ab alio
ad alium demigrandum,
in tabellas iniiciunt me,
ac diligenter obsignātes
sarcinæ in morem subla-
tum transportant. Inter-
ea defunctus ille alicu-
bi in ædium tenebricosa
parte iacet, vetere linteo
in genua iniecto tectus,
de quo feles digladian-
tur. Porro qui me spera-
uerant obtinere, in foro
opperiuntur hiantes, nō
aliter, quam hirundinem
aduolantem stridentes
pulli. Deinde ubi signum
detrahitur, & lineus
ille funiculus incisus, a-
pertæque tabellæ, iamq;
nouus dominus pronun-
ciatus est siue cognatus
quispiam, siue adulator,
siue seruus obscænus, q
puerili obsequio fauorē
emeruerit, etiam tum
mento subrafo, pro vari-
is & opiparis voluptatib.
quas illi iā exoletus sup-
peditauerat, ingens sci-
licet præmium ferens ge-
nerosus quisquis ille tan-
dem fuerit, nonnunquā
me ipsis cum tabellis ar-
reptum, fugiens adpor-
tat commutato nomine,
ut qui modo Pyrrhias

aut

τοίνω μελοικιδιῶσαι δέη με
παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς
δέλτον ἐμβαλόντες με κα-
τασημνάμενοι ὅπμιελῶς,
φορεῖν ἀράμενοι μελακομί-
ζουσι. καὶ ὁ μὲν νικηρὸς ἐν σκο-
τεινῷ που τ' οἰκίας πρόκειτο,
ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ
ὀθόνη σκεπόμενος, περιμάχη-
τος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ
ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ
περιώρουσι κεχλιώτες, ὥσπερ
τὴν χελιδόνα προσπιλομένην,
τετριγότες οἱ νεοτῆς. ἐπεὶ δὲ
αὖτ' ὃ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ
τὸ λῖνον ἐντυμῇ, καὶ ἡ δέλτος
ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακρευχθῇ μου
ὁ καινὸς δεσπότης, ἥτοι συλ-
γενὴς τις, ἢ κλάξ, ἢ καὶ ἀπύ-
γων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν
τίμιος, ὑπερβυρνήδης ἔτι τὴν
γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ
παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἥδη
ἔξωρος ὢν ὑπερέτησεν αὐτῷ,
μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος
ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν ὅς
τις αὖτ' ἢ ποτὲ ἀρπασάμε-
νός με, αὐτῇ δέλτῳ δέει φέ-
ρειν, ἀντὶ τοῦ τέως πυρρῆιον
ἢ δεξι-

ἢ δρομῶνος ἢ τιβίου, μεγα-
 κλῆς ἢ μεγάβυζος, ἢ πρω-
 ταρχος μετονομαθεῖς, τοῦ
 μάτῳ κεχλωβῆτας ἐκείνους
 εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας
 καταλιπὼν, ἀληθὲς ἀγνοίας
 τὸ πένθος, οἷος αὐτοῦ ὁ θῶνος
 ἐκ μυχοῦ τ' σαγῶνις διέφυ-
 γει, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ κα-
 ταπιών. ὃ δ' ἐμπιστῶν ἀθρό-
 ως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ πα-
 χύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τῶν
 παρ' ἐμὲ πεφρικώς, καὶ εἰ πα-
 ριῶν ἄλλος μασιζέει τις ὄρ-
 θιον ἐφισὰς τὸ οὖς καὶ τὸν
 μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον
 προσκυῶν, οὐκ ἔτι φορητὸς
 ὅτι τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ
 τοῦ τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ
 τοῦ ὁμοδούλου μασιγοῖ
 ἀποπειρόμενος, εἰ καὶ αὐτὸς τὰ
 τοιαῦτα ἔξειν, ἄχρῃ αὖ ἢ
 ἐς πορνείδιόν τι ἐμπιστῶν, ἢ
 ἱπποτροφίας ὀπιθυμήσας, ἢ
 κέλαξι παραδούς ἐαυτὸν ὁμ-
 νύουσιν ἢ μὲν σύμορφότερον
 μὲν Νιρέως εἶναι αὐτῷ, σὺν ἡμέ-
 τερον δὲ τ' Κέκροπος ἢ Κό-
 δρου, σωειώτερον δὲ τ' Ὀδυσ-
 σέως,

aut Dromo, aut Tibius
 iam Megacles, aut Me-
 gabyzus, aut Protarch^a
 appellerur. Cæterum il-
 los nequicquā hiantes,
 seque mutuum intuen-
 tes relinquit, ac verum
 luctum agentes, quod e-
 iusmodi Thynnus ex in-
 timo sagenæ sinu sit elap-
 sus, qui non parum ma-
 gnam escā deuorarit. At
 hic repente totus in me
 irruens, homo vitæ mun-
 dioris atq; elegantioris
 rudis, pingui, illotaque
 cute, qui compedes etiā-
 dum horrescit, & si quis
 præteriēs loco increpit,
 arrectis siet auribus, qui
 que pistrinum, perinde
 uti templum adoret, non
 est deinceps tolerandus
 iis, quibuscum viuut,
 verum & ingenuos affi-
 cit contumelia, & con-
 seruos flagris cædit, ex-
 periens, num & sibi hu-
 iusmodi liceant, donec
 aut scortulo cuipiā irre-
 titus, aut equorum alen-
 dorū studio captus, aut
 adulatoribus sese permit-
 tens, deierātibus Nireo
 formosiorē esse, Cæ-
 crope Codroue genero-
 siorē, callidiorē. Vlyx-

se, vnum autem vel sedem pariter Cræsis opulentio- rem, momento tēporis semel profundat in foelix, q̄ minuatim multis ex periuriis, rapinis, flagitiis fuerāt collecta. **M E R C.** Ista ferme sic habent, vti narras, verū ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem cæcus quum sis, viam inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnā Iupiter te miserit, dignos illi visos qui diuitiis abundant? **P L V.** Enimvero credis me reperire istos ad quos mittor? **M E R C V.** Per Iouem haudquaquam. Neque enim alio qui Aristide præterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, cum ad alios Athenienses, homines ne obulo quidē æstimandos. Cæterum quid facis, quandoquidem es emissus? **P L V.** Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in quempiā incurrero. Hic autē, quisquis ille sit, qui forte prius me nactus sit, abducit, ac possidet, te Mercuri pro lucro præter spē sub-

σέως, πλουσιώτερον δὲ σωμά-
μα Κρείσων ἐκχάδιχα, ἐν
ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἀθλῖος
ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ
πολλῶν ὀπορῶν καὶ ἀρπα-
γῶν καὶ πανουργιῶν σωει-
λιγμένα. **Ερμ.** αὐτὰ που
χρὲν φῆς τὰ γιγνόμενα. ὁ
πότεν δέ οὐκ αὐτόπους βα-
δίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς
ὢν εὐρίσκεις πλὴν ὁδόν, ἢ
πῶς διαγινώσκεις, ἐφ' οὗς
αἶ σὺ ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρεί-
νας εἶναι τοῦ πλουτεῖν
ἀξίους; **Πλουτ.** οἶμαι γὰρ
εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι;
Ερμ. μὰ τὴν Δία οὐ πάν-
τῳ γὰρ Ἀρεϊεῖδην καὶ Ἀλκιπῶν,
Ἰπποκρίτη καὶ Καλλίᾳ προσ-
ήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις
Ἀθηναίων, οὐδ' ὅλοισι ἀξί-
οις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις
καταπεμφθεὶς. **Πλουτ.** αἶψα
καὶ κάτω πλανῶμαι φεινο-
σῶν, ἄχρῃς αἶ λάθω τινὲ ἐμ-
πιστῶν. ὁ δὲ ὅς τις αἶ πρῶ-
τός μοι περιτύχῃ ἀπαγα-
γῶν, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται
τὸν Ἑρμῆα, ὅτι τῷ παρα-
λόγῳ

λόγῳ τῷ κέρδους προσκυῶν.
 Ερμ. οὐκοῦν ἔξηπάτηται ὁ
 Ζεὺς, οἰόμενος σε καὶ τὰ αἰ-
 τῶν δοκῶντα πλουτίζειν ὁ-
 σους αὐτοῖν; τῷ πλουτεῖν ἀξί-
 ουσ; Πλοῦ, καὶ μάλα δικαίως
 ὧγαθὲ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα
 εἰδὼς, ἐπεμπεν ἀναζητῆσαι
 δυσκέρτερον οὕτω χεῖμα καὶ
 πρὸ πολλοῦ ἐκλειλοιπὼς ἐκ τῷ
 βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς αὐ-
 τῷ ἐξέρχοι ξαδίας, ἀμαυρὸν οὐ-
 τῶ καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν
 αἴτε τῷ μὴ ἀγαθῶν ὀλίγων
 ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείων.
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπι-
 χόνηται, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιού-
 τους ἐμπέπω περὶ ὧν, καὶ
 σαγκεύομαι πρὸς αὐτῶν. Ερ.
 εἴτα πῶς ἐπιδαν καὶ ἀλίπης
 οὐκ εἰδὼς πῶς ὁδόν; Πλοῦτ.
 ὁξυτερῆς τότε πῶς καὶ ἀ-
 τίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. Ερμ.
 εἴτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀποκρί-
 ναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρή-
 σεις; γὰρ, καὶ προσέτι ὡχρὸς
 καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν,
 τοσοῦ-

subiecto venerans atque
 adorans. M E R C. Num
 ergo fallitur Iupiter, qui
 quidam credat ex ipsi-
 us animi lententia, di-
 tari abs te hos, quos ille
 dignos existimavit, qui
 ditescerent? P L Y T. Et
 iure quidem optimo fal-
 litur o bone, quippe qui
 quum me cecum esse nō
 ignoret, emittat vestigia
 tum rem vsque adeo re-
 pertu difficilem, & iam
 olim e vita sublatā, quā
 ne Lynceus quidem faci-
 le inueniret, quæ nimirū
 adeo obscura sit ac minu-
 ta. Itaque cum rari sint
 boni, improbi porro in
 ciuitatibus omnia obti-
 neant, oberrans facile
 in huiusmodi mortales
 incurro, ac retibus illo-
 rum illigor, M E R C V R.
 At qui fit, vt quoties eos
 deseris, celeriter aufugi-
 as, quū vix sis ignarus?
 P L Y T. Tum demū acu-
 tum cerno, pedibusque
 valeo, vbi ad fugam tem-
 pus inuitat. M E R C V R.
 Iam illud quoque mihi
 responde, qui fit, vt quū
 sis oculis captus (dicen-
 dum enim est) præterea
 pallidus, postremo clau-
 dus,

dus, tam multos habeas
 amantes, adeo ut omnes
 respiciant in te, & si po-
 tiantur, fœlices videan-
 tur, sin frustrentur, nō
 iustineāt vivere? Ex his
 equidem non paucos no-
 ui, q sic perditte te ama-
 rint, ut se aëreo e scopu
 lo piscosi in æquoris al-
 ta, præcipites abiecerint
 rati fastidiri sese abs te,
 propterea quod illos nul-
 lo pacto respexisses. Quā
 quā sat scio, tu quoq; fa-
 teberis, si quo modo tibi
 ipsi notus es, furere istos
 q eiusmodi amore sunt
 dementati. P L V T. At
 enim credis me, qualis
 sum, talem istis videri,
 nempe claudum aut cæ-
 cum, aut si quid aliud a-
 dest mihi vitii. M E R C.
 Quid ni o Plute? ni-
 si forte & ipsi omnes cæ-
 ci sunt. P L V T. Haud cæ-
 ci quidem, o optime, ve-
 rū inscitia errorq; quæ
 nunc occupant omnia,
 illis offundunt tenebras
 ad hæc ipse quoq; ne per
 omnia deformis sim, per
 sonā vehemēter amabili
 rectus inaurata, gemmis
 que picturata, ac versico-
 lorib⁹ amictus occur-
 ro,

τασούτους ἐρασὰς ἔχουσιν, ὥστε
 πάντας ἀποβλέπειν εἰς σε, καὶ
 τυγχόντας καὶ εὐδαιμονεῖν οἶε-
 σθαι, εἰ δὲ ἀπολύχοιεν, οὐκ ἀνέ-
 χεσθαι ζῶντας. οἶδα γοῦν τι-
 νας οὐκ ὀλίγους αὐτῆς οὕτως
 σου δυσέρεστας ὄντας, ὥς τε καὶ
 εἰς βαθυκῆτα πόντον φέρον-
 τες, ἐξέβησαν αὐτὸν, καὶ πε-
 τρῶν κατηλιβάτων ὑπερβα-
 δισαι νομίζοντες ὑπὸ σου, ὅτι
 περ οὐδὲ πλὴν ἀρχῇ ἐώρας
 αὐτὸν. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ αὖ,
 καὶ οἶδα, ὅτι ὁμολογήσεις εἰ
 τι ξυνίης σαυτῇ, κορυβαντίαν
 αὐτὸν, ἐρωμένην τοιαύτην ὀπι-
 μεμένην. Πλ. οἶει γὰρ τοι-
 οῦτον, οἷός ἐστιν ὁρᾶσθαι αὐτοῖς
 χυλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα
 μοι πρόσκειναι. Ερ. ἀλλὰ πῶς
 ὦ Πλούτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐ-
 τοὶ πάντες εἰσὶ; Πλ. οὐ τυ-
 φλοὶ ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἢ ἀγνοια καὶ
 ἢ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχου-
 σι τὰ πάντα, ὀπισκιάζουσιν
 αὐτὸν. ἔτι γ' καὶ αὐτὸς ὥς μὴ
 πανιάπασιν ἀμορφος εἴμι,
 προσωπτεῖον πεθεμένους ἐρασ-
 μώτατον, διάχρυσον καὶ λιθο-
 κόλλῃ

κόλληλον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐν
 τυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτο-
 πρὸσωπον οἰόμενοι ὄρεον τὸ
 κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ὑπόλλω) μὴ
 ἐντυγχάνοντες, ὡς εἶγέ τις
 αὐτοῖς ὅλον ὑπογυμνάσας,
 ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατε-
 γίνωσκον αὐτ᾽ ἀμβλυόπῃον
 τις ἰὰ τιλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες
 ἀνερᾶσων καὶ ἀμόρφων παρ-
 μάτων. Ερ. τί οὐκ ὅτι ἐν αὐ-
 τῷ ἦδ' ἰὼ πλουτεῖν ἡυόμενοι,
 καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περὶ
 μῆροι, ἐτι ἔξαπαλῶν), καὶ ἦν
 τις ἀφαιρῆται αὐτοῦ, δαπῶν
 αὐτῷ κεφαλῶν ἢ τὸ προσω-
 πεῖον παροῖντο; οὐ γὰρ δεῖ καὶ
 τότε ἀγνοεῖν εἰκός, αὐτοῦ ὡς
 ὀπίχριστος ἢ εὐμορφία ὄρεον, ἐν
 δοθῇ ἰὰ πάντα ὄρεον. Πλ.
 οὐκ ὀλίγα αὖ Ερμῆ, καὶ πρὸς τῷ
 τό μοι συναγωνίζε). Ερ. τὰ
 ποῖα; Πλ. ἐπειδὴν τις ἐν-
 τυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπελά-
 σας τῷ θύραν εἰσδέχεται με,
 συμπαρεῖστέρεχ) μετ' ἐμοῦ
 λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ αἴνοια ἢ
 μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία,
 καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
 ἅπαντα

ro, at illi rati sese natiui
 vultus venustatem aspi-
 cere, amore capiuntur,
 & pereunt nō potientes
 Quod si q̄s me toto cor-
 pore renudatū illis osten-
 derit, dubio procul futu-
 rum sit, vt se ipsi dam-
 nent, qui tantopere cæ-
 cutierint, adamantes res
 neutiquam amandas ac
 fædas. Μ Ε Ρ C V. Quid
 ergo posteaquam eo per-
 uentum est, vt iam diui-
 tes euaserint, iamq; per-
 sonam sibi circumposue-
 rint, rursus falluntur?
 Adeo vt si quis illis de-
 trahere cōetur, pene ca-
 put potius, quam perso-
 nam abiiciant? Neq; n.
 verisimile est etiam tum
 illos ignorare, auro bra-
 cteatam esse formā, quā
 intus cūcta inspexerint.
 P L V T. Ad id non parū
 multæ res, o Mercuri,
 mihi sunt adiumento.
 Μ Ε Ρ C V R. Quznam?
 P L. Simulatque qui me
 primum nactus est, aper-
 tis foribus exceperit, clā-
 culum vna mēcum intro-
 it elatio, vecordia, iactā-
 tia, mollities, violentia
 dolus, atque alia itē in-
 numerabilia, a quibus o-
 mnibus

nibus posteaquā est animus occupatus, iam admiratur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quiduis potius passurus, quam uti me compellatur recedere. **M E R C V.** Ut levis ac lubricus es Plute, retentu difficilis ac fugax, neque vllā præbens ansam certam quo pressus tenere, sed nescio quomodo angillarum ac serpentū in morem inter digitos elaboris. At è diuerso paupertas viscosa, pressu facilis, totoq; corpore mille uncōs gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hæreant, ne facile queāt auelli. Verum interea dum nugamur, rem haud par uam omisimus. **P L Y T.** Quam? **M E R C V R.** Nēpe quia Theaurum non adduxerimus, quod vel inprimis erat opus. **P L Y.** Istāc quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo,

ἅηα μυρία ὑπὸ δὴ τούτων
ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν
ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ
θαυμάσια, καὶ ὀρέγεται τῷ φου-
κτῷ, καὶ μὲ τὸν πάντων ἐκεί-
νων πατέρα τῷ εἰσεληλυθό-
των κακῶν τέθειπε, δορυφο-
ρούμενον ὑπ' αὐτῶν. καὶ πάντα
πρότερον πάθοι αὐτῶν, ἢ ἐμὲ
προέειπε ὑπομύσειν αὐτῶν. Ἐρῶς
δ' αἰὲς εἰς τὸ Πλοῦτε, καὶ ὀλι-
γηρὸς καὶ δυσκάρηλος καὶ δια-
φυκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλα-
βὴν παρέχόμενος βεβαίαν,
ἀλλ' ὥσπερ ἐγγέλεις ἢ οἱ ὀ-
φεις διὰ τῶν δακτύλων δραπι-
τεύεις οὐκ οἶδα ὅπως. ἡ πε-
νία δ' ἐμπαλιν ἰσχύει τὴν καὶ
ἐνλαβὴν, καὶ μυρία τὰ ἀγκι-
στα ἐκπεφυκότα εἰς ἀπαντὸς
τῷ σώματος ἔχουσα, ὥς πλησι-
άσαντας αὐτὸς ἔχει, καὶ μὴ
ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλ-
λὰ μεταξὺ ἡδὴ φλυαρουῦντας
ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέ-
λαβε. Πλ. τὸ ποῖον; Ἐρ. ὅτι
τὸ θησαυρὸν οὐκ ἐπηλάβομεθα,
οὐπὲρ εἶδει μάλιστα. Πλοῦ.
θάρξει τέ τε γὰρ ἔνεκα, ἐν τῇ
γῇ αὐ-

γῆ αὐτὴ καλαλείπων ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ὅπτι κήφας ἔνδον μένειν ὀπκλεισάμενον πλὴν θύραν, ἀνοίγειν δ' μηδενί, ὡς μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. Ερ. οὐκοῦν ὀπκλαίνω μὲν ἥδη Ἰῆς Ἀθηκῆς, καί μοι ἔπου ἔχόμενος τ' χλαμύδος, ἄχρῃς αὖ πρὸς πλὴν ἐρχομαι ἀφίκωμαι. Πλ. εὖ ποιεῖς ὦ Ερμῆ χερσαῶν, ἐπεὶ ἦν γε ὑπολίπης με, ὑπεβόλω τάχα ἢ κλέωνι ἐμπειτοῦμαι περὶ νῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον; Ερ. ὁ Τίμων οὕτως σκάπτει πλοῖον, ὁρῶν καὶ ὑπολίθον γῆ διον. παπαί, καὶ ἡ πειρία πάρεστι, καὶ ὁ πόντος ἐκείνος, ἡ καρτερία δὲ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ πρὶ λιμῶν ταπηνύων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δαρυφύων. Πλ. τί οὖν ἐκ ἀπαλαττόμεθα ὦ Ερμῆ τ' ταχίστω; οὐ γὰρ αὖ τι ἡμεῖς δρασάμεθα ἀξιόλοπον πρὸς αὐτὰς, ὑπὸ τηλικούτῃ στρατοπέδου περιεχόμενον. Ερ. ἄλλως ἔδοξε

leo, iussuque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. M E R C V R. Iam igitur Atticā adeamus. Et me sequere chlamydī adhærens, donec extremam viam attigerimus. P L V T. Recte facis Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me desereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderē. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? M E R C V R. Timon hic est, qui proxime montanū & petricolum fodit solum. Papæ, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robor, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorū turba quorum omnium agmen Fames cogit, longe præstantius quam tui sint satellites. P L V T. Quin igitur quam ocysissime dilcedimus Mercuri? Neque enim vllum operæ precium fecerimus cum homine eiusmodi vallato exercitu. M E R C V R. Secus visum est Ioui. quare ne metu deterreamur. P A V P E R. Quo hunc nunc Ar-

Argicida manu abducis? M E R C V. Ad hunc Timonem, ad quem a Ioue sumus ire iussi. P A V P. Itane rursus Plutus ad Timonem? posteaquam ipsum ego male habentem ob delicias recipiēs his commendans, quæ sapientiz & labori, ite nenum, multique precii virum reddidi? Adeo ne despicienda, iniuriæque idonea vobis Paupertas iudicor, ut hunc, quæ mihi vnica erat possessio eripiat, iam exactissima cura ad virtutem ex cultum, ut Plutus hic vbi denuo susceperit, per contumeliam & arrogantiā, illi manu iniecta, talem reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignauum ac vecordem, rurtum mihi restituat vbi iam nihili factus erit & relictus? M E R C V. Sic o Paupertas Ioui placitum est. P A V P. Equidem ab eo: At vos Labor & Sapientia, reliquique cōsequimini me. Porro hic breui cognoscet, qualis in sēsuerim, quam nunc relinquet, nempe adiutrix bona, & rerum

ἔδοξε τῷ Διῖ, μὴ ἀποδελιῶ-
μῳ οὐ. Πεν. ποῖ τοῦτον ἀ-
πάγῃς ὃ ἀργυφόντα, χειρα-
γωγῶν. Ερ. ὅτι τέλονι τῷ Τί-
μωνα ἐπέμψθημι ὑπὸ τοῦ
Διός. Πεν. γὰρ ὁ Πλούτος
ὅτι Τίμωνα, ὅποτε αὐτῷ ἐγὼ
κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῷ τρυφῇ
παρὰ λαβούσα τοῖσι τὴν παρ-
δούσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ,
ἡμιναῖον αὐδρα καὶ πολλοῦ ἄξι-
ον ἀπέδεδξα. οὕτως ἄρα σὺ
καταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία
δοκῶ, καὶ σὺ ἀδίκητος, ὥς θ' ὁ μέ-
γας κτῆμα εἶχον, ἀφαιρέσει
με ἀκρίβως πρὸς ἀρετῆν ἐξερ-
γασμῶν, ἢν αὐτῷ ὁ Πλού-
τος παρὰ λαβὼν αὐτὸν ὕβρη
καὶ τύφῳ ἐγχειρήσας ὁμοιον,
τῷ πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀγνῷ
νῆ καὶ ἀνόντον ἀποφύνας, ἀπο-
δῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γε
ἡμιμῶρον. Ερ. ἔδοξε ταῦτα τῷ
Πενίᾳ τῷ Διῖ. Πεν. ἀπέρχο-
μαι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὃ Πόνε καὶ
Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκο-
λουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα
εἴσει, ὅταν με οὔσαν ἀπολεί-
ψῃ, ἀγαθὴν σωεργόν, καὶ
διδά-

διδασκαλον τῷ ἀρίστων, ἢ συ-
 νῶν ὑγιανὸς μὴ τὸ σῶμα, ἐξ-
 ῥωμύρος δὲ πῶς γνώμην διε-
 τέλεσεν, αὐτὸς βίων ζῶν, καὶ
 πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων. τὰ δὲ
 περὶ αὐτὸ καὶ πολλὰ ταῦτα ὤ-
 πατε ὅτιν ἀλλότρια ὑπολαμβάνει
 νων. Ερ. ἀπέρχον, ἡμεῖς δὲ
 προσώμεν αὐτῷ. Τίμ. τίνες
 εἰς τὸ καλὰ εἶναι; ἢ τί βουλό-
 μηροι δεῦρο ἵκνῃτε, ἄνδρες ἐρ-
 πῶ καὶ μεθοφθρον ἐσοχλήσον
 τες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε
 μαχοὶ πάντες ὄντες, ἐγὼ γὰρ
 ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων
 τοῖς βάλαις καὶ τοῖς λίθοις
 σπυγίψω. Ερμ. μηδαμῶς δὲ
 Τίμων μὴ βάλλῃς, οἱ ᾧ ἀνθρώ-
 πους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ
 μὲν Ερμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλού-
 τος. ἐπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπα-
 κοῦσας τῷ εὐχῶν. ὥς ἀγαθὴ
 τύχη δέχου τὸ ὅλον, ἀποσᾶς
 τὸ πόνον. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἱ μὲν
 ξιπτε ἡδὴ, καὶ οἱ θεοὶ ὄντες, ὡς
 φαίε. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θε-
 οὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. του-
 τονὶ δὲ τὸ τυφλὸν, ὅς τις αὐτῷ,
 καὶ ὁπτισίψιν μοι δοκῶ τῇ
 δικέλ-

rerū optimarū doctrix,
 qui cū donec habuit con-
 mercium, sano corpore,
 valentique animo perse-
 ueravit, virilem exigens
 vitam, & ad sese respici-
 ens, superuacua autem
 & vulgaria ista aliena,
 ita ut sunt, existimans.
 M E R C U R. Discedunt
 illi, nos ad eū adeamus.
 T I. Quinam estis o sce-
 lesti? Aut quid volentes.
 huc venistis homini ope-
 rario mercenarioque ne-
 gocium exhibituri? verū
 haudquaquam læti abi-
 bitis scelesti ut estis o-
 mnes. Nā ego vos illico
 glebis & saxis petitos
 comminuā. M E R C U R.
 Nequaquā o Timon, ne
 ferito, neq; enim feries
 mortales, verū ego sum
 Mercurius, hic Plutus.
 Misit nos Iupiter, votis
 tuis exauditis. Quare,
 quod bene vertat, opes
 accipe, desistens a labori-
 bus. T I M. Atqui vos
 iam ploraueritis, etiamsi
 dii sitis, ut dicitis. Siqui-
 dem odi pariter omnes
 tum deos tum homines.
 Sed hunc cæcum, quis-
 quis hic fuerit, mihi cer-
 tum est ligone impræto
 com-

cominuere. P L Y T. Ab-
amus per Iouem Mercu-
ri, quandoquidem hic
homo mihi videtur non
mediocriter insanire ne
malo quopiam accepto
discedam. M E R C. Ne
qd ferociter Timō, quin
exue potius penitus illā
ferocitatem, asperitatē-
que, ac manibus obuiis
excipe bonam fortunā,
rursum diues esto, rur-
sum Atheniensium prin-
ceps, & despice ingratos
istos solus ipse fœliciter
agens. T I M. Nihil mi-
hi vobis est opus, ne ob-
turbate, sat opum mihi
ligo, præterea fortuna-
tissimus sū, si nemo pro-
pius ad me accesserit.
M A. Adeone quælo in-
humaniter? Hæc ego se-
ua Ioui refero atq; im-
mania dicta: Atqui par-
erat forsitan homines ti-
bi haberi inuisos, vt qui
tam multa indigna in te
commisissent, deos odio
te prosequi nequaquam
erat consentaneum, quū
illi tantopere tui curam
agant. T I M. At tibi
Mercuri, Iouique quod
me respicitis, plurimum
equidem habeo gratiā,
κα-

δικέλλη. Πλούτ. ἀπίωμῦ δ'
Ερμῇ πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγ-
χολῶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος οὐ μέ-
τρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν
ἀπέλθω προσλαβών. Ερ. μη-
δὲν σκαιὸν ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ
πάνυ τοῦτο ἄχρειον καὶ τραχὺ
καταβαλὼν, προτινας τὰ
χεῖρε λάμβανε τιῶ ἀγαθῶ
τύχῃ, καὶ πλούτει πάλιν,
καὶ ἰδίᾳ Αθηναίων τὰ πρῶτα,
καὶ ὑπερέρα τῆς ἀχαρίστων
ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδαι-
μονῶν. Τίμ. οὐδὲν ὑμῶν
δέομαι, μὴ ἐποχλεῖτέ μοι,
ἱκανὸς ἐμοὶ πλούτος ἢ δι-
κελλὰ, τὰ δὲ ἄλλα εὐδαι-
μονέστατός εἰμι, μηδενὸς μοι
πλησιάζοντος. Ερμ. οὕτως
ὦ τῶν ἀπαρθρώπων; τὸν δὲ
φέρει Διὶ μῦθον ἀπλυέατι
κρατερόν τε, καὶ μὴ εἰκὸς
ἐὼ μισάνθρωπον μὴ εἶναι σι,
τοσαῦτα ὡς αὐτῷ δεινὰ
πειπονθότα, μισθθῆεν ὅ μὴ
δαμῶς, οὕτως ὀπμιλουμέ-
νων σοῦ τ' ὀδῶν. Τίμ. ἀλλὰ
σοὶ μὴ ὦ Ερμῇ καὶ τῷ Διὶ
πλείη χάρις τ' ὀπμιλείας,
ταυτο-

τουτονι δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ
 αὐλάβοιμι. Ερμ. τί δὴ; Τίμ.
 ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν
 μοι αἴτιος οὗτος κατέστη,
 κόλαξί τε παρθοῦς, καὶ ὀπι-
 σθούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῦ-
 σος ἐπιγείρας, καὶ ἡδύπα-
 ρεία διαφθείρας, καὶ ὀπίφθο-
 ρον ἀποφήνας. τέλος δὲ ἀφ-
 νω καταλιπὼν, οὕτως ἀπί-
 στως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελ-
 τίς δὲ περὶ αὐτοῦ με-
 τοῖς ἀνδρικωτάτοις κατα-
 γυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
 ρείας καὶ παρξήσιας προσο-
 μιλοῦσα, τά τε ἀναγκῆα
 κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν
 πολλῶν ἐκείνων καλαφρονεῖν
 ἐπαίδευεν, ἔξ αὐτοῦ ἐμοὶ
 τὰς ἐλπίδας ἀπαρήσασά
 μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅς
 τις ἢ ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν
 οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε
 συκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος
 παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησια-
 σῆς ψηφοφορήσας, οὐ τύραν-
 νος ὀπιβουλεύσας ἀφειλέσθαι
 δυνάτ' αὐτὸν ἐξ ἑωυτοῦ τοῖς αἰ-
 σῶν ὑπὸ τῶν πόνων, τουτονι

τὸν

cæterum hunc Plutū ne
 quaquā recepero. M E R.
 C V R. Quid ita? T I M.
 Quoniam pridem innu-
 merabilium malorū hic
 mihi fuit author, quum
 me assentatoribus pro-
 deret, insidiatores in me
 inuitaret, conflaret odi-
 um, illecebris corrūpe-
 ret, invidiæ obnoxium
 redderet, denique quum
 me adeo perfide ac prodi-
 torie destitueret. Con-
 tra paupertas optima,
 me laboribus viro dig-
 nissimis exercens, mecum
 que vere & libere conui-
 uens, & quib' opus erat,
 suppeditavit laboranti,
 & vulgaria ista contem-
 nere docuit, effecitque
 ut mihi vitæ spes omnis
 ex me ipso penderet, de-
 monstrans quænam essent
 opes veræ mex, nempe
 quas neque adulator as-
 sentans, neque sycophan-
 ta minitans, neque plebs
 irritata, neque concio-
 nator suffragiorum au-
 tor, neque tyrannus in-
 tentus insidiis queat eri-
 pere. Itaque iam validus
 effectus ob laborem, dū
 hunc agellum graviter
 exerceo, neq; quicquam
 S eorum

eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio abunde magnum & sufficiens tibi victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti via remetiens, recurre, vna tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, vt omnes mortales per omnem ætatem eiulent. **MERCUR.** Nequaquam o bone, neque enim omnes ad eiulandum sunt accommodi. Quin tu iracunda pueriliaque ista missa face, ac Plutum excipe, non sunt reiicienda munera, quæ a Ioue proficiuntur. **PLV.** Vin' Timon vt contra te partes defendam meas, an grauius feret si quid dixerit? **TIM.** Dicit, ne multis tamen, neq; cum prociis, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurii gratia paucis dicentem. **PLV.** Atq; multis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, numqua in re te quemadmodum ais, læserim? qui

τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος οὐδὲν ὄρων τῆς ἐν ἀσει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἀλφита παρὰ τῆς δικέλης. ὥς τε παλινδρομος ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆ, τὸν Πλούτον ἀπαγαγὼν πρὸς Διὶ. ἐμοὶ δὲ τὸτο ἱκανὸν ἴσθι, πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιεῖται. **ΕΡΜ.** μηδαμῶς ὦ γαθε. οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιήδειοι πρὸς οἰμωγῇ. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μερακιώδη, καὶ τὸν Πλούτον παρέλαβε, οὔτε ἀπὸ βληλά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. **ΠΛΟΥΤ.** βούλη ὦ Τίμον δικαιολογήσομαι πρὸς σε, καὶ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; **ΤΙΜ.** λέγε, μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ δ' ἢ μὲν ποιοίμων, ὥς περ οἱ ὀπίσθιοι ἔκτορες. ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τουτονοῦ. **ΠΛΟΥΤ.** ἐχέω μὲν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω πολλὰ ὑπὸ σου κατηγορηθέντα, ὅμως δὲ ὄρα, εἴ τι σε ὥς φης, ἡδίκηκα, ὅς τῃς μὲν ἡδί-

ἡδίστων ἀπάντων αὐτίος σοι
κατέστω, τιμῆς καὶ ποροεδρί-
ας καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἄλ-
λης τρυφῆς. Φείβλεπτος δὲ
τοὶ καὶ αἰοίδιμος δι' ἐμὲ ἦδα,
καὶ πεισπύδαςος. εἰ δέ τι
χαλεπὸν ἐκ τῆς κολάκων
πέπονθας, ἀνάτιος ἐγώ
σοι. μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἡδίκη-
μαι τοῦτο ὑπὸ σου, διότι με
οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες
ἀνδράσι καταράταις, ἐπαι-
νοῦσι καὶ καλαγοησίῃσι, καὶ
πάντα τρόπον ὀπιβουλίου-
σί μοι. καὶ τό γε τελευταῖον
ἐφῆδα, ὡς ποροδέδωκά σε,
τοῦναντίον δὲ αὐτὸν ἐγκαλέ-
σαιμί σοι πάντα τρόπον ἀ-
πειλαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὅτι κε-
φαλῶν ἔξωθεὶς τῆς οἰκίας,
τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς
χλαμύδος, ταύτῃ πλὴν δι-
φθέραν ἢ τιμωτάτῃ σοι Πει-
νία πεπτεθεικεν. ὥς ἐμάρτυς
ὁ Ερμῆς οὕτοσί, πῶς ἐκέλευ-
ον τὸν Δία μηκέθ' ἥκειν πα-
ρά σε, οὕτω δυσμῶς με-
ποσεντυγμύρον. Ερμ. ἀλλὰ
κυῖ ὁρᾷς ὃ Πλοῦτε, ὅιος ἦδ' ἔ-
στι.

quidem dulcissimarū qua-
rumque rerum tibi exti-
terim autor, opifexque,
autoritatis, præsidentis,
coronarum, aliarū item
voluptatum, mea opera
conspicius eras, celebris
& obseruandus. Cæterū
si quid molesti ab adula-
toribus accidit, nō mihi
potes imputare, quin ip-
se magis abs te sum affe-
ctus contumelia, propte-
rea quod me tam igno-
miniose vitis illis execra-
tis suppeditaris, qui te
mirabantur, ac præstigiis
demētabant, mihiq; mo-
dis omnibus insidias stu-
ebant. Porro quod extre-
mo loco dixisti, te a me
proditum, desertumque
fuisse, istud criminis in
te posuū retorquere, quū
ipse sim modis omnibus
a te reiectus, præceptisq;
exactus ex ædibus. Vnde
pro molli chlamyde sagū
istud charissima tibi pau-
pertas circumposuit. Ita
que testis est mihi hic
Mercurius, quanto opere
Iouē orauerim ne ad te
venirem, adeo hostiliter
mihi aduersatum. M E R-
C V R. At nūc vides Plu-
te, in cuiusmodi homi-

S a nem

nem sit commutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem age. Tu vero fode ita, ut facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersueris. T I M. Parendum est Mercuri, rursusq; discedendum. Quid enim facias quum dii compellant? tamē vide, in quas turbas me miserum coniciēs, qui quidem cū ad hunc usque diem fœlicis sime vixerim, tantū auri repente sum accepturus, nihil comēritus mali, tantumque curarum suscepturus. M E K C V K. Sustine Timon mea gratia, tametsi graue est isthuc, atque intolerandū, quo videlicet palpones illi prae inuidia rumpantur. Ego porro superata Aetna in cœlum reuoluero. P L V T. Abiit ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu vero hic opperire, siquidem digressus Theaurū ad te transmittam, sed feri fortius. tibi loquor auri Thesaure, Timoni huic audiens esto, offer-

que

γεγνήη; ὥστε θαρξέων ξυνο-
διάτρεχε αὐτῷ, καὶ σὺ μὲ σκά-
πτε, ὡς ἔχεις, σὺ δὲ τὸ θησαυ-
ρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. ὑ-
πακούσει γὰρ ἐμβόσαν λίτσι.
Τί. πῶς εἶπον ὁ Ερμῆ, καὶ αὐθις
πλουτήσῃ. τί γὰρ αὐτῷ πα-
δοὶ τίς, ὅπου τὰν οἱ θεοὶ βιά-
ζοιτο; πολλὸν ὅρα γε, εἰς οἷά
με πρᾶγμα ἔμβαλεῖς τὸ κα-
κοδαίμονα, ὃς ἄρχει νῦν εὐ-
δαιμονέστατα διάγων, χερσὶν
ἄφρον τοσοῦτον λάβομαι οὐ-
δὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας
φροντίδας ἀναδέξομαι. Ερμ.
ὑπόσθι ὁ Τίμων δι' ἐμὲ. καὶ
εἰ χαλεπὸν τῷτο, καὶ ἐκ οἷόν.
ὅτι, ὅπως οἱ κλάκες ἐκείνοι
διαρξάγῳσιν ὑπὸ τῷ φθόνου,
ἐγὼ δὲ ὑπὲρ πῶν αὐτῶν ἐξ
τὸν οὐρανὸν ἀναπήσομαι.
Πλάτ. ὁ μὲ ἀπελήλυθεν, ὡς
δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ
ἐρεσίᾳ τῶν πλεόνων, σὺ δὲ αὐ-
τοῦ φείμινε, ἀναπέμψω γὰρ
σοὶ τὸν θησαυρὸν ἀπελθὼν,
μᾶλλον δὲ πᾶσι. σέ φημι
θησαυρὸν χερσὸς, ὑπάκου-
σον Τίμωνι τούτῳ, καὶ παρὰ

χρῆσι-

χε σιαυτὸν ἀνελέδω. φκάπιε
 ὦ Τίμον βαθείας καταφέ-
 ρων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ἀποστήσομαι.
 Τίμ. ἄγε δὴ ὦ δίκειλλα. νῦν
 μοι ὀπίξῃσόν σιαυτὴν καὶ μὴ
 κάμης ἐκ τῶν βάθους τῶν θησαυ-
 ρῶν εἰς τοῦ μφανὲς προκαλλου-
 μήν, ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ φίλοι
 κορύβαντες, καὶ Εὐμή κερδῶν,
 πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἦ-
 που ὄναρ ταῦτά ἐστι, δέδια
 γοῦν, μὴ ἀνθρακας εὖρω ἀνι-
 χρόμηνος. ἀλλὰ μὲν χρυσίον
 ὅστιν ὀπίσημον; ὑπερυθρον, βα-
 ρὺν, καὶ πῶν περσοῦσιν ὑπερήδι-
 στον. ὦ χρυσε, δεξιῶμα κάλλι-
 στον βροτῶν, αἰθρόμηνον γὰρ πῦρ
 ἄτι διαπρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ
 μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ ὦ φίλτατε
 καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθο-
 μαί γε καὶ Δία ποῖε γενέσθαι
 χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ αὖ παρ-
 θένος ἀναπεπταμένοις τοῖς
 κόλποις ὑποδέξαιτο οὕτω κα-
 λὸν ἐρασνὴν, διὰ τῶν τέλους κα-
 ταξέροντα; ὦ Μίδα καὶ Κροῖ-
 σι, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθή-
 ματα, ὥς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς
 Τίμωνα καὶ τὸν Τόμωτος πλοῦ-
 τον

que temet eruēdum. Fo-
 di Timon altius impin-
 gens. Cæterum ego a vo-
 bis digredior. T I M.
 Age iam o ligo, nunc
 mihi tuas vires explica,
 neque defatigare, dū ex
 abdito Thesaurū in aper-
 tum enocaris. Hem pro-
 digiorū author Iupiter,
 amici Corybantes, ac lu-
 crifer Mercuri, vnde nā
 auri tantum? Num som-
 nium hoc est? Metuo ne
 carbones reperturus sim
 experrectus. Atqui aurū
 profecto est insigne, ful-
 uum, graue, & aspectu
 multo iucundissimum,
 Pulcherrima Aurū fau-
 stitas mortalibus. Quip-
 pe quod ignis in morem
 ardes, noctesque & dies
 renides. Ades o mihi cha-
 rissimum desideratissimū
 que, nunc demum credo
 vel Iouē ipsum olim au-
 rum esse factum. Etenim
 quæ tandem virgo non
 exporrecto sinu vsque a-
 deo formosum amatorē
 excipiat per tegulas illap-
 sum? o Mida Croëloq3,
 ac munera Delphico in
 templo dicata, vt nihil
 eratis si cum Timone, cū
 que Timonis opibus con-
 S 3 fera-

feramini, cui ne Perfarū
quidē rex par est. O li-
go, sagum charissimum
vos quidem Pani huic
reponere commodum.
At ego quam maxime se-
motum mercatus agrū,
turricul aq; seruandi au-
ri gratia constructa, vni
mihi affatim vixero, se-
pulchrum item inibi mi-
hi defuncto parare est se-
tentia. Hæc igitur decre-
ta sunt, placitaque in
reliquū vitæ, seiunctio;
ignorantia, fastidium er-
ga mortales omneis. Por-
ro amicus, hospes, foda-
lis, aut ara misericordiæ
meræ nugæ. Tum comi-
ferari lachrimantē, sup-
peditare egenibus, ini-
quitas, ac morū subuer-
sio, ac vita solitaria, qua-
lis est lupis, vnus sibi a-
micus Timon, ceteri om-
nes hostes, & insidiarū
machinatores. Cum ho-
rum quoriam congregi,
piaculum, adeo vt si quē
aspexero duntaxat, in-
auspicatus sit ille dies.
In summa, nō alio nobis
habentur loco quam si-
gna faxea, æreaue, neq;
facialem ab illis missum
recipiamus, neque fœde

ra

πλουτῶν, ὅς γε οὐδέ βασιλεύς
ἢ πρεσβὺς ἴσος. ὃ δὲ κεῖται καὶ
φιλιότητι διφθέρα, ὑμᾶς μὲν
πρὸς Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι κα-
λόν. αὐτὸς ὅς ἡδὴ πᾶσαν περι-
μέτρον τῶν ἐχθρίων, περιέ-
ου οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῆς
δησαυροῦ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν
ἐνδιαίτησιν, ὃ αὐτὸ καὶ τάφον
ὑποθανόντων ἔξεν μοι δοκῶ. δι-
δόχθω δὲ ταῦτα, καὶ γεννομοθε-
τήσω πρὸς τὸ ὀπίλοιπον βίον,
ἀμιξία πρὸς ἀπαντας καὶ ἀνισ-
τία καὶ ὑποψία. φίλος ὅς ἡ ξέ-
νος, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλέου βωμὸς,
ὕβλος πολλὴ, καὶ τὸ οἰκτεῖραι
δακρυόεντα, ἢ ὀπκουρῆσαι δε-
ομένῳ, παρανομία καὶ κατὰ λυ-
σις τῶν ἐθνῶν. μονήρης δὲ ἢ δι-
αίτα, καθάπερ τοῖς λύκοις. καὶ
φίλος οἷς Τίμων, οἱ ὅς ἄλλοι
πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπίσθουλοι, καὶ
τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῷ
μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον,
ὑποφρεῖς ἢ ἡμέρας, καὶ ὅλως ἀν-
δριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν
μηδὲν ἡμεῖν διαφερέτωσαν,
καὶ μήτε κέρυκα δεχάμεθα
παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδάς σπει-
δόμε-

δόμεθα, ἢ ἐξημία ὃ ἔρος ἔσω
 πρὸς αὐτοῦ. φυλέται ὃ καὶ
 φράτορες καὶ δριμύται, καὶ ἡ πα-
 ρὶς αὐτῇ, ψυχὰ καὶ αἰωφε-
 λῇ ὑπόμαλα, καὶ ἀκούτων ἀν-
 δρῶν φιλοσιμῆματα, πλουί-
 τω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπο-
 ράτω ἀπάντ'· καὶ πευφάτω
 μόνος καθ' ἑαυτ', κολακείας
 καὶ ἐπαίνων φρεσικῶν ἀπυλ-
 λατῶν, καὶ δεῖνός· θυέτω, καὶ
 εὐαχεῖτω, μόνος ἑαυτῷ γεί-
 των καὶ ὁμορος ἐκσειῶν τ' ἄλ-
 λων, καὶ ἀπαξ ἑαυτ' δεξιῶτα-
 δαι δεδύχθω, ὡς δὲ ὑποθα-
 νείν, ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπενεγ-
 χεῖν, καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ μισαύ-
 θρωπος ἡδίστον. τὸ τρέπον δὲ
 γνωρίσματα, δυσκολία καὶ
 τραχύτης καὶ σκαύτης, καὶ ὕψη
 καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δὲ τινα
 ἴδοιμι ἐπὶ πύρρῃ διαφθειρόμενον
 καὶ σβεννύειν ἐκείνου, πείτ-
 τη καὶ ἐλαίῳ καλὰ σβεννύειν.
 καὶ ὡς τινα τὸ χερμῶνος ὁ πο-
 ταμὸς παραφέρει, ὃ ὃ τὰς χεῖ-
 ρας ὀρέων ἀντιλαβέσθω δὲ τὸ
 ὠθεῖν καὶ τῶτον ὅπῃ κεφαλῶν
 εἰπὼν, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι

δωκ-

ra feriamus. Solitudo
 terminus esto. Ceterū
 tribules, cognati, popu-
 lares, postremo patria
 ipsa, frigida quædam &
 sterilia nomina, & insipi-
 entium virorum precia,
 solus Timon diues esto,
 despiciat omnes, solus
 ipse secum oblectetur,
 liber ab assentationibus,
 & onerosis laudib. Diis
 sacra faciat, epuletur so-
 lus, sibiipso vicinus, sibi
 particeps, excutiens sese
 ab aliis. At semel decre-
 tū esto, ut unus seipsum
 comiter accipiat, si mo-
 riendum sit, aut necesse
 habeat sibiipso coronam
 admouere. Nullūq; no-
 men sit dulcius quā Mi-
 fantropi, id est, hominū
 osoris. Morum autem no-
 tx, difficultas, asperitas,
 feritas, iracundia, inhu-
 manitas, quod si quem
 conspexero incendio cō-
 flagrantem, obtestantem
 quo restringam, pice o-
 leoque restringere, rur-
 sum si quem flumen vn-
 dis abstulerit, isque ma-
 nus porrigens imploret,
 ut retineatur, hunc quo-
 que demerso capite pro-
 pellere, ne possit emica-

S

4

re,

re, hunc admodum pari relaturus est. Hanc legem Timon tulit Eche-
cratides Colytensis, &
concionis subscripsit suf-
fragiis idem ille Timon.
Age hæc decreta sunt,
& pro virili immoremur
eis. Cæterum vero mag-
no emerim, ut id omnib.
innotescat, quod in opi-
bus abundo. nam illa res
illos præfocauerit, sed
quid illud? Hæc quæ tre-
pidatio? undique concur-
runt, puluerulenti atque
anheli, haud scio, vnde
aunum odorati. Vtrum
igitur hoc consensu col-
le saxis eos abigo e sub-
limi deiaculans, an hac
tantum in re legem vio-
labimus, ut semel cū illis
congregiamur, ut magis
angantur, fastiditi, repul-
sique? Ita satius esse du-
co. Itaque restemus, quo
illos excipiamus. Age
prospiciam, primus eorū
iste quis est? Nēpe Gna-
tonides adulator, qui mi-
hi nuper cœnam petenti
funem porrexit, quum
apud me sexpenumero so-
lida dolia vomuerit. Sed
bene est quod ad me ve-
nit, nam primus omni-
um

δωρηθεῖν. οὕτω γὰρ αὐτῷ τῶν
ἰσὺν ἀπολάβοιεν. εἰσηήσατο
τὸ νόμον Τίμων Ἐχέκρατιδος
πολυπλοῦς, ἐπεψήφισεν τῇ ἐκ-
κλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, εἶναι
ταῦτα ἡμῶν διδόνθων, καὶ ἀνδρὶ
κῶς ἐμυθώμεθαι αὐτοῖς, πολλῶν
ἀλλὰ περὶ πολλοῦ αὐτὸ ἐποι-
σάμεν ἅπασιν γινώμεν ὅπως
ταῦτα γινώσκῃ. διότι ἱερῶν
τῶν ἀλχόνων γὰρ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα
γινώσκοι αὐτοῖς, καὶ τοὶ τί τῶ-
το; φεῦ τὸ τάχους, παύλαχθ-
θιν συνθέουσι, κεκοιμημένοι καὶ
πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα, ὅθεν
ὑσφραίνεσθαι τὸ χρυσοῦ πλο-
τερον οὐδὲν ἢ πᾶν τὸν
ἀναβάς ἀπὸ λαῶν αὐτῶν τοῖς
λίθοις ὅς ἐστιν ἱερῶν ἀκροβο-
λιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον
παρρησιάζομεν εἰς ἅπαντας αὐ-
τοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλέον
αὐτῶντο παρρησιάζομεν; τοῦτο
οἶμαι καὶ ἀμύνον, ὥς δεχόμε-
θα ἡδὴ αὐτῶν, ὅπως αὐτοῖς. φέ-
ρε ἰδεῖν, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὐ-
τός ἐστι; Γναθονίδης ὁ κό-
λαξ, ὁ πρῶτος ἔρανον αἰτήσαν
τί μοι ὀρέξας τὸ βρόχον, πεί-
σους

πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολ
 λάκεις ἐμνημικάς. ἀλλ' εὖ γε
 ἐποίησεν ἀφικνῶντος, οἰμῶζε
 τοι γὰρ πρὸ τῷ ἄλλαν. Γν. οὐκ
 ἐβῶ ἔλεγον, ὥς ἐκ ἀμελήσουσι
 Τίμωνος ἀσθενοῦς ἀνδρὲς οἱ θε
 οί; χεῖρε Τίμον εὐμερεφώτα
 ἦ καὶ ἡδιστε καὶ συμπολικώτατε.
 Τί. γὰρ καὶ σύ γε ὦ Γναθωνίδη,
 γυπῶν ἀπάντων βορέατατε,
 καὶ ἀνθρώπων ἐπιβητάτατε.
 Γν. αἰεὶ φιλοσκοῦμαι σύ γε.
 ἀλλὰ πρὸ τῷ συμπόσιον, ὥς
 καὶ νῦν τι σοι ἄσμα τῆς τοδι
 δάκλων διθυράμβων ἥκω κο
 μίζων. Τί. καὶ μὴν ἐλεγεία ἦ
 ἄσση μάλα περιπαθῶς ὑπὸ
 ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Γν. τί τῷ
 το; παῖς ὦ Τίμον; μαρτύ
 ρομαι, ὦ Ηράκλεις, τοῦ τοῦ, προ
 καλοῦμαι σε βραύματος εἰς ἄ
 ρστον πάστον. Τί. καὶ μὴν αὖ γε
 μικρὸν ἐπιβραδυῖης, φόνου ἰά
 χα προκεκλήσῃ με. Γν. μὴ δα
 μῶς, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ
 βραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπά
 σαι τῷ χυσιῶν, δίνῃς γὰρ ἶχαι
 μὸν ὅτι τὸ φάρμακον. Τί. ἔτι
 ἄλλος; Γνα. ἄπῃμι, σὺ δ' οὐ
 χα-

um vapulabit. GNA T.
 Annon dixi Timonem
 virum bonum non negle
 cturos esse Deos? Salve
 Timon formosissime, iu
 cundissime, conviator
 bellissime. TIM. Scili
 cet & tu Gnatonides,
 vulturum omnium voraci
 cissime, & hominum per
 ditissime. GN. Semper
 tibi grata dicacitas. Sed
 ubi comparamus? Nam
 nouam tibi adfero can
 lenam, ex his quos nuper
 didici dithyrambis. TI
 MON. At qui elegos canes
 admodum miserales,
 ab hoc doctus ligone. G.
 Quid isthuc? Feris o Ti
 mon? Attestor. O. Her
 cules, hei hei, in ius te
 voco apud Arcopagitas,
 qui vulnus dederis. TI.
 Atqui si cunctare pauli
 sper, mox cedis me reu
 ages. GNA. Nequaquam,
 quin tu plane vulneri me
 dere, paululo auri inun
 ctio. Mirum enim in mo
 dum praesentaneum id
 est remedium. TI. Eriā
 manes? GNA. Abeo. At
 tibi male sit, qui quidem
 ex viro commodo tā sa
 uus factus sis. TI. Quis
 hic est qui accedit recal

nalter ille ? Philiaides ,
 assentatorum omnium exe-
 cratissimus. Hic quum
 a me solidum acceperit
 fundum, tum filix in do-
 tem talenta duo, lauda-
 tionis præmium, quum
 me canentem reliquis si-
 lentibus omnibus solus
 maiorem in modum ex-
 tulisset, deiciens me vel
 oloribus magis canorū,
 ubi ægrotantem antea
 vidit me, & adieram ora-
 turus ut mei curam age-
 ret, plagas etiam egre-
 gius ille vir impegit.
 Ρ Η Ι. O impudentiam,
 nunc demum Timonem
 agnoscitis, nunc Gnato-
 nides amicus & cōiua,
 enimvero habet ille dig-
 na se, quandoquidē in-
 memor est, atque ingra-
 tus. At nos qui iā olim
 conviكتورes sumus, exqua-
 les ac populares, tamen
 modeste agimus, ne in-
 filire videamur. Salve he-
 re, fac ut istos adulator-
 res sacrilegos obserues,
 qui nusquam adsunt nisi
 in mensa, præterea a cor-
 nis nihil differunt. Neq;
 posthac huius ætatis mor-
 talium ulli fidendum
 est. Omnes ingrati & sce-
 lesti

χαίρετε οὗτω σκαίς ἐν χερ-
 σοῦ θρόμενος. Τίμ. τίς οὗτος
 ὅστις ὁ προσίων, ὁ ἀναφαι-
 λίας; Φιλιάδης κολάκων ἀ-
 πάντων ὁ βδελυρώτατος, οὗ-
 τος ὃ παρ' ἐμοῦ ἀχρὶν ὅλον
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα
 δύο τάλαντα μισθεῖται ἐπαί-
 νου, ὅποτε ἄσπανά με πάντων
 σιωπῶντων μένος ὑπερβύνη-
 σιν, ἐπαρμολογῶν ἀδικώτε-
 ρον εἶναι τῷ κύκλῳ, ἐπεὶ δὲ το-
 σαῦτα πρὸς με εἶδε καὶ
 προσήλθον ἐπικουρίας δέόμε-
 νος, πλὴν γὰρ ὁ θύναος πρὸς-
 ἐνέτηνε. Φιλ. ὦ τῆς ἀναισχυ-
 τίας, γυνὴ Τίμωννα γνωρίζεις
 γυνὴ. Γραθωνίδης φίλος καὶ
 συμπίτης; τοῖς αἰσῶν δίκαια
 πέπονθεν οὗτος ἀχάριτος
 ὢν. ἡμεῖς ὃ οἱ πάλαι ξυνή-
 θεις καὶ ξυνέφθοι, καὶ δημό-
 ῳ μὲν μετρίᾳ ζομεν ὥς μὴ ἐπι-
 πιδῶν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέ-
 σποια, καὶ ὅπως τοῦ μαζοῦς
 τῶν κολάκων φυλάξῃ, τοῦ
 ἐπὶ τῇ βαπέζης μένον, τὰ ἄλ-
 λα ὃ κερῶν οὐδὲν διαφέρει
 τας, ὡς ἔτι περὶ σκίᾳ τῇ γυνὴ ὠ-
 δινί,

δὲν, πάντες ἀχαρίζοι καὶ πο-
 νηροί. ἐὼς ἢ ἰάλανόν σοι κομί-
 ζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ καλεπεί-
 λοντα χρεῶδες, καθ' ὃδὸν ἤδη πλη-
 σίον ἤκουσα, ὡς πλουσίους ἐπὶ
 μεγέθει ναυαπλοῦτον. ἢ καὶ τοι-
 λαρῶν ταῦτά σε νοθεύουσιν,
 καὶ τοι σὺ γε οὕτω σοφὸς ὢν;
 οὐδὲν ἴσως δέησῃ τ' παρ' ἐ-
 μοῦ λόδων, ὅς καὶ πρὸ Νέστορι τὸ
 δέον παραινέσθης αὖ. Τίμ.
 ἔσαι ταῦτα ὦ Φιλιάδην, πλὴν
 ἀλλὰ πρὸς ἴθι, ὡς καὶ σὲ φιλο-
 φρονήσωμαι τῇ δικέλλῃ. Φιλ.
 ἀνθρώποι, καλέαθα τ' κεραίου
 ὑπο τ' ἀχαρίζου, διότι τὰ
 συμφέρεσθ' ἐνοθέτην αὐτόν.
 Τί. ἰδοὺ βίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ
 Δημέας προσέρχεται, ἡφισμα
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς
 ἡμέτερος εἶναι λέγων, οὗτος
 ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τά-
 λαντα μίας ἡμέρας ἐκλίσας τῇ
 πόλει. καὶ αὖτε δίδασκο, καὶ
 ἐδεδέλο' ἐκ τοῦ διδόντος, καὶ ἔ-
 λειψας ἐλυσάμην αὐτ', ἐπεὶ δὴ
 πρῶτον ἔλαχε τῇ ἐρεχθίδι
 φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν,
 καὶ γὰρ προσῆλθον αὐτ' τὸ γι-
 γνόν-

lesti. At ego quum tibi
 talentum adducere, qua-
 posses ad ea quæ velles
 uti, in via accepi, te sum
 mas quasdā opes esse na-
 utū. Proinde accessi his
 de reb. admoniturus te,
 quanquam tibi forsitan
 me monitore nihil erat
 opus, viro nimirum adeo
 prudenti, ut vel Nestori
 ipsi, si necesse est, consi-
 lium dare queas. T. Ita
 fiet Philiaades, sed age,
 accede quo te ligone co-
 miter accipiam. P H I L.
 Homines, confregi cra-
 niū ab hoc ingrato, pro-
 pterea quod eum ea quæ
 in re illius erant, admo-
 nuī. T I M. Ecce terti-
 us huc orator Demeas se
 recipit, tabulas dextra
 gestans, aitque se mihi
 cognatum esse. Hic una
 die de meo sedecim talē-
 ta ciuitati dependit, nā
 damnatus erat, ac vin-
 ctus, at quum soluendo
 non esset, ego misertus
 illū redemi. Porro quū
 illi forte obuenuisset, ut
 Erechtheidi tribui distri-
 bueret ærarium, atque
 ego audiens id quod ad
 me redibat, poscerē, ne-
 gabat se ciuem posse
 me.

me. D E M. Salve Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, defensorium Græciæ. Profecto iam dudum te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quando quidem Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, vir non modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta cursuque die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestrique certamine. T I M. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi. D E M. Quid tum? spectabis posthac? sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissime gessit, & Peloponensium duas acies concidit. T I M. Qua ratione? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam

γινόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτῳ ὄντα με. Δημ. χαῖρε ὦ Τίμον, τὸ μέγα ὄφελος τῶ ἥρους, τὸ ἔρεσμα τῷ Αθλιωαίων, τὸ πρόβλημα τῇ ἐλλάδος, καὶ μὴν πάσαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέρω περικλύουσι. πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σου γέγραφα. Ἐπεὶ δὲ Τίμων ὁ Εχέκρατίδου κολυττοῦς, αἰὴρ οὐ μόνον καλὸς καὶ γαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὥς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ ἐλλάδι, περὶ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀριστα πράττων τῇ πόλει, νίκηκε δὲ πῶς καὶ πάλιν καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῃ ἄρματι, καὶ σωμαρίδι παλικῷ. Τί. ἀλλ' οὐδὲ ἐβιόκησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. Δη. τί οὖν; διαβήσεις ὕστερον τὰ τοιαῦτα καὶ πολλὰ προσκείσθαι ἄμεινον. καὶ ἡτίσιν δὲ ὑπὲρ τῆ πόλεως πένεσι πρὸς ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε πελοποννησίων δύο μοίρας. Τίμ. πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, οὐδέ πο

εργά-

ἐνθάδ' ἐν τῷ καταλόγῳ.
 Δη. μέτρια τὰ πρὸς σαυτῷ λέ-
 γεις. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι αὐτοῖς
 ἡμῶν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δ' καὶ
 ψήφισματα γράφων, καὶ συμ-
 βουλευσάντων καὶ στρατηγῶν, οὐ μι-
 κρὰ ὠφέλῃσι τὴν πόλιν, ὅτι
 τοῦτοις ἅπασιν δέδοκται τῇ
 βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἡλι-
 κία καὶ φυλάς, καὶ τοῖς δή-
 μοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χυ-
 σοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα
 παρὰ τὴν Ἀθηνῶν ἐν τῇ ἀκρο-
 πόλει, κεραιὸν ἐν τῇ δεξιᾷ
 ἔχοντα, καὶ ἀκλινὰς ὅτι τῇ κε-
 φαλῇ, καὶ σεφαιῶσαι αὐτὸν
 χυσοῖς σεφαιῶσις ἐπὶ αὐτῷ, καὶ ἀνα-
 κερυχθῆναι τοὺς σεφαιῶσις
 σήμερον Διονυσίοις βαρυδοῖς
 καινοῖς. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτῷ
 δεῖ σήμερον τὰ Διονύσια. εἶπε
 τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥή-
 τωρ συγγενὴς αὐτῷ, ἀδελφεὸς,
 καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν. καὶ
 γὰρ ἔπαιξε ἄριστος ὁ Τίμων. καὶ
 τὰ ἄλλα πάντα ὅποια αὐ-
 τὸν ἔθελοι. τοῦτ' ἰδὼν οὐ σοι
 τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι καὶ
 τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν
 παρὰ

quam militiæ dederim
 nomen. DEM. Mode
 ste equidem de teipso lo-
 queris, nos tamen ingra-
 ti futuri sumus, nisi me-
 minerim⁹. Præterea scri-
 bendis plebiscitis, & in
 consultationibus, & in
 administrandis bellis
 non mediocrem utilita-
 tem attulit Reipublicæ.
 His de causis omnibus
 visum est, curiæ, plebi,
 magistratibus tributim
 plebeiis singulatim, com-
 muniter vniuersis, au-
 reum statuere Timonem
 iuxta Palladem in arce,
 fulmen dextra tenen-
 tem, radiis tempora am-
 bientibus, utque septem
 aureis coronis corone-
 tur, & promulgari co-
 ronæ hodie Dionysiis
 tragoedis nouis. Agi e-
 nim per eum oportet ho-
 die Dionysia. Dixit hoc
 suffragium Demeas ora-
 tor, propterea quod cog-
 natus illius propinquus,
 ac discipulus eius sit.
 Nam & orator optimus
 Timon, præterea quic-
 quid voluerit. Hoc igitur
 tibi suffragium, sed
 utinam & filium meum
 ad te pariter adduxis-
 sem,

fem, quem tuo nomine Timonem apellavi. T I. Qui potes Demea, quū ne vxorem quidem duxeris vnquam, quantum nobis scire licuit. D E M E. At ducam, nouo in eunte anno, si deus permiserit, liberisque operam dabo. Tum quod erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. T I M. An vxorem tu sis ducturus equidē haud scio, tanta a me plaga accepta. D E M E A. Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem Timonem occipitas? pulsasque eos qui sunt ingenui ipse nec ingenuus plane, nec ciuis, verum prope diem poenas daturus, quum aliis nominibus, tum quod arcem incenderis. T I M. Atqui non conflagrauit arx scelette Proinde palam est te calumniatorum agere. D E M E. Sed & dines es praetium praefodiens. T I M. Non praefossum est neque isthuc, vnde ne haec quidem probabiliter abs te dicuntur. D E M. Verum effodietur posthac, sed tu interim omnia quae in ea

παρά σε, ὃν ὀπὶ πρὶ σὺ ὄνομα τι Τίμωνα ὀνόμακα. Τίμ. πῶς ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γαμήκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς ἐδέναι; Δη. ἀλλὰ γαμῶ, καὶ διδῶ θεὸς ἐς νέωτα, καὶ παῖδοποιήσομαι, καὶ τὴ γυνήθισόν μιν, ἄξιον γὰρ ἔσαι, Τίμωνα ἦδη καλῶ. Τίμ. οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔτι ὦ εὐτοτος, τηλικαύτως παρ' ἐμοῦ πηγνύω λαμβάνων. Δημ. οἱ μοι, τί τοῦτο, τυραννίδι Τίμων ὀπχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὗ καθαρώς ἐλευθέρους, οὐδ' ἀστὺς ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέσκηψας. Τίμ. ἀλλ' οὐκ ἐμπέσκησαι ὦ μισέρις ἡ ἀκρόπολις, ὥς τε δῆλος εἶ συκοφαντῆρ. Δημ. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὑπὸ δόμον διαφύζας. Τίμ. οὐ δάωκεται οὐδὲ οὗτος, ὥς τε ἀπιδανά σου καὶ ταῦτα. Δημ. διαφυχθήσεται μὲν ὕστερον, ἦδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ ἔχεις. Τίμ.

Τίμ. οὐκοῦν καὶ ἄλλῳ λάμ-
βανε. Δη. οἱμοὶ τὸ μετάφρε-
νον. Τίμ. μὴ κέκραχθι. κα-
τοίτω γὰρ σοὶ καὶ τρίτῳ, ἐπὶ
καὶ γελοῖα πάμπαν πάθη-
ται, δύο μὲν λακεδαίμονίων
μυρίας κατὰκόφας ἀνὸπλος.
ἐν δὲ μιᾷ τ' ἀνθρώπιον μὴ
ὀπτησίφας, μάτῳ γὰρ αὐ-
τοῖσι καὶ νινικυκὸς ὀλύμπια
πῶς καὶ πάλιν. ἀλλὰ τί
τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φι-
λόσοφος αὐτὸς ὄσιν; οὐ μὲν
οὐδ' ἄλλος. ἐμπειτάσας τοῦ
τὸν πάγονα, καὶ τὰς ὀφρῦς
ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμβρος
τι πρὸς αὐτ' ἔρχετο, τίτανῳ-
δες βλέπων, ἀνασισσομένη-
νος τὴν ὀπίπῃ μετώπῳ κέ-
μιν, Αὐτοβορέας τις ἢ Τρί-
των, οἷους ὁ Ζεῦς ἔγραφιν.
οὗτοι ὁ τὸ χῆμα εὐσαλῆς, καὶ
κρίσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σω-
φρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἐν-
διν μυρία ὅσα πρὶν ἀρετῆς
διεξιῶν, καὶ ἢ ἰδονῇ χαλεπ-
των κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλι-
γαρκὲς ἐπαινῶν. ἐπεὶ δὲ λου-
πάμενος ἀφίκοιτο ὅτι τὸ
δεῖν

in ea condita, possides
T I M. Alteram itaque
plagam accipe. D E M B.
Hei scapulis meis. T I M.
Ne vociferare, alioqui
& tertiam tibi illidam.
Etenim res plane ridicu-
la mihi acciderit, si quū
inermis duas Lacedæmo-
niorum acies fuderim,
vnum scelestum homi-
nem non prostruero.
Tum frustra vicerim in
Olympiis, & pugil &
palæstrites. Sed quid
hoc? an non philosophus
Thrasycles hic est? Pro-
fecto ipse est, promissa
barba, subductisque su-
perciliis, & magnum
quiddam secum murmu-
rans accedit, Titanicum
obtuens, cæsariem per
scapulas fluentem ven-
tilans, alter quidam
Boreas aut Triton, qua-
les eos Zeufis depinxit.
Hic habitu fragilis, in-
cessu moderatus, ami-
ctu modestus, mane mi-
rum quam multa de vir-
tute differit, damnans
eos, qui voluptate capi-
untur, & frugalitatem
laudans, postquam lotus
deuenit ad cœnam, puer
que ingentem illi cali-
cem

cem porrexit, meratione
autem maxime gaudet,
perinde ut Lethes aquā
ebibens, a diluculariis
illis disputationibus di-
uersissima quæ sunt ex-
hibet, dum milui instar
præripit obsonia, & pro-
ximum cubito opposito
arcens, mento interim
condimentis oppleto,
dum canum ritu ingur-
gitat, prono incumbens
corpore, perinde atque
in patinis virtutem in-
uenturum sese speret,
dumque vsque adeo di-
ligenter catinos exter-
git indice digito, ut ne
paululum quidem reli-
quiarum sinat adhære-
re, nunquam non que-
rulus, tanquam deteri-
orem partem acceperit,
vel si totam placentam,
aut suam solus omnium
accipiat, qui quidem e-
dacitatis & insatiabili-
tatis est fructus remu-
lentus, vinoque baccha-
tus, non ad cantum mo-
do, saltationeq; verum
ad conuicium vsque &
iracundiam. Adhæc mul-
tus inter pocula sermo
(tum enim vel maxime)
de temperantia, sobrie-
tate-

δείπνον, καὶ ὁ πᾶς μεγα-
λυν τὴν κύλικα ὀρέξεν
αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαί-
ρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λυ-
δης ὕδαρ ἐκπιὼν, ἐναντιώ-
τατα ὀπιδέκνυται τοῖς ἐω-
δινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προ-
αεπάζων ὥσπερ ἰκτίος τὰ
ὄψα, καὶ τὸν πλεσίον πα-
ραγκωνίζομενος, καρύκῃς
τὸ γῆριον ἀνάπλεως, κυνη-
δὸν ἐμφοροῦμενος, ὅπκι-
κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λο-
πάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσεν
προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ πρύ-
βλια τῷ λιχανῷ ὑποσμί-
χων, ὥς μηδὲ ὀλίγον τῷ μυλ-
τωτῷ καλαλίποι, μεμφίμοι-
νος αἰεὶ ὡς τὸν πλακοῦντα
ὄλεν, ἢ τὸν σὺν μόνος τῷ
ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ λιχ-
νείας καὶ ἀπλησίας ὄφελος,
μέθυσος καὶ πάροινος, οὐκ
ἄχρῃς ᾧδῆς καὶ ὀρχηστῆρος
μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας
καὶ ὀργῆς προσέτι, καὶ λό-
γοι πολλοὶ ὅτι τῇ κύλικι,
τότε δὴ καὶ μάλιστα περὶ
σωφροσύνης καὶ κοσμιότη-
τος,

τος, καὶ ταῦτά, φησιν, ἥδη
 ὑπὸ τῷ ἀκράτου πονήρῳ ἔ-
 χων, καὶ ὑποβαλλίζων βελῶ-
 ος. εἶτα ἕμιος ὁπὶ τούτοις, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀράμφοι τι-
 νες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῆς συμ-
 ποσίου τῷ αὐλητρίδος ἀμφοτέ-
 ραις ἐπιλυμμένον. πλὴν ἀλ-
 λά καὶ νήφων, οὐδενὶ τῷ πορεί-
 ῳ παραχωρήσειεν αὐτὸν ψύ-
 σμαλος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος
 ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολά-
 κων ὅτι τὰ πρῶτα, καὶ ὅπορκεῖ
 πορχειότατα, καὶ ἡ γοητεία
 πορχειῖται, καὶ ἡ ἀναρχωλία
 παρομαρτεῖ, καὶ ὅπως πάν-
 σοφον τὸ χεῖμα, καὶ πάντα
 χόθιν ἀκριβές, καὶ ποικίλως
 εἰληλές. οἰμῶξ (εἰ) τοιγαροῦν
 οὐκ εἰς μακρὰν χρεσὺς ὢν. τί
 τῷτο; παπαί, χερόνιος ἡμῶν
 Θρασυκλῆς. Θρα. οὐ καὶ ταῦ-
 τα ὦ Τίμον τοῖς πολλοῖς τέ-
 τοις ἀφίγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν
 πλοῦτόν σοι τιθηπότες, ἀρξυ-
 ρίου καὶ χρεσίου καὶ δειπνῶν πο-
 λυτελῶν ἐλπίδι σιωπιδραμῇ
 κασι, πολλὴν πλὴν κολακείαν
 ὁπιδεξάμενοι πρὸς ἄνδρα οἷον

σὲ

rateque, atque ista qui-
 dem loquitur, quum iam
 a mero male habens, &
 balbutiens ridiculus. De
 inde vomitus super his.
 Postremo sublatum cum
 de conuiuio efferunt ali
 qui, ambabus manibus
 tibicinæ inhzerentem.
 quanquam alioqui ne
 sobrius quidem vlli pri-
 mariorum cesserit vel
 mendacio vel confiden-
 tia, vel auaricia. Quin
 & inter assentatores pri-
 mas tenet, peierat prom-
 ptissime, anteit impostu-
 ra, comitatur impuden-
 tia. In summa prorsus
 admirandum quoddam
 spectaculum est omni ex
 parte exactum, varieque
 absolutum, proinde non
 euulabit clarius videli-
 cet, quum sit modestus.
 Quid hoc? papa, tandem
 nobis Thrasycles? ΤΗΚ.
 Non hoc animo ad te
 venio, Timon, quo ple-
 rique isti, qui nimirum
 opes admirati tuas, ar-
 genti, auri, opiparorum
 conuiuiorū adducti spe
 concurrunt, multaque
 assentatione deliniunt
 te, hominem videlicet
 simplicem, facileque im-
 parti-

Τ

parti-

parientem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in cenam sufficientem esse, tum obsonium suauissimum, caepe aut nasturcium, aut si quando delicier, pusillum salis. Porro potum fons Atheis nouem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, ut ne te subuerterit pessima ista atque insidiosissima res, opulentia, quippe quae multis saepenumero immedicabilium malorum existerit causa. Etenim si me audies, potissimum opes vniuersas in mare precipitabis, utpote quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophiae possit opes perspicere. Ne tamen in altum obone, sed ferme ad pubem usque ingressus, paulo ultra solum fluctibus optertum, me quidem vno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas porio

σὲ ἀποϊκόν, καὶ τὸν ὄντων κοινανικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὴ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅσον δὲ ἡδιστον, δύμον ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφάλω ὀλίγον τῆς ἁλῶν. ποτὸν δὲ ἐννεάκρουμος. ὁ δὲ τρέφων οὗτος, ἥς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χευστόν μὴ γὰρ οὐδὲν τιμώτερον σὺ ἐν τοῖς ἀγριαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ, σοὶ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐσάλλω, ὡς μὴ διαφθέρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις ἀτίος ἀνῆκτων συμφορῶν γενησιμύτης. εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς πλὴν δάλασαν ἐμβαλεῖς αὐτόν, οὐδὲν ἀναγκάων ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντι, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὀρεῖν δυναμύν. μὴ μὴ τοι ἐς βάθος ὧ γαθῆ, ἀλλὰ ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπιμεβᾶς, ὀλίγον πρὸ τῆς κυματῶδους γῆς, ἐμοῦ ὀρεῶντος μένου. εἰ δὲ μὴ τῷτο βούλῃ, σὺ ἢ ἅλлон τρέπον ἀμείνω καὶ τάχος ἐπὶ

ἐκφύεσκον αὐτὸν ἐκ τῆς
 οἰκίας, καὶ μὴδὲ ὁβολὸν αὐ-
 τῷ ἀνέις, διαδιδούς ἅπα-
 σι τοῖς δειομένοις, ὃ μὲν
 ἔδραχμας, ὃ δὲ μνᾶν, ὃ
 δὲ τάλαντον, εἰ δὲ τις φι-
 λόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τρι-
 μοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος,
 ἐμοὶ δὲ, καὶ τοι οὐκ ἐμαυ-
 τοῦ χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως
 μεταδῶ τῇ ἑταίρῳ τοῖς
 δειομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ
 πλὴν πῆραν ἐμπλήσας παν-
 εράχοις, οὐδὲ ὅλους δύο με-
 δίμνους χωροῦσαν αἰγινη-
 τικούς. ὀλιγαρχίᾳ δὲ καὶ
 μέτριοις χρὴ εἶναι τὸν φιλο-
 σοφουῦντα, καὶ μηδὲν ὑπερ-
 πλὴν πῆραν φρονεῖν. Τιμ.
 ἐπαινῶ ταῦτά σου ὦ Θρασύ-
 κλεις. παρὰ γοῶν τῆς πῆρας
 εἰ δοκεῖ, φέρε σοι πλὴν κεφα-
 λῶν ἐμπλήσω κοινδύλων,
 ὀπμητρήσας τῇ δικέλλῃ,
 Θρασ. ὦ δημοκρατία, καὶ
 νόμοι, παύμεθα ὑπὸ τοῦ
 καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ
 πόλει. Τιμ. τί ἀναγκάζεις
 ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὴν

παρε-

potiore via ex edibus eii
 cito, ac ne obulum qui-
 dem tibi facias reliquū,
 videlicet largiens iis,
 quicunque opus habent
 huic quinque drachmas,
 illi minam, alii talen-
 tum. Si vero quis phi-
 losophus fuerit, duplam
 aut triplam portionem
 ferre dignus est. Quan-
 quam hoc quidem mihi
 non mea ipsius gratia
 peto, sed quo amicis si
 qui egebunt, donem, sat
 est si modo peram hanc
 largitione tua expleue-
 ris. ne duos quidem mo-
 dios Aegineticos capien-
 tem. Nam paucis con-
 tentum, modestumque
 conuenit esse eum qui
 philosophatur, neque
 quicquam ultra peram
 cogitare. Τιμ. Equi-
 dem ista, quæ dicis, pro-
 bo Thrascles, ergo si
 videtur, priusquam pe-
 ram expleam, age tibi
 caput opplebo tuberi-
 bus, posteaquam ligone
 sum mensus. ΤΗΡΑΣ.
 O libertas, o leges, pul-
 samur ab impurissimo
 libera in ciuitate? Τιμ.
 Quid stomacharis o bo-
 ne Thrascles? num te

Τ de-

defraudavi? Atqui ad-
iiciam ultra mensuram
Chænices quatuor? sed
quid hoc negotii? Com-
plures simul adueniunt,
Blepsias ille, & Laches
& Gniphon, breuiter
agmen eorum qui vapu-
labunt. Itaque quin ego
in rupem hanc conscen-
do, ac ligonem quidem
paulisper interquiescere
sino, dudum fatigatum?
Ipse vero plurimis con-
gestis saxis, procul eos
lapidum grandine peto.
B L E. Ne iace o Timon,
Abimus enim. T I M.

At vos quidem nec
citra sanguinem,
nec absq; vul-
neribus.

παρεκτρέψαι σι; ἢ μὲν
ἐπιβαλὼ χρίνικας ὑπὲρ
τὸ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ
τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχον-
ται. Βλεψίας ἐκείνος, καὶ
Λάχης καὶ Γνίφων, ὅπως τὸ
σωταγμα εἴδ' οἰωξομένην.
ὥς τε τί οὐκ ὅτι τὴν πέτρην
ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δί-
κιλλαν ὀλίγον ἀναπαύω, πάλαι
πτοικινοῦμαι; αὐτὸς δὲ
ὅτι πλείους λίθους ξυμφο-
ρήσας, ὅτι χαλαρῶ πρόξω-
διν αὐτούς; Βλεψ. μὴ βάλλ-
ει ὁ Τίμων, ἀπικνέει γάρ. Τί.
ἀλλ' οὐκ ἀναιμασί γε ὑμεῖς,
οὐδὲ ἀνεντραυμά-
ται.

F I N I S.

T E Λ Ο Σ.

L I P S I A E

*In Officina Ernesti Vægelini
Constantiensis.*

Anno

M. D. LXVIII.